

Minh Hôn Cái Đầu Anh Á

Contents

Minh Hôn Cái Đầu Anh Á	2
1. Chương 1: Thông Báo Lễ Tang	3
2. Chương 2: Bị Bắt	5
3. Chương 3: Chuyện Cũ Hồi Còn Trẻ (1)	10
4. Chương 4: Chuẩn Bị Hôn Lễ	12
5. Chương 5: Chạy Trốn Thất Bại	15
6. Chương 6: Mở Đầu Hôn Lễ	18
7. Chương 7: Cử Hành Hôn Lễ (1)	20
8. Chương 8: Cử Hành Hôn Lễ (2)	23
9. Chương 9: Hôn Lễ	25
10. Chương 10: Chuyện Cũ Hồi Còn Trẻ (2)	28
11. Chương 11: Cảnh Sát Tới	33
12. Chương 12: Ăn Cái Gì	36
13. Chương 13: Không Thể Đoạt Em Đi	39
14. Chương 14: Chuyện Cũ Hồi Còn Trẻ (3)	42
15. Chương 15: Phát Hiện Khối Thi Thể	45
16. Chương 16: “người” Ngoài Cửa	48
17. Chương 17: Cảnh Sát Thật Cảnh Sát Giả	51
18. Chương 18: Tay Xé Móng Tay	54
19. Chương 19: Hương Mang Tỳ Bà Thối	57
20. Chương 20: Chuyện Cũ Hồi Còn Trẻ (4)	61
21. Chương 21: Bồi Thường Cúc Áo	65
22. Chương 22: Lặp Lại Chiêu Cũ	68
23. Chương 23: Gặp Đám Lưu Manh	72
24. Chương 24: Khách Không Mời Mà Đến	75
25. Chương 25: Vị Khách Nguy Hiểm	79
26. Chương 26: Chuyện Cũ Hồi Còn Trẻ (5)	82
27. Chương 27: Kế Hoạch Đồng Hồ Quả Lắc	86
28. Chương 28: Kẹt Ở Lỗ Chó	89
29. Chương 29: Chương 29	92
30. Chương 30: Chương 30	92
31. Chương 31: Chương 31	92
32. Chương 32: Xích Điện Kêu	92
33. Chương 33: Tiết Lộ Đồng Lỗ	95
34. Chương 34: Sở Du Tình Lại	99
35. Chương 35: Có Người Cản Trở	102
36. Chương 36: Từ Bỏ Việc Chạy Trốn	106
37. Chương 37: Chương 37	109
38. Chương 38: Vị Khách Thần Bí	109
39. Chương 39: Chương 39	112
40. Chương 40: Vật Dẫn Đường	112
41. Chương 41: Lương Tư Tập Kích Bất Ngờ	116

42. Chương 42: Đấu Thuật Pháp	119
43. Chương 43: Thức Ăn Ngon Hấp Dẫn	122
44. Chương 44: Sở Du Dữ Dội	126
45. Chương 45: Nếu Không Yêu	129
46. Chương 46: Sinh Đứa Bé	132
47. Chương 47: Lương Ý Tỉnh Lại.	136
48. Chương 48: Tăng Thêm Thức Ăn	139
49. Chương 49: Một Xác Hai Mạng	142
50. Chương 50: Phá Bỏ Thai Nhi	145
51. Chương 51: Chữa Khỏi Đói Bụng	149
52. Chương 52: Di Linh Giải Vây	152
53. Chương 53: Bánh Trôi Phổ Lâm Đông	155
54. Chương 54: Sở Du Trở Về	159
55. Chương 55: Đại Chiến Mở Màn	162
56. Chương 56: Đại Chiến Mở Màn (2)	165
57. Chương 57: Đại Chiến Mở Màn 3	169
58. Chương 58: Đại Chiến Mở Màn 4	172
59. Chương 59: Đại Chiến Mở Màn 5	175
60. Chương 60	178
61. Chương 61	181
62. Chương 62: Chương 62	185
63. Chương 63: Chương 63	185
64. Chương 64: Chương 64	185
65. Chương 65: Chương 65	185
66. Chương 66	185
67. Chương 67	188
68. Chương 68	192
69. Chương 69	195
70. Chương 70	199
71. Chương 71: Chương 71	202
72. Chương 72: Chương 72	205
73. Chương 73: Chương 73	208
74. Chương 74	211
75. Chương 75: Chương 75	214
76. Chương 76: Chương 76	217
77. Chương 77: Chương 77	220
78. Chương 78: Chương 78	224

Minh Hôn Cái Đầu Anh Á

Giới thiệu

Về phần nam chính, anh ta là người bị bệnh thần kinh cố chấp, tỉnh thoảng mới phát bệnh một chút.

1. Chương 1: Thông Báo Lễ Tang

“Tiểu Ý, điện thoại di động của con kêu này, mau nghe điện thoại.”

Mẹ Lương cầm điện thoại di động chạy thử hồng học từ lần một đến lần ba, thân thể mập mạp bởi vì vừa vận động dữ dội mà trên người lấm tấm một tầng mồ hôi mỏng, áo hơi ẩm ướt. Trong miệng còn không ngừng nhắc đi nhắc lại: “Lúc trước dặn không ném di động lung tung, đợi nếu có việc gấp thì xem con làm thế nào.”

“Mẹ, không phải một cú điện thoại thôi à, xem mẹ chạy kìa. Con có thể có chuyện gấp gì, con gái mẹ không việc làm, cũng không phải là kẻ cướp.” Lương Ý bĩu môi, từ trên bàn trà rút ra hai tờ khăn giấy đưa ẹ Lương, sau đó mới chậm rãi nghe điện thoại.

“Cái con nhóc này!” Mẹ Lương nhướn mày, bất mãn nhỏ giọng nói thầm.

“A lô! Hình Hinh, gọi điện thoại tìm tớ có chuyện gì không?”

“Tiểu Ý, ngày mai cậu có rảnh không?”

Lương Ý cẩn thận nghĩ lại chương trình trong ngày mai, sau đó hồi đáp: “Có, sao vậy?”

“Sở Du, qua đời. Cậu, có đi chứ?”

Ở trong điện thoại giọng A Hinh yếu ớt đối với Lương Ý mà nói không thể nghi ngờ là sấm sét giữa trời quang, cơ hồ có thể nói đem cô chém “ngũ mã phanh thây” cũng không quá đáng.

Ngón tay Lương Ý cầm điện thoại di động chặt lại lỏng, lỏng lại chặt, lặp lại mấy lần như thế, cho đến khi tiếng hồi đầu bên kia điện thoại vang lên lần nữa, mới phục hồi tinh thần.

“Tớ biết rồi, ngày mai tớ sẽ đi.” Trán dường như hơi đau, Lương Ý nhẹ nhàng vuốt vuốt trán sau đó nói tiếp: “Hình Hinh, không có chuyện gì, tớ cúp trước, ngày mai tớ đi đến nhà cậu đón cậu.”

“Tớ biết rồi.”

Một bên điện thoại hình như truyền đến một tiếng thở dài nặng nề.

Sau khi Lương Ý cúp điện thoại thì ném trên ghế sa lon, không nhúc nhích, ngơ ngác tựa như một pho tượng Phật bằng gỗ.

“Con nhóc chết tiết kia, bày ra bộ mặt xúi quẩy như cha chết làm gì?” Mẹ Lương mập mạp nhìn chằm chằm Lương Ý, từ trên bàn trà cầm quả táo chậm rãi gọt vỏ.

“Mẹ là đang rửa mình để tang chồng sao?” Ngồi ở trên ghế sa lon dùng gối đầu che mặt mình, Lương Ý có chút mệt mỏi phản bác.

“Con tự đâm đầu vào chỗ chết rồi!”

“Mẹ, mẹ nói xem số mạng của con người có phải từ khi sinh ra đã được định trước rồi hay không?” Lương Ý vô lực hỏi.

Mẹ Lương nhìn sang Lương Ý đã cuộn chăn bông thành một đoàn, “Thế nào, không lo không việc làm, đổi làm Triết học gia rồi hả?”

“Mẹ, mẹ nói mò gì thế! Con đang nghiêm túc.” Lương Ý đột nhiên ngồi dậy từ trên ghế salon, trừng mắt liếc mẹ Lương. “Con có bạn học trung học bỗng qua đời. Năm đó là hot boy trường chúng con đấy. Còn có tên tuổi, không ngờ còn trẻ như vậy đã ra đi, thật đáng tiếc.”

“Chẳng lẽ con thăm mến người ta à?” Mẹ Lương dùng ánh mắt hoài nghi nhìn lướt qua Lương Ý, sau đó lại nhạo báng: “Thôi đi, con vừa lùn vừa xấu xí, người ta nhìn con chường mắt, con có thăm mến cũng không còn quan hệ.”

Lương Ý tức giận bất bình nhìn mẹ Lương, cắn chặt môi dưới. “Mẹ! Nói cái gì đó?”

“Nói gì cũng không còn quan hệ, ngày mai hãy tiễn đưa người ta một đoạn đường, dù sao cũng học cùng nhau 3 năm.” Mẹ Lương đem trái táo gọt xong chia làm hai nửa, một nửa đưa cho Lương Ý.

Lương Ý cắn miếng táo, cảm giác trán lại bắt đầu đau đớn lâm lâm râm râm. “Mẹ, hai ngày nay con luôn mơ thấy ác mộng, luôn nằm mơ thấy bị quỷ đuổi theo. Hiện tại cái trán lại bắt đầu đau rồi.”

“Con quỷ nào không có thưởng thức như vậy lại đi coi trọng con hả? Thật là nghiệp chướng, sẽ không phải là trong mộng quá tồi, không thấy rõ đáng về mới đuổi theo con chứ. Nếu thấy rõ, tuyệt đối không đuổi theo.”

Lương Ý còn chưa kịp nuốt miếng táo vào đã bị lời “an ủi” trắng lẹ của mẹ Lương làm cho cảm ở trong cổ họng.

“Khụ khụ khụ.”

Mẹ Lương bĩu môi, rót một ly nước đưa cho Lương Ý, Lương Ý uống một hơi cạn sạch, rót cuộc mạnh mẽ nuốt xuống miếng táo trong cổ họng.

“Mẹ phải đi xuống nấu cơm, nửa giờ sau tự động cúi xuống lầu ăn cơm ẹ. Đừng để mẹ lên kêu con đấy.”

“Biết ạ.”

Sương mù, bốn phía đều là sương mù dày đặc, liếc mắt nhìn qua, đập vào mi mắt trừ không khí trầm lắng màu xám tro ra, tất cả đều trống không.

Lương Ý mờ mịt không biết làm sao đứng ở trong sương mù, tứ chi giống như bị khối băng lạnh lẽo bao trùm lên, không cách nào nhúc nhích, thần kinh đầu ngón tay ở giữa có lẽ đã cứng đờ, gió lạnh chạm mặt phất qua, đưa tới một hồi lạnh cóng, trên người nổi đầy da gà. Tim đập với tần số nhanh chừng gấp đôi so với trước kia, hơn nữa càng nhảy càng có khuynh hướng nhanh.

Theo bản năng muốn hô cứu mạng, nhưng cô phát giác mình căn bản không có cách nào phát ra âm thanh, cho dù là một chút tiếng vang.

“Tối đây.”

Giữa lúc có lúc không âm thanh mang theo oán hận thê lương bỗng nhiên nổi lên trong sương mù tuyệt đối yên tĩnh này, giữa sương mù màu xám tro bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay trắng bệch thon dài, lòng bàn tay thon dài trắng bệch, giống như là màu sắc vách tường khiến cho Lương Ý kinh hãi không thôi. Mí mắt cô không ngừng run rẩy, tròng mắt thậm chí không dám nhìn thẳng vào lòng bàn tay trắng bệch kia.

Trong giây lát, tay phải ban đầu vốn cứng ngắc không cách nào nhúc nhích thế nhưng chợt không bị khống chế từ từ gơ lên, đem lòng bàn tay chính mình bỏ vào trong lòng bàn tay lớn hơn mình gấp đôi kia.

Lạnh quá! Đôi tay này, sao lạnh như vậy? ! Tựa như khối băng? !

Lương Ý còn không kịp cảm thán, sau một khắc vô số rơm rạ chạy như điên ở trong lòng của cô lên đầu. Chân cô như bị sợi tơ không chế tựa như tượng gỗ, bắt đầu nện bước chân vô cùng nặng nề di chuyển hướng “lòng bàn tay” phía trước.

Nó rốt cuộc muốn mang mình đi đâu? Lần này không đuổi theo à?

Lương Ý cảm giác mình sắp điên rồi, cảm giác thân thể không bị khống chế còn kinh khủng hơn so với cảm giác hai ngày trước bị quỷ đuổi.

Phía trước vẫn mờ mịt như cũ, bước chân của Lương Ý nhất định duy trì tốc độ, cô không biết mình đã đi bao lâu, cảm giác đi thật lâu lại giống như vừa mới bắt đầu đi không bao lâu. Chợt, cô cảm thấy phía trước thả chậm tốc độ, không có tiếng bước chân, chỉ loáng thoáng cảm thấy sức lực tay lờ lững kéo mình bắt đầu từ từ chậm lại.

Lương Ý cố gắng giãy dựa cái cổ cứng ngắc, ý đồ dời tầm mắt mình đi, muốn nhìn rõ ràng hoàn cảnh chung quanh, không biết có phải cảm giác của cô sai hay không, bốn phía đầy đặc sương mù màu xám dường như có dấu hiệu tiêu tan, cô rốt cuộc có thể thấy rõ mặt đất, mặt đất như là một chiếc gương khổng lồ, chiếu rõ

hình bóng cô ra ngoài, rõ ràng có thể đáng giá chung quanh không có thứ gì, trắng sáng treo thật cao giữa không trung, sương mù dày đặc màu xám tro che hơn nửa mặt trăng tròn, chỉ còn lại hình trăng lưỡi liềm.

Khi cô ý thức được ngẩng đầu nhìn hướng phía trước, cô phát hiện “người” ban đầu chỉ có thể nhìn thấy lòng bàn tay lúc này có thể thấy đủ nửa cánh tay, trên cổ tay cài cúc áo sơ mi nhỏ ở dưới ánh trăng lóng lánh ra ánh sáng màu ố vàng. Có thể thấy được mơ hồ nốt ruồi đen trên lòng bàn tay đối phương.

“Gâu gâu —— Gâu gâu —— Gâu gâu ——”

Một hồi tiếng chó sủa dồn dập khiến Lương Ý thu suy nghĩ lại. Sương mù dày đặc xung quanh tản đi, cô kinh hoàng ngẩng nhìn bốn phía, mặt đất giống như gương lấy cô làm trung tâm nứt vỡ vụn ra, bàn tay lôi kéo cô chợt bga ra, cô té vào trong bóng tối sâu không thấy đáy.

“A ——”

Lương Ý mồ hôi đầy người thức tỉnh từ trên giường.

“Gâu gâu —— Gâu gâu ——”

Đa Đa đứng ở đầu giường chợt nhảy lên trên giường, ngồi ở trên bụng Lương Ý, mắt to cảnh giác chăm chú nhìn cô.

“Đa Đa, mau đi xuống, mày muốn mạng mẹ mày à?”

Lương Ý nhe răng trợn mắt mà đem đứa con Đa Đa nhà mình chuyển qua một bên giường, xoa xoa bụng mình.

Đa Đa ở một bên nhìn chăm chú vào tiểu Ý, thỉnh thoảng nghiêng đầu ngẩng nhìn hoàn cảnh bốn phía, giống như một giấy kẻ tiếp sẽ có thứ gì chạy vào.

“Đa Đa, mày đã 50 cân*, mày không thể giống như khi còn bé nhảy lên trên bụng tao, mày sẽ đè chết mẹ mày.” Dừng một chút, Lương Ý nghiêm túc nhìn chăm chăm Đa Đa tròn mắt to: “Đa Đa, ngày mai tao dẫn mày đi vận động, mày thật sự quá béo rồi.”

*1 cân ở Trung Quốc = 0,5 kg ở Việt Nam.

Đa Đa nghe lời Lương Ý nói, ngược đầu lên, sau đó “gâu” một tiếng, nhảy xuống giường, “hừ” một tiếng, chậm rãi lắc lắc cái mông mập ra khỏi phòng.

”Tiểu tử chết tiệt, chảnh gì chứ, sớm muộn gì cũng cắt tintin* của mày.

*Tintin: chỉ “cửa quý” của chó.

2. Chương 2: Bị Bắt

“Tiểu Ý, hơn nửa đêm qua sao Đa Đa lại sủa ầm ĩ lên vậy?” Mẹ Lương bày đầy đủ bữa sáng lên mặt bàn rồi thuận miệng hỏi.

Lương Ý ngồi ở trên ghế vuốt vuốt sống mũi, mức thêm một chén cháo nữa mới trả lời, “Không có gì đâu mẹ, chắc là đói bụng thôi. Mẹ cũng thấy nó mập như thế này, đói một chút cũng không chịu được rồi.”

“Gâu!” Đa Đa đứng ở trên ghế, hai chân trước đặt trên mặt bàn, bắt mắt kháng nghị.

Mẹ Lương trừng mắt liếc Lương Ý, “Nói bừa gì đấy, tối hôm qua Đa Đa ăn hết một bàn cơm mới đi ngủ. Sao có thể đói bụng được?” Bà vừa nói vừa vuốt vuốt đầu Đa Đa đang ngồi bên cạnh, phản bác cô, “Đa Đa không mập đâu nha.”

“Gâu!” Lần này tiếng sủa của Đa Đa hết sức hài lòng.

Lương Ý trợn trắng mắt, “Mẹ, nó đã 50 cân, mập lắm rồi. Bác sỹ thú y nói, tốt nhất nên khống chế cân nặng của nó một chút. Lúc trước chẳng phải mẹ đã bảo không được cho nó ăn khuya hay sao? Thế mà bây giờ mẹ lại để nó ăn?”

“Được được được.” Mẹ Lương múc chén cháo đầy, đặt ở trước mặt Đa Đa. Đa Đa lập tức vục vào ăn như hổ đói.

“Mẹ, hôm nay con ra ngoài, không cần phải phần cơm cho con đâu.”

Mẹ Lương gạt đầu một cái, chợt nhớ ra điều gì đó lại nói: “Tiểu Ý, không phải Hình Hình nhờ con mua mỹ phẩm dưỡng da ở Hongkong sao? Con nhớ mang qua đó luôn nhé. Không tới lúc quên lại trách mẹ không nhắc nhở.”

“Con biết rồi ạ.” Lương Ý tùy tiện ăn vài miếng cháo, liền bước lên lầu.

Mẹ Lương nhìn chằm chằm bóng dáng Lương Ý rời đi hồi lâu, mãi đến khi không còn nhìn thấy cô trên cầu thang nữa mới cúi xuống nói với Đa Đa: “Đa Đa, vẫn muốn ăn nữa hả? Nhanh lên, không con bé mà xuống thì không được ăn nữa đâu.”

“Gâu!”

Đa Đa hưng phấn nhìn Mẹ Lương, cái đuôi phía sau vui vẻ vẫy liên hồi. Mẹ Lương nhẹ nhàng cười một tiếng, nhanh chóng múc một bát cháo to cho nó tiếp tục chiến đấu.

Một lát sau, “Đa Đa, ăn no chưa? Mẹ của mày xuống ngay bây giờ đây, bà dẫn mày đi tản bộ nhé. Không được để con bé biết được mày lại ăn thêm, nếu không con bé sẽ không ày ăn khuya nữa đâu, rõ chưa?”

“Gâu!”

Đa Đa như hiện giờ là tốt nhất, vừa có phúc tướng lại vừa đáng yêu, mập cái gì mà mập chứ!

Mẹ Lương hết sức hài lòng vuốt đầu Đa Đa cưng chiều.

Đa Đa chậm rãi nhảy xuống khỏi ghế. Dù sao nó cũng chỉ là “mập giả” mà thôi, phải cẩn thận một chút.

Lương Ý vừa bước xuống lầu, điện thoại trong túi liền vang lên, móc điện thoại ra, nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, là Hình Hình.

Vừa nhấn nút nghe máy đã thấy giọng nói khàn khàn của Hình Hình truyền tới, “Tiểu Ý? Hôm nay tớ không đi được rồi. Tớ hơi sốt, phải đi gặp bác sĩ xem thế nào. Một tớ cậu đi không sao chứ?”

“Không sao, ở số 33 đường Khôn Ninh phải không?”

“Ừ.”

“Được rồi, mà cậu đi khám bệnh xong nhớ nghỉ ngơi cho tốt đấy.”

Sau khi cúp điện thoại, Lương Ý đi bộ tới trạm xe buýt chờ xe.

“Số 33 đường Khôn Ninh, vẫn là địa chỉ này. Cũng đã mười năm rồi, không biết có thay đổi nhiều lắm không? Thôi không sao, đến lúc đó không tìm thấy thì gọi điện hỏi Hình Hình là được.”

Đứng lăm nhăm nhắc đi nhắc lại một hồi thì xe buýt cũng đến. Sau khi lên xe, Lương Ý tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, lấy điện thoại di động ra bắt đầu chơi trò chơi. Theo như cô nhớ thì cũng phải đi qua mười trạm đợi xe buýt nên chắc cũng khá lâu.

Sau khi chơi vài ván cờ, Lương Ý ngẩng đầu lên nhìn khung cảnh bên ngoài một chút. Lúc này hình ảnh các cao ốc san sát nhau đã thay thế bằng hàng cây đại thụ dọc ven đường, không khí cũng trở nên an tĩnh thanh u hơn.

Cũng sắp đến nơi rồi, trạm dừng chân tiếp theo thì phải.

Sau khi xuống xe, dựa theo trí nhớ, Lương Ý đi hết mấy con đường, rồi cuộc mới tìm được tòa biệt thự sang trọng đứng sừng sững ở giữa sườn núi.

“Xem ra không tìm sai rồi.”

Đi tới trước cổng lớn của biệt thự, Lương Ý nhìn thấy không ít xe limousine đỗ ở bên ngoài, cùng phơi nắng với mấy cây vừng trồng xung quanh. Người nào cũng mặc lễ phục hoặc tây trang màu đen, chỉ có một tờ cô mặc chiếc váy dài màu trắng. Khi đi qua Lương Ý, mọi người còn thỉnh thoảng quay đầu lại liếc mắt nhìn cô. Ánh mắt kia thật giống như đang nói... trong ổ Phượng Hoàng lấy đâu ra một con gà đất thế này.

Lương Ý có chút lúng túng, cúi đầu nhìn váy của tờ, cảm thán, “Đây chính là va chạm giữa văn hóa Phương Đông và văn hoá Phương Tây trong truyền thuyết sao?”

“Cô gái, xin hỏi cô là.”

Một người đàn ông trung niên bước ra trước cửa biệt thự, một thân tây trang, vẻ mặt lạnh lùng, tóc mai hoa râm, ánh mắt giống như chim ưng sắc bén, tác phong nghiêm túc mà ưu nhã, có thể thấy được ông tuyệt đối không phải một người đàn ông trung niên bình thường.

“Tôi. tôi tới đây tham dự lễ tang, cậu ấy là cậu học cũ của tôi.”

Lương Ý không dám nhìn thẳng vào đôi mắt kia, không thể làm gì khác hơn là lúng ta lúng túng nhìn chăm chăm vào mũi giày của tờ, nhỏ giọng trả lời.

“Xin hỏi cô tên gì?”

“Lương Ý.”

Lương Ý ngẩng đầu trả lời, người đàn ông trung niên nghe vậy, lập tức xoay người, tay phải làm ra tư thế mời.

“Cô Lương, tôi là quản gia của nhà họ Sở, cảm ơn cô đã đến. Cô chỉ cần đi thẳng về phía trước là tới đại sảnh. Thứ lỗi cho tôi không có thời gian tự tới dẫn cô đi được.” Quản gia ấy náy khê cúi đầu.

Lương Ý khoát khoát tay, cười nói: “Không sao, tôi tự tới đi được rồi.”

“Vậy tôi đi trước.” Dứt lời, quản gia đứng thẳng, ngẩng cao đầu nhanh chóng rời đi.

Lương Ý cũng nhắc chân bước thẳng vào đại sảnh.

Phía trước đại sảnh đặt một cỗ quan tài lớn màu đen, hai bên xếp hàng loạt ghế dựa tạo thành một lối đi ở giữa, bên phải là một hàng hoa phúng viếng thật dài. Đám đông chật ních khiến người ta có cảm giác bị chèn ép. Người đứng niệm bên cạnh quan tài là một người phụ nữ chừng hơn 30 tuổi xinh đẹp, có chút tiêu tụy.

Lương Ý nhận ra bà, bà chính là mẹ của Sở Du. Cô có ấn tượng sâu sắc với bà như vậy là vì có một lần bà đến họp phụ huynh cho Sở Du. Bởi vì ngoại hình hết sức xinh đẹp, tuyệt đối không giống như một phụ nữ đã gần 40 tuổi, hành động ưu nhã lại có phong cách; nên lần họp phụ huynh năm đó của bà có thể nói là tạo ra chấn động vang dội. Về sau, việc này đã trở thành một trong những sự kiện lớn nhất hàng năm của trường trung học. Thế mà 10 năm đã trôi qua, bộ dáng của bà vẫn không có thay đổi gì đáng kể.

“Cô gái, cô có muốn xếp hàng không?”

Một thanh niên trẻ tuổi đứng sau Lương Ý cau mày, dường như có chút không vui đối với hành động “cản đường” của cô.

Cảm thấy bốn phía phóng tới ánh mắt kỳ quái thăm dò, Lương Ý lập tức gật đầu một cái, sau đó lúng túng cúi đầu.

Rất nhanh đã đến phiên cô tặng hoa, Lương Ý nhận bông hoa hồng bạch từ tay người chuẩn bị, bước tới phía trước quan tài, dừng một chút nhìn gương mặt của cậu cậu 10 năm chưa từng gặp lại này.

So với 10 năm trước, diện mạo của cậu ta hiện giờ càng thêm dễ nhìn, ngũ quan cũng rõ nét, thành thực hơn. Tóc đen chỉnh tề chải ra sau đầu, lộ ra vầng trán thông minh. Bộ dạng của Sở Du vẫn còn linh hoạt như vậy, khiến người ta có cảm giác như chỉ một giây sau cậu ta sẽ mở mắt ra.

Cẩn cẩn môi dưới, đem cành hoa hồng trong tay nhẹ nhàng đặt vào trên ngực Sở Du, Lương Ý quay sang bên trái, tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống.

Hơn ba tiếng sau, nghi thức lễ tang cũng đã gần như hoàn tất, cô nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, đã tới hoàng hôn rồi. Những người tới tham dự tang lễ cũng bắt đầu lục tục rời đi.

Cũng đã đến giờ phải về nhà. Lương Ý nhìn lướt qua mẹ Sở, đứng lên đi tới trước mặt bà chuẩn bị xin phép ra về.

“Bác gái, mong bác bớt đau buồn.”

Mẹ Sở mắt phượng nhỏ dài tinh tế nhìn kỹ Lương Ý một lúc lâu, cô bị bà nhìn như vậy có chút không được tự nhiên.

“Bác nghe a Quân nói cháu là cậu học cũ của tiểu Du?”

“Dạ?” A Quân?

“Chính là người đàn ông cháu gặp ngoài cửa biệt thự đó.”

Ồ! Lương Ý bình tĩnh hiểu ra.

“Cháu có thời gian không?” Mẹ Sở nhẹ nhàng hỏi cô.

Lương Ý nghe vậy thì ngẩn ra, nhìn bầu trời bên ngoài một chút, suy tư một hồi rồi gật đầu.

“Thật ra thì cũng không có chuyện gì, bác chỉ muốn hỏi cháu những chuyện về tiểu Du khi còn học trung học mà thôi. Thằng bé vẫn luôn luôn cô độc, không chia sẻ tâm sự với ai bao giờ. Trước kia do quá bận rộn với việc làm ăn mà bác không quan tâm nhiều tới nó. Thật vất vả mới có chút thời gian vậy mà hiện tại nó.” Mẹ Sở nói xong nước mắt cũng thi nhau chảy xuống .

Lương Ý nhìn thấy bà khóc thì tay chân lập tức luống cuống, vội vàng an ủi, “Bác gái, bác đừng như vậy mà. Có lẽ Sở Du cũng không muốn nhìn thấy bác đau khổ thế này đâu.”

Mẹ Sở dùng khăn tay lau nước mắt, cười khổ một tiếng, “Chúng ta đến thư phòng đi.”

“Vâng.”

Trong thư phòng.

“Tiểu Ý? Bác có thể gọi cháu như vậy không?”

“Có thể ạ, bác gái.” Lương Ý thuận theo trả lời.

Mẹ Sở bưng một ly trà đưa cho Lương Ý, cô nói cảm ơn rồi vươn tay ra nhận lấy.

“Lúc trước tiểu Du ở trường học như thế nào?” Mẹ Sở thật cẩn thận hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lương Ý, vẻ mặt có chút căng thẳng.

“Trước kia cháu ngồi trước cậu ấy, chẳng qua vì cậu ấy không thích nói chuyện nên hai chúng cháu cũng không tính là quá quen thuộc. Nhưng cậu ấy nghe giảng thực sự rất nghiêm túc, mỗi lần đi học mắt chỉ nhìn thẳng lên trên bảng cho đến khi kết thúc buổi học.” Nhớ lại những chuyện trước kia, trong đầu Lương Ý thoáng hiện lên khuôn mặt anh tuần đó, trong lòng có hơi phiền muộn.

Mẹ Sở nhấp một ngụm trà, ngẩng đầu lên hỏi: “Còn nữa không?”

“Dạ. lúc trước cậu ấy được rất nhiều cậu nữ để ý, ngày nào lớp cháu cũng có rất nhiều hoa si chạy tới nhìn mặt cậu ấy.” Dừng một chút, Lương Ý cảm thấy có hơi khát nước, cầm ly trà lên chuẩn bị uống một ngụm.

Mẹ Sở khẽ cười một tiếng, ánh mắt nhẹ động, ngón tay mân mê vuốt ve vòng quanh miệng ly trà.

“Nhiều cậu nữ thích nó như vậy, còn cháu thì sao?”

“Ling đing đing reng reng reng.”

“Xin lỗi bác gái, cháu nhận điện thoại trước ạ.” Lương Ý nhanh chóng đặt ly trà xuống bàn sách, lấy điện thoại di động ra nghe.

Một lúc lâu sau, cô cúp điện thoại, áy náy nói với Mẹ Sở: “Bác gái, thật ngại quá, cháu có việc cần phải đi về.”

Mẹ Sở ngẩn ra, có phần không yên lòng, “Được rồi. Cháu về làm chuyện của cháu đi.”

“Bác gái, khi nào bác có thời gian thì chúng ta lại gặp, được không ạ?”

“Ừ. Bác tiễn cháu ra ngoài.” Mẹ Sở dịu dàng trả lời.

Lương Ý lắc đầu một cái, “Cháu tự ra ngoài được rồi. Bác gái, hẹn gặp lại!”

“Được, hẹn gặp lại!”

“Cốc cốc!”

Cửa khe khẽ mở ra, Hình Hình sắc mặt tái nhợt xuất hiện trước mặt Lương Ý.

” Hi!”

Thấy Lương Ý vẫn còn ở đây, Hình Hình có chút kinh ngạc.

“Làm sao cậu.”

“Bọn họ là gia đình giàu có nên thực hiện rất nhiều nghi thức, sau đó tớ ở lại nói chuyện với mẹ của Sở Du thêm một lát nữa. Không ngờ trời tối nhanh như vậy.” Lương Ý cười hì hì móc ra một hộp quà tặng nhỏ được đóng gói đẹp đẽ đưa cho Hình Hình.

Hình Hình do dự nhận lấy hộp quà tặng, “Đây là.”

“Đây là mỹ phẩm lần trước cậu nhờ tớ mua ở Hongkong đó. Đúng rồi, sức khỏe của cậu đã khá hơn chút nào chưa?”

Về mặt Hình Hình thoáng cứng ngắc, dừng một lúc lâu mới nói: “Khá hơn rồi, đi vào uống chén nước đã.”

Lương Ý lắc đầu, “Tớ phải đi về. Na Na tìm tớ!”

“Vậy sao.” Hình Hình không yên lòng nhỏ giọng đáp lại, sau đó lại nhanh chóng ngẩng đầu lên cười một tiếng: “Vậy cậu nhanh đi gặp cậu ấy đi.”

Lương Ý nhìn gương mặt tái nhợt của Hình Hình, có chút lo lắng, “Hình Hình, cậu ổn thật chứ?”

“Ừ. Tốt hơn nhiều rồi. Cậu mau đi gặp Na Na đi, nếu tới trễ cậu ấy nhất định sẽ tức giận đó.”

Chần chừ nhìn chằm chằm Hình Hình một lúc lâu, Lương Ý mới gật đầu, “Được rồi! Tớ đi trước.”

“Ừ.” Hình Hình cười nặng nề đáp lại.

Đeo tai nghe lên, Lương Ý nhẹ nhàng ngâm nga theo bài hát đang nghe, chậm rãi đi trên đường phố vắng vẻ. Bất chợt, một đôi tay lớn vòng qua cổ cô, nhanh chóng bịt kín miệng cô lại. Một luồng khí kích thích trong nháy mắt xộc thẳng vào mũi, Lương Ý đang ra sức giãy giụa dần dần mất đi sức lực, đến cuối cùng thì vô lực bất tỉnh. Điện thoại cùng tai nghe vì giằng co lôi kéo một hồi mà rơi xuống mặt đường.

“Tiểu Khánh, đi ăn khuya đi!”

Một người đàn ông đang đi trên đường thuận chân đá một cái, “Bốp!” Nghe được tiếng động, anh ta cúi đầu xuống xem xét, “A? Điện thoại di động? Sao ở đây lại có điện thoại di động?” Quay đầu nhìn xung quanh một lát, cười hì hì vài tiếng, rồi vội vàng ngồi xổm xuống nhặt lên, “Trên mặt đất nhặt được báu vật, hỏi trời hỏi đất lấy được không.”

Sau khi người đàn ông đi qua không được bao lâu thì trong con hẻm nhỏ bên cạnh có một cái bóng bị kéo thật dài, gió nhẹ lướt qua, lùm cây phát ra tiếng xào xạc.

3. Chương 3: Chuyện Cũ Hồi Còn Trẻ (1)

Ánh nắng chiều chiếu rọi vào xe đạp cũ kỹ mà đơn sơ trong bãi đậu, lá cây úa vàng đuối theo gió nhẹ tung bay, cho nền xi măng cứng rắn rậm rạp chẳng chịt phô màu vàng kim. Bởi vì cách thời gian tan học đã qua hơn nửa giờ, lúc này bãi đậu xe đạp đã trống rỗng, chỉ còn lại một hai chiếc xe đạp cô độc ở lại tại chỗ.

“Na Na, tớ mới ngồi trên xe đạp mới xong, cảm giác kia, tựa như ngồi chạy băng băng vậy.” Lương Ý hưởng về phía Lưu Na khoe khoang xe ô tô mới của tớ.

“Xí!” Lưu Na châm chọc liếc Lương Ý một cái, tiếp nhìn xe đạp mới tinh đơn độc rồi nói: “Xe cậu chạy băng băng thì chở tớ về nhà đi.”

Lương Ý không hài lòng lắm đối với biểu hiện của Lưu Na, trị giá xe đạp mới mang tới niềm kiêu hãnh ở cái nhìn coi thường của cô cậu thì giảm thẳng xuống. “Na Na, cậu đổ kỵ tớ có xe mới.”

“Đừng nói nhảm, mau chở tớ đi!” Lưu Na ngồi lên chỗ ngồi phía sau xe đạp, vỗ vỗ chỗ ngồi phía trước xe, ý bảo Lương Ý mau ngồi lên.

Lương Ý chép chép miệng, kiêu ngạo ngửa đầu hừ lạnh, ngồi lên.

Đạp chừng mấy bước đường, Lương Ý cảm giác tớ đạp vô cùng nặng nhọc, “Na Na, có phải cậu. nặng thêm hay không?”

“Cậu mang tớ mập?” Giọng của Lưu Na hung ác.

Lương Ý buông một cái tay ra, lau tăng mồ hôi mỏng trên trán tớ, “Na Na, tớ nói thật. Còn nữa, cậu không cảm thấy xe đạp này giống như có tiếng gì đó ư?”

Lưu Na nghe cẩn thận một lát, còn giống như thật có chuyện như vậy.

Lương Ý vô cùng cố gắng đạp về phía trước, nhưng cặp chân kia đạp tựa như bị tảng đá lớn mấy chục cân đè ép, dù dùng sức thế nào cũng chỉ có thể di động một chút, xe còn phát ra tiếng “kẹt kẹt, kẹt kẹt”. Tốc độ này tựa như ốc sên, đi bộ cũng nhanh hơn hai cô đạp xe.

Lương Ý mệt mỏi mồ hôi ra đầy người, lại phát hiện trước mắt họ cũng chỉ cách chỗ để xe 20 mét và dời đến cổng trường học.

Lưu Na thấy thế cũng không phải là biện pháp, không thể làm gì khác hơn là kêu Lương Ý dừng lại, kiểm tra xe. Quả nhiên, mới vừa dừng lại nhìn, liền phát hiện hai lốp xe xẹp lép, chỉ còn lại hai bánh xe.

“Khỉ thật, ông đây cũng chỉ đạp hai bánh xe chở một người hơn 90 cân*.” Ở ánh mắt uy hiếp của Lưu Na, Lương Ý cứng rắn mà đem mấy lời cấm ở trong cổ họng nuốt vào.

*1 cân = ½ kg

Nhút nhát nhìn Lưu Na một lúc lâu, Lương Ý mang theo tiếng khóc nức nở uất ức hỏi, “Hiện tại chúng ta làm thế nào đây? Tớ không có tiền sửa xe. Hôm nay toàn bộ tiền lẻ tớ đều dùng mua đồ ăn vặt. Sau khi trở về, mẹ tớ nhất định sẽ trừng trị tớ.” Cô có lẽ đã nhìn thấy hình ảnh mẹ Lương cầm chổi lông gà trong tay đuối theo tớ chạy khắp phòng.

Chợt, Lưu Na kéo kéo ống tay áo Lương Ý, “Này, đứng ở cửa trường học không phải chính là cậu nam Sở Du ngồi ở phía sau cậu à?” Vậy mà, lúc này Lương Ý vẫn còn trong tấm hình bị mẹ Lương cầm chổi lông gà đuối đánh, căn bản cũng không có lưu ý xem Lưu Na nói cái gì.

Lưu Na bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là kéo Lương Ý ăn năn hối hận qua, đi tới trước mặt Sở Du đứng ở cổng trường học.

Sở Du đứng ở cổng cả người thoát nhìn như một bức tranh, ngũ quan trắng nõn mà tuần tú bị trời chiều chiếu dát lên một tầng màu vàng kim nhân nhạ, tóc đen cắt ngắn nhẹ nhàng lắc lư ở trong gió, bóng dáng

bị kéo dài sau lưng, đồng phục học sinh màu trắng mặc áo sơ mi ở trên người anh trông thật anh tuấn, phía dưới lông mi có nốt ruồi như ẩn như hiện, hoàn mỹ mà hấp dẫn.

“Bạn học Sở, cậu đang đợi tài xế nhà cậu à?” Lưu Na cười nịnh hót hỏi.

Tầm mắt Sở Du tỉnh bơ đảo một vòng trên mặt Lưu Na, sau đó lại đem ánh mắt chuyển dời đến trên mặt Lương Ý đứng ở bên cạnh Lưu Na giả bộ như người trong suốt, con mắt dao động.

Lương Ý cảm thấy rất lúng túng, hai tháng trước Sở Du đổi chỗ ngẫu nhiên đổi đến phía sau cô, mặc dù cô không để ý, nhưng đãi ngộ này được toàn thể nữ sinh điên cuồng khát vọng, vậy mà kể từ khi anh đổi chỗ đến giờ chưa từng nói một câu với cô, cô cảm thấy, anh cũng rất ghét tớ, cho nên khinh thường nói với tớ. Cho nên cho tới nay cô đều tránh anh, tránh khỏi để cho anh cảm thấy chướng mắt, mà bây giờ Na Na cư nhiên kéo cô đến trước mặt anh.

Nửa giờ trôi qua, Sở Du vẫn không trả lời Lưu Na, Lưu Na hơi cảm thấy không vui, “Bạn học Sở, cậu có thể lễ phép một chút được không. Tớ đang nói chuyện với cậu đó!”

Sở Du đứng ở đối diện Lương Ý nghe vậy thì nhướn mày, “Có chuyện gì sao?” Nhìn lướt qua chiếc xe đơn độc đỗ ở cổng chính xong, lại liếc nhìn Lưu Na, mí mắt nửa buông xuống, che chút ảo não mang theo ở trong mắt.

Lưu Na đảo con ngươi một vòng, khẽ cười nói: “Bạn học Sở, xe đạp của chúng tớ bị hỏng, có thể đưa chúng tớ về nhà được không?”

Sở Du mím chặt cánh môi, không nói gì, một bộ việc không liên quan đến tớ, Lưu Na có chút nóng nảy, dù sao hiện tại sắp đến 6 giờ, còn không nhanh đi về người trong nhà sẽ mắng. Cô đẩy Lương Ý một cái, ra hiệu Lương Ý mở miệng.

Trên mặt Lương Ý thoáng qua một tia bối rối, muốn nói với cô ấy, nhưng nhìn mắt Lưu Na lộ hung ác, không thể làm gì khác hơn là đem lời tớ định nói nuốt xuống.

Nhắm mắt, Lương Ý không thể làm gì khác hơn là gượng gạo mở miệng, “Bạn học Sở, bạn học cùng lớp với chúng tớ, hãy giúp chúng tớ đi mà.”

Sở Du không nói gì, chỉ nhìn Lương Ý.

Lương Ý thở dài trong lòng, xem ra không được, vẫn tự tớ đi về nhà thôi! Chỉ là cậu kia chán ghét tớ, làm sao sẽ giúp chúng tớ đây. Xe đạp của tôi, lần này chết chắc.

“Đi thôi!”

Thời điểm Lương Ý còn chưa kịp phản ứng, Sở Du đã nện bước chân thật dài đi tới cửa xe hơi màu đen dừng bên cạnh cổng, tựa hồ đang đợi các cô.

Lưu Na thấy thế, cực kỳ hưng phấn, lôi kéo Lương Ý nhanh chóng chạy vội tới trước xe hơi. Lương Ý thính thoảng quay đầu lại nhìn chiếc xe bị chính tớ cùng Lưu Na “vứt bỏ”.

“Ngày mai sẽ sửa xong cho cậu.” Sở Du nhàn nhạt nhìn cô một cái, bỏ lại câu rồi ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe sau đó nhắm mắt lại bắt đầu giả vờ ngủ say.

Lỗ tai của anh hình như đỏ lên, không biết có phải bởi vì anh đứng ở cổng trường chờ xe quá lâu hay không. Lương Ý nghĩ thầm.

Khác với Lương Ý câu nệ, Lưu Na vừa mới lên xe đã vô cùng hưng phấn quan sát bên trong xe hơi, cũng không có dư thừa suy nghĩ nghĩ Lương Ý đi hay ở cùng Sở Du.

“Thiếu gia, lái xe.” Tài xế mở miệng nhắc nhở.

“Ừ.” Vẫn không có mở mắt.

Lái xe mới bắt đầu lái nhanh đi tới phía trước.

Lương Ý lúng túng ngồi ở giữa nên có chút nhàm chán, bắt đầu len lén dùng đuôi mắt quan sát khuôn mặt Sở Du làm cho nữ sinh trong trường thần hồn điên đảo, vào lúc cô nhìn chằm chằm người ta đến mức có

chút quên tố, cặp mắt xinh đẹp kia chợt mở ra, tầm mắt vô cùng tinh chuẩn đối mặt cùng tầm mắt Lương Ý. Hô hấp của Lương Ý cứng lại, vội vàng cúi đầu, gương mặt ửng hồng.

Mẹ ơi, thế nào đột nhiên mở mắt, làm tớ sợ muốn chết!

Vậy mà cúi đầu xuống cô lại không nhìn thấy người bên cạnh khẽ nâng khóe môi lên.

Ngồi ở trên ghế sa lon ánh mắt mẹ Lương không chớp nhìn chăm chăm điện thoại đặt ở trên bàn trà, mắt hơi ửng đỏ, Đa Đa ngồi ở bên cạnh mẹ Lương thỉnh thoảng phát ra tiếng “ăng ăng” an ủi mẹ Lương.

“Đa Đa.” Mẹ Lương đưa tay sờ sờ Đa Đa, len lén lau nước mắt bên khóe mắt. Hai bên tóc mai màu xám tro giờ phút này biến thành trắng như tuyết, đáy mắt màu đen sâu.

“Reng reng reng.”

Điện thoại di động kêu lên, mẹ Lương lập tức nhận điện thoại. Gấp gáp hỏi, “Như thế nào? Bên đồn cảnh sát nói thế nào?”

“Bọn họ nói bây giờ còn chưa đến 24 giờ, không thể lập án. Nói đây là quy định!”

“Còn phải đợi 24 giờ? Bọn họ chính là không muốn quan tâm! Lần trước xảy ra án mất tích cũng bởi vì bọn họ nói phải chờ 24 giờ, cô bé kia mới bị chết!” Mẹ Lương cầm điện thoại lớn tiếng giận dữ mắng mỏ, ngón tay run rẩy bởi bản thân bất lực.

“Mẹ, trước bình tĩnh một chút. Con mới vừa gọi điện thoại cho Na Na, Na Na đến bắt cảnh sát, Na Na nói sẽ rất nhanh tới đây. Mẹ nghỉ ngơi trước đã. Chớ để thân thể mệt chết.”

“Mẹ biết rõ, nhưng là, nhưng vừa nghĩ tới tiểu Ý liên. Tiểu Tư, mẹ thật sự không có cách nào bình tĩnh lại.” Mẹ Lương vừa nhỏ giọng, nước mắt rờn rờn, vừa lau nước mắt, thân thể càng không ngừng run rẩy.

“Mẹ, con biết rõ. Nhưng mẹ có bộ dạng này, tiểu Ý còn chưa có trở lại, mẹ đã mệt mỏi suy sụp tố. Na Na tới, con cúp điện thoại trước.”

“Ừ. Mẹ biết rồi.” Mẹ Lương rưng rưng cúp điện thoại, ôm Đa Đa khóc.

4. Chương 4: Chuẩn Bị Hôn Lễ

Đầu thật là đau!

Lương Ý cau mày nằm ở trên giường, theo bản năng vươn tay từ trong chăn vuốt vuốt cái trán, đợi cảm thấy cái trán bớt đau mới chậm rãi mở mí mắt nặng trĩu ra. Giọng vào tầm mắt cô chính là đèn treo thủy tinh hoa lệ cùng với cửa phòng có hoa văn thêu màu rậm rạp. Chính lúc cảm thấy kỳ quái, bên cạnh lại vang lên một âm thanh quen thuộc mà dịu dàng.

“Con đã tỉnh?”

Lương Ý giật mình, quay đầu nhìn lại, quả nhiên mẹ Sở đang đứng ở trước đầu giường, trong tay còn cầm một chiếc khăn lông trắng như tuyết.

“Di à, chuyện này.” Lương Ý nhanh chóng ngồi dậy từ trên giường, qua loa ngăm nhìn hoàn cảnh xung quanh, phát giác mình đang nằm ở trong hoàn cảnh xa lạ, trái tim khẽ kinh hoảng.

Vào lúc mình suy nghĩ lung tung, mẹ Sở đứng ở trước đầu giường một bước chân đã đi đến trước mặt, đem khăn lông cầm trong tay cho Lương Ý, “Lau mặt rồi hãy nói.”

Cô nhớ mình rõ ràng đang đi trên đường đến nhà Na Na, nhưng ở trên đường chợt có người.

Nghĩ đến đây, Lương Ý không nhận lấy khăn mặt, chỉ dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn mẹ Lương.

“Đừng sợ, dì sẽ không thương tổn con đâu.”

Mẹ Sở thấy cô không chịu nhận lấy khăn lông trong tay mình, thật cũng không cáu giận, ngược lại gấp khăn lông, tiến tới trước mặt cô nhẹ nhàng lau chùi mặt cho cô.

Lương Ý đẩy tay mẹ Sở ra, cố gắng bình tĩnh, hỏi. “Dì ơi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Mẹ Sở liếc mắt nhìn tay bị đẩy ra, sau đó lẳng lặng đem khăn lông đặt ở trên bàn trang điểm cạnh mép giường, ngồi xuống mép giường ngay cạnh Lương Ý, đưa tay dùng đầu ngón tay đem tóc dài xoắn xết trên trán cô vén ra sau tai cô.

Lần này Lương Ý không đẩy bà ra, cô cắn môi dưới, hỏi, “Dì, là dì làm ư?”

Mẹ Sở mờ mịt nhìn cô một cái, sau đó tròn mắt lại khôi phục trong sáng ban đầu, “Con là nói chuyện con đến nhà dì sao?”

Lương Ý nghe vậy, tròn mắt nhú lại, hất mặt, cắn răng nói, “Dì, con phải về nhà.”

“Tiểu Ý, con thích tiểu Du à?”

Mẹ Sở chợt hỏi câu khiến Lương Ý tràn đầy nghi ngờ, “Dì, dì đột nhiên hỏi như thế là có ý gì?”

Mẹ Sở cười nhạt, đứng lên, đi tới trước bàn trang điểm từ trong ngăn kéo lấy ra một lá thư đưa cho Lương Ý, Lương Ý có chút không rõ. “Tiểu Ý, mở ra xem thử đi.”

Lương Ý hơi do dự, đem lá thư mở ra, lấy đồ vật bên trong ra.

Trong lá thư chính là một xấp hình dày, hơn nữa toàn bộ đều lấy cô làm trung tâm, hình ảnh hằng ngày của cô, góc độ ánh sáng lấy tốt vô cùng, đủ để sánh ngang những tác phẩm chụp ảnh dự thi. Trong tấm ảnh có Đa Đa, chụp lúc cô dắt Đa Đa đi ra ngoài tản bộ, cũng có tấm hình buổi tối cô đi ra ngoài mua đồ ăn vặt, còn có một vài tấm lúc cô cùng Na Na còn có Hình Hình đi ra ngoài dạo chơi.

“Những hình này. . . .” Cô kinh hoảng ngẩng đầu lên nhìn mẹ Lương.

“Toàn bộ những hình này đều là 3 tháng trước tiểu Du thuê thám tử tư chụp, còn chưa kịp chỉnh sửa lại, tiểu Du đã qua đời.” Mẹ Sở chán nản nhìn hình trong tay cô, “Thằng bé rất thích con, không, là yêu. . . .”

Lương Ý kinh ngạc, nhìn chằm chằm hình trong tay thật lâu cũng không thốt nên lời, cô chưa tỉnh táo lại từ sự thực, Sở Du “không thể nào” yêu cô.

“Tiểu Ý, con yêu tiểu Du nhà dì không?”

Thích không? Lương Ý không biết, có lẽ 10 năm trước là có cảm tình, dù sao, một người xinh đẹp như vậy, một cô bé vào tuổi dậy thì, vì sao có thể không nhìn. Nhưng nói đến thích, cô thật không biết năm đó mình có thật từng thích hay không, năm đó cô vẫn chỉ là một cô bé hồ đồ, sao phân rõ cái gì là cảm tình, cái gì là thích ! Hơn nữa đã qua 10 năm, bộ dáng anh đã mờ hồ ở trong trí nhớ của cô, nếu không phải tang lễ lần này, cô có lẽ đã quên anh hoàn toàn ở trong ký ức.

“Trước kia, con không biết. Còn bây giờ. . . .” Lương Ý lắc đầu phiến muộn, thở dài, ngẩng đầu nhìn mẹ Sở, “Thật ra thì hiện tại chúng ta đàm luận những thứ này cũng không còn ý nghĩa, không phải sao?”

Mẹ Sở nghe Lương Ý nói vậy, mặt vốn bình tĩnh trong nháy mắt trở nên vô cùng kích động, bà đưa tay nắm chặt lấy cánh tay Lương Ý, dùng sức to lớn, gần như khiến Lương Ý cảm giác xương cánh tay mình cũng sắp bị bóp nát.

“Làm sao có thể không có ý nghĩa? Con có biết thời điểm thằng bé chết trong tay còn cầm hình của con hay không? Làm sao con có thể thần nhiên nói không có ý nghĩa gì hả? Làm sao con có thể đối xử với thằng bé như vậy?” Mẹ Sở gầm to, giờ phút này mặt mày đáng sợ giống như ác quỷ bò ra từ địa ngục, tầm mắt giống như rắn độc nham hiểm quấn chặt vòng quanh cô.

“Dì —— dì buông tay đi, tay con thật là đau!” Lương Ý muốn tránh né, lại phát hiện tay mẹ Sở tựa như dính vào giữa hai cánh tay cô, căn bản không tránh được.

“Phu nhân!”

Cửa phòng không biết bị mở ra từ lúc nào, một người đàn ông trung niên mặc quần áo Tây kêu lên một tiếng, vọt vào, dùng sức kéo tay mẹ Sở.

Lương Ý nhận ra ông ấy, ông ấy chính là người đàn ông trung niên cô gặp khi đi tham gia tang lễ, quản gia nhà họ Sở.

“Phu nhân, bà sẽ bấm cánh tay cô gái ra máu ứ đọng đấy.” Quản gia nhìn Lương Ý một cái, cúi đầu, dịu dàng trấn an bà, “Cô ấy còn phải mặc áo cưới nữa mà!”

“Đúng, áo cưới, áo cưới, phải mặc áo cưới.” Ánh mắt mẹ Sở rời rạc, cả người xụi lơ trên người quản gia, càng không ngừng lằm bằm lằng lằng, cả người tựa như kẻ điên.

Lương Ý vừa nghe đến hai chữ áo cưới, lập tức có loại dự cảm chẳng lành.

“Áo cưới gì? Các người có ý gì?”

Giọng quản gia cương quyết, nói: “Thiếu phu nhân, xin hãy nghỉ ngơi thật. Tối mai sẽ phải cử hành hôn lễ, làm ơn phải giữ vững trạng thái tốt nhất đến ngày mai.” Mới vừa nói xong, liền dắt tay mẹ Sở chuẩn bị rời đi.

Lương Ý bước một bước dài vọt tới trước mặt quản gia cùng mẹ Sở, đưa đôi tay ra ngăn cản bọn họ, “Các người nói rõ cho con! Rốt cuộc là hôn lễ nào? !”

Quản gia nhìn chằm chằm Lương Ý hồi lâu, đột nhiên mở miệng, “Trang điểm cho thiếu phu nhân.”

Vừa dứt lời, cửa lập tức xuất hiện hai thiếu nữ mặc đồng phục, mặt không chút thay đổi. Quản gia tiếp tục dắt mẹ Sở rời đi, Lương Ý không cho, lại bị hai thiếu nữ túm lấy, chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ rời đi.

“Buông tay! Các người buông tay cho tôi!”

Trước bàn ăn để một bàn bữa ăn tối chuyên dụng cho Đa Đa, Đa Đa ngồi ở trên ghế, móng trước đặt ở trước bàn ăn, đầu tựa vào trên bàn, ngơ ngác nhìn qua thức ăn trước mắt, bộ dạng u sầu.

Lương Tư mới vừa đi xuống, thấy bộ dáng Đa Đa, đi lên phía trước sờ sờ đầu nó.

“Đa Đa, sao không ăn cơm à?”

Đa Đa nghe vậy thì ngẩng đầu lên, phờ phạc nhìn bà rồi lại tựa đầu ở trên bàn cơm, phát ra tiếng thở dài nặng nề.

“Là muốn mẹ sao?”

“Gâu!” Tiếp theo đó là âm thanh nức nở.

Lương Tư kéo cái ghế bên cạnh Đa Đa ra, dịu dàng an ủi, “Đa Đa, con ăn xong cơm tối thì mẹ sẽ trở về đấy.”

“Gâu!” Lần này âm thanh có chút ghen ngào.

Lương Tư thở dài bất đắc dĩ, bên cạnh sát căn bản cũng không kết quả, mẹ đã lo lắng quá độ đến ngã bệnh, hiện tại ngay cả Đa Đa cũng không chịu ăn.

Ngay lúc Lương Tư khổ não, cửa chợt vang lên một hồi âm thanh huyền ảo, thân thể bà cứng đờ, nhịp tim nhất thời ngừng một nhịp, theo bản năng bắt lấy dao gọt trái cây trên bàn.

Mà Đa Đa ngồi ở bên cạnh Lương Tư lập tức nhe răng trợn mắt xù lông, nhảy xuống cái ghế, vọt tới cửa.

“Đa Đa! Đừng đi!”

Lương Tư nhìn thấy Đa Đa chạy ra ngoài, không suy nghĩ nhiều, không thể làm gì khác hơn là cầm dao gọt trái cây xông ra theo.

“Gâu gâu —— Gâu gâu ——”

Đa Đa cố gắng bày ra bộ hung thần ác sát, điên cuồng sửa to, càng không ngừng gấp gấp trái đi phải đi ở trước ngưỡng cửa, tựa hồ đang tìm kiếm thời cơ tốt nhất cho kẻ địch một đả kích trí mạng.

“Đa Đa!”

Lương Tư run rẩy đi tới cửa, lấy điện thoại di động ra vội vàng bấm 110.

Còn chưa bấm xong 110, cửa chính đột nhiên mở ra, Lương Tư hít vào một hơi, trong lòng không ngừng trông mong điện thoại di động mau mau chuyển.

Đa Đa cũng nhào tới khi thấy cánh cửa mở ra.

5. Chương 5: Chạy Trốn Thất Bại

Bị ép buộc nằm ở trên giường, hiện giờ Lương Ý đang tràn ngập lửa giận mà không có chỗ phát tiết. Nhất là khi đảo mắt qua thấy hai thiếu nữ không hề có hơi thở trầm lặng đứng trước cửa gian phòng thì càng thêm phiền muộn, cô không biết mình nên làm gì bây giờ.

Rốt cuộc, Lương Ý vẫn nhịn không được mà mở miệng, “Hai người các cô có thể đi ra ngoài hay không? Các cô ở đây tôi không ngủ được.” Lương Ý vén chăn ra xuống giường, đi tới mặt hai người bọn họ.

Hai thiếu nữ không lên tiếng, giống như hoàn toàn không nghe thấy cô đang nói gì, đồng tử tan rã, thân thể cứng ngắc.

“Các cô coi tôi là người chết sao?” Lương Ý nhắm mắt lại, đè xuống lửa giận trong lòng.

Không khí vẫn im ắng, Lương Ý bỗng vươn tay ra vặn nắm cửa. Hai thiếu nữ thấy vậy, trong nháy mắt đã bắt được tay của cô.

“Tôi muốn đi toilet, không được hả?”

Lương Ý trong lúc gấp gấp viện cái cớ tầm thường này, hai thiếu nữ vẫn không nhúc nhích, cử động gì. Đúng lúc cô muốn từ bỏ việc “thương lượng” với bọn họ thì một trong hai người lại đột nhiên mở cửa ra.

Lương Ý kinh ngạc nghiêng đầu nhìn thiếu nữ kia, ấp úng hỏi, “Ý của cô là tôi có thể đi ra ngoài?”

Vẫn không nhận được câu trả lời, Lương Ý thấy vậy cũng không tức giận, trong lòng cực kỳ hưng phấn, lập tức lao nhanh ra khỏi phòng. Khi chuẩn bị chạy như điên sang phía hành lang bên trái thì hai thiếu nữ vốn đang đứng chờ dẫn ở cửa phòng bỗng nhanh như tia chớp, ngăn cản trước mặt cô.

“Không phải các cô để tôi đi toilet sao?”

Lương Ý điên cuồng hét lên, mẹ nó, sao có thể vô lại như thế này? Rõ ràng là tự mở cửa phòng để cho cô đi mà.

Một thiếu nữ chậm rãi đưa tay hướng sang phía hành lang bên phải, khom người làm ra tư thế mời.

“Cô muốn nói toilet ở bên phải?”

Thiếu nữ cứng ngắc gật đầu một cái.

Bất đắc dĩ, Lương Ý không thể làm gì khác hơn là ủ rũ cúi đầu quay lại đi về phía bên phải. Sau khi đi được khoảng mười mét, một trong hàng loạt các cánh cửa hai bên hành lang đột nhiên mở ra, trận gió lạnh từ đâu ùa tới khiến người ta không nhìn được mà sợ run cả người.

Lạnh quá, Lương Ý ngừng lại, ngó vào bên trong nhìn một chút, không thấy có ai trong đó cả, chỉ có một chiếc giường King – size màu đen nằm ngay ngắn, cùng với các đồ gia dụng xa xỉ. Mà điều ấn tượng nhất chính là gian phòng này lớn vô cùng, cũng phải tới năm mươi mét vuông.

Quái lạ, không có người sao cửa lại mở ra nhỉ? Thôi, cũng không liên quan gì đến mình, vẫn nên tranh thủ thời gian đi “toilet” trước thì hơn.

Thời điểm Lương Ý chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước thì dường như sau lưng có một cái gì đó chọc vào khiến cô phải dừng bước. Thân thể co rụt lại, Lương Ý đưa hai tay ôm chặt lấy thân mình. Không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm thấy thỉnh thoảng trên đỉnh đầu hình như có gió lạnh lướt qua, làm da đầu tê dại từng đợt, khẽ run nhẹ.

Có vẻ như càng lúc càng lạnh thì phải, Lương Ý lắc lắc đầu, tự trấn an bản thân rồi tiếp tục đi về phía trước. Nhưng hai thiếu nữ bỗng dừng ngừng lại, mở một cánh cửa ra, ý bảo cô đi vào.

Lương Ý lập tức hiểu ra đây chính là toilet, vội vàng bước qua đóng cửa lại.

“Lạnh quá đi!” Cô ôm chặt lấy hai cánh tay mà chà xát, nhanh chóng quan sát khung cảnh xung quanh. Phòng này cũng thật lớn, đồ dùng đều mới tinh, gần như cái gì cũng có thể làm gương soi được.

“Không có cái dây nào cả, sao bây giờ đây? Biết thế đã lên nhét ga giường vào bụng mang ra ngoài rồi.” Cẩn cẩn môi, Lương Ý hiện giờ phiền não không thôi.

Ngẩng đầu nhìn cửa sổ một chút, cô bước lên két nước của bồn cầu, nhưng ngay cả đầu cũng với không tới cửa.

“Mẹ nó! Sao mình lại lùn thế này!” Lương Ý khóc không ra nước mắt, trầm tư một chút, cô quyết định liều mạng, cố gắng duỗi dài cánh tay, bám vào bệ cửa sổ, dùng hết sức kéo thân thể lên!

Nỗ lực được chừng ba phút, cuối cùng cũng bò được lên. Qua cửa sổ, Lương Ý ngó xuống nhìn mặt đất.

Mẹ ơi, cao quá, ít nhất cũng phải ba tầng lầu!

Cô thò đầu ra ngoài nhìn trái nhìn phải một lượt, không có ban công, cũng không có cái gì có thể đứng được ở ngoài. Đúng lúc chán nản chuẩn bị bỏ cuộc thì cô bất ngờ phát hiện ra ống nhựa dẻo dẫn nước màu trắng khá lớn ở dưới cửa sổ. Lương Ý cười hả hê, gật đầu một cái. “Lần này được ông trời phù hộ rồi, lúc trước khổ luyện leo cây mất ba năm, cuối cùng hôm nay cũng thấy có chút tác dụng.”

Ngồi xổm xuống, Lương Ý ôm ống nhựa dẻo thật chặt, ổn định chắc chắn cơ thể xong mới bắt đầu từ từ tụt xuống.

“Ha, may mà kỹ thuật leo cây của mình hơi bị đỉnh, chứ người bình thường làm sao có thể xuống được dễ dàng như thế này. Để xem bây giờ mấy người có thể làm gì được tôi!”

Lương Ý nhún mồm, hết sức đắc ý. Khi cô sắp tụt tới lầu hai thì ống nhựa bỗng phát ra một tiếng “pắc ——”.

Cô trợn to hai mắt, không phải chứ? Ánh mắt chuyển một cái, thấy bên cửa sổ có một bóng hình xinh đẹp quen thuộc.

Là mẹ Sở!

Những người xui xẻo thì uống nước cũng sẽ bị dất rằng, nhìn tình hình hiện giờ thì cô đúng là loại người xui xẻo này rồi.

Không cần quan tâm nhiều như vậy, cứ tiếp tục đi xuống thôi, cẩn thận một chút, chỉ cần không gây ra tiếng động gì nữa là được, chắc vừa rồi mẹ Sở không nghe thấy gì đâu. Lương Ý nghĩ thầm.

Vừa tụt xuống được một đoạn, cái ống nhựa đáng chết không để ý đến lời cầu nguyện của cô mà lại kêu lên một tiếng nữa.

Lúc này, trong đầu cô đã xuất hiện ý nghĩ chết luôn đi cho xong.

“Vù vù ——”

Gió lạnh quét qua, Lương Ý nghĩ thầm, sao lại lạnh hơn cả lúc nãy nhỉ, thân thể cũng nặng hơn nữa, cô có cảm giác như đang cố giữ một tảng đá vậy, áp lực lớn quá.

“A Quân, ông có nghe thấy âm thanh gì không?” Mẹ Sở hỏi.

Nguy rồi, nguy rồi, nghe thấy rồi. Lương Ý muốn che giấu âm thanh, não bộ nhanh chóng vận hành, cô nhanh trí thanh thanh cổ họng.

“Meo meo ——” thật cẩn thận dè dặt bắt chước tiếng mèo kêu.

“Chỉ là tiếng mèo kêu mà thôi.”

“Chúng ta có nuôi mèo ở đây sao?”

“Có lẽ là mèo hoang.”

“Ừ.”

Ha! Thật là may. Lương Ý thở dài một hơi, tăng nhanh tốc độ của mình.

“Những đồ cúng ngày mai đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“Đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi. Chỉ cần ông ấy tới thôi.”

Đồ cúng? Ông ấy? Ai vậy? Mà thôi quản làm gì, chạy trốn quan trọng hơn.

Sau một hồi cố gắng Lương Ý cũng tụt được qua ban công tầng hai, chỉ còn khoảng năm mét nữa là xuống tới mặt đất. Vậy mà hình như vị thần vận mệnh đã bỏ quên cô rồi, trong sân viện bỗng nhiên xuất hiện một người giúp việc tầm năm mươi tuổi đang cầm cái thùng chuẩn bị tới cọ rửa cửa sổ.

“Thiếu phu nhân?”

Lương Ý trợn tròn mắt, mặt tái nhợt, tay bỗng vô lực trượt xuống, thân thể lấy vận tốc tên lửa mà lao xuống đất, và cái móng rất vinh dự được về với đất mẹ.

“Thiếu phu nhân, sao cô lại ở đây?” Bước lại gần, người giúp việc lớn tiếng chất vấn.

Lương Ý vội vàng đứng lên, đẩy bà ta ra, bắt chập tất cả mà chạy lên phía trước.

“Người đâu! Thiếu phu nhân chạy trốn rồi!”

Cả ngôi biệt thự thoáng chốc sáng bừng, hơn mười người từ bên trong lao ra. Lương Ý không có thời gian suy nghĩ nhiều, cũng không dám quay đầu lại, chỉ sợ mình chạy chậm sẽ bị người ta bắt đi.

Lương Ý liều chết chạy trốn, tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, lồng ngực đau không thở nổi, nhưng cô vẫn cố gắng dùng toàn lực chạy về phía trước. Thời điểm cô chạy được đến cánh cổng sắt lớn bên ngoài thì hết sức vui mừng phát hiện ra nó không bị khóa, cô ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài đường cái.

“Ầm!”

Lương Ý đụng phải một người.

“Cô gái, cô không sao chứ?”

Là một người đàn ông trung niên, mặc một bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn có hơi bạc màu, tóc dài, râu trắng dưới cằm dài tới hai mươi centimet. Ngoại trừ trang phục có hơi kỳ lạ, cả người ông ta dường như toát ra hơi thở tiên phong đạo cốt.

“Nhanh nhanh, mau báo cảnh, có người bắt cóc cháu!” Lương Ý bám chặt vào tay ông ta, thở gấp thúc giục.

Người đàn ông trung niên liếc mắt nhìn một đám khoảng mười người đang chạy như điên ở sau lưng cô, hỏi, “Là bọn họ sao?”

Lương Ý quay đầu lại nhìn, nặng nề gật đầu một cái, “Đúng, là bọn họ, chính là bọn họ. Bác mau báo cảnh sát đi, nhanh lên bác!”

Ông ta nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn phía sau cô một chút rồi nói, “Thiếu gia nhà họ Sở, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Bác nói cái gì? Cái gì mà thiếu gia nhà họ Sở?” Lương Ý không hiểu gì cả hỏi lại.

Ông ta nghe vậy thì nở nụ cười thâm trầm, “Vị hôn phu của cô đó, hiện tại cậu ta đang ở phía sau cô, còn ôm cô rất chặt nữa!”

“Ông...ông nói vậy! Tôi không có vị hôn phu nào hết!” Lương Ý chắc như đinh đóng cột phản bác, bất chợt, cô đột nhiên hiểu ra, “Thì ra ông cùng một đám với bọn họ.”

Ông ta cười ôn hòa, “Đúng vậy, chúng ta. là cùng một đám.” Nói xong, ông ta đưa ngón trỏ ra nhẹ nhàng đụng một cái vào trán của cô.

Lương Ý thấy mọi thứ tối sầm, nặng nề ngã xuống đất, trước khi hôn mê hình như cô nghe thấy người đàn ông kia nói, “Thiếu gia, tôi chỉ đụng nhẹ vào trán của cô ấy mà thôi, cậu không cần phải tức giận như vậy.”

“Tiểu Tư!”

Một giọng nói trầm thấp quen thuộc truyền đến, tay cầm con dao gọt hoa quả của Lương Tư thoáng thả lỏng, ngạc nhiên nhìn người đàn ông ở trước mặt.

Cô gái mới đầu còn bày ra tư thế phòng bị thì bây giờ hết sức hưng phấn chạy ra nhào vào ngực người đàn ông kia, thỉnh thoảng còn phát ra âm thanh nức nở.

“Anh! Anh đã về rồi!”

Người đàn ông bất đắc dĩ cười một tiếng, sờ sờ đầu của cô, “Có phải tiểu Ý đã xảy ra chuyện hay không?”

Lương Tư kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Anh, làm sao anh biết?”

Người đàn ông mím chặt môi, sau một lúc mới nói: “Cha đã về chưa?”

“Chưa ạ, bây giờ vẫn đang trên đường về, còn mẹ bị ốm rồi.” Lương Tư ghen ngào nói, nước mắt không kìm được rơi xuống.

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi, tiểu Tư, đừng khóc.”

Lương Tư lau nước mắt, thút thít một chút rồi nói, “Anh, em tìm anh mãi mà không được, cũng chưa nói tiểu Ý xảy ra chuyện, vậy tại sao anh lại biết?”

Người đàn ông rũ mắt, ngồi xổm xuống chỉnh lại ống quần dài, “Tiểu Tư, mẹ ở trong phòng phải không? Anh muốn đi nhìn mẹ một chút.”

“Anh ——”

“Chờ anh vào thăm mẹ xong sẽ nói với em được không? Đa Đa, đi nào.” Người đàn ông quay đầu, nhìn về phía Đa Đa gọi.

6. Chương 6: Mở Đầu Hôn Lễ

Lương Ý ngồi ở trên ghế, nhìn chằm chằm chiếc áo cưới dài treo trước mặt mình, váy dài đuôi cá, đuôi cá nằm thủy tinh trắng nõn nà, ở dưới ánh đèn phát ra ánh sáng lay động lòng người. Nếu đổi lại là ngày thường, cô nhất định sẽ than thở tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ trước mắt, đáng tiếc rằng dưới tình huống hiện tại cô không chỉ không có ý nghĩ than thở, ngược lại còn có ý nghĩ ác độc là xé rách cái áo cưới này.

“Thiếu phu nhân, cô có thích cái áo cưới này không?” Quản gia cẩn thận từng li từng tí nhẹ nhàng lấy chiếc áo cưới đang treo xuống.

Lương Ý cười châm chọc, “Tôi không thích thì có thể không mặc ư?”

Quản gia nghe vậy, không nói gì, hồi lâu, khi ông ta sửa sang áo cưới lại mất khoảng thời gian cứng 49 ngày mới lạnh nhạt nói, “Một năm trước chiếc áo cưới này được thiếu gia tự mình thiết kế.”

Lương Ý cả kinh, ngây ngô hỏi: “Cậu ta tự mình thiết kế?”

“Tự mình thiết kế vì cô.” Ông ta nhìn cô một cái, tiếp tục nói: “Thiếu gia vốn định để cô mặc vào lúc hai người kết hôn cho nên mới thiết kế. Đáng tiếc. . . .” Về mặt bắt đầu cô đơn.

Không khí trong lồng ngực Lương Ý nháy mắt đã như bị rút hết, bắt đầu khó chịu đau nhức.

“Thiếu phu nhân, nếu cô cảm thấy áy náy thì hãy mặc nó vào, hành lễ với thiếu gia đi. Coi như trả lại tình yêu bấy nhiêu năm thiếu gia dành cho cô. Chẳng lẽ, ngay cả chuyện đơn giản như vậy cô cũng không làm được ư?” Giọng quản gia trầm lắng tràn đầy đau thương.

Lương Ý kinh ngạc nhìn qua chiếc áo cưới trước mắt, nhẹ nhàng mở miệng, “Chỉ là hành lễ thôi sao?”

Quản gia nghiêng đầu hướng về phía cô cười nhẹ, “Một người chết, còn có thể làm ra cái gì?”

Lương Ý không nói, cô nhớ tới người đàn ông gặp phải tối ngày hôm qua, trái tim âm thầm dâng lên cảm giác sợ hãi.

“Tối ngày hôm qua, người đàn ông kia nói. . . .” Lương Ý vuốt vuốt trán mình, cười đau khổ, “Ngày hôm qua ông ta nói Sở Du đang ở sau người tôi.”

Quản gia đặt áo cưới bên trái giường của Lương Ý, cẩn thận kiểm tra áo cưới xem có vấn đề hay không, “Thanh niên thời đại mới, không nên tin tưởng những thứ đồ linh thần quái dị. Không phải à?”

“Nhưng. . . .” Lương Ý còn chưa kịp nói xong, quản gia đã cắt đứt lời kể tiếp của cô, “Cô không cảm thấy áo ông ta mặc rất kỳ quái sao? Trước kia ông ta là giúp việc ở nơi này, sau cũng bởi vì bị một chút kích thích nên bị điên, thường nói xằng nói bậy.”

Lương Ý hồi tưởng lại cách ăn mặc của người đàn ông kia, quả thật, rất quái dị.

“Cho tới nay phu nhân bởi vì buôn bán của gia tộc mà không quan tâm đến thiếu gia, hôm nay thiếu gia mất, phu nhân cảm thấy đau lòng, vẫn cho rằng mình là người mẹ mà không chăm sóc thật tốt cho con của mình, trong lòng cảm thấy vô cùng khổ sở. Hôm nay, bà ấy chỉ hy vọng mình lấy thân phận người mẹ để thỏa mãn nguyện vọng của đứa con mình. Thiếu phu nhân, xin thông cảm cho tâm tình của một người mẹ.”

Quản gia để lại đoạn văn vô cùng buồn bã rồi đi ra khỏi phòng. Chỉ trong chốc lát, cô gái trẻ phụ trách trông chừng Lương Ý đi vào lần nữa, một người trong đó cầm áo cưới trên giường lên, một người khác không để ý Lương Ý có đồng ý không đã hung hăng cởi quần áo của cô xuống. Lương Ý giãy giụa không được, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn mặc vào.

“Tiểu Ý, con mặc áo cưới này thật là xinh đẹp.” Trên người mẹ Sở mặc váy tơ tằm màu đen, trang phục lộng lẫy đi đến, đuôi lông mày cong lên vui vẻ cũng không che giấu được, nhẹ bước đến khen ngợi chứng tỏ bây giờ tâm trạng của bà rất tốt.

Lương Ý thấp thỏm bất an nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên tường, đồng hồ biểu hiện thời gian chừng 1 giờ 50 phút.

“Bác gái, bác có thể cho con gọi điện thoại ẹ con được không, con báo bình an ẹ. Con đã mất tích một ngày hai đêm rồi. Hiện tại mẹ con nhất định rất lo lắng.” Cô nhìn mẹ Sở cầu xin.

Mẹ Sở ngẩn ra, sau đó cười áy náy, “Tiểu Ý, là bác không tốt. Bác không nên dùng thủ đoạn cực đoan ‘mời’ con tới đây. Nhưng hôm nay là ngày thích hợp nhất trong đầu năm nay với hai con, bác lo lắng nếu bác đến thương lượng với mẹ con, mẹ con không chịu, làm trễ ngày. Bác muốn nhanh chóng hoàn thành tâm nguyện của tiểu Du. Thật xin lỗi.”

“Bác gái, con có thể ngoan ngoãn làm theo yêu cầu nghi thức của bác, nhưng con thật sự rất lo lắng ẹ con, thân thể mẹ không tốt, con sợ. . . .”

“Tiểu Ý, chờ sau khi nghi thức kết thúc bác lập tức để cho con gọi điện thoại báo bình an ẹ con, cho nên hiện tại con an tâm hành lễ với tiểu Du, được không?” Mẹ Sở luôn miệng trấn an cô, trong mắt mang theo dịu dàng sâu không thấy đáy.

Tiểu Ý nhìn mẹ Sở một lúc lâu mới miễn cưỡng gật đầu. Chỉ hy vọng nghi thức này mau mau kết thúc, cô thật sự không muốn tiếp tục ở lại nơi âm dương kỳ quái này.

“Thiếu gia chuẩn bị xong chưa?” Mẹ Sở đột nhiên hỏi.

“Quần gia đã rửa mặt cho thiếu gia xong rồi.” Hai cô gái trẻ ở trong mắt Lương Ý tựa như cương thi cùng kêu mở miệng nói chuyện. Song giọng các cô không hề lạnh lạnh như thiếu nữ trẻ, ngược lại hành động cử chỉ của các cô hết sức cứng ngắc, lạnh nhạt.

Giờ phút này Lương Ý cũng không rảnh bận tâm đến hai cô gái trẻ “khác thường”, cô vội vàng hỏi mẹ Sở, “Sở Du như thế này, vậy.” Lời còn dư lại cô vẫn không nói rõ ra.

“Thằng bé phải tự mình hành lễ với con mới có thể. Như vậy nghi thức mới tính là thành công.” Hình như biết Lương Ý muốn hỏi cái gì, mẹ Sở sờ sờ cô sợi tóc nhìn sơ khá chỉnh tề, nhẹ giọng giải thích cho cô.

Lương Ý rùng mình một cái, trên điện ảnh không phải là cùng gà trống à? Sao cô lại phải cùng.

“Tiểu Ý, thằng bé là chồng con, con không cần sợ nó, nó sẽ không thương tổn con.” Mẹ Sở đứng lên, vươn tay, kéo tay bàn tay lạnh lẽo của Lương Ý, “Đi theo bác!”

“Bác gái, con.”

“Tiểu Ý, suy nghĩ đến mẹ con, suy nghĩ người nhà của con, chẳng lẽ con không muốn sớm nhìn thấy người nhà ư?” Mẹ Sở bắt được nhược điểm của cô vô cùng dễ dàng, Lương Ý không thể làm gì khác hơn là kiên trì đến cùng để sớm nhìn thấy người nhà.

Ba giờ chiều hôm ấy.

Nhà họ Lương

“Mày trở về làm gì? ! Ban đầu tao đã nói với mày thế nào? Mày mà bước ra khỏi cửa nhà này thì vĩnh viễn cũng đừng trở lại, tao không có đứa con trai này!” Mẹ Lương nằm ở trên giường, lớn tiếng rống giận, sắc mặt bởi vì kích động mà đỏ bừng, bà dùng sức ném gối gối đầu mình lên trên mặt Lương Bán.

Lương Tư xông lên trước ngăn cản gối của mẹ Lương, lớn tiếng chất vấn mẹ Lương, “Mẹ, anh thật vất vả mới trở lại, làm sao mẹ đối xử với anh như vậy?”

“Nó không phải anh con. Tao không sinh đứa con trai như vậy. Mày gọi là anh thì cút cho tao! Khụ khụ.” Mẹ Lương tức giận, dẫn tới ho kịch liệt.

Lương Bán xông lên trước, đưa tay muốn vỗ ẹ Lương, lại bị mẹ Lương đẩy ra.

Lương Tư thấy thế, không cam lòng kêu một tiếng, “Mẹ!”

Lương Bán lại lắc đầu với Lương Tư, Lương Tư bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là hất mặt, “Mẹ, không phải mẹ muốn biết tiểu Ý ở đâu sao?”

Mẹ Lương nghe vậy, trừng trừng mắt, nghiêm nghị chất vấn Lương Bán, “Con có ý gì?”

“Anh, anh biết tiểu Ý ở đâu?” Lương Tư vội vàng hỏi.

Mà Đa Đa vẫn ngồi ở một bên hóa làm đá “xem cuộc chiến” lập tức kích động lắc lắc cái mông mập vọt tới.

Lương Bán cúi đầu, nhặt gối trên mặt đất lên, đem ở sau lưng mẹ Lương, nhẹ nhàng nói: “Mẹ, con có cách biết tiểu Ý ở đâu, nhưng con cũng cần mẹ hỗ trợ.”

7. Chương 7: Cử Hành Hôn Lễ (1)

Mẹ Sở dắt bàn tay lạnh như băng của Lương Ý chậm rãi đi xuyên qua hành lang xuống cầu thang tới đại sảnh chính ở lầu một. Sau lưng cô là hai cô gái trẻ vẻ mặt vô cảm, cứng ngắc xách vạt váy dài đi sát theo

hai người.

Ánh đèn ở chính giữa đại sảnh mờ ảo không rõ, trước cửa phòng khách còn có hai người phụ nữ trung niên đứng ở hai bên, trong tay mỗi người cầm một cây nến màu đỏ. Trên thân nến hình như có khắc hoa văn gì đó, nhưng cách hơi xa nên Lương Ý không thấy rõ.

Hai người phụ nữ trung niên nhìn thấy bọn họ đi xuống thì lập tức bước lên phía trước, nhả nhận mở miệng, “Thiếu phu nhân, phu nhân, buổi tối tốt lành.”

Mẹ Sở nhu hòa cười một tiếng, nhẹ nhàng hỏi, “Đã chuẩn bị xong hết chưa?”

Hai người phụ nữ trung niên cúi đầu, cung kính trả lời, “Tất cả đã được chuẩn bị xong xuôi rồi.”

“Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi!” Mẹ Sở hài lòng gật đầu.

Không phải muốn cử hành hôn lễ ở chỗ này sao, còn muốn đi đâu nữa?

Lương Ý nhíu mày, cảm giác thấp thỏm không yên lại dâng lên tràn ngập trong lòng. Thật vất vả mới có dũng khí quyết tâm, bây giờ lại bắt đầu có chút dao động rồi.

Dường như mẹ Sở nhìn thấu sự do dự của cô, lên tiếng an ủi, “Tiểu Ý, không có việc gì đâu. Hôn lễ vẫn cử hành trong nhà chúng ta, nhưng là ở dưới này.” Nói xong bà chỉ chỉ sàn nhà lát đá sáng bóng dưới chân.

“Dưới đất” là có ý gì? Chẳng lẽ là định giết mình luôn?

Mẹ Sở không nói gì, chỉ buông tay của cô ra, đi thẳng tới một chiếc ghế dựa làm bằng gỗ tử đàn ở một góc khuất, nhẹ nhàng nhắc hai chân ghế phía trước lên.

Trong lúc Lương Ý còn đang cảm thấy khó hiểu thì một phiến đá cách cô 30cm ở phía trước kêu lên nặng nề, sau đó từ từ mở rộng ra tạo thành một cái hố vừa đủ ột người trưởng thành đi xuống. Lương Ý đưa mắt nhìn xuống phía dưới, bên dưới cửa động là từng bậc thang đá đều tăm tắp. Cứ cách một mét lại có một cây đèn cầy treo trên vách tường, cầu thang được xây theo hình xoắn ốc quanh co, sâu hun hút.

Mẹ Sở bước tới, nhận cây nến của một người phụ nữ trung niên, quay lại nhìn Lương Ý nói, “Chúng ta đi thôi!”

“Dưới đó là chỗ nào ạ?” Lương Ý cắn môi, ngẩng đầu lên chất vấn Mẹ Sở.

Mẹ Sở bước xuống một bậc thang, sau đó cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng dắt cô đi xuống, “Chỉ là một mật thất dưới đất thôi. Ở đó cử hành hôn lễ bác mới thấy yên tâm.”

“Sau khi nghi lễ kết thúc, bác sẽ thực sự thả con về nhà phải không?” Lương Ý bị động đi xuống dưới.

Bước chân mẹ Sở thoáng dừng một chút, nghiêng đầu qua chỗ khác, dịu dàng cười một tiếng, dưới ánh nến bập bùng, lại mang đến cảm giác âm trầm khó tả. “Con còn có lựa chọn nào khác sao?”

Lương Ý cắn răng. Quả thật, cô không có. Hoặc là ngoan ngoãn thuận theo, hoặc là bị ép buộc tiến hành, lựa chọn nào cũng chỉ có một kết quả, chẳng qua là khác biệt trong quá trình đạt được kết quả đó mà thôi.

“Tiểu Ý, chúng ta đi nhanh lên một chút, tiểu Du đang chờ con ở dưới đó đấy!” Mẹ Sở dứt lời lập tức tăng nhanh bước chân.

Trong lòng Lương Ý khá bất mãn, nhưng lại không dám phản kháng. Mà dù cô có phản kháng thì hai cương thi sau lưng này cũng có thể dễ dàng khống chế được cô. Lương Ý chỉ có thể chấp nhận bước nhanh theo Mẹ Sở.

Đi qua từng bậc từng bậc thang đá, Lương Ý không biết mình đã đi qua bao nhiêu bậc, trôi qua bao nhiêu phút rồi, đến khi cô cảm thấy có chút mệt mỏi thì rốt cuộc cũng tới nơi.

Tầng hầm rất lớn, rộng rãi nhưng âm u, được bốn trụ lớn điêu khắc cự thú đỡ tựa chống đỡ. Toàn bộ ánh sáng chỉ có bốn cây nến ở bốn góc tường chiếu tới, trong không khí tản ra một loại hơi thở ngọt ngào. Ở giữa phòng có một phiến đá lớn giống như giường ngủ, dưới mặt đất bằng phẳng có rất nhiều vết lõm sâu, rải rác ở khắp tầng hầm. Đặc biệt là tập trung rất nhiều trước một bức tường đá khổng lồ, chiều dài chừng 40 mét, rộng khoảng 30 mét.

Trên bức tường đá đỏ có khắc một con quái thú chỉ có một cái đầu lâu cùng miệng mà không có thân thể. Trong miệng quái thú còn chìa ra răng nanh bén nhọn, kỹ thuật chạm trổ trông rất sống động, dường như khiến người nhìn cảm thấy chỉ một giây nữa thôi quái thú sẽ lao ra khỏi bức tường, bước sang thế giới bên này.

“Thao Thiết.” Lương Ý vô thức gọi ra tên của cự thú được khắc trên tường.

“Thiếu phu nhân thật hiểu biết!”

Sau lưng có tiếng bước chân chậm rãi cùng giọng nói quen thuộc khiến Lương Ý giật mình xoay người lại, quả nhiên, “Bệnh thần kinh? !”

Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn nghe thấy Lương Ý “gọi” mình thì nhú mày một cái, sau đó liếc mắt sang vị quản gia nhà họ Sở đi cùng, chậm rãi nói: “Thiếu phu nhân, mắng chửi người khác như vậy không hay đâu!”

“Chuyện này là sao? Sao ông ta lại ở chỗ này?” Lương Ý chất vấn mẹ Sở đang đứng bên cạnh.

Mẹ Sở bình tĩnh mở miệng, “Tiểu Ý, ông ấy là người chủ hôn!”

“Người chủ hôn? Không phải ông ta bị bệnh thần kinh sao? Mọi người lại để một người bị bệnh thần kinh làm chủ hôn? Đầu óc có vấn đề sao?” Lương Ý lớn tiếng gầm lên.

Mẹ Sở liếc nhìn quản gia, quản gia lập tức tiến lên phía trước, “Thiếu phu nhân. Hôn lễ sắp cử hành rồi, xin đừng bận tâm đến những chuyện nhỏ này.”

“Chuyện nhỏ? Đây là chuyện nhỏ? Chuyện nhỏ cái đầu ông ấy! Rốt cuộc mấy người có ý đồ gì?” Lương Ý hoàn toàn mất khống chế.

Người đàn ông mặc áo Tôn Trung Sơn hơi nheo mắt lại, đi tới trước mặt Lương Ý, cầm một cái chai giống như bình hồ lô nhỏ, nhẹ nhàng giơ qua giơ lại trước mắt cô.

Lương Ý vốn muốn xoay người rời đi đột nhiên trong nháy mắt chân tay cứ như bị buộc vào mấy chục tấn sắt, nặng nề vô cùng, không có cách nào cử động được. Trong lòng cô kinh hãi, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ông đã làm gì?”

“Thiếu phu nhân, nghi thức sắp được tiến hành rồi. Cô còn muốn chạy đi đâu?” Khóe miệng người đàn ông mặc áo Tôn Trung Sơn khẽ cong lên, cất bình nhỏ vào trong túi, phát phát tay. Một lúc sau, một người đàn ông trắng kiện có nước da sẫm màu khó xác định được tuổi nghiêm mặt mang di thể của Sở Du ra, đặt ở bên phải Lương Ý.

Lương Ý nhìn gương mặt tinh xảo nhưng trắng bệch của Sở Du, sắc mặt cô rất khó coi.

Lúc này Sở Du mặc một bộ tây trang màu đen phẳng phiu, trước ngực cài một đóa hoa hồng bạch. Tóc được chải gọn gàng về phía sau, không biết có phải do dao động trong quá trình di chuyển hay không, có vài sợi tóc rủ xuống trên trán cậu.

“Quản gia A, đỡ di thể của thiếu gia dậy đi.” Người đàn ông mặc áo Tôn Trung Sơn lên tiếng phân phó quản gia.

Nghe vậy, người đàn ông vừa nãy đưa thi thể của Sở Du ra lập tức lui xuống một bước, còn ông quản gia đi tới, đỡ di thể cứng ngắc của Sở Du dậy.

“Tốt lắm, bắt đầu nghi thức thôi!” Người đàn ông mặc áo Tôn Trung Sơn nói xong, cầm một thanh dài nhỏ giống như một khúc xương được đeo thành con dao từ trên phiến đá lên. Ở mũi dao có một vết màu đỏ giống như máu, dưới dao treo một mảnh huyết ngọc hình tròn.

“Thiếu phu nhân, đưa tay cho tôi!”

“Ông định làm gì hả? Cút ngay!” Lương Ý hét sức hoảng sợ hét lớn.

Người đàn ông mặc áo Tôn Trung Sơn cũng không chẳng để ý, chỉ trực tiếp đưa tay qua, cầm bàn tay đang nặng như chì của cô lên. Đúng lúc ông ta chuẩn bị dùng con dao cắt vào tay cô thì đột nhiên lại ngẩng đầu lên, buông tay cô xuống, bất đắc dĩ mở miệng, “Sở thiếu gia, tôi chỉ chạm thử vào tay của cô ấy thôi, cậu

có cần phải hung dữ với tôi như vậy không? Hơn nữa, nếu cậu không cho tôi đụng vào cô ấy thì làm sao có thể tiến hành nghi thức được đây?”

Trái tim Lương Ý như ngừng đập, giống như đang bị ai đó bóp chặt, cực kỳ khó chịu.

Mà mẹ Sở đứng bên cạnh cô lại vô cùng vui mừng: “Đại sư, tiểu Du đã đến rồi sao?”

Người đàn ông mặc áo Tôn Trung Sơn thở dài một tiếng, nói: “Sau khi thiếu phu nhân đến, cậu ấy vẫn luôn ở đây.” Dừng lại một chút, ông ta cau mày, nhìn về phía di thể bên cạnh Lương Ý thương lượng, “Nếu cậu không thích tôi chạm vào cô ấy thì để ẹ cậu làm việc này, có được không?”

“Tôi làm?” Mẹ Sở có chút lúng túng hỏi lại.

“Sở thiếu gia không muốn tôi chạm vào thiếu phu nhân, vậy thì phải trông cậy vào bà thôi, phu nhân.” Người đàn ông mặc áo Tôn Trung Sơn đem con dao đưa cho Mẹ Sở.

Chuyện phát triển đến tình huống này, Lương Ý cảm thấy trán mình đổ ra không ít mồ hôi lạnh. Cô cố gắng trấn tĩnh khuyên giải mẹ Sở, “Bác gái, ông ta là kẻ xấu, ông ta lừa bác đấy. Trên thế giới này căn bản không có ma quỷ gì hết.”

Mẹ Sở nhìn di thể của Sở Du một cái, quay đầu lại nói với Lương Ý: “Tiểu Ý, đừng sợ. Không có việc gì đâu, sẽ rất nhanh thôi!” Dứt lời, bà giơ cao con dao lên.

8. Chương 8: Cử Hành Hôn Lễ (2)

“Bác gái, bác tỉnh táo một chút. Chớ làm bừa!” Lương Ý sợ đến nhắm hai mắt lại, nghĩ thầm lần này chết chắc.

Hồi lâu, đau nhức trong dự tính cũng không đến như Lương Ý nghĩ, cho đến lúc gương mặt cô bị người ta vỗ nhẹ, cô mới dám len lén mở một con mắt ra, “Ah? Con không sao?” Cúi đầu ngắm nhìn tay mình, dưới cổ tay rõ ràng xuất hiện một cái chén nhỏ, dòng máu chảy ra từ giữa tay cô chảy hết vào bên trong.

Mẹ Sở đặt chén nhỏ xuống, đưa dao nắm chặt ở trong tay cho quần gia đang đỡ Sở Du trên tay, cũng đẩy chén nhỏ tới trước mặt ông ta. “Tiểu Ý, xong rồi.” Bà móc ra một chút thuốc bột, thoa đều trên miệng vết thương.

“A Quần, tốc độ nhanh một chút. Giờ lành sắp tới.” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn hơi nóng nảy, thỉnh thoảng quay đầu nhìn xem tranh vẽ lớn trên tường sau lưng.

Quần gia lập tức nâng tay Sở Du lên, vén ống tay áo lên, dùng dao quẹt nhẹ, nhưng cổ tay Sở Du bị cắt cũng không chảy ra máu tươi như mong đợi, chỉ có vết máu màu đỏ sẫm.

“Không có máu.” Quần gia bình tĩnh nhìn người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn.

Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn nhướng mày, đoạt lấy dao từ trong tay ông ta, bảo ông ta, “Cầm chén lên, mau!” Tiếp, ông ta nhanh chóng xé áo trước ngực Sở Du, tìm vị trí tim anh quẹt ột phát, máu tươi sền sệt nhất thời trào ra.

Quần gia lập tức để chén ở trước vết thương, đón máu tươi vào trong bát.

“Những người bệnh thần kinh này, ngay cả người chết cũng không tha!” Trong lòng Lương Ý vẫn còn sợ hãi khi nhìn thấy những gì xảy ra trước mắt.

Mẹ Sở thấy Lương Ý nói, bất mãn nói: “Tiểu Ý, chớ nói bậy.”

Lương Ý nhìn chằm chằm mẹ Sở, quát bà, “Đây là di thể con trai bác, sao bác có thể khoan dung cho những kẻ đối xử với di thể con trai bác như thế?”

“Tiểu Ý, chúng ta làm như vậy là có nguyên nhân.” Mẹ Sở nghiêm nghị phản bác Lương Ý.

“Nguyên nhân? Nguyên nhân gì? Người đã chết rồi, các người nên chôn cất cậu ấy, mà không phải mò mẫm giày vò ở chỗ này.” Lương Ý tức giận bất bình giận dữ mắng mỏ mẹ Sở.

“Phu nhân, thiếu gia đã uống, thứ còn dư lại hãy cho thiếu phu nhân uống hết.” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn không biết đã đưa chén máu hai người ẹ Sở từ khi nào.

Lương Ý nhìn chằm chằm cái chén nhờ mẹ Sở nhận lấy, tức giận lập tức tiêu giảm, cô khó khăn nuốt nước miếng, mồ hôi lạnh trên trán không có chỗ nhỏ xuống. Giọng cô cứng ngắc nói với mẹ Sở: “Bác gái, vừa nãy thái độ của con không tốt. Bác tha thứ cho con. Cái chén này, không uống, được không?” Dứt lời, cô còn kéo ra một nụ cười “ngọt ngào”, tỏ vẻ áy náy.

Mẹ Sở cúi đầu nhìn chén nhờ trong tay, chậm rãi đi tới trước mặt Lương Ý, dịu dàng nói, “Tiểu Ý, cái này không thể được. Đây là một phần của nghi thức nên không thể bỏ bớt, ngoan ngoãn uống cạn nó đi.” Nói xong, bà cạy miệng Lương Ý ra, cầm chén máu tươi trong tay đổ toàn bộ vào trong miệng cô.

Trong cổ họng lan tràn vị ngai ngái, Lương Ý không ngừng nôn ọe, liều mạng muốn nhổ thứ vừa nuốt xuống ra.

“Thiếu phu nhân, đừng vội nuốt nó xuống bụng. A, đúng rồi, ở trong máu, tôi còn ột ít thi thể Du do tự tôi điều chế.” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn đặc ý nói với Lương Ý.

“Cái người biến thái này! Nôn.” Lại là một trận nôn ọe.

Mẹ Sở mím môi, chân mày khê nhăn, “Đại sư, không phải trước đó nói chỉ cần uống máu là tốt sao? Tại sao còn phải thêm. Thi thể Du.”

“Phu nhân, thấy cây nến ở bốn góc tường chứ? Trong bốn cây nến cũng chứa thành phần thi thể Du, hơn nữa đều gia công luyện chế từ cùng một thi thể Du mà thành, cây nến cháy sẽ tỏa ra mùi thơm đặc biệt, loại mùi thơm này có thể tăng uy lực lên gấp bội trong nghi thức làm phép, đồng thời còn có thể khiến phu nhân và thiếu gia sinh ra gắn kết đặc biệt.”

“Gắn kết đặc biệt gì?” Mẹ Sở nghi ngờ hỏi.

Lúc này người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn lại không nói, ông ta liếc mắt mặt người đàn ông xanh đen, người đàn ông lập tức gạt đầu, đi vào trong phòng riêng nhỏ dưới hang động, khiêng tới một thanh niên bị trói gô*, miệng bị nhét cục giấy, bộ mặt hoảng sợ.

* Trói gô: trói cổ và chéo cánh tay ra sau lưng.

“Phu nhân, tất cả hay là chờ thiếu gia tỉnh lại rồi hãy nói.”

Đầu óc Lương Ý đã không vận chuyển được đối với tình trạng lần này, căn bản cũng không để ý đến người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn nói gì với mẹ Sở, khi cô thấy thanh niên được khiêng ra từ phòng riêng thì lo lắng trong đầu đạt tới điểm sôi.

Mẹ Sở cắn răng, nhìn Sở Du được quần gia đỡ, nghiêm nghị chất vấn, “Ông xác định con tôi sẽ sống?”

“Dĩ nhiên, chỉ cần bà làm theo lời tôi.” Ông ta tràn đầy tự tin trả lời vấn đề của mẹ Sở.

Mẹ Sở không nói, hắt mặt, phân phó quần gia, “A Quần, dẫn thiếu gia đi.” Lại nhìn hai cô gái trẻ tàng hình sau lưng Lương Ý vẫn giữ yên lặng, nói, “Hai người hãy mang thiếu phu nhân tới bên cạnh đi.”

Quần gia gạt đầu, nhẹ nhàng nâng Sở Du lên, đặt ở vị trí giữa tầng hầm, chỉnh sửa tỉ mỉ vết cổ áo hơi nhăn của anh, sau đó đi tới.

Lúc này Lương Ý và mẹ Sở còn có cô gái “tàng hình” phía sau đã sớm đi tới phía trước phiến đá. Về phần người thanh niên bị trói gô đã bị người đàn ông mặt xanh đen khiêng đến vùng đất ở giữa, sau rời đi khỏi chỗ, thanh niên và Sở Du ở nơi chỉ cách nhau không tới 50 centimét, chỉ thấy anh ta ra sức muốn giãy giụa khỏi sợi dây trên người, chân bị trói không ngừng đạp trên giải đất ở giữa.

“Các người muốn làm thanh niên kia?” Lương Ý cảnh giác hỏi.

Mắt mẹ Sở chăm chú nhìn người đàn ông trên giải đất dưới tầng hầm, hồi lâu mới trả lời cô, “Vật tể. Cậu ta là vật tể để tiểu Du sống lại.”

“Có ý gì?” Lương Ý giật mình trong lòng.

“Thiếu phu nhân, cô nhìn xem sẽ biết.” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn lại đưa dao lúc trước lấy máu Lương Ý ẹ Sỡ.

“Phu nhân, những việc còn lại chắc bà đều biết phải làm thế nào rồi chứ. Trước lúc thiếu gia trở lại trong thân thể của mình, hiện tại chỉ còn lại một bước cuối cùng thì việc lớn đã thành.”

Mẹ Sỡ nhận lấy dao ông ta đưa tới, giữ trước ngực, liếc mắt nhìn Sỡ Du nằm trên vùng đất ở giữa, dứt khoát đi thẳng đến.

“Cái kẻ xấu xa này, ông muốn bác ấy đi qua làm gì?” Ánh mắt Lương Ý phẫn hận nhìn chăm chú người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn đứng ở bên cạnh mình.

Đều là lỗi của kẻ xấu xa này, nếu không phải do kẻ xấu này, cô sẽ không luân lạc tới kết cục hôm nay.

Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn nhìn cô một cái, không nói gì, mà dùng móng tay út sắc nhọn của mình vẽ một đường máu ở lòng bàn tay, sau đó dùng bút lông thấm máu tươi nói lẩm bẩm viết ở trên tảng đá.

Lương Ý muốn đi tới, xem trong hồ lô của ông ta rốt cuộc bán thuốc gì, đáng tiếc thân thể vẫn không cách nào nhúc nhích được, chỉ có thể nhìn từ xa thấy bút lông của ông ta chuyển động nhanh chóng.

Phút chốc, ông ta để bút lông xuống, dùng ngón tay trái chấm máu tươi lên, nhanh chóng vẽ hoa văn phức tạp dị thường trên cánh tay phải, xa xa hoa văn có vài phần hơi giống động vật, hoặc như chữ viết xa xưa.

Ông ta bỗng ngẩng đầu lên, hướng về phía Mẹ Sỡ đứng ở giữa hồ lớn, “Phu nhân, động thủ!”

Mẹ Sỡ nghe vậy, ngón tay nắm dao run một cái, tròn mắt chăm chú nhìn vào thanh niên vẫn điên cuồng lắc đầu rơi lệ, hồi lâu, bà giống như là hạ quyết tâm, dùng sức đâm hướng trái tim cậu thanh niên, lồng ngực cậu thanh niên bắn ra máu tươi, máu vấy lên gương mặt bà, lúc này ánh mắt bà hơi đờ đẫn, tay nắm dao càng không ngừng run rẩy, nhìn ra lúc này bà cực kỳ sợ hãi.

“Phu nhân, bà còn ngăn người cái gì? Bà không muốn con trai bà nữa à?” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn lớn tiếng gầm lên, lúc này trán ông ta dính một tảng mồ hôi thật mỏng, tay trái bắt đầu không ngừng run rẩy, gân xanh lộ rõ.

Đôi môi Lương Ý run run, cả người sắp ngồi liệt xuống, nếu như không có hai thiếu nữ cương thi số 1, 2 phía sau vịn cô.

Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn nói làm mẹ Sỡ đột nhiên tỉnh táo, bà lập tức vươn tay, dùng sức vạch một đường máu dưới lòng bàn tay mình, che ở trái tim cậu thanh niên còn đang co quắp giãy giụa không ngừng.

Máu tươi tràn qua khe ngón tay mẹ Sỡ, nhanh chóng chảy xuôi xuống, nhỏ xuống đất, rất nhanh, toàn bộ mặt đất giữa tầng hầm đều đầy máu, sau đó máu tươi theo vết lõm dưới mặt đất bắt đầu chảy thuận dòng, chẳng mấy chốc, các vết lõm đan chéo trong tầng hầm đều đầy máu. Trời cao nhìn xem, vết lõm đầy máu tạo thành một hoa văn kỳ dị mà phức tạp.

9. Chương 9: Hôn Lễ

Ánh mắt mẹ Sỡ rời rạc chuyển từ trái tim cậu thanh niên sang hồ trên mặt đất tràn đầy máu tươi, sắc mặt bà vô cùng tái nhợt, sau đó, bà run rẩy nâng tay trái lên, lau loạn xạ vết máu lổm đổm nhếch nhác trên khuôn mặt mình. Mà lúc này cậu thanh niên nằm dưới đất đã im lặng mất đi hơi thở, thân thể bắt đầu từ từ trở nên lạnh giá.

“Phu nhân! Mau rời khỏi nơi đó.” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn hét lớn một tiếng, cánh tay trái trước đó bị ông ta dùng máu tươi của mình vẽ ra hoa văn bây giờ bắt đầu từ từ rỉ ra máu tươi, nhưng thần kỳ là, những máu tươi rỉ ra đều giống như là bị lập kế hoạch xong, không có loạn hoa văn bàn đầu, có điều không ngừng nhỏ xuống.

Hai mắt ông ta nhắm chặt, đôi môi không ngừng động đậy, trên tấm đá dần bắt đầu tản mát ra màu hồng hơi yếu, hơn nữa càng có khuynh hướng sáng rõ. Bốn cái trụ lớn cao vút khắc thú khổng lồ như là phối hợp ăn khớp, cũng trong lúc đó phiến đá phát ra ánh sáng.

Giờ phút này mẹ Sở nhìn tất cả xảy ra trước mắt, thân thể vẫn xụi lơ như cũ, giữ nguyên tư thế ban đầu, không nhúc nhích, chỉ ngơ ngác nhìn hiện tượng lạ trước mắt.

“Mau kéo bà ấy khỏi giải đất ở giữa!” Người đàn ông mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn chợt mở mắt ra, lạnh giọng phân phó.

Lương Ý còn chưa phục hồi lại tinh thần, một bóng người lướt qua bên cạnh, cô nhìn kỹ, là quản gia. Chỉ thấy quản gia chạy như bay, nhanh chóng mang mẹ Sở xụi lơ rời khỏi vùng đất ở giữa, lấp sau cột đá khổng lồ.

Cùng lúc đó, một trận gió lớn bỗng ập tới, cuốn lấy toàn bộ tầng hầm, ánh sáng trên trụ lớn trong nháy mắt sáng rực, cường độ sáng gần như ăn mòn con mắt người. Chốc lát, gió lới tản đi, trên cột đá bốn con dị thú khổng lồ sáng lên bỗng nhiên sống sờ sờ nhảy xuống từ trụ đá, đáp xuống đất mặt, gào thét dữ tợn, từ từ đi lại dọc theo giải đất giữa hình tròn nơi vây quanh thi thể Sở Du và thi thể cậu thanh niên, mà những hồ máu tươi trên mặt đất thoảng cái đã biến mất khi bốn con dị thú đáp xuống, mặt đất trở nên sạch sẽ vô cùng, tựa như cho tới bây giờ cũng chưa từng tồn tại qua.

Lương Ý hé mở đôi môi, quả thật không thể tin những thứ mình thấy hiện tại, cô bấm tay mình, cảm thấy đau, lúc này mới thừa nhận thứ mình thấy là sự thật.

Đợi chút, bây giờ thân thể mình có thể động? Lương Ý nghĩ thầm. Cô thử dò xét tính vận vận đầu, quả nhiên, thân thể của cô đã thoát khỏi khống chế. Trong đầu có chút may mắn, nhưng khi tầm mắt của cô vừa tiếp xúc với bốn con dị thú ở giải đất trong tầng hầm ngầm thì cảm giác may mắn biến mất trong nháy mắt như mây khói.

Chợt, bốn con dị thú vốn đang chậm chạp dạo bước đột nhiên ngừng lại, ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, đỉnh tai nhúc nhích, thân thể bọn chúng lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu thu nhỏ nhanh lại, cho đến khi giảm thành một con mèo nhỏ sau đó “Vèo” một cái chui vào thân thể Sở Du.

Đợi đến lúc tất cả yên tĩnh tĩnh trở lại, trái tim Lương Ý treo ở giữa không trung mới chậm rãi hạ xuống, vào lúc cô chậm rãi buông lỏng thân thể mình, đưa ánh mắt về phía sau cột đá nhìn mẹ Sở và quản gia thì trong giây lát phát hiện, trong phòng dưới đất Sở Du nằm ở giải đất giữa sớm đã chết đi lúc này thế nhưng lấy động tác vô cùng cứng ngắc từ từ đứng thẳng lên. Tròng mắt anh khép chặt, thân thể không ngừng lắc trái lắc phải, thật giống như không có cách nào chống đỡ thân thể của mình, động tác kia nói bao nhiêu quỷ dị thì có bấy nhiêu quỷ dị.

“A ——” Hét lên một tiếng, Lương Ý bị dọa đến té lăn trên đất.

Cô gái cương thi số 1, 2 đứng ở sau lưng cô thấy thế, lập tức đỡ cô lên.

Mẹ Sở núp ở sau cây cột với quản gia thấy tình cảnh như thế, nước mắt tí tách rơi xuống, dâng trào lên, mong muốn xông ra.

“Đừng đi qua!” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn nhú chặt mày, một cái tay khác nắm chặt khớp xương phía trên tay trái. Lương Ý phát hiện hoa văn kỳ dị trên tay trái ông ta rõ ràng bị toàn bộ máu tươi dán chắc, mà giờ phút này bản thân ông ta hình như hết sức khó chịu, kiểu áo Tôn Trung Sơn màu trắng trên người lúc này đã ướt đầm toàn bộ, mà tay trái vẫn còn điên cuồng chảy máu.

Mẹ Sở vốn muốn xông tới xem con trai lúc này lại lưỡng lự nhìn quản gia, tựa hồ đang hỏi thăm xem làm thế nào. Quản gia lắc đầu, ý bảo bà đừng qua đấy. Bà đành phải dần xuống ý nghĩ xông tới, đứng yên lặng ở phía sau cột đá nhìn Sở Du đứng lên.

Lương Ý chưa tỉnh hồn, mắt chăm chú nhìn Sở Du đứng yên trong vùng đất ở giữa, run rẩy đưa tay kéo kéo ống tay áo người đàn ông mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, “Thần côn*, hiện tại là xảy ra chuyện gì?” Trong giọng nói mang theo run rẩy.

*ý là thần côn đồ, xấu xa.

Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn hừ lạnh châm chọc, “Thiếu phu nhân, chờ Sở thiếu gia ăn no rồi hãy nói!”

“Ăn no? Ông có ý gì?” Lương Ý vừa dứt lời, hai mắt Sở Du vẫn nhắm chặt bỗng nhiên mở hai mắt ra, con ngươi đã từng đen nhánh như đá đen lúc này đồng tử thể nhưng đỏ hồng dã thú, con ngươi tròn trịa biến thành màu vàng kim hình trăng lưỡi liềm khác thường, cặp mắt khiến người ta sợ hãi, trong con mắt tối tăm lóe ra khát máu đáng sợ.

Một giây kế tiếp, động tác của anh tựa như tia chớp, một tay nhấc thi thể đã lạnh băng trên mặt đất lên, một cái tay khác hợp lực, trong nháy mắt xé rách thi thể cao 1m8 thành hai nửa, toàn bộ lực phủ ngũ tạng hiện ra trong không khí, chỗ đọng lại máu tươi tiếp tục chảy ra từ trong khoang bụng. Anh dùng đôi tay dính đầy máu móc trái tim bên phải bụng tim ra, bỏ vào trong miệng, nhai điên cuồng. Giống như là quỷ đói bụng chết mấy trăm năm, chỉ muốn ăn cơm.

Chẳng mấy chốc, một trái tim nhỏ trong lòng bàn tay đã biến mất hoàn toàn ở trong miệng anh, hình như cảm thấy chỉ có một trái tim không đủ, anh tiếp tục tìm kiếm không ngừng ở bên trong ổ bụng của thi thể, lật một lát, cũng không tìm được vật mình muốn, anh nổi giận gầm lên một tiếng, tiếp tục xé nát thi thể chia làm hai nửa thành vô số miếng nhỏ, bao gồm cả chiếc xương kiên cố.

Xương cốt và máu tươi tung tóe trên đất làm cho người ta không rét mà run, quanh mình vô cùng an tĩnh, duy nhất có thể nghe được chính là tiếng thở hổn hển của nhau cùng với tiếng xương bị bẻ gãy, cuối cùng là thanh âm ném rơi xuống đất.

“Xem ra tế phẩm lần này chưa ra hình dáng gì.” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn híp mắt nhìn Sở Du đang nổi điên ở vùng đất giữa, hồi lâu, ông ta móc ra lụa mỏng màu vàng nhạt từ trong túi, cắn nát ngón tay, nói lẩm bẩm viết trên tấm lụa, lát sau, ông ta viết xong trên tấm lụa dùng một tay gấp nhanh thành một cánh động vật nhỏ.

Gấp xong tấm lụa, ông ta lại móc ra bình nhỏ từ trong quần áo, đổ chút bột trên tấm lụa. Cuối cùng, ông ta giơ bàn tay lên, tấm lụa như đột nhiên tạo ra sinh mạng, bắt đầu nhẹ nhàng bay về phía Sở Du, nhẹ nhàng xoay tròn mấy vòng phía trên người anh sau bay trở lại.

Lúc này Lương Ý cùng với mẹ Sở đều bị sợ đến không thể nhúc nhích, chỉ có thể ngơ ngác nhìn tất cả những gì phát sinh ở trước mắt.

Tấm lụa bay qua đỉnh đầu Sở Du từ từ bắt đầu yên tĩnh lại, cặp mắt đỏ hồng đáng sợ và những tròng mắt thỉnh thoảng thay đổi lần lượt, từ từ, con ngươi màu đỏ biến mất từng chút, cuối cùng khôi phục thành tròng mắt đen như người bình thường.

Lương Ý ở phía trước phiến đá vẫn lấy tay che, thở cũng không dám thở mạnh, sợ mình làm ra chút âm thanh thì kết quả của mình sẽ như thi thể kia, chia năm xẻ bảy, liều mạng cũng không hợp lại được.

“Sở thiếu gia, cậu cảm thấy thế nào?” Người đàn ông kiểu áo Tôn Trung Sơn di động thân thể, chậm rãi đi xuống từ phiến đá phía trước, vết thương trên cánh tay chẳng biết cảm máu từ lúc nào.

Sở Du híp mắt, liếc ông ta một cái rồi sau đó, trên mặt tái nhợt tràn đầy vết máu, khóe miệng còn có chứa chút cặn khi cắn nuốt trái tim lưu lại. Tấm mắt của anh từ từ chuyển qua gương mặt hoảng sợ của Lương Ý. Rồi sau đó, anh đạp bước chân nặng nề đi tới chỗ cô.

Lương Ý muốn chạy trốn, nhưng chân của mình run rẩy kịch liệt, cô gái cương thi số 1, 2 sau lưng còn nắm lấy tay cô, cô căn bản không thể đi lại.

Bên tai truyền đến tiếng bước chân “Cộc cộc”, Lương Ý quay mặt, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Hồi lâu, không thấy tiếng “cộc cộc”, cô biết, lúc này anh đang ở trước mặt mình, cô có thể cảm thấy sự hiện hữu của anh.

Lương Ý đóng chặt mí mắt đang không ngừng run rẩy, tim nhảy lên tần số thất thường, cả người đều run, loại sợ hãi cùng lo lắng này khiến cô nổi điên.

“Rốt cuộc anh có thể chạm mặt em.”

Xúc cảm lạnh như băng lan tràn ở trên má, giọng nói khàn khàn khiến thân thể Lương Ý vẫn căng thẳng rất cuộc không chịu nổi sợ hãi mà lâm vào trong bóng tối.

Trong mơ hồ, cô như là ngã vào trong lồng ngực lạnh lẽo, bên tai còn nghe được người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn tức giận mắng mỏ.

Nhà họ Lương

“Phụt!” Sợi dây màu đỏ quần rậm rạp chằng chịt trên tay Lương Bản chợt đứt rời, giấy trên bàn bốc cháy, sợi dây màu đỏ đứt rời cũng không buông xuống dưới như suy đoán mà tự động tụ thành một hoa văn kỳ quái, sau đó quần chật quanh cánh tay anh, sợi dây giống như là bị người kéo chặt, cánh tay bị sợi dây quần quanh bắt đầu rỉ ra máu.

“Anh, đây là xảy ra chuyện gì?” Lương Tư hoảng sợ hỏi.

Mặc dù trong lòng mẹ Lương oán giận con trai, nhưng đối mặt với tình hình như thế cũng không khỏi lo lắng. Mặc dù năm đó anh không để ý lời khuyên can rời khỏi cái nhà này, nhưng chung quy vẫn là con của mình, làm sao có thể không lo lắng.

“Phương thuật bị người phá, mau! Đốt bọn họ!” Lương Bản cảm giác cánh tay mình sắp bị sợi tơ hồng xoắn đứt.

“Nhưng bọn họ cũng quần ở trên tay anh, em đốt sẽ đốt tới cánh tay anh.” Lương Tư lưỡng lự nhìn tơ hồng quần rậm rạp chằng chịt trên cánh tay anh.

Lương Bản nhắm mắt lại, tơ hồng học nói: “Nếu như em không đốt, tay anh sẽ bị bọn họ chặt đứt.”

Lương Tư nghe vậy, không thể làm gì khác hơn là vội vàng cầm cái bật lửa trong tay hướng sợi tơ trên cánh tay anh đốt, tơ hồng bị đốt phát ra tiếng vang “xèo xèo”, trong buổi tối nghe có chút rùng mình. Tơ hồng bị đốt, Lương Tư và mẹ Lương ở phía sau lập tức đưa tay kéo tơ hồng trên cánh tay anh ra.

“A Bản.” Mẹ Sở chưa tỉnh hồn nhìn tơ hồng trên bàn.

Lương Bản cắn răng, nhăn mày nói: “Mẹ, người bắt tiểu Ý đi cũng có phương thuật, hơn nữa, đạo hạnh của kẻ đó rất sâu.”

“Nhà chúng ta. Làm sao lại xui xẻo như vậy?” Ánh mắt mẹ Sở đờ đẫn, khóe miệng mang theo nụ cười khổ sở, sau đó bà gấp gấp hỏi, “Hiện tại tiểu Ý, nó.”

Lương Bản cúi đầu, không trả lời bà.

“Mẹ, tiểu Ý không có chuyện gì đâu.” Lương Tư an ủi bà.

10. Chương 10: Chuyện Cũ Hồi Còn Trẻ (2)

Đó là một buổi sáng như bao ngày bình thường khác, Lương Ý cùng Lưu Na đang trên đường đạp xe đi tới trường, khi chỉ còn cách cổng trường 200m nữa thôi thì hai người lại bị bốn cô gái mặc đồng phục học sinh, tóc đỏ tóc vàng đứng chặn đầu xe.

“Người nào là Lương Ý?” Một trong bốn cô gái đó bước tới trước mặt họ, có lẽ là đứa cầm đầu. Thái độ của cô ta hết sức phách lối, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Cậu chọc tới mấy người này hả? Lưu Na nhìn Lương Ý nháy mắt nghi hoặc.

Không có. Lương Ý hí hóp mắt, phủ nhận.

Cô gái kia tức giận hét lớn, “Muốn chết à? Không nghe thấy gì sao, còn không trả lời ngay cho tao!”

Tiếng hét hùng hổ chất vấn khiến Lương Ý sợ hết hồn, “Là tôi.” Cô có chút hoảng hốt lên tiếng.

Lương Ý vừa dứt lời, cô gái cầm đầu trợn to hai mắt, dùng một loại ánh mắt “không thể tin nổi” quét lên quét xuống nhìn cô từ đầu đến chân, “Mày thật sự là Lương Ý?” Vừa nói cô ta vừa quay đầu dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Lưu Na đứng bên cạnh cô một chút.

Lương Ý nghe vậy thì dè dặt gật đầu một cái.

“Mấy người tìm Lương Ý làm gì?” Lưu Na đã sớm cảm thấy khó chịu với mấy cô gái không đàng hoàng này rồi, giọng nói cũng có chút mất kiên nhẫn.

Thái độ của Lưu Na khiến ba cô gái còn lại phía sau cực kỳ tức giận, “Chị cả của chúng tao không nói chuyện với mày, câm miệng!”

Lưu Na nghe xong thì nóng máu, lửa giận bùng lên hùng hục, “Đồ chết tiệt, chúng mày là cái thá gì? Dám kêu tao câm miệng? Có tin tao vả vỡ mồm chúng mày ra không?!”

“Na Na, đừng cãi nhau với bọn họ.” Thấy Lưu Na sắp bùng nổ tới nơi, Lương Ý lập tức kéo áo của Lưu Na, nhỏ giọng khuyên bảo, tránh để cô ấy kích động rồi xông lên đánh nhau với người ta.

“Mày là Lương Ý, vậy thì mày chính là Lưu Na phải không?” Cô gái cầm đầu bắt chợt lên tiếng.

“Tao là Lưu Na! Làm sao? Ý kiến gì?” Lưu Na nhếch miệng, khinh thường nói.

Cô gái cầm đầu hé miệng, hừ lạnh một tiếng, “Lưu Na, tao khuyên mày tốt nhất đừng có chồm vào. Thúc thời một chút đi, nếu không.” Cô ta dừng một chút, lông mày nhướn lên, “Ngay cả mày chúng tao cũng đánh!”

“Đánh tao?! Có giỏi thì nhào vào thử xem!” Lưu Na cọt nả nhìn bốn cô gái bộ dạng bất lương trước mặt.

Hành động kiêu ngạo của Lưu Na thực sự chọc cho bọn họ tức điên, chỉ một khắc sau, cô gái cầm đầu giương nắm đấm lên, cắn răng hầm hè, “Mẹ nó, lại dám lớn lối như vậy, chúng mày xông hết lên cho tao!”

Ba người còn lại nhận lệnh, hùng hổ lao tới, Lưu Na lập tức quay đầu sang Lương Ý còn đang há hốc mồm, hét lớn, “Cầm lấy vũ khí!” Dứt lời, cô nhanh chóng lấy cái khay đựng bữa sáng từ trong túi của mình ra, chuẩn bị “chiến đấu” .

“Cầm lấy vũ khí? Cầm cái gì mới được chứ?” Lương Ý vẫn còn mờ mịt không biết phải làm sao thì một người trong số đó đã vươn móng tay tới cào vào mặt cô. Trên gương mặt trắng nõn lập tức xuất hiện mấy vết xước đỏ.

“Khốn kiếp, đau quá. Các người là yêu quái hả?!” Lương Ý bị đau kêu thành tiếng.

Lúc này, lại có một cô gái khác xông lên giật tóc của cô. Vừa lôi kéo tóc, cô ta vừa ra sức tát cho cô mấy cái bạt tai, cả khuôn mặt của Lương Ý chỉ thoáng chốc đã sưng đỏ.

Lưu Na đang cầm cái khay chiến đấu hăng say với hai người còn lại thì chợt nghe thấy tiếng Lương Ý kêu đau; quay đầu lại nhìn, nhất thời lửa giận trong con người bốc cháy điên cuồng.

“Mẹ nó, người của bà đây mà cũng dám bắt nạt. Tao liều mạng với chúng mày!” Lưu Na rống to, rất giống bộ dạng của King Kong khi gào rú.

Nắm chặt cái khay trong tay, Lưu Na dùng sức lực kinh người vung cái khay loạn xạ, nhanh chóng đánh ngã hai cô gái trước mặt xuống đất. Sau đó lại xông tới chỗ hai người đang vây đánh Lương Ý, đập ối người một cái văng ra xa.

“Na Na, mặt với đầu của tớ đau quá.” Hai tay Lương Ý che lại khuôn mặt bị thương, vừa khóc vừa nói với Lưu Na.

Lưu Na thấy bộ dạng này của cô thì càng thêm giận dữ, “Cậu có ngu không hả? Không biết đánh lại sao?”

“Nhưng ba nói không được đánh người.”

“Ngu ngốc, cậu không đánh chúng nó thì chúng nó sẽ đánh chết cậu. Cầm cái khay của cậu đi, đập đánh gì cũng được, chúng nó làm thế nào thì mình cũng làm như thế! Rõ chưa?” Lưu Na móc cái khay không có chuỗi nắm của Lương Ý ra, ấn vào tay cô.

Thoảng nghĩ ngợi, Lương Ý cắn môi, cầm lấy cái khay, thận trọng gật đầu một cái.

“Lưu Na, mày nhất định muốn bảo vệ nó đúng không?!” Cô gái cầm đầu bị Lưu Na đập ột cái ôm bụng nằm trên mặt đất, cô ta đứng lên, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Nói nhảm, không bảo vệ cho bạn tao, không lẽ lại đi bảo vệ cho cái thứ gà mẹ như mày sao?” Lưu Na nắm cái khay trong tay, bày ra tư thế phòng vệ, cùng với Lương Ý lưng tựa lưng nhìn xung quanh.

“Được lắm, dám chửi tao là gà mẹ! Để xem tao xé nát miệng mày như thế nào!” Cô gái cầm đầu dứt lời, lại khí thế ngút trời xông tới, chuẩn bị đại chiến 500 hiệp. Về phần mấy người kia thấy thế cũng lao lên theo.

“Tiểu Ý, tớ đếm 1, 2, 3 chúng ta xông lên nhé. Đánh cho chúng nó không còn mảnh giáp nào thì thôi.”

Lương Ý nghiêm túc gật đầu một cái.

“1. 2. 3. —— lên!”

“A ——” Lương Ý cũng cầm chặt lấy cái khay, vô cùng khí thế chạy tới, chuẩn bị sống chết cùng hai cô gái khi này đánh vào mặt cô.

Tất nhiên tưởng tượng thì luôn tốt đẹp, nhưng thực tế lại luôn tàn khốc, khi Lương Ý chuẩn bị đập cái khay lên đầu của cô ả kia

“Loảng xoảng!” Cái khay bị một người khác hất ra rơi xuống mặt đất.

Aiz, dù sao nó cũng là một cái khay không có chuôi nắm, khó tránh khỏi sẽ bị tuột ra khỏi tay.

“Chết tiệt! Lại sao nữa?” Nghe được tiếng động, Lưu Na không nhịn được quay đầu lại hỏi.

Lương Ý lệ rơi đầy mặt trả lời, “Cái khay của tớ không có chuôi nắm!” Cho nên mới dễ dàng bị người ta hất đi như vậy.

“Mẹ nó!” Lưu Na trợn trắng mắt, xoay người, bước một bước dài, dùng khay đập thật mạnh vào cánh tay đang giơ lên chuẩn bị đánh vào Lương Ý. Cô gái kia hét lên một tiếng ngã xuống đất, đau đớn ôm chặt lấy cánh tay lằn lộn.

“Tiểu Thu!” Một người trong số đó kêu lên, sau đó tức giận vọt tới trước mặt Lưu Na, thừa dịp cô không chú ý, dẫm một cái vào mặt cô.

Lưu Na bị đánh, lảo đảo lui về phía sau mấy bước.

“Mẹ nó! Mày dám đánh cậu ấy?” Thấy Lưu Na bị đánh, Lương Ý bộc phát công lực, nhanh chóng nhặt cái khay lên, xông tới, một phát đánh bay mặt cô gái vừa dẫm Lưu Na. Cái khay kêu “chát” một tiếng, đầu của cô gái kia hất sang một bên, sau đó vô lực ngã xuống.

“Tiểu Hà!” Cô gái cầm đầu nhìn thấy hai đàn em của mình bị đánh ngã trên mặt đất, cực kỳ bi thương, hận không thể cùng Lưu Na với Lương Ý đồng quy vu tận. “Hai con tiện nhân này, tao liều mạng với chúng mày!”

Cô ta vừa dứt lời thì một cuộc đại chiến bụi đất tung bay diễn ra. Trong lúc chiến đấu không ngừng vang lên tiếng “loảng xoảng —— loảng xoảng ——” của cái khay rơi xuống đất cùng với tiếng la hét chửi rủa.

Trong cuộc chiến oanh liệt diễn ra tại nơi đây, cái khay của Lưu Na cùng Lương Ý được vung lên vung xuống loạn xạ, dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng rực rỡ. Hai người cùng kề vai sát cánh chiến đấu như những “chiến sĩ” anh dũng, quyết chiến với kẻ thù.

Đây là một buổi sáng yên tĩnh, là thời điểm diễn ra một truyền thuyết được lưu truyền mãi về sau của trường trung học.

Mãi nhiều năm về sau, Lương Ý vẫn nhớ y nguyên biểu hiện ngày đó của mình, cảm thấy vô cùng tự hào, thậm chí còn giữ lại cái khay cô dùng để chiến đấu làm kỷ niệm.

Dĩ nhiên, đó là chuyện sau này.

Một giờ sau

Trường trung học

Lưu Na, Lương Ý cùng cô gái cầm đầu và một đàn em của cô ta đang cúi thấp đầu nghe chủ nhiệm trường học trách mắng. Sau nửa giờ giáo huấn kịch liệt, chủ nhiệm cũng cảm thấy có chút khát nước, vì vậy nén lại tức giận trong lồng ngực mà hé miệng uống một ngụm trà, chuẩn bị tiếp tục một hiệp tiến hành tư tưởng giáo dục nữa. Đúng lúc sắp chính thức vào “hiệp mới” thì một thầy giáo khác bước vào, “Chủ nhiệm, các phụ huynh đã đến đủ rồi.”

Chủ nhiệm trường học đen mặt, mím môi rồi nói, “Để ọi người vào đi.”

Thầy giáo thông báo đi ra ngoài, dẫn các vị phụ huynh bước vào phòng. Một cô giáo khác lại đem theo một ca đựng đầy đá lạnh và một chồng khăn bông tiến vào, “Dùng đá lạnh chườm vào vết bầm đi.”

Mấy người Lương Ý sau khi nói cảm ơn thì nhận lấy khăn bông, gói một cục đá lạnh vào đó rồi tự mình chườm lên vết thương.

“Tiểu Ý!” Lương Ý đang khẽ rên rỉ khi đá lạnh chạm vào chỗ đau thì nhìn thấy ba Lương đang lắc lắc cái bụng bia thật lớn, thoáng một cái đã chạy đến trước mặt cô. Ông bỏ khăn bông ra, quan sát hai bên gò má bị sưng đỏ của cô thật cẩn thận, vẻ mặt khổ sở không chịu nổi ôm cô thật chặt.

“Ba ——” Lương Ý tủi thân kêu một tiếng. Ba Lương vội vàng vuốt vuốt tóc cô, đau lòng nghẹn ngào, “Tiểu Ý, biết thế này thì sáng nay ba đã đưa con đi học rồi.” Ông vừa khóc vừa lau nước mắt.

“Ba, lần sau ba mua cho con cái khay đựng thức ăn có chuôi nắm nhé. Cái khay của con không có chuôi nắm đánh không thắng người ta, lại còn làm liên lụy tới Na Na nữa. Oa oa.” Nói xong cô cũng nhận được mà khóc nức lên.

“Phốc ——” Chú ý thấy ánh mắt của chủ nhiệm, cô giáo lập tức quay mặt đi, che lại nụ cười trộm của mình.

Ba Lương cuống quýt gật đầu đồng ý.

Bên này, “Mẹ kiếp! Lưu Na, sao mắt con lại tím bầm vào thế kia? Tiểu Ý bị đánh đến sưng mặt sưng mũi thì thôi đi, đến ngay cả con mà cũng bị đánh cho thành như vậy? Đúng là lãng phí tiền ba cho con đi học Taekwondo mà.” Ba Lưu tức giận chống nạnh, nhìn chằm chằm Lưu Na mắng to.

Lưu Na bĩu môi, không nói gì cả.

“Chú Lưu, Na Na bị đánh là vì cứu con.” Lương Ý nghiêng đầu giải thích hộ Lưu Na.

“Hừ!” Ba Lưu hừ lạnh một tiếng, coi như chấp nhận lời giải thích này.

Trừ ba Lưu với ba Lương ầm ầm ỉ ỉ thì hai vị phụ huynh còn lại có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, đại khái có thể là vì những chuyện như thế này đã được trải nghiệm thường xuyên rồi.

“Chủ nhiệm, vụ ẩu đả lần này là do bên nào gây sự trước?” Ba của cô gái cầm đầu cau mày hỏi.

Chủ nhiệm không nói gì liếc mắt nhìn về phía mấy người Lương Ý, sau đó mới trả lời, “Là bốn em này.”

“Bốn?” Ba Lương không hiểu, không phải chỗ này chỉ có Lưu Na, Lương Ý với hai cô gái kia thôi sao?

Sắc mặt của chủ nhiệm lại đen thêm một chút, “Còn có hai em đang ở bệnh viện kiểm tra, nghe nói là bị chấn thương sọ não.”

“.”

Cả phòng hoàn toàn yên tĩnh, hồi lâu sau, ba của cô gái cầm đầu mới lên tiếng hỏi, “Nguyên nhân?”

Chủ nhiệm lắc đầu một cái, bất đắc dĩ nói, “Hai em đó nói không biết.” Chỉ vào hai người Lương Ý, “Còn hai em này thì sống chết cũng không nói.” Lại chỉ tiếp sang cô gái cầm đầu với đàn em của cô ta.

Chủ nhiệm vừa nói xong thì cô gái cầm đầu lập tức cúi thấp đầu xuống.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nói mau!” Ba của cô gái cầm đầu chọt hét lớn một tiếng về phía cô ta.

Cô ta run lên một cái, ấp a ấp ứng nói, “Con. . . . Con nghe nói. . . . Sở. . . . Sở Du. . . . thích Lương Ý. . . . Cho nên con. . . . mới. . . .” Cô nàng thấp thỏm ngẩng đầu lên nhìn ba của mình.

“Cái gì? Tiểu Ý, con yêu sớm?” Cô gái cầm đầu còn chưa nói hết, ba Lương kinh ngạc quay ngoắt đầu lại hỏi.

Lương Ý lập tức hốt hoảng giải thích, “Ba, ba đừng hiểu lầm, con không có.”

“Vậy sao cô bé kia nói Sở Du gì đó thích con?” Ba Lương không tin lời biện hộ của Lương Ý.

“Làm sao con biết được.” Lương Ý có cảm giác mình còn oan hơn cả nàng Đậu Nga nữa. Tự dưng bị chặn đường đánh thì không nói, lại còn bị buộc thêm một tội danh yêu sớm không có chứng cứ này.

“Nhưng. . . .”

“Chú Lương, quả thực tiểu Ý không có liên quan gì tới Sở Du cả..., ngày nào con cũng đi cùng với cậu ấy, con có thể làm chứng.” Lưu Na liếc mắt lườm cô gái cầm đầu một cái, chán ghét quay đầu.

“Thật hả?” Tiếp tục chứng thực.

“Thật ạ!” Thận trọng gật đầu.

“Cái đó, bạn học Sở không có quan hệ yêu đương gì với bạn học Lương Ý cả, nên toàn bộ chuyện này chỉ là hiểu lầm mà thôi.” Chủ nhiệm vẫn đang trầm mặc chột thờ dài một tiếng rồi mở miệng bênh vực cho Lương Ý.

“Nhưng. . . . cậu ấy nói chính Sở Du tự mình thừa nhận.” Cô gái cầm đầu đột nhiên lớn tiếng kêu lên.

Lưu Na nghe xong thì đứng dậy, bước một bước dài đến trước mặt cô ta chất vấn, “Ai nói Sở Du thừa nhận? Cậu nói à?”

Cô gái cầm đầu cắn răng, giận hất mặt, không nói lời nào.

“Được rồi, cứ trực tiếp gọi nam sinh kia đến đây đối chất không phải được rồi sao. Nói nhảm nhiều như vậy để làm gì?” Ba Lưu chột mở miệng nói.

Mọi người có mặt tại đây nghe nói thế thì đều không hện mà cùng nhau gật đầu, chỉ có chủ nhiệm là hơi khó xử.

“Thế nào? Không được hả?” Ba Lưu nhíu mày, nhìn chằm chằm chủ nhiệm, vẻ mặt hung ác. Chủ nhiệm đối mặt với tình cảnh này, cũng không muốn khiến nhiều người tức giận nên cũng đành phải miễn cưỡng gật đầu một cái.

Nửa tiếng sau.

Sau khi một thiếu niên với gương mặt tinh xảo không biến sắc bước vào phòng, cậu nhanh chóng quét mắt nhìn khung cảnh bên trong một lượt. Khi cậu thấy khuôn mặt vốn trắng nõn của Lương Ý trở nên bầm tím không chịu nổi thì trong con ngươi luôn tĩnh lặng kia nháy mắt trở nên thâm trầm khó hiểu, cả người tản ra một loại hơi thở lạnh lẽo.

“Bộ dạng của cậu nhóc này thật đẹp mắt!” Ba Lương len lén nói thầm với Lương Ý.

“Ồ. . . . chuyện này, bạn học Sở. . . .” Chủ nhiệm cười lấy lòng, gương mặt già nua cười tươi như một đóa hoa cúc.

Sở Du vẫn không nói gì.

Chủ nhiệm xoa xoa tay, xấu hổ cười cười: “Chuyện này, bạn học Sở, có tin đồn nói, em thích bạn học Lương Ý, chuyện này có thật hay không?” Chủ nhiệm vừa dứt lời, lại liếc mắt qua nhìn Lương Ý, Lương ý vội vàng cúi đầu xuống.

Sở Du hé miệng, khóe mắt như có như không lướt qua Lương Ý đang cúi thấp đầu, một lúc sau, lạnh lùng mở miệng, “Em không có quan hệ gì với bạn ấy cả!” Sở Du nói xong thì xoay người bước ra khỏi phòng. Trong nháy mắt cậu quay người rời đi, cặp mắt phượng sắc bên kia nhìn chòng chọc uy hiếp cô gái cầm

đầu một cái, rồi mới chậm rãi rời đi.

11. Chương 11: Cảnh Sát Tối

Cảm giác nặng nề đè trên ngực khiến Lương Ý ngủ cũng thấy khó chịu, cô chậm rãi nâng mí mắt nặng trĩu lên. Đập ngay vào mắt cô chính là khuôn mặt tỉnh xảo nhưng trắng bệch, lúc này đang tựa ngay sát cổ của cô. Nhìn xuống chút nữa, Lương Ý phát hiện ra hông của mình đang được một đôi tay to vòng qua ôm chặt.

Vừa mới tỉnh lại nên Lương Ý vẫn còn mơ mơ màng màng, căn bản chưa ý thức được có điều gì bất thường. Một lúc sau, “A ——” tiếng thét kinh hãi vang vọng khắp căn phòng. Trong lúc bối rối hoảng hốt, cô không giữ vững được cơ thể mà té xuống giường.

Cửa phòng lập tức mở ra, quần gia vội vã bước vào. Lương Ý vừa nhìn thấy quần gia đến thì chạy như bay đến núp ở phía sau ông, dè dặt ghé đầu ra nhìn, len lén quan sát Sở Du đang nằm trên giường.

“Thiếu phu nhân, cô không phải sợ, thiếu gia sẽ không làm cô bị thương.” Quần gia bình tĩnh giải thích với Lương Ý.

Lương Ý đứng ở sau lưng ông ta nghe thế thì giận dữ, “Ngày hôm qua ánh sáng vàng Thái 24 kara kia làm đui mắt ông hả? Ông không thấy anh ta ăn. ăn cái đó sao?” Bây giờ làm sao có đủ dũng khí để nhớ tới một màn máu tanh kia chứ, cô chỉ có thể dùng từ “cái đó” để thay thế thôi.

“Thiếu phu nhân, trước hết tôi phải nói rõ với cô, đôi mắt của tôi không bị ánh sáng vàng Thái 24 kara làm đui. Thứ hai —— tôi có thấy!” Quần gia dùng thái độ bình thản trong nháy mắt giết chết Lương Ý.

Cô hít sâu vào một hơi, cố gắng đè xuống lửa giận, tỉnh táo nói: “Ngài quần gia, nghi thức cũng đã hoàn tất rồi, vậy tôi có thể ——”

Quần gia không lên tiếng.

Lương Ý nghĩ nghĩ một chút, sau đó kiên định thốt ra lời thề son sắt: “Có phải ông lo lắng sau khi tôi trở về sẽ báo cảnh sát hay không? Tôi có thể thề, nhất định sẽ không.” Mới là lạ! Chỉ cần bước ra khỏi đây một bước, cô lập tức gọi điện báo cảnh sát, bắt hết mấy kẻ mê tín dị đoan này đi.

“Thiếu phu nhân, phu nhân có chuyện muốn nói với cô.”

Lương Ý nhất thời cảm thấy lo lắng, trong lòng thực sự không muốn gặp mặt bà, nhưng cũng không có cơ hội lựa chọn, chỉ có thể nhắm mắt mà đi.

Khi Lương Ý bước ra khỏi cửa, thoáng nhìn lại cách bài trí cũng như đồ dùng trong phòng, cô đột nhiên phát hiện ra, đây chính là căn phòng mà lần trước khi cô chạy trốn cửa của nó tự động mở ra.

Đi được chừng mười mét thì quần gia dừng bước, mở một cánh cửa bên cạnh, khom người làm tư thế mời vào.

Lương Ý đứng ở trước cửa phòng chần chừ một chút, bất đắc dĩ đành phải tiến vào.

“Tiểu Ý!” Mẹ Sở thấy Lương Ý đi vào, khoe miệng lập tức nâng lên một đường cong hoàn mỹ, ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua rèm cửa hắt vào trong phòng, chiếu sáng gương mặt xinh đẹp của bà. Cảnh vật trông thực tốt đẹp, tựa như bức tranh tiên nữ vô tình hạ xuống phạm trần.

“Bác không sợ sao?” Tối hôm qua vừa mới cầm dao giết người, sao hiện giờ bà lại có thể bình thản như chưa hề có chuyện gì xảy ra? Lương Ý cau mày nhìn mẹ Sở đang cười ôn hòa trước mặt, nỗi sợ hãi đối với bà nhất thời dâng lên.

Nụ cười bên trên môi của mẹ Sở thoáng cứng đờ, “Con sợ?” Bà xoay người lại nhắc bình trà lên rót một chén, bước tới phía trước, đưa cho cô. Lương Ý nhìn bà tiến lại gần thì theo bản năng lui về phía sau hai bước, cũng không nhận ly trà trong tay mẹ Sở.

Tay cầm ly trà cứng ngắc giữa không trung, nụ cười trên mặt mẹ Sở tắt ngấm, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, “Tiểu Ý, con muốn về nhà đúng không!”

Trái tim Lương Ý lỡ mất một nhịp, đề phòng hỏi, “Lúc trước bác nói chỉ cần nghi lễ kết thúc thì sẽ để cháu về nhà, chẳng lẽ bây giờ bác không giữ lời nữa?”

“A. Đương nhiên là phải giữ lời.” Mẹ Sở cười nói.

Lương Ý hồi hộp, tim đập nhanh hơn, có chút hưng phấn, nhưng vẫn lo bà sẽ lừa cô.

“Chỉ có điều.”

Quả nhiên, “Chỉ có điều gì ạ?” Lương Ý vội vàng hỏi.

Mẹ Sở đưa tay lên vuốt ve gò má trắng nõn của Lương Ý, chậm rãi nói, “Chỉ có điều, bác muốn bế cháu trai!”

Lời của bà đối với Lương Ý mà nói không khác nào một quả bom nguyên tử, gần như khiến cả người cô nổ tung đến một mảnh vụn cũng không còn.

Nhìn vẻ mặt Lương Ý sững sờ, hình như mẹ Sở rất hài lòng với phản ứng của cô. Sau đó, bà thả tay xuống, xoay người lại, thong thả ngồi xuống ghế quý phi, nhấp một ngụm trà.

“Bác. Bác. vừa rồi. là nói đùa đúng không ạ?” Lương Ý ngơ ngác hỏi lại, giọng nói có chút run rẩy.

Mẹ Sở nhẹ nhàng cười một tiếng, ý cười bên môi càng đậm, “Tiểu Ý, bác rất nghiêm túc. Hơn nữa, con cũng đã kết hôn với tiểu Du rồi, sinh con là chuyện hết sức bình thường mà, không phải sao?”

“Sở Du đã chết!” Lương Ý lớn tiếng phản bác.

Nụ cười bên khóe miệng của mẹ Sở biến mất, tươi cười trong mắt chỉ sau một khắc đã thay thế bằng bão táp giận dữ.

“Tiểu Ý! Con không được phép nguyên rửa chồng của con!” Tốc độ nói của bà rất chậm, ngữ điệu lạnh lẽo vô cùng, trên gương mặt xinh đẹp chợt toát ra vẻ dữ tợn.

Thái độ thay đổi đột ngột của mẹ Sở khiến trái tim Lương Ý như dừng đập, cô mất tự nhiên quay mặt sang một bên, không muốn nhìn thẳng vào mắt bà.

Ý thức được bản thân đã hành động luống cuống, mẹ Sở lập tức bình ổn lại tâm tình của mình. Chỉ một khắc sau, bà dịu dàng lên tiếng nhận lỗi với Lương Ý, “Tiểu Ý, là bác không tốt, đã khiến con hoảng sợ rồi.”

Lương Ý không nói gì, len lén nhìn bà một cái, “Bác gái, đòi hỏi của bác cháu sẽ không đồng ý.”

Nghe vậy, mẹ Sở cũng không buồn, chỉ là nhẹ nhàng nói một câu, “Tiểu Ý, cháu không cần đồng ý với bác luôn bây giờ. Một ngày nào đó cháu sẽ chấp nhận, dù sao, cháu cũng không thể rời khỏi nơi này.”

Bà điên rồi! Lương Ý thầm mắng trong lòng.

Bất chợt bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, mẹ Sở lạnh nhạt nói: “Vào đi!”

Vừa dứt lời, cửa phòng được mở ra, một người phụ nữ trung niên có hơi đầy đặn đi vào, đứng đối diện trước mặt Lương Ý khẽ gật đầu chào hỏi, sau đó mới bước tới chỗ của mẹ Sở, ghé sát vào tai bà nói thầm điều gì đó.

Mẹ Sở thoáng liếc qua Lương Ý rồi quay sang nói với người phụ nữ trung niên, “Đưa thiếu phu nhân trở về phòng!”

“Dạ!” Người phụ nữ trung niên cung kính cúi đầu, ngay sau đó bước tới nói với Lương Ý: “Thiếu phu nhân, xin mời!”

Trước khi đi, cô nhìn lướt qua mẹ Sở đang ngồi trên ghế quý phi một cái.

Ngoài hành lang.

“Bụng của tôi khó chịu quá, có thể để tôi đi toilet được không?” Lương Ý đang đi thì chợt lên tiếng nói với người phụ nữ trung niên.

Bà ta nhìn về mặt sốt ruột của cô thì thoáng do dự, “Ồ bên này, thiếu phu nhân!” Cuối cùng thì vẫn quyết định dẫn đường.

Đại khái đi mất khoảng hai phút, Lương Ý cảm thấy hình như đã tới rồi, quả nhiên, đúng như trong trí nhớ của cô, hành lang phía trước tách ra làm hai lối đi rộng rãi.

Người phụ nữ trung niên quay lại nói với Lương Ý: “Thiếu phu nhân, bên trái!”

Lương Ý gật đầu một cái, nhắc chân lên, nhưng lại hướng sang hành lang bên phải lấy tốc độ chạy nước rút 100m mà vọt đi. Người phụ nữ trung niên sững sốt, định hô to lên, nhưng sợ người ở lầu dưới nghe được, vậy nên không thể làm gì khác hơn là một mình chạy nhanh đuổi theo.

Anh ta! Là anh ta! Chính là anh ta! Bạn tốt của chúng ta, anh cảnh sát!

Lương Ý lòng vui như mở cờ, hưng phấn tới nỗi muốn hát một bài nhạc chế vui nhộn. Lần này thực sự phải cảm ơn bản thân đã từng đi học khẩu ngữ, vậy nên cô mới biết chuyện có cảnh sát tới tra hỏi Sở gia. Nếu không cơ hội trốn thoát tốt như vậy sẽ trôi qua lãng phí vô ích rồi.

Còn một chút là tới cầu thang đi xuống đại sảnh, một đoạn ngắn nữa thôi, nhanh nhanh, còn mười mét nữa, chỉ còn mười mét, cố lên nào!

Phía cuối hành lang sáng lên ánh mặt trời rực rỡ, khiến Lương Ý có cảm giác mình đã đi tới thiên đường, thoát khỏi địa ngục phía sau rồi.

Nhanh, cuối cùng cũng đã tới, chỉ có một bước thôi.

Hình Hinh khoác lên một chiếc áo mỏng, sắc mặt tái nhợt đi ra mở cửa, nhìn thấy Lưu Na đang đứng bên ngoài thì có hơi kinh ngạc.

Lưu Na nhìn lướt qua áo khoác của cô, nhàn nhạt hỏi: “Không khỏe sao?”

“Ừ.” Hình Hinh nhẹ nhàng gật đầu, ngay sau đó lại ngẩng đầu lên khẩn trương hỏi, “Có tin gì của tiểu Ý chưa?”

“Chưa có.” Lưu Na không kiên nhẫn trả lời câu hỏi của cô, rồi lại lạnh lùng hỏi, “Tớ muốn hỏi cậu về chuyện của tiểu Ý trước khi mất tích.”

Giọng nói của Lưu Na có chút lạnh lẽo, chân mày khẽ nhíu lại, dưới hai mắt có quầng thâm, có thể thấy đêm qua cô không được ngủ đủ giấc.

“Vào nhà rồi hãy nói.” Hình Hinh mời Lưu Na vào nhà, Lưu Na cũng không khách khí. Sau khi bước vào thì trực tiếp ngồi xuống ghế sa lon, nhìn mấy đồ đặt trên mặt bàn một cái.

“Cậu cũng dùng loại mỹ phẩm dưỡng da này?” Lưu Na cầm hộp mỹ phẩm còn chưa xé bao bì từ trên bàn lên hỏi.

Hình Hinh liếc mắt nhìn hộp mỹ phẩm trong tay Lưu Na, gật đầu một cái, lơ đãng nói, “Lúc trước nghe tiểu Ý nói là dùng rất tốt, nên mới nhờ cậu ấy mua ột hộp.”

“À, vậy sao.” Lưu Na để mỹ phẩm dưỡng da xuống, “Cô Lương nói ngày đó người thông báo cho tiểu Ý tới tham gia tang lễ là cậu, có phải không?”

Lưu Na vừa dứt lời, Hình Hinh đã thấp giọng khóc nức nở, “Đều tại tớ không tốt. Tớ không nên thông báo cho cậu ấy đi dự tang lễ gì đó. Nếu không phải vì tới đó dự tang lễ thì cậu ấy cũng không xảy ra chuyện. . . .” Hốc mắt Hình Hinh đỏ hoe, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Lưu Na vốn là kiểu nữ sinh luôn hùng hùng hổ hổ, đối với những việc như an ủi người khác, cô thực sự không biết phải làm thế nào, chỉ đành phải an ủi mấy câu tượng trưng, rồi tiếp tục hỏi, “Ngày tiểu Ý mất tích, cậu có gặp cậu ấy không?”

Hình Hình vừa lau nước mắt, vừa nhẹ nhàng lắc đầu, ý nói không gặp. Sau đó dường như là nhớ ra điều gì hỏi lại, “Hiện tại cảnh sát có đầu mối gì chưa?”

Lưu Na lắc đầu, xách túi từ trên ghế salon lên, “Nếu hôm đó cậu không gặp qua tiểu Ý thì thôi, tớ đi trước.” Dứt lời, Lưu Na lập tức đứng dậy, xoay người rời đi.

Hình Hình tiễn Lưu Na ra tới cửa, chần chờ một chút rồi nói với cô, “Na Na, nếu phía cảnh sát có tin tức gì thì cậu có thể nói cho tớ biết được không?”

Lưu Na nhìn Hình Hình một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi gật đầu.

12. Chương 12: Ăn Cái Gì

Đúng lúc Lương Ý sắp bước xuống được cầu thang, đang định lớn tiếng hô cứu mạng thì một đôi tay to lớn đột nhiên xuất hiện; bịt chặt miệng của cô lại, sau đó nhanh chóng kéo cả người cô về phía sau.

“Ừm.” Lương Ý tức giận lắc đầu giãy giụa, muốn thoát ra khỏi bàn tay kia.

“Thiếu phu nhân, cô đừng phản kháng nữa! Mau trở về phòng với thiếu gia đi!” Quân gia dùng một tay giữ chặt lấy cô, tay còn lại vẫn che kín miệng, cứ thế lôi trở về. Trong quá trình đó, Lương Ý không ngừng khua tay đá chân, cuối cùng cũng đá phải một cái thùng rác ở chỗ quẹo hành lang.

Thùng rác bị đá văng ra phát ra âm thanh khá lớn, Lương Ý nghe thấy ở lầu dưới có một giọng nam lên tiếng hỏi: “Tiếng động đó là gì vậy?”

“Chắc là thú nuôi của nhà tôi lục thùng rác làm nó bị đổ thôi.”

Bà ta nói dối! Bà ta là kẻ lừa đảo, đừng tin bà ta! Lương Ý điên cuồng gào thét trong đầu, miệng bị bịt kín không có một khe hở, hoàn toàn không thể phát ra được tiếng nào.

Càng bị kéo về phía sau cách xa cầu thang xuống đại sảnh, cô càng cảm thấy tuyệt vọng. Cuối cùng, Lương Ý vẫn bị quân gia cùng người phụ nữ trung niên kia mang về phòng mà tối hôm qua cô cùng với Sở Du “ngủ” ở đó.

Cánh cửa nặng nề khép lại, cách một tiếng rồi hoàn toàn yên tĩnh. Lương Ý điên cuồng đập vào cửa phòng, đập đến sưng đỏ cả tay mà cũng không có ai để ý, cô bất đắc dĩ phải từ bỏ, tránh cho tự đem bàn tay mình đập bị thương.

Lén lút liếc mắt nhìn sang Sở Du vẫn còn ở trên giường, Lương Ý rón ra rón rén đi tới chiếc ghế sa lon cách xa cái giường nhất, cẩn thận dè dặt ngồi xuống. Thỉnh thoảng lại quay đầu lại quan sát “người” đang nằm trên giường, nhìn xem anh có dấu hiệu tỉnh lại hay không.

Cứ lặp đi lặp lại hành động nhằm chán đó làm Lương Ý dần dần cảm thấy buồn ngủ. Cuối cùng cũng mệt mỏi không cầm cự được nữa, cô ngồi trên ghế sa lon nặng nề ngủ thiếp đi.

Lương Ý không biết mình đã ngủ mất bao lâu, khi cô từ trong giấc mộng tỉnh lại thì trời đã tối. Còn đang mơ màng thì bỗng nhiên truyền đến âm thanh dạ dày sôi ùng ục, cô cảm thấy bụng rất đói, nghĩ lại thì hình như cả ngày hôm nay cô chưa ăn cái gì rồi.

Khi Lương Ý còn đang ảo não vì đói bụng, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng chợt vang lên. Sau đó cửa phòng được mở ra, người phụ nữ trung niên bưng thức ăn vào đi tới trước mặt Lương Ý, đặt khay thức ăn lên bàn trà.

“Thiếu phu nhân, mời dùng bữa!” Bà ta nói xong thì nhìn lướt qua Sở Du đang nằm trên giường một cái, vẻ mặt có hơi sốt ruột.

Lương Ý nhìn khay thức ăn đủ sắc đủ vị thì mở miệng hỏi, “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Đã hơn mười giờ, thiếu phu nhân. Nếu không còn chuyện gì khác, tôi xin phép ra ngoài trước.” Người phụ nữ trung niên cung kính nói.

Lương Ý liếc qua cánh cửa phòng đang rộng mở, “Ở đây có toilet không?” Cô muốn thử vận may một lần nữa.

“Ở trong phòng này có. Thiếu phu nhân, tôi đi ra ngoài trước.” Bà ta nói xong thì lập tức bước nhanh ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

“Mẹ nó! Chiêu này về sau không dùng được nữa rồi. Thôi cứ ăn cơm trước đã, có sức rồi nghĩ biện pháp khác.” Nghĩ tới nghĩ lui, Lương Ý quyết định ăn trước rồi nghĩ sau, dù sao đói bụng cũng không chạy thắng người ta được.

Chỉ có điều, Lương Ý đang hăm hở bới cơm, hoàn toàn không hề phát hiện ra “người” vẫn đang nằm ở trên giường, tròn mắt luôn khép chặt kia dưới ánh đèn từ từ mở ra.

“Ừm, thức ăn ở đây không tệ, điều kiện vật chất cũng không tồi.” Lương Ý vừa ăn vừa cảm khái, trước mỹ thực ngon miệng thì đã quên mất nguy hiểm tiềm ẩn ở đằng sau từ lâu rồi.

“Ăn ngon không?”

Bất chợt, một đôi tay trắng bệch, lạnh lẽo từ phía sau vòng qua cổ, ôm lấy Lương Ý. Gò má đẹp đẽ còn thân mật tựa sát trên vai cô, đôi môi mỏng kia ghé vào vành tai, nhẹ nhàng hỏi nhỏ.

Bàn tay cầm đũa của Lương Ý run lên một cái, ngón tay bất giác vô lực làm đôi đũa rơi xuống đất, thân thể cũng không tự chủ được mà run rẩy.

“Lạnh sao?”

Tiếng nói vừa dứt, Lương Ý cảm thấy một cảm giác lạnh lạnh, mềm nhũn liếm qua vành tai của mình, trong nháy mắt cả người nổi đầy da gà.

“Anh . . . anh. từ. lúc nào. lại. tỉnh, tỉnh. tới đây.”
Lương Ý sợ hãi lắp bắp mãi không thành câu.

“Mới dậy thôi.” Sở Du buông cánh tay đang ôm cổ Lương Ý ra, nâng cằm của cô nhẹ nhàng quay lại, ép cô cùng anh bốn mắt nhìn nhau.

Lương Ý thật sự không dám nhìn thẳng vào mắt Sở Du, nhưng cằm lại bị anh giữ chặt, không thể giãy ra, đành phải di chuyển ánh mắt sang nhìn cái bình hoa trên bàn trà.

Thấy bản thân có làm như thế nào thì cô thà nhìn cái bình hoa chứ nhất quyết không chịu nhìn mình, Sở Du nhất thời cảm thấy giận dữ. Anh thả tay đang giữ cằm Lương Ý ra, đi tới trước bình hoa, giơ cao nó lên rồi đập mạnh xuống đất.

Bình hoa bị ném vỡ thành vô số mảnh vụn, hoa tươi đẹp đẽ cắm ở trong bình lúc này cũng bị Sở Du dẫm nát dưới chân.

Lương Ý bị hành động đột ngột của anh làm cho giật mình hoảng sợ, động cũng không dám động, thân thể lại càng run lấy lấy.

Sở Du thấy ánh mắt Lương Ý lúc này không đặt ở trên bình hoa nữa thì mới mím chặt môi đi tới trước mặt cô, muốn vươn tay ôm lấy mặt Lương Ý thì lại bị cô dùng tay gạt ra.

“Anh . . . anh. có phải muốn ăn tôi hay không?” Lương Ý hoảng sợ nhìn Sở Du chằm chằm, bày ra tư thế phòng vệ. Trong lòng âm thầm tính toán, nếu như Sở Du thực sự hành động thì cô sẽ cùng anh ta đấu đến khi nào lưỡi rách cá chết thì thôi.

Vậy mà điều khiến Lương Ý kinh ngạc chính là, Sở Du vừa nãy còn đang nổi giận dùng đũa thì sau khi nghe thấy lời cô nói, lửa giận trong mắt lại lập tức tiêu tan. Đôi tay đang khựng lại giữa không trung cũng nhẹ nhàng buông xuống, đầu ngón tay thon dài thỉnh thoảng vờ vẩy quần. Anh khẽ cúi đầu, những sợi tóc lòa xòa trước trán che khuất đôi mắt vốn xinh đẹp.

“Bây giờ sao?”

Tiếng nói của Sở Du có nhỏ hơn lúc trước một chút, nhưng đối với Lương Ý mà nói, âm thanh đó không khác nào là một tiếng bom đánh úp khủng bố. Cô run rẩy, không thể tin chất vấn anh: “Không ngờ anh lại có thể muốn ăn tôi bây giờ.”

Nghe vậy, Sở Du lập tức ngẩng đầu lên, “Vậy, ngày mai nhé.” Tốc độ nói cực nhanh, giống như đang trưng cầu ý kiến của cô.

“Ngày mai!” Về mặt Lương Ý ghen ngào giống như Trái đất đã đến ngày tận thế, “Anh đừng ăn tôi mà, có được không? Lúc nhỏ tôi uống thuốc nhưng hươu mà lớn lên, nhìn tôi hiện giờ trông có vẻ bình thường, nhưng thật ra khi còn bé đầu của tôi rất to. Sau này đầu không lớn thêm nữa mà thân thể lại dài ra, cho nên thoát nhìn mới không giống một đứa trẻ to đầu. Hơn nữa ngày nào tôi cũng ăn dầu mỡ, thịt nạc, toàn thân không chỗ nào là không có độc. Anh mà ăn tôi sẽ bị độc chết đấy.”

Sở Du nhìn cô thật lâu, sau đó mới yếu ớt nói một câu, “Thì ra em đang nói tới cái này.”

Không biết vì sao, Lương Ý dường như cảm thấy trong giọng nói của anh ẩn chứa sự mất mát, có lẽ đối với người có độc toàn thân như cô không thể ăn được nên cảm thấy thất vọng thôi.

Nhà họ Lương.

“Chị Na Na, uống nước đi.” Lương Tư đặt cốc nước lên trên mặt bàn rồi ngồi xuống bên cạnh Lưu Na.

Lưu Na bưng cốc lên, uống một ngụm, “Tiểu Tư, dì Lương thế nào rồi?”

“Không có vấn đề gì lớn, mẹ em vừa mới được châm cứu, đã ngủ rồi. Chủ yếu là gần đây cảm xúc của bà rất bất ổn.” Lương Tư chưa xốt nói.

Lưu Na rũ mí mắt xuống, đuôi mắt đảo qua, “Đa Đa đâu?”

“Đa Đa ở trong phòng của tiểu Ý.” Lương Tư thở dài “Gần đây Đa Đa cũng không chịu ăn gì cả. Ngày nào cũng chui vào trong phòng tiểu Ý, giống như đang đợi tiểu Ý quay về.”

Lưu Na trầm mặc hồi lâu, sau đó lại hỏi, “Còn chú Lương, vẫn chưa về nhà sao?”

“Hôm nay ba về, anh em đã tới sân bay đón ông rồi.”

“Anh Bản đã về!” Lưu Na kinh ngạc nói.

Lương Tư nhẹ gật đầu, định nói thêm điều gì nữa thì tiếng chuông di động bất chợt vang lên. Cô nhìn màn hình điện thoại, là ba Lương, cô lập tức ấn nút trả lời. “Ba, ba xuống máy bay rồi ạ. Dạ, mẹ không sao cả, con biết rồi, gặp lại ba sau!”

Sau khi Lương Tư cúp điện thoại thì thấy Lưu Na đang mắt hờn nhìn chăm chăm vào di động của mình, giống như đang bị câu hồn vậy, cô khó hiểu lên tiếng hỏi, “Chị Na Na, sao lại nhìn chăm chăm vào điện thoại của em thế, chẳng lẽ điện thoại của em có vấn đề gì sao?”

“Tiểu Tư, có phải di động của tiểu Ý có cài đặt phần mềm chống trộm hay không?”

“Phần mềm chống trộm” Lương Tư lẩm bẩm lại một mình, rồi chợt bừng tỉnh hiểu ra, “Ý của chị là, chúng ta có thể xác định được vị trí của tiểu Ý thông qua điện thoại.”

“Xác định được vị trí chính xác thì chưa chắc, nhưng ít nhất chúng ta cũng có thể điều tra theo hướng này, biết đâu sẽ tìm được manh mối gì đó.” Nói xong, Lưu Na lập tức lấy điện thoại di động từ trong túi ra, bấm số gọi đến Cục cảnh sát.

Mười hai giờ sáng hôm đó.

Một người đàn ông mặc áo mưa màu xanh dương cũ rách vác một cái bao tải khổng lồ chậm rãi đi trên con đường u ám. Cách đó không xa có một chiếc xe hơi màu đen đang đỗ dưới tán cây nhân xum xuê, mưa nhỏ tí tách rơi xuống mui xe.

Bao tải trên vai người đàn ông đã ướt đẫm, động tác của anh ta có chút vội vàng, liếc mắt nhìn biển số xe một cái, anh ta nhanh chóng bước về hướng chiếc xe đang đỗ.

Một lát sau, anh ta chạy tới trước cửa sổ xe hơi, nhẹ nhàng vỗ vỗ cửa kính xe.

Cửa kính từ từ hạ xuống, anh ta lập tức kéo sát cái bao tải lại gần, mở bao ra, bên trong lộ ra cái đầu của một người đàn ông trẻ tuổi, máu hòa lẫn với nước mưa chảy không ngừng ở trên mặt.

“Hàng đã đem tới, tiền đâu?”

Người đàn ông ngồi trong xe vươn tay ra thử dò xét hơi thở của người đang nằm trong bao, vẫn còn thở, ông ta xoay người vào bên trong lấy ra một chiếc hộp.

Người đàn ông mặc áo mưa nhận được cái hộp thì lập tức mở ra, liếc mắt nhìn qua rồi nhanh chóng đóng lại.

“Lần sau giao hàng ở đâu?”

Người đàn ông ngồi trong xe chỉ chỉ cây nhãn phía bên ngoài.

“Vậy tôi đi trước.” Người đàn ông mặc áo mưa nói xong, vội vã xoay người rời đi.

Người đàn ông bên trong xe bước ra ngoài lôi cái bao tải lên xe, sau đó nhàn nhạt hỏi quay sang hỏi người đang ngồi bên cạnh mình, “Tại sao không trực tiếp lấy trái tim của cậu ta luôn?”

Người đàn ông ngồi bên cạnh khẽ nhếch khóe môi: “Sự sợ hãi của loài người chính là sức mạnh của chúng ta.”

13. Chương 13: Không Thể Đoạt Em Đi

Một thân một mình ở trong phòng, Lương Ý không ngừng đi qua đi lại giữa giường và ghế salon, có vẻ như đang suy nghĩ rất đau đầu, thỉnh thoảng nét mặt lại thoáng hiện lên khổ sở, sầu lo, nóng nảy. Một lúc sau, cô quay đầu lại nhìn đồng hồ báo thức, bây giờ đã là một giờ sáng, Sở Du ra khỏi phòng cũng được nửa tiếng rồi.

Cuối cùng, Lương Ý cắn môi, thở dài một tiếng, ủ rũ cúi đầu ngồi phịch xuống ghế salon. Cô thực sự không nghĩ ra được biện pháp chạy trốn khả thi nào cả.

Lúc này, cánh cửa truyền đến âm thanh mở khóa, trái tim Lương Ý đập lỡ mất một nhịp, trong nháy mắt toàn thân cứng ngắc, cả người rơi vào trạng thái phòng bị cao độ.

“Tiểu Ý.”

Cửa phòng được mở ra, Sở Du mặc áo sơ mi trắng đi vào, thấy Lương Ý đang ngồi ở trên ghế sa lon thì gọi một tiếng. Sau đó anh đóng chặt cửa, bước nhanh đi tới trước mặt cô, vòng tay ôm cô thật chặt.

Lương Ý bị Sở Du ôm chặt thì chết lặng, thân thể lạnh lẽo của anh khiến cô bất giác rùng mình một cái. Hình như cô còn cảm nhận được một mùi giống như rỉ sắt từ trên người anh.

“Tiểu Ý, mệt lắm sao?” Sở Du ngẩng đầu, khóe miệng khẽ nhếch, ánh mắt tràn đầy nhu tình.

Lương Ý cố gắng lắc lắc cái cổ cứng ngắc. Sở Du trước mắt khiến cô cảm thấy thực xa lạ, à không, phải nói là vô cùng xa lạ. Trong trí nhớ của cô, Sở Du vĩnh viễn đều bày ra vẻ mặt như poker, tuyệt đối không giống với hiện tại, ôn hòa lại dịu dàng thế này.

“Anh. vừa đi đâu vậy?” Lương Ý hơi chần chừ hỏi.

Cô vừa dứt lời thì chợt phát hiện ra ánh mắt của Sở Du sáng bừng lên, anh đưa tay lên, vuốt ve khuôn mặt cô, có chút hưng phấn hỏi, “Tiểu Ý, em quan tâm tới tôi sao?”

Lương Ý không nói gì, không thừa nhận cũng không phủ nhận, bởi vì cô sợ chính mình chẳng may không cẩn thận nói bậy gì đó lại chọc giận anh. Nếu anh tức giận thì sẽ ăn thịt cô. tieuannhiddlqd Nếu đã thế, không bằng cứ thuận theo ý của anh đi, để cho anh vui mừng một chút, ít nhất cũng có thể giữ được mạng của mình.

Một hồi lâu sau, Lương Ý cố gắng tạo ra giọng nói mềm mại nhất có thể lên tiếng, “Sở Du, anh rất thích tôi phải không?” Nhưng ngữ điệu lại hết sức máy móc, hoàn toàn không nghe ra có chút dịu dàng nào ở trong đó cả. Có lẽ bởi vì quá mức cứng nhắc, nên ngược lại càng nghe giống như đang mặc cả giá tiền ở ngoài chợ, ngay chính bản thân cô cũng cảm thấy xấu hổ với giọng nói của mình.

Vậy mà người đang trong trạng thái hưng phấn là Sở Du lại hoàn toàn không nhận thấy vẻ miễn cưỡng trong lời nói của cô, trái lại còn cực kỳ vui vẻ thận trọng mà gật đầu, vui sướng trong mắt như muốn tràn ra.

“Vậy, anh có thể. cho tôi về nhà thăm mẹ tôi một lát không?” Lương Ý nhẹ nhàng hỏi, cũng cẩn thận từng li từng tí quan sát vẻ mặt của anh.

Lương Ý vừa nói xong, hưng phấn trên mặt Sở Du lập tức biến mất, từ từ khôi phục trở lại là thiếu niên mặt lạnh mà cô quen thuộc.

“Em muốn về nhà?” Anh rũ mắt xuống, môi mím lại thật chặt, giọng nói lạnh nhạt.

Lương Ý thấp thỏm gật gật đầu

Sở Du vuốt ve khuôn mặt Lương Ý, bàn tay bắt đầu mập mờ chậm rãi di chuyển dần xuống phía dưới, lướt qua cổ của cô, đi tới xương quai xanh thì dừng lại. Mỗi chỗ đầu ngón tay anh chạm qua, làm da của Lương Ý đều nổi lên một lớp da gà.

“Sau khi em về nhà, còn có thể quay lại đây không?” Anh lẳng lặng nhìn cô, đôi mắt đen nhánh giống như một cái động sâu không đáy, dường như muốn hút cả người cô vào trong đó.

Lương Ý nắc một cái, vẫn kiên định trả lời, “Có.”

“Em nói dối!” Sở Du bực tức hét lên đẩy cô xuống ghế salon, gân xanh trên trán nổi lên giật giật, ngũ quan xinh đẹp vì tức giận mà trông có vẻ đáng sợ.

Lương Ý giật mình, ngã ở trên ghế salon, khẽ ngẩng đầu dậy .

“Tiểu Ý, hình như em không biết, mỗi lần em nói dối sẽ không tự chủ được nắc một cái.” Giọng nói của Sở Du dịu dàng mà cứng chiều tựa như một lời tâm tình, nhưng kết hợp với khuôn mặt vạn vẻ hiện giờ lại tạo thành hình ảnh một ác quỷ đáng sợ đang báo thù.

“Tôi.” Lương Ý không ngờ ngay cả thói quen nhỏ này của mình mà anh cũng biết, có chút kinh hãi.

Lúc này, Sở Du bất chợt cúi đầu xuống, ở trên cần cổ trắng nõn của cô thô lỗ cắn một cái. Lương Ý sợ hãi hét lên, cô cho là mình sẽ bị anh cắn chết ngay lúc này thì Sở Du lại bất ngờ ngừng lại, ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói, “Không cho phép nói dối tôi nữa! Nếu không.”

Dưới ánh mắt uy hiếp của Sở Du, Lương Ý lập tức gật đầu như già tối.

“Tiểu Ý.”

Tiếng gọi buồn bã thê lương làm đầu óc Lương Ý trong nháy mắt giống như bị điện giật, cả người tê dại, cảm giác sợ hãi bất giác tiêu tan.

Anh lại cúi đầu xuống một lần nữa, đưa đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm láp vết cắn trên cổ cô.

Kích thích truyền từ dưới cổ làm đại não của Lương Ý lập tức khôi phục vận hành. Cô vội vã đưa tay đẩy anh ra, vòng tay ôm chặt cơ thể, nhanh chóng bật người ngồi dậy, ánh mắt đề phòng nhìn Sở Du.

“Sao vậy?” Sở Du nghiêng đầu, đôi mắt mờ mịt, ba nút áo trên của áo sơ mi không biết bị tháo ra từ khi nào, xương quai xanh cùng da thịt trắng trẻo bày ra không sót một chút gì.

“Tôi lừa anh là tôi sai, nhưng tôi thật sự muốn về nhà. Tôi cầu xin anh, để tôi về nhà đi mà. Chuyện xảy ra đêm hôm đó, tôi thề, tuyệt đối sẽ không nói ra.” Lương Ý chấp tay ở trước ngực, đầm đìa đáng yêu khẩn cầu anh.

Sở Du thật lâu cũng không nói gì, cứ như vậy nhìn cô. Lương Ý bị anh nhìn thì kinh hồn bạt vía, mười đầu ngón tay đan vào nhau bắt đầu run rẩy, đôi mắt to tròn lóe lên bi thương.

“Bất kỳ người nào cũng không thể đoạt em rời khỏi tôi!” Ánh mắt nóng rực nhìn Lương Ý chăm chú, vẻ mặt Sở Du dứt khoát không cho thương lượng.

Bộ dạng quyết tuyệt của Sở Du khiến Lương Ý lặng người, sắc mặt trắng bệch, từ từ buông thông hai tay xuống, quay đầu sang hướng khác, không muốn nhìn anh nữa.

“Cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, ánh mắt Sở Du thoáng qua một chút không kiên nhẫn, “Vào đi.”

Cửa phòng nhẹ nhàng được mở ra, quản gia một thân Tây trang phẳng phiu ưu nhã bước vào.

Quản gia liếc mắt nhìn chiếc ghế salon ở đằng sau hai người một cái, rồi cúi đầu cũng kính nói với Sở Du: “Thiếu gia, phu nhân muốn cậu tới gặp bà.”

Sở Du nhướn mày, tầm mắt lướt qua quản gia, lạnh lùng nói: “Đã biết.” Dứt lời, anh quay đầu lại dặn dò Lương Ý “ngoan ngoãn chờ tôi quay về”, sau đó đi theo quản gia rời khỏi phòng.

Cục cảnh sát.

“Anh cảnh sát, đã xác định được vị trí của em gái tôi chưa?” Lương Bản cố gắng ẩn nhẫn, nhìn sĩ quan cảnh sát đang sắp xếp tài liệu trên mặt bàn hỏi.

Sĩ quan cảnh sát nhanh chóng sắp xếp lại hồ sơ trong tay, liếc nhìn Lương Bản cùng Lưu Na đang đứng ở phía sau, nhàn nhạt trả lời, “Anh Lương, hiện tại nhân lực của chúng tôi không đủ, người phụ trách xác định vị trí qua vệ tinh còn đang xử lý chuyện khác, cho nên chuyện này phải chờ thêm một thời gian nữa. Mọi người trước hết cứ quay về chờ tin tức của chúng tôi đi!”

Lưu Na nghiêng người về phía trước, túm lấy cổ áo của sĩ quan cảnh sát, rống giận, “Chờ thêm một thời gian nữa! Mấy người còn muốn chúng tôi đợi thêm bao lâu? Đã hai ngày rồi, ngay cả một manh mối nhỏ cũng không có, chỉ biết nói chúng tôi quay về chờ. Hiện tại chúng tôi đã cung cấp đầu mối ấy người, mấy người lại còn nói nhân lực không đủ? Rốt cuộc các người có ý gì hả?”

“Cô . . . cô, hành động này có thể coi là hành hung cảnh sát, buông tôi ra mau!” Sĩ quan cảnh sát kêu to, thu hút sự chú ý của những người khác. Lương Bản nháy mắt ra hiệu cho Lưu Na, Lưu Na không thể làm gì khác hơn là tức giận hất cổ áo của anh ta ra, quay người lại.

Sĩ quan cảnh sát kia phần hận nhìn chằm chằm Lưu Na, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm mắng, “Đúng là một người dã man.”

“Anh nói ai là người dã man hả?” Lưu Na nghe xong thì lửa giận càng lớn, lập tức xông lên, chuẩn bị một sống một cùn với anh ta nhưng lại bị Lương Bản ngăn lại.

“Anh cảnh sát, rốt cuộc tới khi nào mới cho chúng tôi biết vị trí của Lương Ý?” Lương Bản hỏi.

Sĩ quan cảnh sát khinh miệt liếc mắt lườm Lưu Na một cái, cao ngạo nói: “Phải chờ vụ án kia kết thúc mới có thể biết được.” Dừng lại một chút, anh ta còn nói, “Anh Lương, sao mọi người có thể khẳng định là em gái của anh bị mất tích, mà không phải là cùng người đàn ông khác làm bậy rồi bỏ trốn?”

“Anh.” Lưu Na có kích động muốn vả vỡ cái mồm đê tiện của tên này thì lại bị Lương Bản bắt được tay, chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ.

“Em gái của tôi không phải là loại người đó. Nếu các anh bận rộn như vậy thì chúng tôi xin phép đi trước.” Lương Bản ôn hòa nói xong, cũng vươn tay cùng sĩ quan cảnh sát bắt tay một cái. Trong nháy mắt khi buông ra, trong móng tay dài từ ngón trỏ lặng lẽ rơi xuống một ít bột màu trắng vào trong ly trà của anh ta đặt ở trên bàn.

Đi ra khỏi Cục cảnh sát, Lưu Na tức giận chất vấn Lương Bản, “Miếng tên đó đê tiện như vậy, sao anh không để cho em dạy cho tên đó một bài học?”

“Anh đã giúp em dạy dỗ anh ta rồi.” Lương Bản khước miệng khẽ cong, trông mắt thoáng qua một tia giễu cợt.

Lưu Na có chút khó hiểu, đang định hỏi lại thì từ trong Cục cảnh sát truyền đến một tiếng hét đau đớn thấu đến tận trời xanh.

14. Chương 14: Chuyện Cũ Hồi Còn Trẻ (3)

“Bằng Phi, có phải cậu thích Mỹ Lâm lớp bên cạnh hay không?” Thiếu niên cao to mặc đồng phục học sinh xông tới từ phía bên phải hành lang, một mình vòng quanh thiếu niên đeo mắt kính tựa vào hành lang đọc quyển sách trong tay, giọng nói cộc nhả.

“Cậu muốn làm gì?” Thiếu niên đeo mắt kính cảnh giác nhìn anh ta.

Thiếu niên cao to hé miệng cười cười, nói với anh ta như tên trộm, “Tôi theo đuổi Y Linh Lạc lớp chúng ta rồi.”

“Cái gì?” Thiếu niên đeo mắt kính kinh ngạc, vội vàng hỏi anh ta: “Cậu theo đuổi cậu ấy thế nào?”

Thiếu niên cao to ngẩng đầu cao ngạo, “Cậu thật sự muốn biết?”

Thiếu niên đeo mắt kính gật đầu nặng nề.

“Hi hi. Nhưng thật ra là như vậy. Một tuần trước, tôi len lén chọc thủng bánh xe cậu ấy, sau giờ tan học tôi liền giả bộ đi ngang qua, thuận đường chở cậu ấy về nhà, sau đó, cậu biết đó.” Dứt lời, còn nháy nháy mắt.

“Loại chủ ý ti tiện thế mà cậu cũng nghĩ ra được?” Thiếu niên đeo mắt kính nhìn anh ta chằm chằm, khinh bỉ hành vi của anh ta.

Mắt thiếu niên cao to trợn trắng, “Thôi đi, cái gì mà chủ ý ti tiện! Có thể چرا được cậu ấy thì chính là ý kiến hay. Cậu giả bộ gì chứ, cứ thế này nếu như người ta bị nam sinh khác theo đuổi, cậu đừng tới tìm tôi khóc lóc kể lể!”

“Tôi mới không!” Thiếu niên đeo mắt kính khinh thường nói.

“Reng reng.”

Tiếng chuông vào lớp vang lên, học sinh đứng ở chỗ hành lang bắt đầu trở lại phòng học. Duy chỉ có một thiếu niên cao to vẫn còn đứng ở hành lang, bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Lúc cô giáo cầm sách giáo khoa ngang qua hành lang vẫn còn nhìn thấy anh đứng ở hành lang thì tò mò hỏi, “Bạn học Sở, sao em còn chưa trở về lớp học?”

Sở Du nghe được giọng nói thì quay đầu liếc cô một cái, lại nhìn hướng cách đó không xa một chút, nói mà không có biểu cảm gì, “Không thoải mái.”

Vừa mới nói xong, anh liền nện bước chân thật dài đi tới hướng lầu dưới, lưu lại cô giáo muốn nói lại thôi.

Chắc là. đi phòng y tế thôi. Cô giáo nghĩ thầm.

Cô đành phải đi đến lớp anh học, nói với thầy giáo Nhậm chỗ anh đi rồi mới đi trở về lớp mình dạy.

Bãi xe

Sở Du lái xe đi tầm vài vòng trong bãi, mới tìm được chỗ đỗ xe lớp mình. Sau khi quay một vòng anh mới phát hiện chỗ đỗ xe hôm nay đã có xe mới.

Xác định tốt mục tiêu, anh ngồi xổm người xuống, lại phát hiện mình không có dụng cụ đâm bánh xe, nhìn xung quanh, cũng không phát hiện vật bén nhọn nào cả, anh mím chặt cánh môi mỏng, trông mắt thoáng qua một tia khổ não.

Khi ánh mắt anh chuyển dời đến kim băng trước ngực mình thì anh lập tức tháo kim băng trước ngực ra, dùng sức đâm ở trên bánh xe phía sau, lúc này bánh xe giống như khí cầu tiết khí, “Xì” một cái liền bẹp. Nhìn thấy bánh xe đã xẹp xuống, trong nháy mắt ánh mắt anh sáng lên. Lắc đầu một cái, nhìn qua lớp xe phía trước căng phồng, khoe miệng anh bật lên một nụ cười đắc ý, tiếp tục đưa ma chảo ra, hướng về phía bánh trước dùng sức đâm, bánh trước không cách nào trốn tránh mà đi theo vết xe đổ.

Thấy mục đích của mình đã đạt được, anh hài lòng đứng lên, vỗ vỗ bàn tay của mình, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng ban đầu, sau đó xoay người tự nhiên rời đi.

Trong lớp

Lương Ý cảm giác sau lưng mình hình như là bị một ánh mắt sáng quắc đốt cháy, cô cảm thấy cực kỳ không tự nhiên, càng không ngừng giãy dụa thân thể, muốn trốn tránh ánh mắt nóng rực sau lưng.

“Lương Ý, em cứ uốn qua uốn lại làm gì? Không muốn đi học thì đi ra ngoài cho tôi. Đừng làm ảnh hưởng tới bạn học Sở phía sau em học.” Thầy giáo đang giảng giải đề thi toán, nhìn thấy cô không ngừng giãy dụa thân thể thì giận tím mặt.

Lương Ý bị thầy giáo toán trách mắng thì oan ức cúi đầu, Lưu Na ngồi ở bên cạnh cô thấy cô cúi đầu thì cũng cúi thấp đầu xuống theo, im lặng dùng hình miệng hỏi cô: cậu sao vậy?

Sở Du cứ nhìn chằm chằm sau lưng tớ. Lương Ý nghiêng đầu dùng hình miệng trả lời cô ấy.

Không phải chứ? Có phải cậu đã làm chuyện gì chọc giận cậu ấy rồi không? Lưu Na phỏng đoán.

Không có! Lương Ý phủ nhận.

Vậy cũng tốt, chỉ là nhìn không có cái gì, nếu cậu ấy đánh cậu, nhớ gọi tớ! Tớ đập bẹp cậu ấy giúp cậu! Lưu Na trợn ngửa vỗ vỗ ngực mình, sơ ý một chút, dùng lực lớn khiến mình bị sặc.

“Lưu Na, em sao vậy! ?” Thầy giáo toán không nhận được chất vấn cô ấy.

“Khụ khụ. Khụ khụ khụ. Không có việc gì, tự bị sặc, thầy cứ tiếp tục!” Lưu Na vuốt ngực của mình để mình thở thông suốt.

“Hừ!” Thầy giáo toán dùng sức lắc sách giáo khoa trong tay mình, oán hận nhìn chằm chằm hai người bọn Lương Ý, hận không thể đuổi các cô ra khỏi phòng học.

Ngồi ở sau lưng Lương Ý, ánh mắt nóng rực của Sở Du vẫn bám chặt lấy Lương Ý, tay phải nắm bút thỉnh thoảng vẽ ở trên sách giáo khoa. Hồi lâu, giống như là nghĩ tới điều gì làm anh hài lòng, lần đầu tiên khoe miệng anh kéo ra một đường cong, mắt phượng nhỏ dài rũ xuống, trong tròng mắt đen nhánh đều là dịu dàng.

Bạn ngồi cùng bàn ở bên cạnh anh, bạn học Lâm Cường lại bị nụ cười “dịu dàng như mật” bỗng nhiên xuất hiện trên khoe miệng anh dọa cho đến bệnh tim gần như phát tác. Phải biết rằng, anh ta ngồi cùng bàn với Sở Du gần 3 tháng, trong 3 tháng này, đừng bảo là nụ cười, ngay cả vẻ mặt, anh ta cũng chưa từng thấy anh thay đổi. Có lúc ngay cả anh ta cũng hoài nghi, ngồi ở bên cạnh mình không phải là người sống sờ sờ, mà là một tượng gỗ hình người tinh xảo. Hiện tại, tượng gỗ rõ ràng đã nở nụ cười, nói xem, có hù dọa người không? Tình hình này căn bản là phim kịch dị!

Sau khi tan học

Sở Du dựa vào trước cổng trường ồn ào ầm ĩ, dư âm ánh trời chiều đều hắt lên trên ngũ quan của anh, gương mặt tuấn tú trắng nõn dát lên một tầng màu vàng kim nhàn nhạt. Thân hình cao ngất càng làm cho anh đang đứng trong đám học sinh trung học như hạc đứng trong bầy gà, đưa tới không ít ánh mắt nam sinh nữ sinh.

Các thiếu nữ đứng ở cách đó không xa, sắc mặt ửng hồng nhỏ giọng thảo luận với bạn mình.

“Chúng ta có nên đi lên bắt chuyện với anh ấy hay không?” Một thiếu nữ tóc dài trong đó nói vô cùng hưng phấn.

“Không tốt đâu. Anh ấy không thích người khác quấy rầy anh ấy.” Cô gái tóc ngắn e sợ nhìn trộm anh một cái, rất nhanh liền cúi đầu.

Thiếu nữ tóc dài không vui chu miệng lên, “Tớ không giống, dáng người tớ xinh đẹp như vậy, anh ấy mới không cảm thấy tớ quấy rầy anh ấy!” Trần đầy tự tin đá lông nheo, người nào đó lại quay mặt qua.

“Hừ! Tớ mới không tin. Tớ muốn đi lên nói chuyện với anh ấy.” Dứt lời, bước tới.

“Lâm Lâm.”

Các thiếu nữ cùng một phe với thiếu nữ tóc dài nhìn thấy cô ta đi tới, cũng vội vàng đi theo, hy vọng thiếu nữ tóc dài có thể bắt chuyện khiến mình cũng có thể nói với anh mấy câu.

“Hắc, tớ tên là Lâm Lâm, nữ sinh lớp 6/12, chúng ta có thể kết giao làm bạn không?” Thiếu nữ tóc dài ỏn ẻn nói.

Tròng mắt Sở Du thoáng qua một tia không kiên nhẫn, giơ tay lên, nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút.

“Bạn học Sở, cậu không nghe thấy tôi đang nói chuyện với cậu à? Cậu có biết cậu làm vậy là rất không có lễ phép hay không?” Thiếu nữ tóc dài giận dữ ngút trời lớn tiếng chất vấn anh.

Cô gái tóc ngắn kéo kéo cánh tay cô ta, nhỏ giọng khuyên lơn cô ta, “Lâm Lâm, thôi đi. Chúng ta không nên quấy rầy cậu ấy.”

Sở Du vẫn không nói chuyện, mắt phượng thon dài chứa đầy tức giận, cả người tản mát ra hơi thở lạnh lẽo, thiếu nữ tóc dài bị ánh mắt đáng sợ của anh dọa sợ hết hồn, lui lại phía sau mấy bước.

Thiếu nữ bên cạnh thấy thế, liền tranh thủ kéo cô ta ra.

“Đúng, đúng, thôi đi, chúng tớ không phải cố ý quấy rầy cậu, bây giờ chúng tớ đi.” Cô gái tóc ngắn vội vàng cúi thấp đầu nói xin lỗi.

Thiếu nữ tóc dài không cam lòng, muốn tiếp tục “lấy lại công đạo” ỳnh, lại bị các thiếu nữ lôi “về” đi.

Các thiếu nữ rời khỏi khiến cơn tức giận của Sở Du chậm rãi lắng xuống, trong ghế xe màu đen phía ngoài cổng trường có một người đàn ông trung niên đi ra, chỉ thấy người đàn ông cung kính hỏi, “Thiếu gia, chúng ta còn chưa đi à?”

“Chờ thêm chút nữa!” Anh nâng cổ tay lần nữa, trong con ngươi tràn đầy không kiên nhẫn.

Người đàn ông cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn Sở Du, nhẹ giọng nói: “Như vậy, thiếu gia, tôi trở về trong xe chờ cậu trước.”

“Ừm.” Sở Du lạnh lùng đáp lại.

Người đàn ông bước nhanh ra cổng trường học, mở cửa xe, ngồi xuống, tiếp tục chờ đợi.

Hồi lâu, Sở Du rốt cuộc thấy Lương Ý đạp xe chở Lưu Na lấy tốc độ tựa như rùa chạy hướng cổng trường học.

Lúc cách cổng trường học tầm 30 mét, họ ngừng lại, kiểm tra xe, sau đó Lương Ý sầm não kiểm tra xe rồi không biết nói cái gì với Lưu Na.

Sau khi Lưu Na nghe xong tầm mắt đảo quanh cổng một vòng, phát hiện anh, vì vậy kéo Lương Ý chạy đến.

Sở Du nhìn thấy Lưu Na ngoài kế hoạch, tâm tình thật chưa ra hình dáng gì, nhưng lại không thể biểu hiện trước mặt Lương Ý, chỉ có thể rử mắt, che giấu không vui trong con ngươi.

Lưu Na đề nghị anh giúp đỡ chở các cô một đoạn đường, anh đồng ý, nhưng trong lòng anh có kích động muốn bỏ rơi Lưu Na. Ở trong khoang xe, Lương Ý vẫn cúi thấp đầu, Lưu Na lại riu rít khiến anh cảm thấy chán ghét, anh chỉ có thể thông qua kính quan sát Lương Ý cúi đầu.

Kế hoạch tiến hành không thuận lợi khiến trái tim Sở Du phiền muộn, ban đầu ở trên lớp học đã chuẩn bị tốt nội dung, muốn nói chuyện trời đất với cô đã bị anh gác lại sau ột, bởi vì anh thật sự không thích bị Lưu Na quấy rầy anh và Lương Ý ở chung.

Thế nhưng khi anh phát hiện Lương Ý len lén liếc trộm anh thì không thoải mái của anh biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là cảm giác vui sướng, không tự chủ nâng khóe môi lên, Sở Du cảm thấy hôm nay là ngày kỷ niệm đáng giá nhất một năm nay của anh.

Rạng sáng 12 giờ, nhà họ Sở

Bưng thức ăn khuya vào gian phòng,quản gia liếc mắt nhìn “thi thể” xe ô tô tan tác trên đất chỉ có thể đề nghị, “Thiếu gia, nếu không thì chúng ta mua một chiếc mới nhé.”

Sở Du ngẩng đầu, nhìn chăm chăm quản gia hồi lâu, mặt nghiêm túc, chậm rãi gật đầu.

Quản gia thu dọn “phần còn lại của chân tay đã bị cụt” trên đất, lại nghe Sở Du cứng rắn nói lên yêu cầu, “Giống nhau.”

“Dạ. Thiếu gia!”

Quản gia gật đầu một cái, nhìn linh kiện xe tán lác trên đất, không khỏi yên lặng nhắc đi nhắc lại ở trong lòng: aish, cũng chỉ có thiếu gia mới có năng lực vớ bánh xe đã tách rời. Lại nói, đây là xe ai? Lại muốn thiếu gia tự mình sửa chữa. Thật là một chuyện lạ hiếm có.

15. Chương 15: Phát Hiện Khôi Thi Thể

Gió mát mẽ lướt nhẹ qua sân, lá cây xanh mơn mẩn, ngọn cây phát ra tiếng vang xào xạc. Người phụ nữ trung niên mặc tạp dề màu trắng đang dọn dẹp lá cây ở sân. Chốc lát sau, bà đã quét tất cả lá cây trên đất vào một cái góc nhỏ, dùng túi giả bộ đứng lên chuẩn bị cầm đi vứt bỏ.

“Tiểu Phương, đợi chút.” Một người phụ nữ gầy nhỏ bước nhanh đi ra từ cửa chính biệt thự to lớn.

Đổi lại người phụ nữ tiểu Phương xách theo túi xoay người lại, hỏi, “Sao vậy?”

“Ồ, cô có thể giúp tôi ném cái này luôn được không?” Người phụ nữ đưa cái túi cầm trong tay cho bà.

Tiểu Phương nhận lấy túi, liếc nhìn cái túi bị buộc chặt, tò mò hỏi, “Đây là cái gì?”

“Là một thứ đồ bỏ đi, cũng không biết là ai không có trách nhiệm như vậy, ném loạn xạ ở trong phòng khách.” Người phụ nữ oán trách.

“A, hoá ra là như vậy. Vậy cũng tốt, tôi sẽ ném nó đi.” Tiểu Phương giơ thứ đồ bỏ đi nhận lấy từ trong tay bà ta, nhận lấy đồ đi về hướng thùng rác bên ngoài biệt thự.

Thư phòng

“Đồ đã xử lý tốt chưa?” Mẹ Sở đang cầm quyển sách trong tay, thỉnh thoảng ưu nhã lật xem trang sách trong tay.

Quản gia đem hoa Trà đã ngâm xong ẹ Sở, “Tôi đã bảo tiểu Tùng xử lý.”

Mẹ Sở nhận lấy hoa Trà, để quyển sách trên tay xuống bàn, ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn quản gia, “A Quản, chuyện này nhất định phải xử lý thỏa đáng, tôi không hy vọng đến lúc đó rước lấy phiền toái gì. Biết không?”

Quản gia gật đầu, “Phu nhân, xin yên tâm. A Quản sẽ xử lý tốt.”

“Rất tốt.” Mẹ Sở hài lòng cúi đầu, tiếp tục lật xem quyển sách trên tay, chợt bà giống như là nhớ ra cái gì đó, mở miệng hỏi: “Hiện tại thiếu phu nhân như thế nào?”

“Buổi tối ngày hôm qua thiếu phu nhân cũng không ngủ, buổi sáng hôm nay mới ngủ.”

Mẹ Sở hé miệng không nói, hồi lâu mới chậm rãi nói, “Như vậy cũng tốt. Dù sao chỉ có buổi tối tiểu Du mới có thể tỉnh lại. Như vậy vợ chồng bọn họ cũng có thể có nhiều thời gian chung đụng hơn.”

“Phu nhân, ngày hôm qua những cảnh sát tới đây có chuyện gì vậy?”

Mẹ Sở hừ lạnh giễu cợt, nhấp một miếng trà, “Cũng không có chuyện gì, chỉ là chiếu theo lệ hỏi chuyện thiếu phu nhân mất tích thôi. Dù sao, tôi là người ‘cuối cùng’ gặp con bé.”

Quản gia nghe vậy, chân mày hơi hơi nhíu lên, “Phu nhân, có một chuyện tôi phải nói với ngài.”

“Chuyện gì?” Mẹ Sở đặt ly trà ở trên bàn, mất hết hào hứng, hỏi.

Con mắt sắc của quản gia phức tạp, giọng mang rầu rĩ: “Đại sư Cổ nói, ngày thiếu gia sống lại, có người từng dùng phương thuật truy xét hành tung của thiếu phu nhân.”

“Phương thuật?” Chân mày mẹ Sở cau lại, rơi vào trầm tư.

“Phương thuật cũng thuộc đạo thuật, là đời trước của đạo thuật. Đại sư Cổ nói, người truy tìm tung tích của thiếu phu nhân lợi dụng loại lấy máu người thân làm mồi để phương thuật truy đuổi hành tung của cô ấy, phương sĩ này dựa vào một loại phương thuật ở thời kỳ lão Cổ thường dùng.” Quản gia trầm ngâm, đối với biến cố bỗng nhiên xuất hiện, thật khiến ông ta có chút không vui.

Mẹ Sở dùng ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên bàn, lông mày xinh đẹp tuyệt trần nhẹ nhàn, “Máu người thân. Xem ra, vị phương sĩ, có quan hệ với nhà bọn họ!”

“Cho tới nay nhà bọn họ đều là gia đình tương đối giàu có, chưa bao giờ có chuyện đặc biệt xảy ra, theo lý mà nói, cũng sẽ không quen thứ người như thế.” Quản gia đã từng cẩn thận điều tra qua tình trạng gia đình nhà họ Lương, cũng không có phát hiện chỗ đặc biệt nào. Chuyện duy nhất làm cho người ta đáng giá phải suy nghĩ sâu xa chính là 5 năm trước con trai bọn họ đột nhiên rời nhà ra đi.

“Nhưng nhà họ Lương còn có một con trai, vào 5 năm trước đột nhiên rời nhà ra ngoài.” Quản gia quyết định đem điều nghi ngờ này nói cho phu nhân.

Mẹ Sở nghe vậy, liếc nhìn, “Con trai rời nhà ra đi?”

“Đúng, nguyên nhân rời nhà ra đi vẫn không nói rõ ra ngoài. Kỳ quái hơn chính là năm đó sau khi Lương Bán rời nhà trốn đi, vợ chồng Lương thị thể nhưng không có báo cảnh sát.” Quản gia cảm thấy loại hành vi hoàn toàn không thích hợp, nhất là khi vợ chồng Lương thị coi đứa bé như vận mệnh mình.

“Vậy con trai họ trở về chưa?”

“Người giám thị bên nhà họ Lương nói, thiếu phu nhân mất tích đến ngày thứ hai, Lương Bán ‘vừa vặn’ trở lại. Hơn nữa, cậu ta tựa như có lẽ đã nhận thấy việc mình bị giám thị.” Ông ta phái người báo cáo mình, lúc Lương Bán về đến cửa nhà thì tầm mắt vô tình hay cố ý quan sát phía người giám thị.

“Lương Bán.” Mẹ Sở đứng lên, nói với ông ta, “Tra xem 5 năm qua cậu ta đi nơi nào, đã làm gì.”

“Phu nhân, trước đó tôi đã từng bắt tay vào điều tra rồi, nhưng không thu hoạch được gì. Trong 5 năm qua hành tung của cậu ta đều giống như bị người cố ý xóa đi.” Bản lĩnh này cũng không phải là người bình thường có thể có.

Mẹ Sở suy nghĩ sâu xa, vuốt ve dây chuyền trên tay mình một chút, hừ lạnh một tiếng, “Bảo đại sư Cổ xử lý cậu ta, tôi không hy vọng cậu ta trở thành nguyên nhân khiến chúng ta không ổn.”

“Đúng vậy.” Quản gia gật đầu cung kính, sau đó xin phép, “Phu nhân, nếu như không có việc gì khác, vậy tôi đi ra ngoài trước.”

“Đi đi.” Mẹ Sở phát tay một cái, ý bảo ông ta rời đi.

Sau khi quản gia rời đi, mẹ Sở nhìn cánh cửa đóng chặt hồi lâu, chợt, bà bỗng thò tay rút một nhành hoa tươi còn dính nướcค้าง ở trong bình hoa ra, sau đó, bà dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng bứt từng cánh hoa mềm mại ra. Đáy đôi mắt đẹp như của bà đang cuộn cuộn sóng ngầm muốn trào ra.

“Lương Bán.”

“Cậu đã chôn xong cái túi chưa?” Quản gia quan sát người đàn ông trước mắt, nhìn qua thân hình hơi có vẻ héo khô, nghiêm túc hỏi.

Người đàn ông nghe vậy, cúi đầu, dưới trông mắt đều là vẻ sợ hãi, “Đã, đã chôn xong.”

“Sao cậu nói chuyện lấp ba lấp bắp thế hả?” Quản gia nheo mắt lại, có chút hoài nghi đối với hành động của anh ta.

Người đàn ông lập tức ngẩng đầu, cuống quýt nói: “Không có, không có. Tôi, chỉ là. . . . Chỉ là. . . .”

“Chỉ là cái gì?” Quản gia lạnh giọng chất vấn.

Quản gia lạnh giọng chất vấn làm cho người đàn ông càng thêm sợ, thân thể héo khô run rẩy, sắc mặt bởi vì sợ mà hơi trắng bệch, “Tôi. . . . Tôi chỉ là. . . . Chỉ là buồn đi tiểu.”

Quản gia vừa nghe, chân mày nhíu lại thật chặt, ánh mắt ghét bỏ chột lóe lên. “Nếu đã xử lý tốt, cậu có thể đi về.”

“Vâng” Người đàn ông như nhận được lệnh đặc xá, vội vàng xông ra ngoài.

Người phụ nữ đang quét dọn phòng khách thấy anh ta chạy ra, dừng lại động tác trong tay hỏi, “Lưu Tam, cậu làm gì mà hấp tấp như vậy.”

Người đàn ông Lưu Tam nhìn thấy người phụ nữ đang quét dọn, vội vàng chạy tới trước mặt bà ta hỏi, “Cô có thấy qua một túi ny lon hay không? Đại khái lớn như vậy.” Đôi tay làm động tác mô tả vật thể lớn nhỏ ra sao.

“Túi?” Người phụ nữ suy tư một chút, “Có phải cậu nói đến cái túi hôm nay đặt ở góc phòng khách hay không?”

“Đúng! Đúng! Là nó, chính là nó!” Lưu Tam mừng rỡ.

Người phụ nữ bĩu môi, bất mãn oán giận, “Sao cậu ném túi lung tung thế hả? Cậu ném thì thôi, còn ném ở trong phòng khách, nếu như bị quản gia thấy được, quản gia nhất định sẽ trách cứ tôi không quét dọn phòng khách cẩn thận.”

“Ai da, cô đừng nói nhảm nhiều như vậy, cái túi đâu?” Lưu Tam gấp gáp không dứt vội hỏi.

Người phụ nữ tức giận nói, “Đã bảo Linh Cô ném đi.”

“Cái gì? Ném?” Lưu Tam sững sờ xong, “Ném đi đâu hả?”

“Tôi không biết, cậu phải hỏi Linh Cô chứ.” Sau khi người phụ nữ nói xong, cũng không quan tâm anh ta, tiếp tục quét dọn phòng khách.

Lưu Tam nghe vậy, chạy nhanh ra ngoài sân.

Buổi tối, 10 giờ hơn.

Kể lang thang quần áo rách rưới tóc hoa râm già nua một mình đứng ở bên cạnh thùng rác, tay trần đầy dơ bẩn không ngừng tìm kiếm đồ có thể ăn ở trong thùng rác, hồi lâu, một cái túi buộc cực kỳ chặt giội vào mi mắt anh ta.

Anh ta hơi ngạc nhiên, túi nặng trĩu, còn tản mát ra mùi hôi thối nhàn nhạt, anh ta nhìn bốn phía, phát hiện chung quanh không có ai, chỉ có đèn đường mờ tối và anh ta, vì vậy lớn mật mở túi bị buộc cực kỳ chặt ra.

Túi bị anh ta mở ra, một mùi hôi thối nồng nặc lan ra, anh ta che cái mũi của mình lại, đưa một cái tay ra, lục lọi túi.

“Là thịt?” Một túi thịt lớn bị cắt xén thành vô số hình vuông xuất hiện trong tầm mắt của anh ta, anh có chút hưng phấn, những thứ thịt này mặc dù có chút thối, nhưng rửa một chút còn có thể ăn.

Nghĩ đi nghĩ lại, anh ta lại lật ở dưới túi thịt, “Ah, thế nào có một khúc gì đó?” Anh ta nghi ngờ cầm cục thịt ở dưới kia ra.

Hai ngón tay bị cắt chính tề xuất hiện trong lòng bàn tay anh ta. Anh ta bị sợ đến lập tức vứt bỏ bàn tay nắm trong tay, thất thần ngã trên mặt đất, anh ta run rẩy đứng lên từ trên mặt đất, kéo thân thể chịu đủ

kinh sợ chạy đến bên buồng điện thoại, bấm điện thoại cục cảnh sát.

16. Chương 16: “người” Ngoài Cửa

Sau khi tỉnh lại từ trong cơn ác mộng liên miên, cảm giác ngực nặng nề có lẽ đã khiến khiếp sợ ban đầu của Lương Ý biến thành thói quen. Cô nghiêng đầu nhìn Sở Du vẫn còn đè nặng một lát, sau đó cẩn thận từng li từng tí nâng cánh tay của anh lên, nhẹ đặt ở giữa giường, nhẹ chân nhẹ tay đi xuống giường.

“Thiếu phu nhân, cô đã tỉnh?” Không biết cửa phòng bị mở ra từ lúc nào, người phụ nữ bưng cái mâm đi vào. Lương Ý bị sợ đến nhảy dựng, vốn định lạnh giọng quát lớn, nhưng nghĩ đến Sở Du vẫn còn đang ngủ say, chỉ đành phải thôi.

“Lần sau lúc bà ta tiến vào có thể gõ cửa một cái hay không?” Lương Ý ngồi ở trên ghế sa lon, hạ thấp giọng, tức giận nói.

Người phụ nữ nói với giọng áy náy, “Rất xin lỗi thiếu phu nhân. Lần sau tôi sẽ vâng theo căn dặn của cô.”

“Ừ.” Lương Ý liếc nhìn thức ăn đặt trong tay người phụ nữ.

“Thiếu phu nhân, nếu cô không phân phó việc gì khác, vậy tôi đi ra ngoài trước.” Người phụ nữ cúi đầu, sau khi bày thức ăn xong, chuẩn bị rời đi.

Nghe bà ta nói muốn đi, Lương Ý nhất thời luống cuống, cô vội vã liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn 9 giờ, theo như hai ngày trước, Sở Du sắp tỉnh dậy rồi, cô thật sự không muốn một mình đối mặt với anh.

“Cái đó, bà có thể ở lại tâm sự với tôi được không?” Lương Ý cười xấu hổ, khẩn cầu.

Người phụ nữ nhẹ nhàng lắc đầu, “Thiếu phu nhân, đợi chút nữa thiếu gia tỉnh lại, nếu nhìn thấy tôi vẫn còn ở nơi này, cậu ấy sẽ mất hứng. Hơn nữa, nếu cô muốn tìm người nói chuyện phiếm, có thể nói với thiếu gia.”

Lương Ý nhất thời cứng họng, người phụ nữ thấy thế, lập tức xoay người rời đi, đóng cửa phòng thật chặt.

Nhìn cửa chính đóng thật chặt, Lương Ý không tự chủ được phát ra tiếng chửi “mẹ nó”, thất bại ngã nằm trên ghế sa lon mềm mại.

Làm thế nào đây? Cô bị giam ở trong phòng này đã hai ngày rồi, đừng nói chạy trốn, ngay cả ra khỏi phòng cô cũng không được ra.

Lương Ý quan sát hai ngày nay, mỗi ngày Sở Du thường tỉnh lại lúc 10 giờ, sau một tiếng lại rời khỏi phòng với quần gia, hơn hai giờ sau lại quay trở về, đã duy trì hành trình suốt hai ngày rồi.

Trước mắt thời gian chạy trốn tốt nhất chính là ban ngày, bởi vì căn cứ theo quan sát ngày đầu của cô khi tới nơi này, ban ngày thì ít người giúp việc nhất, nhưng không biết vì sao ban ngày cô tựa như uống phải thuốc ngủ, ngủ say như chết, căn bản không thể tỉnh lại, cho nên chỉ còn cách tránh chạy vào ban ngày mà thôi.

Mà thời gian chạy trốn tốt nhất ngày mai hẳn là vào buổi tối lúc Sở Du và quần gia rời đi, nhưng đoạn thời gian đó có rất nhiều người giúp việc, hành lang, sân nhà đều xuất hiện bóng dáng bọn họ.

Cẩn thận suy tư khả năng chạy trốn thành công vào buổi tối xong, cô chỉ có thể chán nản buông tha, xoay chuyển ánh mắt, một con dao gọt trái cây lấp lánh ở trong ánh đèn giọt vào mi mắt của cô.

Dao. Nếu như, anh “lại” chết. không phải là cô sẽ. tự do. ư?

Trong lúc ngẩn ngơ, Lương Ý bỗng có cử chỉ điên rồ đó là chậm rãi cầm dao gọt trái cây lên, ánh mắt mờ dần đứng lên từ trên ghế sa lon, đi từng bước một đến bên mép giường, dao sắc nhọn nhắm ngay tim Sở Du.

Giết anh. sẽ có thể về nhà. Dù sao. anh đã chết, bây giờ anh. chỉ là quái vật mà thôi. Cho nên. giết anh đi.

Tay gươm dao gọt trái cây lên của Lương Ý không ngừng run rẩy, hồi lâu, giống như là đã hạ quyết tâm, cô đóng chặt mắt lại, đem dao gọt trái cây cầm trong tay đâm xuống phía dưới——

Tôi rốt cuộc có thể đâm anh!

Bỗng nhiên, lúc anh sống lại lần nữa, câu nói với cô mang theo vui sướng bỗng vang lên trong đầu cô. Cô mở choàng mắt ra, chỉ ngây ngốc nhìn dao gọt trái cây trong tay mình.

Trời ạ, chính mình đang. làm gì? Mình lại muốn.

“Tiểu Ý! Con muốn làm gì? !”

Tiếng nói chất vấn đầy thịnh nộ truyền đến, Lương Ý bị sợ, dao gọt trái cây rớt xuống từ trong tay cô, rơi xuống đệm trên mặt đất, tiếp theo là một tiếng “bốp”, mặt cô bị đánh nghiêng, trong miệng tràn ngập mùi vị ngai ngái khiến cô phục hồi tinh thần lại, trên gương mặt nóng hừng hực cảm giác sưng đau khiến cô bất giác che lại má phải bị đánh sưng.

“Bác gái, con.” Lương Ý muốn giải thích, lại bị mẹ Sở cắt đứt.

“Cô lại muốn giết tiểu Du!” Mẹ Sở giận tím mặt, chỉ trích Lương Ý, “Người đâu, mau tới đây....!”

Vừa dứt lời, cô gái cương thi số 1,2 đã lâu không gặp bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Lương Ý.

” Bắt lấy cô ta, mang tới phòng dưới đất!” Mẹ Sở ra lệnh.

Lương Ý vừa nghe, luống cuống, “Bác gái, con không muốn xuống phòng dưới đất.” Nhớ tới mặt đất phòng dưới đất đầy máu, thân thể cô không nhịn được phát run lên.

“Cũng không phải cô muốn đi hay không đi!” Mẹ Sở mím chặt đôi môi, cắn răng nghiêng lợi ra lệnh cho cô gái cương thi số 1,2, “Còn không mang đi? !”

Cô gái cương thi số 1,2 nghe vậy, bước một bước dài đi lên trước, mỗi người một tay nắm lấy bả vai Lương Ý, trói chặt lấy cô đang ra sức giãy giụa, ném ra gian phòng.

“Buông tôi ra! Buông tôi ra! Tôi không muốn xuống phòng dưới đất, tôi không muốn xuống phòng dưới đất!” Lương Ý lớn tiếng kêu la, cố gắng dùng sức, muốn rút cánh tay ra tránh thoát cô gái cương thi 1, 2 đang trói chặt.

Lương Ý bị họ kéo đi, kéo từ gian phòng tới hành lang, lại kéo từ hành lang tới ngay chính giữa đại sảnh biệt thự, chỗ đi qua, khiến không ít người giúp việc liếc nhìn, cô liều mạng hướng đám người hầu kêu cứu, nhưng các người hầu chỉ dám len lén nhìn, im lặng cúi đầu không lên tiếng, chỉ làm chuyện của mình.

“Buông tôi ra, tôi không muốn đi, cứu mạng! Cứu mạng!” Lương Ý vẫn không chịu buông tha cầu cứu, càng không ngừng hướng về phía người giúp việc đi ngang qua kêu cứu, tiếc rằng vẫn phí công như cũ.

Vậy mà tay không thể động, chỉ có chân là có thể, thấy phía trước có một người đàn ông cầm một cây nến màu đỏ sậm trong tay đi ngang qua cô đột nhiên khom xuống đá một cước. Người đàn ông lão đảo, cây nến lập tức rớt trên quần áo của cô gái cương thi số 1. Đốm lửa nhỏ nhanh chóng cháy rộng trên người cô gái cương thi số 1, lửa lớn hừng hực.

Lương Ý hét kinh hãi, hất cô gái cương thi số 2 ra, vớ lấy tách trà ở phòng khách, lập tức giội nước trà lên người cô gái cương thi số 1. Nhưng hành động lần này cũng không thể hóa giải thế lửa lan tràn, ngược lại lửa thiêu đốt cô gái cương thi số 1 lớn hơn.

Cả phòng khách biệt thự nhất thời hỗn loạn, Lương Ý trơ mắt nhìn cô gái cương thi bị thiêu thành tro tàn trong vòng chưa tới 10 giây. Lúc này, vị trí cô gái cương thi số 1 vốn đứng thẳng chỉ để một chút vụn thiêu đốt hóa thành tro bụi. Mà cây nến rơi trên mặt đất đã tắt, chỉ lưu lại khói mù màu xám tro lơ lửng. Người đàn ông hơi còng lưng ngác nhìn cây nến trên đất, thân thể giống như si, run dữ dội hơn.

Cô gái cương thi số 2 vẫn duy trì mặt không chút thay đổi, đứng bình tĩnh bên cạnh Lương Ý, giống như vừa rồi chưa có chuyện gì xảy ra.

“Thiếu phu nhân, cô cũng thật biết lãng phí đồ của tôi.” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn bỗng nhiên xuất hiện, vuốt râu ria dài trắng, cảm thán hướng về phía Lương Ý nói.

“Thần côn? !”

Nhà họ Lương, buổi tối, 9 giờ rưỡi

“Xin chào, xin hỏi là Lương Bàn tiên sinh sao?”

“Là tôi.”

“Tôi ở cục công an, về vụ án em gái anh mất tích, trước mắt chúng tôi có tiến triển mới nhất. Nhưng chúng tôi vẫn cần phía các anh chứng minh một vài chuyện. Cho nên, chúng tôi sẽ đi qua nói tình huống cụ thể của vụ án với các anh.”

“Được, lúc nào vậy?”

“Rất nhanh!”

Điện thoại cắt đứt, Lương Bàn nhìn chăm chăm điện thoại ở trong tay suy tư hồi lâu, chợt nghe Lương Tư hỏi, “Anh, ai vừa gọi điện thoại cho anh vậy?”

“Là công an cục. Bọn họ nói vụ án có tiến triển mới.”

“Tiến triển mới gì?” Cha Lương vội vàng đi xuống cầu thang, mặt vốn tròn trịa như bánh nướng bỗng trở nên gầy gò, dưới hốc mắt có quầng thâm rõ ràng vô cùng.

Lương Bàn liếc mắt nhìn cha Lương, “Tình huống cụ thể phải đợi bọn họ tới mới có thể biết được.”

“Thật sao. . . .” Cha Lương tự lẩm bẩm.

“Cha, mẹ như thế nào?” Lương Bàn nhẹ giọng hỏi.

“Vẫn ổn. Uống thuốc, đầu đã hết đau.” Cha Lương xoa xoa trán của mình, khổ sở nói.

“Dinh dong!”

“Nhất định là người của cục công an tới.” Lương Tư hưng phấn nói.

Lương Bàn cúi đầu nhìn qua nhìn điện thoại di động, khoảng cách cúp điện thoại chỉ qua chừng hai phút mà thôi.

“Cha, con đi mở cửa.” Nói xong, Lương Tư chạy ra khỏi phòng khách, chuẩn bị đi mở cửa.

“Gâu —— gâu —— Gâu gâu ——” Đa Đa vẫn luôn ở phòng ngủ của Lương Ý đột nhiên chạy xuống từ trên lầu, nhe răng trợn mắt lướt qua bọn Lương Bàn ngồi ở phòng khách, bước nhanh chạy đến trước cửa, điên cuồng sủa inh lên, cổ họng thỉnh thoảng phát ra tiếng vang “Grừ, grừ”.

“Đa Đa, mày làm sao vậy?” Lương Tư đặt tay ở tay nắm cửa chuẩn bị mở, ngừng lại, ngồi xổm người xuống, sờ sờ đầu Đa Đa, trấn an Đa Đa. Nhưng Đa Đa hình như không cảm kích, vẫn tiếp tục hướng về phía ngoài cửa sủa điên cuồng, sủa ăng ăng, từ khi Đa Đa ra đời đến bây giờ hiện tại là lần đầu tiên Lương Tư bị thanh âm này của Đa Đa dọa sợ.

“Dinh dong! Dinh dong!” Tiếng chuông cửa lại vang lên.

“Gâu gâu —— gâu gâu gâu —— Gâu gâu ——”

Bắp thịt Đa Đa căng lên, toàn bộ lông đều bị dựng lên, hàm răng trắng bén nhọn lộ ra, khuôn mặt dữ tợn.

“Đa Đa, đừng kêu nữa, làm thế sẽ dọa khách đến.” Lương Tư thấy Đa Đa sủa dữ dội, trong thoáng chốc cũng không biết nên trấn an nó trước hay mở cửa trước. Nhưng vừa nghĩ tới là người cục công an, bọn họ có thể có tin tức của Lương Ý thì cô cũng không hề bận tâm nhiều như vậy nữa, định mở cửa trước.

“Tiểu Tư, đừng mở!”

Vào lúc Lương Tư chuẩn bị vịn tay nắm, Lương Bàn vọt tới trước cửa, trong tay cầm một mảnh gương.

“Anh, sao vậy?” Lương Tư không hiểu, hỏi.

“Tiểu Bân, đã xảy ra chuyện gì à?” Cha Lương cũng đi theo ra ngoài.

Lương Bân không nói, đi tới trước cửa, đem con người tiến tới trước lỗ mắt mèo, ngắm vài lần, sau đó lui ra, đưa gương cho Lương Tư, nói: “Tiểu Tư, để gương ở đằng trước, xem trong gương có phải người hay không.”

“Cái gì?” Lương Tư cả kinh.

“Cốc cốc cốc!” Cánh cửa bị người gõ vang.

“Gâu —— Gâu gâu ——” Đa Đa lại bắt đầu kêu to.

Tay Lương Tư run run, cẩn thận từng li từng tí đem gương tiến tới trước lỗ mắt mèo, nhẹ nhàng để cạnh, chuẩn bị chuyển tầm mắt đến trong gương, phát hiện gương rỗng tuếch, cô lập tức dời gương đi, trước lỗ mắt mèo lại gọi vào một người đàn ông lịch sự tuấn tú, lẳng lặng đứng nghiêm ở trước ngưỡng cửa.

17. Chương 17: Cảnh Sát Thật Cảnh Sát Giả

“Thiếu phu nhân, cô gọi tôi là thần côn hình như có chút không lễ phép lắm!” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn cười nói.

Lương Ý bĩu môi, hừ lạnh một tiếng, “Không gọi ông là thần côn, chẳng lẽ gọi ông là Giáo chủ tà giáo?”

Khuôn mặt tươi cười của người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn cứng ngắc, “Thiếu phu nhân vẫn nên gọi tôi là thần côn thì hơn. Nghe vậy còn đỡ hơn chút.”

“Tôi có nên cảm ơn ông không?” Lương Ý cười từ tốn, nói.

“Phu nhân không cần khách khí.” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn mỉm cười lễ phép, bỗng nhiên ngồi xổm người xuống, nhặt đồ thiêu đốt thành giấy trên mặt đất lên, bỏ vào trong bình nhỏ.

“Đại sư Cố.”

Không biết mẹ Sở đi xuống từ khi nào, đứng ở đầu cầu thang trước phòng khách biệt thự, quần gia đuổi theo sau lưng bà.

“Phu nhân.” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn đứng lên, gạt đầu hướng mẹ Sở.

Mẹ Sở liếc mắt nhìn người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn xong, tầm mắt chuyển dời đến trên người Lương Ý thỉnh thoảng liếc trộm bên ngoài sân.

“Không phải tôi bảo các người mang thiếu phu nhân đến phòng dưới đất à? Tại sao thiếu phu nhân vẫn còn ở nơi này?” Giọng mẹ Sở mang theo ý trách cứ, chất vấn cô gái cương thi số 2 “may mắn sống sót”.

Cô gái cương thi số 2 vẫn không nói chuyện, ngược lại người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn bên cạnh giải thích, “Phu nhân, vừa mới xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn. Người giấy tiểu Trát bị thiêu cháy.”

“Thiêu?” Mẹ Sở hơi nhú lông mày.

“Người giấy tiểu Trát?” Lương Ý kêu lên.

“Việc rất nhỏ thôi.” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn dường như không muốn giải thích quá nhiều.

Mẹ Sở cũng không muốn làm khó ông ta, “Mang phu nhân tới phòng dưới đất.” Bà hướng về phía cô gái cương thi số 2 phân phó.

Cô gái cương thi số 2 nghe vậy, lập tức đi lên trước nắm lấy tay Lương Ý, chuẩn bị mang cô rời đi. Lương Ý không chịu đi vào khuôn khổ, liều mạng giãy giụa, đám người hầu bên cạnh thấy thế, đi lên trước, hợp lực bắt lấy cô.

“Buông tôi ra! Tôi không muốn đi phòng dưới đất!” Lương Ý giãy dụa thân thể, muốn tránh thoát trói buộc của mọi người.

Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn nhìn tất cả xảy ra trước mắt không nói, phía sau ông ta còn có người đàn ông lưng gù hình như là bị cố định, động cũng không dám động.

“Phu nhân! Không xong rồi, thiếu gia, thiếu gia nổi điên!”

Một người đàn ông tóc tai rối bời, bộ mặt kinh hoàng vóc dáng thấp lùn lão đảo chạy từ hành lang đến, trên mặt anh ta còn có vài vết máu, vết máu kéo dài từ gò má phải đến gò má bên trái xuống tận dưới cổ, máu tươi vẫn còn chảy róc rách.

Mẹ Sở cả kinh, lập tức xoay người lại, hỏi, “Rốt cuộc thiếu gia thế nào?”

“Thiếu gia, thiếu gia tỉnh lại sau đó không thấy thiếu phu nhân đâu, liền, liền nổi giận, còn làm mất tôi. . . .” Người đàn ông thấp bé nói chuyện đứt quãng, dường như còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong kinh sợ.

Sắc mặt mẹ Sở nhất thời trắng bệch.

“Phu nhân, mau bảo tất cả những người giúp việc này rời khỏi phòng khách. Đến lúc đó thiếu gia sẽ men theo hơi thở tìm đến chỗ thiếu phu nhân, nhưng nếu như có người khác sống ở đây, chỉ sợ đến lúc đó những người này. . . . Cũng không sống được.” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn lạnh lùng liếc nhìn người hầu ở phòng khách.

Đám người hầu nghe được lời này, không khỏi hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều sợ không dứt, nhưng ngại vì phu nhân chưa ra lệnh, cũng không dám tự mình rời đi.

Mẹ Sở hé miệng, nghiêm nghị ra lệnh, “Toàn bộ rời đi.”

Lương Ý bị buông ra, tất cả người giúp việc sơ tán như chim muông, phòng khách ban đầu đầy ắp cả người lúc này trở nên trống tuếch.

“Cậu cũng rời đi.” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn quay đầu, hướng về phía người đàn ông lưng gù sau lưng ông ta nói.

Người đàn ông lưng gù gật đầu, ngay sau đó vẻ mặt hết hoảng đi ra khỏi phòng khách.

“Thiếu phu nhân, như thế này, cô phải an ủi thiếu gia một chút” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn cười ôn hòa, không biết trong tay cầm thứ gì, hướng giữa không trung bung ra, năm màu lóe lên dưới ánh đèn rồi biến mất không thấy bóng dáng.

“Rốt cuộc ông đang làm gì?” Lương Ý cắn răng hỏi.

“Phu nhân, mau xuống đây. Thiếu gia sắp đến phòng khách. Bà đứng ở đó sẽ rất nguy hiểm, đứng ở sau người tôi đi.” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn không để ý tới câu hỏi của Lương Ý, ngược lại hướng về phía mẹ Sở đứng ở cầu thang nói chuyện.

Mẹ Sở và quản gia liếc mắt nhìn nhau, quyết định nghe theo lời ông ta.

Hai người mới vừa đi tới phía sau ông ta, Lương Ý lại đột nhiên phát hiện mình thế nhưng đứng ở đằng trước tất cả mọi người, cô không khỏi trợn to hai mắt, “Các người để cho tôi đứng ở đằng trước là có ý gì? Để cho tôi chết đầu tiên sao?”

“Thiếu phu nhân, thiếu gia sẽ không thương tổn cô.” Người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn nói tràn đầy tự tin.

“Lời này của ông cũng thật đáng yêu.” Lương Ý không nhịn được chọc ông ta.

Vào lúc Lương Ý vừa dứt lời, chẳng biết lúc nào Sở Du đã tới phòng khách. Lúc này trông mặt anh đỏ thắm mang theo đầy sát khí, toàn thân tản ra hơi thở lạnh lẽo, ngón tay nhọn thon dài vẫn còn chậm rãi nhỏ máu xuống.

“Tiểu Du. . . .”

Mẹ Sở muốn đi lên, nhưng bị quản gia ngăn cản.

Máu không ngừng nhỏ giọt xuống đất phát ra tiếng vang “tí tách”, bốn phía yên tĩnh trừ tiếng máu rơi xuống đất ra cũng chỉ có thể nghe được tiếng tim mình đập.

Anh chậm rãi đi tới chỗ Lương Ý, Lương Ý không tự chủ được lui về phía sau một bước, lại phát hiện phía sau giống như là có đồ gì cản trở đường lui của mình, cô quay đầu nhìn lại, phía sau cũng không có cái gì gọi là “bình phong”.

“Thần côn, ông đã làm gì?”

“Thiếu phu nhân, thiếu gia sẽ không làm tổn thương cô nhưng không có nghĩa là sẽ không làm tổn thương chúng tôi. Cho nên để đảm bảo an toàn, tôi tự xây ình một hàng rào chứ sao.”

Lương Ý tức giận đằng đằng nhìn chằm chằm “hàng rào” sau người đàn ông, phần hận khó tiêu.

Một cổ lạnh lẽo thấu xương nhất thời dâng lên từ cổ tay Lương Ý, cô khó khăn giãy dụa cổ của mình, nửa hí mắt, cẩn thận từng li từng tí xem xét “người” trước mắt.

“Em đi đâu?”

Câu hỏi lạnh lẽo khiến thân thể Lương Ý không tự chủ được nổi da gà.

“Tôi.”

“Tiểu Du.” Mẹ Sở thừa dịp quản gia không chú ý, chạy ra khỏi “hàng rào”.

“Phu nhân ——”

Quản gia và người đàn ông Tôn Trung Sơn kinh hãi, mà Sở Du nắm chặt tay Lương Ý, tròng mắt đỏ thẫm chợt sáng lên, nhanh chóng buông Lương Ý ra, như dã thú hiện đầy cảm giác hưng phấn khi phát hiện ra con mồi. Vào lúc Lương Ý còn chưa có hồi hồn lại, năm ngón tay thon dài lớn lên bằng tốc độ kinh người, móng tay bình thường vô hại trong nháy mắt biến thành sắc bén kinh người.

“Phu nhân ——”

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, móng tay Sở Du dài ra chợt hướng gò má mẹ Sở vạch xuống, nổi bật ở dưới ánh đèn, móng tay sắc bén lóe ra ánh lạnh, Lương Ý nhất thời ngây người.

Máu chảy róc rách nước từ trên khuôn mặt tinh xảo của mẹ Sở xuống, bà hình như hoàn toàn không nghĩ tới con trai của mình sẽ ra tay với mình, chỉ ngây ngốc tại nguyên chỗ, hoàn toàn không biết né tránh.

Mùi máu tanh hình như kích thích giác quan của anh, anh càng trở nên hưng phấn hơn, tròng mắt đỏ thẫm càng thêm sáng, lần này móng tay thể hướng cổ mẹ Sở vạch xuống, mắt thấy mẹ Sở có thể mất đi tính mạng, Lương Ý theo bản năng dùng hết toàn lực đẩy Sở Du, móng tay chụp trượt, anh tức giận ngăn đầu, chậm rãi vươn tay hướng cô.

Nhà họ Lương

“Anh, đây là cái gì?” Lương Tư run rẩy buông gương trong tay xuống.

Cha Lương không rõ chân tướng, “Tiểu Bân, rốt cục là xảy ra chuyện gì? Không phải nói có cảnh sát tới sao? Sao lại không mở cửa?”

“Cha, phía ngoài không phải cảnh sát.” Lương Bân giải thích.

Cha Lương nhíu mày, “Không phải cảnh sát vậy là ai?” Chẳng lẽ còn có thể có thứ khác?

“Cha, đó không phải là người. Chúng ta đừng mở cửa.” Lương Bân ngồi xổm người xuống trấn an Đa Đa, lúc này Đa Đa đã không còn kêu nữa, nhưng bộ dáng nhe răng trợn mắt thật là dọa người.

“Tiểu Bân, con nói không phải là người? Đây, không phải là người thì sao nhấn chuông cửa. Đây rốt cuộc là thể nào?” Lúc này cái trán cha Lương toát ra một tầng mồ hôi hột thật mỏng, tuy nói chuyện này có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng ông vẫn quyết định tin tưởng con trai mình, dù sao gần đây nhà bọn họ không bình yên.

“Anh, anh nói đi, vật kia có phải là do thuật sĩ bắt tiểu Ý đi phái tới hay không?” Lương Tư phỏng đoán.

Lương Bân suy tư một hồi, xác thực có khả năng này, chỉ là, mục đích của kẻ đó là gì?

“Tiểu Bân, điện thoại cục công an gọi tới. Có khả năng là giả hay không?” Cha Lương nhớ tới cuộc điện thoại kỳ hoặc đó, dù sao thời gian quá ngắn, quả thật khiến người ta hoài nghi.

Lương Bân nghe vậy, cả kinh, lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gọi, “Xin chào, xin hỏi đây là công an phải không?”

“Đúng vậy. Xin hỏi ngài có việc gì cần trợ giúp sao?”

“Tôi là Lương Bân, có phải trong cục công an sẽ phái người tới điều tra về vụ án mất tích của em gái tôi phải không?”

“Đúng vậy. Bọn họ đã lên đường, sẽ tới rất nhanh.”

Lương Bân cầm điện thoại di động, ánh mắt có chút ngốc trệ.

“Tiểu Bân, thế nào?” Cha Lương thấy anh ta có cái gì không đúng, vội hỏi.

Lương Bân chưa lấy lại tinh thần, cho đến khi bên kia điện thoại truyền đến câu hỏi lần nữa, “Lương tiên sinh, xin hỏi còn có chuyện gì nữa không?”

“A, không có. Cám ơn.” Anh ta dằn dặt cúp điện thoại.

“Anh, là thật sao?” Lương Tư hỏi.

Lương Bân gật đầu nặng nề, Lương Tư ngạc nhiên, đầu ngón tay hơi run rẩy chỉ chỉ bên ngoài cánh cửa, “Anh, vậy bên ngoài thực chính là. Cảnh sát sao?”

“Tiểu Bân.”

Lương Bân lắc đầu, “Không thể nào, nếu như là cảnh sát, chuyện gương kia giải thích thế nào.” Người sống không thể không thấy ở trong gương, chỉ có những vật kỳ quái mới có thể không thấy.

“Dinh dong! Dinh dong!”

Chuông cửa vang lên lần nữa, Lương Tư đột nhiên quay đầu, nhìn cánh cửa, lúc này cô kinh ngạc phát hiện, Đa Đa thể nhưng khôi phục bộ dáng bình thường, cũng không nhe răng trợn mắt.

“Đa Đa, mày.”

Lương Bân cũng phát hiện Đa Đa đã khôi phục trạng thái bình thường, vẻ mặt như có điều suy nghĩ. Hồi lâu, anh lướt qua Lương Tư, dứt khoát dùng vịn tay nắm cửa!

“Anh, làm sao anh.”

“Tiểu Bân!”

18. Chương 18: Tay Xé Móng Tay

Không biết ngủ mê bao lâu, lúc Lương Ý tỉnh lại đã là rạng sáng 3 giờ hơn, trên người cô quần đầy băng gạc màu trắng, vị trí trái tim còn mơ hồ có thể thấy một mảnh đỏ thẫm, cô khó chịu hơi động dậy thân thể, trái tim như châm đâm trong nháy mắt chiếm cứ tất cả các tế bào của cô, đau đớn khiến trán cô toát ra từng giọt mồ hôi lạnh. Đoán chừng vết thương nơi trái tim hẳn là do lúc Sở Du nổi điên “vạch” ra, mình không có chết.

“Tiểu Ý.”

Tiếng kinh hô hốt hoảng của Sở Du vang lên, lúc này Lương Ý mới kinh ngạc phát hiện anh nửa quỳ trước đầu giường của mình, thân thể căng thẳng, vẻ mặt hốt hoảng, sắc mặt còn tái nhợt hơn so với hai ngày trước.

Lương Ý thấy anh thì thân thể không tự chủ được dõng về phía sau một chút, giữ vững khoảng cách với anh.

“Tiểu Ý, đừng sợ anh.” Anh nhắm mắt lại, trong lời nói mang theo nghẹn ngào và khổ sở, lát sau, anh chợt mở mắt, trong con ngươi mang theo mong đợi cùng hưng phấn, giơ tay lên, “Anh bắt bọn nó bồi tội với em có được không?”

Lương Ý trợn to hai mắt, không thể tin, tự lẩm bẩm, “Anh điên rồi.”

“Đều là bọn nó không tốt, bọn nó làm em bị thương, anh bỏ bọn nó đi, em sẽ không sợ anh, đúng không?” Trong giọng nói tràn đầy thận trọng và mong đợi, anh tựa như đứa bé, rất sợ mình không cẩn thận nói bậy khiến cha mẹ trách mắng.

Lương Ý yên lặng không nói, bởi vì cô thật sự theo không kịp đầu óc của anh, chỉ một thoáng cũng quên mất sợ anh.

“Anh sẽ bỏ bọn nó đi, tiểu Ý, em tha thứ cho anh có được không?” Anh tự tay, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của Lương Ý, thấp thỏm lo âu cầu xin cô.

Lương Ý đột nhiên nâng tay đẩy bàn tay anh ra, thân thể run run, tiếp tục kéo thân thể yếu đuối vào sát góc tường.

Sở Du lẳng lặng nhìn cử động lui về phía sau của cô, ánh mắt đờ đẫn, thật lâu cũng không có nói, giống như pho tượng điêu khắc hoàn mỹ.

Lương Ý cảnh giác nhìn chằm chằm vào anh, rất sợ anh đột nhiên làm ra hành động điên cuồng nào đó. Vậy mà cô quan sát anh hồi lâu, anh vẫn không có bất kỳ động tác. Vào lúc cô cho là anh sẽ tiếp tục diễn vai “tượng gỗ”, anh bỗng nhiên thò tay, cứng rắn kéo xuống móng tay trên ngón tay thon dài của mình.

Máu tươi nhất thời dính đầy đầu ngón tay của anh, nhìn dòng máu đỏ sẫm của mình chảy xuống, anh hài lòng hướng về phía Lương Ý cười nói, “Tiểu Ý, như vậy có được không?”

“Anh... anh bị bệnh tâm thần sao?” Lương Ý kinh ngạc kêu thành tiếng.

Nhiều máu như vậy, cứ thế kéo móng tay xuống, chẳng lẽ anh đã không có cảm giác đau rồi sao? !

“Tiểu Ý, em còn không hài lòng sao?” Giọng anh nhẹ nhàng, tựa như chào hỏi người ta. Nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy anh kéo rơi móng tay xuống, thật không thể tưởng tượng ra anh đang làm chuyện “máu tanh” này.

Vừa dứt lời, anh thế nhưng kéo móng tay khác xuống nữa.

Đâu đâu cũng thấy máu đỏ khiến đầu Lương Ý đột nhiên có cảm giác chóng mặt, thân thể cô lay động, “Tiểu Ý.” Sở Du lập tức vòng tay ôm cô vào lòng, tránh cho cô ngã xuống giường, va vào vết thương trên ngực.

Ngón tay dính máu để lại từng dấu tay máu đỏ ở trên áo ngủ trắng như tuyết của Lương Ý.

Lương Ý chuyển tầm mắt, nhìn móng tay còn đang từ từ chảy máu của anh, giọng nói run rẩy, “Anh mau bảo người cầm máu ở ngón tay của anh đi!” Tôi nhìn mà choáng váng đầu óc!

Sở Du vừa nghe, tròn mắt đen nhánh sáng lên, hưng phấn hỏi, “Tiểu Ý, em tha thứ cho anh rồi sao?”

“Không tha thứ cho anh, anh sẽ tiếp tục biểu diễn tay xé móng tay sao?” Cô phàn nàn.

Sở Du suy tư một hồi, sau đó nặng nề gật đầu, Lương Ý sắp bị hành động “Hoa tuyết thế” của anh dọa ngất, chỉ có thể rầu rĩ gật đầu.

“Tốt.” Dứt lời, anh hào hứng hôn khê lên mặt cô, sau đó rút ra vài tờ khăn giấy ở trên bàn trang điểm, lau máu tươi ở trên ngón tay giữa, “Nhìn xem, tốt rồi.”

“”

Nửa giờ sau

“Ngón tay của anh. Còn đau không?” Nằm ở trên giường, Lương Ý thấp thỏm hỏi.

Sở Du nhẹ nhàng lắc đầu, ánh sáng trong mắt hơi mờ chút, “Tiểu Ý, thật xin lỗi.”

Lương Ý liếc nhìn móng tay trụ lủi, hết sức áy náy, “Là tôi không tốt.” Nếu như không phải là cô muốn giết anh rồi chạy trốn, chuyện sau đó cũng sẽ không xảy ra.

“Tiểu Ý, anh bảo đảm, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vừa nãy!” Sở Du dùng lời thề son sắt nói với cô.

Lương Ý nghe vậy, chậm rãi cúi đầu, “Tại sao là tôi?” nhỏ giọng tự lẩm bẩm, cô không hiểu, dựa vào tướng mạo của anh, học thức còn có gia thế, anh có thể có vô số lựa chọn, nhưng lại cố tình lựa chọn một người bình thường nhất là cô.

“Chỉ cần anh thích thì không có tại sao cả.” Sở Du ôm cô vào trong ngực, kê vào lỗ tai nhẹ giọng nói ra.

“Đại sư Cố, xử lý xong chuyện bên nhà họ Lương chưa?” Mẹ Sở nhìn sang Đại sư Cố đang bận “cắt giấy”, giọng nói hơi không kiên nhẫn.

Trong tay Đại sư Cố cầm hình người được cắt chỉnh tề bày ở trên bàn, đầu ngón tay nhẹ nhàng phất qua hình người xếp ngay ngắn, hài lòng gật đầu.

“Đại sư Cố!” Thấy ông ta không trả lời câu hỏi của mình, mẹ Sở có chút không vui.

Đại sư Cố ngẩng đầu lên, cười cười nói, “Phu nhân, xin chờ một hai ngày nữa, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này.”

Mẹ Sở hừ lạnh một tiếng, khinh thường nhìn lướt qua hình người trên bàn, “Chẳng lẽ ông còn muốn lợi dụng những hình người này đi làm việc cho ông?”

“Phu nhân anh minh.” Đại sư Cố vuốt vuốt chòm râu thật dài của mình, bộ mặt tự tin.

Mẹ Sở trợn mắt nhìn, giọng nói trở nên đông lạnh vô cùng, “Đại sư Cố, ông không biết thật hay là giả vờ không biết, đám hình người này của ông đã sớm bị Lương Bán lột trần rồi. Ông vẫn còn muốn tiếp tục đùa bỡn bộ xiếc này, ông không cảm thấy buồn cười à?”

“Phu nhân nói sai rồi, lần trước bị vạch trần, là bởi vì tôi bỏ quên tư tưởng của mọi người đối với cảnh giới xa lạ, hơn nữa Lương Bán không phải là người bình thường, đương nhiên cũng đề phòng hơn đối với đồ chơi này, cho nên lần này, tôi sẽ khiến cậu ta bỏ xuống tâm cảnh giới.”

“Bỏ xuống tâm cảnh giới? Ông đang nói giỡn hả? Từng có vết xe đổ, làm sao có thể dễ dàng bỏ xuống tâm cảnh giới của mình.” Mẹ Sở xem thường, cũng không tin tưởng lời nói của đại sư Cố.

Đại sư Cố lắc đầu một cái, “Phu nhân, xin mỗi mắt chờ xem. Đến lúc đó tự tôi sẽ dâng đầu của cậu ta để chứng minh năng lực của tôi.”

Mẹ Sở cười lạnh, “Tốt. Tôi muốn nhìn xem đại sư Cố thay đổi Càn Khôn thế nào.”

Nhà họ Lương

Sau khi cánh cửa bị mở ra, “Chào cậu, tôi là Lâm Tiêu phân đội ba của cục công an, cậu ấy là đồng nghiệp của tôi, Lý Bình.” Hai thanh niên mặc thường phục đứng ở cửa, vươn tay, lễ phép giới thiệu mình.

Lương Tư nhìn chằm chằm hai người hồi lâu, sau đó nhìn Lương Bán, “Anh, bọn họ. Thật sự là cảnh sát?”

Lương Bán không nói gì, ngược lại đám cảnh sát đứng ở cửa nghi ngờ liếc nhau, sau đó chần chờ hỏi, “Xin hỏi, lời này là có ý gì? Chẳng lẽ có người giả mạo cảnh sát tới tìm các người?”

Lương Bán lắc đầu, cười áy náy, “Không thể nào, chỉ là trước kia chúng tôi bị trộm, cho nên cảnh giác hơn một chút.” Anh rũ mắt, đuôi mắt nhanh chóng quét một vòng đến chỗ Đa Đa, phát giác Đa Đa không có gì khác thường, vì vậy đưa đề nghị, “Vì lý do an toàn, có thể đưa ra căn cước xác nhận của hai người được không?”

“Dĩ nhiên có thể.” Một người cảnh sát trong đó lập tức lấy ra căn cước từ trong túi ti, đưa cho Lương Bán.

Lương Bân nhận lấy căn cước, kiểm tra dung mạo hai người, sau khi xác nhận không nhầm khi trả lại căn cước cho anh ta.

“Tiểu Bân, là cảnh sát phải không?” Cha Lương đứng ở bên cạnh Lương Bân, đôi mắt nhìn chăm chăm đám cảnh sát ở cửa.

Lương Bân gật đầu, “Mời vào. Rất xin lỗi vì trước đó hoài nghi các người.”

“Không có việc gì, cẩn thận một chút cũng tốt. Dù sao dạo này, người xấu thật là khó lòng phòng bị.” Đám cảnh sát khẽ cười, nói.

Đội đám cảnh sát bước vào phòng ốc xong, Lương Tư vội vàng đóng cửa, trong lúc cô khép cửa, cô dường như thấy một đôi mắt xanh biếc lóe ra trong đêm đen, khi cô dùng ống tay áo dụi mắt, muốn xem rõ hơn, cặp mắt kia đã sớm biến mất dạng.

Sau khi đám cảnh sát ngồi xuống, cha Lương lập tức đi vào phòng bếp chuẩn bị hai tách trà cho bọn họ. Chốc lát, ông bưng trà ngon bưng vào trong phòng khách rồi để xuống, thấp thỏm bất an hỏi thăm: “Về vụ án con gái tôi mất tích, nghe nói hiện tại các anh đã có tiến triển mới nhất, xin hỏi tiến triển gì vậy?”

Đám cảnh sát liếc mắt nhìn nhau, sau đó hơi tiếc nuối nói, “Lương tiên sinh, về tiến triển mới nhất trong vụ án con gái ông, hi vọng sau khi ông nghe xong thì đừng quá khích động, bởi vì hiện tại chúng tôi cũng không dám chắc đó có phải con gái ông hay không.”

“Các anh nói như vậy là có ý gì?” Cha Lương kích động xông lên trước, níu lấy cổ áo một người cảnh sát trong đó.

“Cha! Cha đừng làm vậy!” Bân vội vàng đi lên trước, ngăn cha Lương níu lấy cổ áo người ta, trấn an, “Không phải người ta nói vẫn không thể xác nhận à.”

“Lương tiên sinh, chúng tôi có thể hiểu được tâm trạng của ông, nhưng xin ông bình tĩnh một chút.” Một người cảnh sát khác đi lên phía trước trấn an cha Lương.

Sau khi trấn an cha Lương một lát, cha Lương rút cuộc tỉnh táo lại, ông hít thở sâu một hơi, hỏi: “Trước mắt rốt cuộc vụ án có tiến triển mới gì?” Mặc dù đã ra ệnh phải tỉnh táo, nhưng trong giọng nói vẫn không nhận được xen lẫn tâm tình kích động.

“Lương tiên sinh, tối ngày hôm qua có người báo cảnh sát, ở trong một thùng rác phát hiện bộ phận cơ thể người, theo phán đoán nghiệm thi, thời gian thi thể này tử vong là mấy ngày gần đây, nhưng thi thể bị tách rời tan tác, còn có một vài bộ phận thân thể người còn chưa tìm thấy, trong thời gian ngắn chúng tôi không thể xác nhận thân phận thi thể. Căn cứ theo vụ án mất tích mấy ngày trước của Lương tiểu thư, thi thể này có thể là Lương tiểu thư. Cho nên chúng tôi hi vọng các người có thể đến bắt cảnh sát làm kiểm tra ADN.” Cảnh sát mới vừa bị bóp cổ đã bình tĩnh nói xong sự việc.

Cha Lương nghe xong, cả người ngồi liệt ở trên ghế sofa, ngây người như phỗng, nói cũng sẽ không nói nổi.

Lương Tư sợ run hồi lâu, phục hồi tinh thần lại, kéo ra một nụ cười miễn cưỡng, giọng nói cứng đờ trấn an Cha Lương, “Cha, còn chưa xác định đâu, chúng ta không thể sớm kết luận, không phải sao?”

“Tiểu Tư nói đúng. Cha, chúng ta không thể hoảng sợ, thi thể đó không nhất định là tiểu Ý, chỉ là thời gian trùng hợp mà thôi.” Lương Bân cũng an ủi.

“Lương tiên sinh, chúng tôi nói đến thể thôi. Hi vọng ngày mai các người có thể nhanh chóng tới làm kiểm tra ADN.” Sau khi đám cảnh sát nói xong thì rời khỏi nhà họ Lương.

19. Chương 19: Hương Mang Tỳ Bà Thối

“Ừ ừ ——”

Bụng chợt vang lên, Lương Ý lúng túng, nhanh chóng cúi đầu, một tay che bụng, tầm mắt không dám tiếp xúc với Sở Du, sợ từ trong mắt anh thấy được nụ cười hài hước.

Sở Du nghe được âm thanh kia, ngẩn ra, nhẹ nhàng hỏi: “Đói bụng?”

Lương Ý cắn môi, len lén liếc anh mấy lần, phát hiện anh hình như không có cười nhạo mình, lúc này mới dám lặng lẽ gật đầu một cái.

“Chờ một chút.” d.đ.l.q.đ

Vừa dứt lời, lúc Lương Ý còn chưa có tỉnh hồn lại, người đã không thấy bóng dáng đâu cả, Lương Ý ngồi ở trên giường chờ thật lâu cũng không nhìn thấy Sở Du trở lại, cô đành phải mang cái bụng kêu ùng ục chậm rãi chìm vào mộng đẹp.

“Tiểu Ý, tỉnh dậy, ăn cơm.”

Đang hên hò cùng Chu công ở trong mộng thì Lương Ý bị từng tiếng gọi cắt đứt, thật phiền não, đầu óc còn hỗn loạn nên cô dùng một chưởng đánh kẻ đầu sở quỷ rầy mình ra.

Mặt người kia “bốp” một tiếng bị đánh lệch, trên gương mặt trắng nõn lập tức xuất hiện hình dấu năm ngón tay bắt mắt màu đen. Hình như không thể tin mình bị đánh, anh vẫn còn ngơ ngác duy trì tư thế bị đánh chéch đi, không nhúc nhích, cho đến khi Lương Ý tỉnh lại.

“Cái đó. Mặt của anh.” Ngần vịn lần dừng bảo là tôi đánh chứ?

Sở Du quay đầu, mặt không thay đổi bình tĩnh nhìn cô, tròn mắt rũ xuống. Lúc này trán Lương Ý đang bắt đầu “rịn ra” mồ hôi lạnh, cô cười xấu hổ, “Mặt của anh.” Thấy anh vẫn không có phản ứng, nụ cười lúng túng trên mặt cô biến mất, trong nháy mắt giọng nói trở nên vô cùng nghiêm túc, hỏi, “Thật sự là tôi đánh?”

Lúc này Sở Du mới lặng lẽ gật đầu một cái.

“Vây. Thật xin lỗi?” Lương Ý cẩn thận thử dò xét.

Anh lắc đầu một cái.

Lương Ý nhượng mảy, giọng mang bất mãn hỏi, “Vây bây giờ anh muốn như thế nào?”

Anh chỉ chỉ gương mặt chính mình bị cô đánh đen, Lương Ý không hiểu ý anh, “Tôi biết rõ là tôi đánh, cho nên tôi nói xin lỗi đó!” Hồi lâu, cô dường như bừng tỉnh hiểu ra, “Chẳng lẽ tôi đánh anh đến mức xuất huyết bên trong rồi hả? Cho nên dấu năm ngón tay từ đó biến thành màu đen?”

“Vẫn luôn là màu đen.” Anh lăm bầm một câu, khuôn mặt không vui.

Lương Ý thấy sắc mặt anh không tốt, nhất thời bắt đầu khẩn trương, vốn định tiếp tục nói xin lỗi, nhưng len lén liếc mắt nhìn vết đen kia, lại không nhận được tò mò, “Không phải là màu đỏ sao?”

“Máu còn chưa tuần hoàn.” Anh đột nhiên ngồi nặng nề ở trên giường, hắt mặt, không nhìn cô.

“Nhưng cũng không nên là màu đen chứ?” Lương Ý vẫn không hiểu, hoàn toàn không chú ý vào giờ phút này anh đang bất mãn với cô.

Anh đột nhiên quay đầu, lạnh lùng nghiêng mắt nhìn cô, hô hấp hơi dồn dập hơn so với bình thường. “Xấu máu!”

“Ồ! Tôi hiểu.” Sau khi Lương Ý đem tất cả vấn đề hỏi rõ ràng, tâm tình nhất thời trở nên hết sức sung sướng.

Sắc mặt Sở Du càng trở nên khó coi, “Em, chẳng lẽ không có bày tỏ?”

“Bày tỏ? Không phải tôi đã nói xin lỗi rồi sao?” Lương Ý nói lúng ta lúng túng.

Vừa mới nói xong, Sở Du lại đột nhiên đứng lên từ trên giường, xoay người chuẩn bị rời đi, đúng lúc này Lương Ý cũng mở miệng, “Cái đó.” Anh lập tức xoay người lại, tròn mắt lóe ra một loại ánh sáng được đặt tên là mong đợi.

“Cơm. . . .” Vừa dứt lời, đôi mắt anh trong nháy mắt ảm đạm.

“Hừ!” Anh xoay người, bực tức rời đi.

Lương Ý ngơ ngác nhìn anh sập cửa mà đi, trong lòng không giải thích được.

“Chẳng lẽ mình nói sai cái gì rồi sao?” Bụng lại truyền đến âm thanh “ùng ục, ùng ục”, cô sờ sờ bụng xẹp lép, không khỏi thở dài một hơi.

“Xem ra chảy máu không chảy chết tôi, là muốn tôi sống sờ sờ đói chết.”

Mười phút sau

Một người phụ nữ đẩy đà bưng một bàn salad xoài cùng hương mang tỳ bà thối* mà cô thích ăn nhất đi vào gian phòng, “Thiếu phu nhân, đây là bữa ăn tối của cô.”

Lương Ý sững sờ nhìn món ăn trong tay bà ta, kinh ngạc hỏi, “Thức ăn này là bà làm?”

Người phụ nữ đẩy đà mỉm cười lắc đầu, “Thức ăn này là thiếu gia làm.”

Lương Ý há to mồm, ngây người như phỗng, chỉ một thoáng không biết nên nói gì.

“Thiếu phu nhân, đây đều là món ăn cô thích?” Người phụ nữ đẩy đà suy đoán.

Lương Ý mở trừng hai mắt, gật đầu một cái, “Tại sao bà biết đây là món ăn tôi thích?”

“Bởi vì khi cô thấy những thức ăn này thì mắt cũng sáng, hơn nữa, hình như cô cảm thấy vô cùng kinh ngạc khi biết thức ăn này là thiếu gia làm. Cho nên, tôi mới có thể suy đoán đây là món ăn cô thích.”

Lương Ý yên lặng.

“Thiếu phu nhân, thật ra thì không có gì kỳ quái cả, cô thử suy nghĩ xem, nếu cô rất yêu thích một người, làm sao mà ngay cả người trong lòng mình thích ăn cái gì cũng không biết.” Người phụ nữ đẩy đà mỉm cười đặt thức ăn ở trên khay trà.

Lương Ý lẳng lặng nhìn đồ ăn trên bàn, trong lòng nhất thời rối ren.

“Sở Du. . . . Ở đâu?” Cô ấp a ấp úng hỏi.

“Vẫn còn ở trong phòng bếp, hình như vẫn còn đang làm những món ăn khác. Hơn nữa những thức ăn kia toàn bộ đều dùng xoài làm gia vị. Thật là kỳ quái!” Bày thức ăn xong, người phụ nữ đẩy đà hơi cảm thấy tò mò, liền hỏi, “Thiếu phu nhân rất thích ăn xoài sao?”

Lương Ý ngơ ngác gật đầu một cái, người phụ nữ đẩy đà bày ra nét mặt quả nhiên là thế.

“Thiếu phu nhân, xin dùng cơm đi!”

“Đợi chút, cho tôi hỏi một chút là khi nào thì Sở Du trở lại?” Lương Ý thấy bà ta chuẩn bị đi, vì vậy lên tiếng hỏi.

“Thiếu phu nhân muốn tìm thiếu gia?”

“Ừ.”

“Tôi sẽ đi nói với thiếu gia.” Sau khi người phụ nữ đẩy đà nói xong liền thuận tay đóng cửa lại, chậm rãi rời đi.

Lương Ý nhìn cửa phòng bị khóa, thật lâu chưa có lấy lại tinh thần.

10 phút sau, Sở Du đi tới gian phòng, liếc mắt nhìn thức ăn trên khay trà vẫn nguyên vẹn không thấy động qua, chân mày nhíu thật chặt, “Ăn không ngon?”

Lương Ý lắc đầu một cái, phủ nhận, “Không phải.”

“Tại sao?”

“Sao anh biết tôi thích ăn xoài?” Lương Ý thấp thỏm hỏi.

Anh hé miệng, ánh mắt có chút không được tự nhiên, hất đầu, đầu ngón tay còn nhẹ nhàng vôn về quần của mình, ngậm miệng, chính là không nói lời nào.

“Sở Du, sao anh không nói lời nào?” Lương Ý thấy anh không nói lời nào, có chút nóng nảy.

Anh vẫn không nói, Lương Ý đi tới trước mặt anh, kéo ống tay áo của anh, nghiêng đầu, nhìn chăm chăm anh, “Nói chuyện với anh đó? Sao anh biết tôi thích ăn xoài?”

Rất cuộc, Lương Ý dây dưa khiến anh không thể không khai toàn bộ, “Ngày mừng hai, em và Lưu Na trộm xoài trong trường học bị thầy giáo bắt, cho nên, anh mới biết.”

Lời nói của Sở Du khiến mặt Lương Ý từ trắng trở nên hồng, lửa nóng nhanh chóng lan tràn từ trên mặt cô đến lỗ tai, đợi chút, không đúng, ngày đó hình như không có ở trường học.

“Ngày đó, không phải anh xin nghỉ sao?” Hơn nữa bình thường ở trường học anh không phải là không có bạn sao? Sẽ không có người nói huyền thuyên với anh mới đúng.

Anh lại không nói, Lương Ý nghĩ, hoài nghi chất vấn anh, “Chẳng lẽ từ ngày đó anh đã phái người chú ý tới từng cử động của tôi?”

Sở Du trầm mặc, Lương Ý cho là anh thừa nhận. Trên thực tế anh cũng đích xác coi như là thừa nhận.

“Mẹ của tôi ơi!” Cô không nhận được nâng trán cảm thán.

Nhà họ Lương

Mẹ Lương ngồi ở trên giường, trong tay cầm hình Lương Ý, lẳng lặng ngưng mắt nhìn người trong tấm ảnh, sắc mặt bà tái nhợt giống như tường trắng, không có chút huyết sắc nào, thân thể gầy gò không ít, gân xanh trên cổ tay cũng nổi lên. Tóc vốn đen thui bây giờ trở nên trắng xám, cả người có vẻ tiêu tụy.

“Mẹ!” Lương Bản bưng cốc nước còn có thuốc, gọi bà một tiếng.

Bà chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn anh một cái, lạnh nhạt nói, “Có chuyện gì sao?”

“Đến giờ uống thuốc rồi.” Lương Bản đem thuốc cầm trong tay và nước ly cho bà, sau khi bà nhận lấy viên thuốc thì nuốt cả xuống, sau đó nhàn nhạt hạ lệnh đuổi khách, “Anh đi ra ngoài đi, tôi muốn nghỉ ngơi một chút.”

Lương Bản cười khổ sở, nhận lấy cốc trong tay bà, “Vây còn đi ra ngoài trước.”

“Ừ.” Mẹ Lương nói xong, buông tấm hình trong tay xuống, nằm xuống, đắp chăn.

Lương Bản lẳng lặng nhìn mẹ Lương hồi lâu mới nhẹ nhàng đóng cửa lại, ra khỏi phòng.

“Anh, Na Na tới.” Lương Tư vừa lúc lên lầu, thông báo anh ta.

Lương Bản im lặng, gật đầu một cái, sải bước đi xuống lầu, Lương Tư đi tới phòng của Lương Ý, từ trong ngăn kéo lấy ra mỹ phẩm dưỡng da trước kia Lương Ý mua cho Lưu Na ở Hongkong sau đó lại đi xuống lầu.

“Na Na.” Lương Bản hướng Lưu Na lên tiếng chào hỏi.

Lưu Na hé miệng cười, “Anh Bản.”

“Na Na, gần đây không nên tới nhà anh.” Lương Bản nặng nề nói với cô.

Lưu Na ngạc nhiên, kích động hỏi, “Tại sao? Anh Bản. Chẳng lẽ bởi vì em hại tiểu Ý xảy ra chuyện sao?”

Lương Bản nghe vậy, khóe miệng khẽ nâng lên, trong tươi cười đều là khổ sở, “Tiểu Ý xảy ra chuyện không có quan hệ gì với em. Na Na, không cần đẩy trách nhiệm lung tung lên người mình.”

“Vây thì vì cái gì? Tại sao không để cho em tới?” Lưu Na không tin lời nói của anh.

“Na Na, gần đây nhà anh không yên ổn, em thường xuyên tới đây, anh lo lắng em cũng sẽ gặp chuyện không may.” Lương Bản thở dài một tiếng, chán nản nói.

“Không yên ổn? Có ý gì? Chẳng lẽ lại đã xảy ra chuyện gì sao?” Lưu Na khẩn trương, hỏi.

“Na Na, chuyện này em đừng quan tâm. Về phần tiểu Ý, nếu như có tin tức gì, anh sẽ thông báo điện thoại cho em đầu tiên.” Lương Bân vỗ vỗ bả vai cô, liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, sắc mặt có chút khó coi.

“Anh Bân, em.”

“Đi mau!” Lương Bân cắt đứt lời của cô..., đẩy cô ra cửa.

Lúc này Lương Tư đi xuống, nhìn quanh đại sảnh phát hiện không có bóng dáng Lưu Na, vì vậy chạy ra cửa, quả nhiên phát hiện hai người bọn họ.

“Chị Na Na, cho chị!” Cô đưa mỹ phẩm dưỡng da cho Lưu Na.

Lưu Na nghi ngờ nhận lấy cái hộp, “Đây là cái gì?”

“Mỹ phẩm dưỡng da! Trước đó chị bảo tiểu Ý mua giùm. Em vừa nhớ ra, cho nên trả nó cho chị chứ sao.”

Lưu Na nhìn mỹ phẩm dưỡng da trong tay, cười châm chọc, “Chị sắp quên chuyện này rồi. Vẫn là trí nhớ của tiểu Tư tốt.”

“Chị Na Na, chuyện tiểu Ý không có quan hệ gì với chị, chị đừng suy nghĩ lung tung. Nhanh về đi!” Vừa dứt lời, Lương Tư giống như là nhớ ra cái gì đó, tự lẩm bẩm, “Ah? Không phải nên có đồ mới chứ?”

“Đồ mới gì?” Lưu Na hỏi.

“Đừng nói nhiều như vậy, Na Na, mau về nhà!” Lương Bân nhìn trời chiều sắp buông xuống, nghiêm nghị nói.

“Mà em.”

“Chị Na Na, chị trở về trước đi!” Lương Tư biết Lương Bân đang lo lắng cái gì, không thể làm gì khác hơn là vội vàng khuyên Lưu Na rời đi.

Lưu Na bắt đầu dĩ, thở dài xong, xoay người về nhà.

“Anh, chị Na Na sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Chỉ cần cô ấy không đến, sẽ không có chuyện gì.”

20. Chương 20: Chuyện Cũ Hồi Còn Trẻ (4)

“Nước miếng rơi xuống 3000 mét rồi kìa!” Một giọng nói hài hước vang lên.

“Xoài không kịp đợi đưa tình với tớ.” Lương Ý ngửi trái xoài bị dây điện ép nặng trĩu tản mát ra mùi thơm, vô cùng say mê đáp lại.

Lưu Na từ nơi xa đi tới liếc cô một cái, bắt đầu dĩ nói, “Lúc nào thì xoài đưa tình với cậu hả? Hay là nói cậu đã biến thân thành cây xoài, hiểu được ngôn ngữ của cây xoài rồi?”

“Tớ không hiểu được ngôn ngữ của cây xoài, nhưng hành động của nó đã nói cho tớ biết. Nó muốn tớ ăn nó đi.” Lương Ý cười si ngốc, đầu ngón tay cẩn thận từng li từng tí chạm tới cành cây bởi vì trọng lực mà trái xoài khổng lồ rơi xuống dưới.

“Hành động của nó?” Từ lúc nào cây xoài cũng có thể có hành động vậy trời?

“Cậu xem da nó màu vàng, vỏ ngoài trơn mềm cùng với mùi thơm khiến cho người ta thêm thưởng, không nói cho tớ cũng biết là, tôi rất ngon, ăn tôi đi! Tớ sẽ rất cảm tạ nó.” Dứt lời, đem đầu cô tiến tới cây xoài trong lòng bàn tay, ngọam xuống.

Lưu Na nhìn hành động hoa tuyệt thế* của cô, trên người nổi da gà như măng mọc sau mưa, sinh trưởng tốt không thôi.

* hoa tuyệt thế: ý chỉ hành động kỳ lạ, hiếm thấy

“Chớ ăn, nếu lão Lý mà trông thấy cậu chiếm đoạt ‘tài nguyên’ của trường học thì cậu lo mà chuẩn bị tốt giấy trắng đi, viết bản kiểm điểm năm ba ngàn chữ thôi.” Lưu Na xoa xoa cánh tay nổi da gà, nói lời cảnh cáo.

“Hôm nay lão Lý ngã bệnh xin nghỉ, không có tới trường học.” Lương Ý cười hắc hắc.

Lưu Na nhú mày, trong lòng có loại dự cảm chẳng lành, “Cậu muốn làm gì?”

“Na Na, muốn ăn xoài, nhưng mẹ tớ nói tớ không thể ăn xoài, bị nóng. Cho nên. . . .” Hai tay ngón trở nhẹ nhàng đụng chạm, đáng thương nhìn về phía cô bạn.

“Cho nên cậu muốn trộm?” Lưu Na nói một câu trúng tâm tư của cô.

Lương Ý vội hưng phấn gật đầu, “Tớ xem xét qua, hôm nay không có giáo viên trực, quét dọn sân thể dục chỉ có mấy người chúng ta, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, sẽ không bị phát hiện.”

“Trời, không thể xem thường cậu, trước khi làm chuyện xấu còn học điều tra xong? !” Lưu Na cảm thấy kinh ngạc đối với cô “lớn lên”.

Lưu Na khen ngợi trực diện, Lương Ý cũng có chút không biết xấu hổ, “Cái người này, sao khích lệ tớ...tớ sẽ kiên ngạo.”

Lưu Na nghe vậy thì nheo mắt lại, thầm nghĩ hàng này không chỉ học được điều tra trước, còn học được tự sướng.

“Na Na, chúng ta hành động thôi.” Lương Ý không kịp chờ đợi, nói.

Lưu Na ngửa đầu, liếc mắt nhìn cây khô thật cao cùng với điện thế đầy cành xoài, không khỏi nuốt nước miếng một cái, dường như ăn rất ngon đấy. Nhưng là, “Tớ sẽ không leo cây.”

“Yên tâm, tớ sẽ! Tớ đã luyện tập nhiều năm rồi!” Lương Ý tràn đầy lòng tin xoay người, trước tiên lấy trái rơi xuống dưới cây xoài lớn lên, đưa cho cô bạn, “Đây là cho cậu!” Lại hơi ngẩng đầu, hèn hạ ti tiện mà cười, “Trước tiên, chúng ta lấy thêm túi!”

“Được rồi.” Lưu Na gật đầu một cái, từ trong quần móc ra một túi ny lon, chuẩn bị giao cho cô thì lại phát hiện mới thời gian nói một câu mà Lương Ý đã leo lên cây rồi.

“Na Na, tớ không mang túi, tớ ném cậu đón nhé!” Lương Ý ở trên tầng cây lớn tiếng nói.

Lưu Na bĩu môi, cả giận nói: “Cái đồ, tớ mang theo túi! Sao cậu leo lên nhanh thế, vội vàng đi đầu thai à!”

“À? Không phải đâu? Na Na, chẳng lẽ cậu đã sớm có chủ ý với cây xoài rồi, nếu không làm sao sẽ đem theo túi tới?” Lương Ý bày ra dáng vẻ đã sớm nhìn thấu bộ mặt của cậu.

Lưu Na cắn răng, “Ngu ngốc, đây là lúc tớ đi quầy bán đồ lật vặt mua đồ ăn có. Thôi, đừng nói nhảm nữa, mau ném đi!”

“Được!” Vừa dứt lời, Lương Ý lập tức hái một quả được một xoài to ném xuống, Lưu Na bắt chính xác không lệch, thả vào trong túi. Lương Ý thấy thế, càng thêm yên lòng hái.

“Các cậu đang làm gì đấy? !”

Một tiếng quát to cắt ngang Lương Ý và Lưu Na đang bận “làm việc tay chân”, Lưu Na đột nhiên dừng lại, cứng đờ xoay người sang chỗ khác, phát hiện người nói chuyện là mập mạp lớp cách vách—— Tăng Trì.

“Ha ha, bạn học Tăng.” Lưu Na cười nhạt nhẽo.

“Các cậu lén trộm xoài?” Tăng Trì âm trầm nheo đôi mắt nhỏ lại, không có ý tốt nhìn chằm chằm xoài trong tay cô.

Lương Ý nghe được tiếng quát, thiếu chút nữa ngã từ trên cây xuống. Vừa nghĩ tới mình lại được mời phụ huynh trở lại uống trà với giáo viên chủ nhiệm, da đầu bắt đầu ngứa một chút.

“Bạn học Tăng, chuyện này, cậu có thể làm như không thấy hay không?” Lưu Na xoa xoa tay, bộ dáng hết sức dễ thương lượng. Vậy mà trong lòng cô ấy cũng: mập mập chết bầm, nếu dám mách là tên khốn kiếp, diễn Vô Gian đạo, hôm nay sẽ khiến cậu đi về gãy xương.

“Ha ha, bạn học Lưu, cậu đang cầu xin tớ sao?” Tăng Trì có bộ dáng bí ẩn.

“Cầu xin cậu? Chớ tự đề ỉnh. Tăng Trì, tớ cho cậu hai lựa chọn. Một, chúng tớ tám cậu hai. Hai, tớ đánh cậu đến gãy xương. Chính cậu chọn đi.” Lưu Na thật sự không quen làm bộ dạng khiêm nhường, trực tiếp dùng lời nói uy hiếp.

Tăng Trì cũng hơi sợ Lưu Na, biết cô ấy là cao thủ Taekwondo, học kỳ trước cô ấy và Lương Ý đánh nhau toàn thắng với thiếu nữ xấu giúp giành bàn cơm, cuối cùng còn đoạt được danh hiệu nữ hiệp khay cơm, thực lực tuyệt đối không thể khinh thường, nhìn lại thân hình mình hơi béo, vẫn mưu tính, dù thế nào đi nữa cậu ta đã sớm thêm thềm thường xoài của trường học, đáng tiếc vẫn không thể như ý nguyện, chuyện này coi như cậu ta nhặt được chỗ thũng.

“Tớ tám các cậu hai.” Tăng Trì hết sức không biết xấu hổ nói lên yêu cầu của mình.

“Cút! Chúng tớ tám cậu hai, nếu không, gãy xương!” Lưu Na nắm quả đu đủ quơ quơ trước mặt cậu ta để ra uy.

Tăng Trì nuốt nước bọt, dưới thế lực ác uy hiếp không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

“Na Na, như thế nào?” Lương Ý biết cô ấy ở dưới thương lượng cùng Tăng Trì.

“Không có việc gì. Cậu tiếp tục!”

“Ồ!” Lương Ý tiếp tục ném xoài xuống.

“Tăng Trì, nhặt xoài lên, chúng ta lại chia!” Lưu Na hung tợn nói với cậu ta.

Tăng Trì không dám chống đối cô ấy, rất sợ cô ấy vung quyền xuống, đánh mình gãy xương, không thể làm gì khác hơn là đồng ý, vì vậy hai người bắt đầu bận rộn đón xoài Lương Ý ném từ trên cây xuống.

“Các cậu trộm xoài? !” Lại một Tao Niên ngang qua bãi tập.

“Mẹ kiếp, lại nữa ? !” Lưu Na không thể không cảm thán, phong thủy hôm nay thật sự không ra gì, nếu không làm sao lại xui xẻo như vậy, lần lượt đến.

“Nói đi, cậu muốn chia thế nào?”

“Ba bảy!”

“Cút! Giống nhau là hai tám! Muốn thì nói, không thì dẹp đi!” Lưu Na dùng giọng hung ác hướng Tao Niên rống.

Tao Niên sáng khoái đồng ý.

Lương Ý tiếp tục khở sở hái xoài từ trên cây xuống, vốn định hái mấy trái thôi, nào biết có nhiều người gia nhập như vậy, còn phải cầu xin gánh vác, quả nhiên là chuyện xấu không dễ làm!

Hái được năm phút đồng hồ, Lương Ý cảm thấy không sai biệt lắm, chuẩn bị xuống, vội vàng chia xong xoài liền chạy lấy người, ai biết người khác hô to một tiếng, “Giáo viên chủ nhiệm tới rồi! Chạy mau ——”

“CMN!” Lưu Na lớn tiếng nguyên rủa, “Chúng ta chia ra các đường! Chạy! Ngàn vạn lần không được để bị bắt! Cho dù bị bắt cũng không thể làm tên khốn kiếp, nếu không, tôi đập em trai của các cậu!” Trước khi đi còn không quên vác túi xoài lớn chạy.

“Mẹ nó! Hung tàn thế này?” Tăng Trì cùng Tao Niên không nhịn được che đáy quần, cảm thấy có chút tức giận.

Mắt thấy giáo viên chủ nhiệm đã tức giận trùng trùng sắp chạy đến trước mặt bọn họ, hai người bọn họ mới bắt đầu chạy. Mà Lưu Na đã sớm chạy như một làn khói không thấy tung tích.

“Tăng Trì! Cấm chạy! Tôi đã thấy em rồi, em cho rằng bây giờ em chạy là vô sự sao? Nói cho em biết, kháng cự bị nghiêm trị, thăng thần được khoan hồng!” Giáo viên chủ nhiệm ở xa hô to. “Lão Lâm, lão Trịnh, chia ra ba đường, đuổi theo!” Tiếp tục ra lệnh.

Mặc dù giáo viên chủ nhiệm “Tận tình khuyên bảo” khuyến cáo Tăng Trì như thế, cậu ta vẫn không muốn dừng lại, kéo cái bụng thật to chạy hướng ký túc xá. Mà đổi thành Tao Niên ôm trong lòng một bọc xoài, cơ trí chạy trở về phòng học, ở cửa sau phòng học lặng lẽ đi vào, sau đó giả bộ đọc sách.

Núp ở sau cây khô Lương Ý thấy giáo viên chủ nhiệm rời đi, trái tim vẫn lơ lửng giữa không trung rồi cuộc quay lại, thấy lần này cô tương đối may mắn!

“Chủ nhiệm! Nơi này còn có một!” Không biết từ lúc nào lão Trịnh trở lại, lúc Lương Ý vừa thò đầu ra thì bị thầy bắt được tại chỗ, hơn nữa còn thấy tang chứng.

Kết cục cuối cùng của chuyện này là bốn người bọn Lương Ý cuối cùng vẫn bị bắt được toàn bộ, mà bọn họ đối mặt trừng phạt còn ngay trước toàn trường, bọn họ “dốc hết tâm huyết” tả thành bản kiểm điểm 5000 chữ. Trải qua chuyện này, Lương Ý và Lưu Na lại vinh lấy được một danh hiệu —“đạo tặc xoài”.

Đạo tặc xoài cũng đã trở thành một chuyện cười để toàn trường tán dục, chuyện này cũng lưu truyền khá nhiều phiên bản, một cái trong đó làm các cô cảm thấy xỉ mũi coi thường chính là: bởi vì chia của không đều đặn, bọn họ bất mãn với nhau, cuối cùng bán đứng chiến hữu của mình, cuối cùng khiến tất cả mọi người đều bị bại lộ.

Thật ra thì chân tướng căn bản cũng không phải là như vậy, ngày đó ở chỗ giáo viên bọn họ thủy chung giữ vững phòng tuyến cuối cùng, không chịu thừa nhận mình còn có đồng bọn làm chuyện này, ngay cả giáo viên chủ nhiệm cũng không có cách nào bắt bọn họ. Cuối cùng để cho bọn họ “đền tội” chính là một học đệ đi ngang qua đổ rác vừa lúc thấy được chuyện đã xảy ra, làm nhân chứng cho giáo viên chủ nhiệm, cuối cùng vì cảm tạ học đệ “hiên ngang lẫm liệt” giáo viên chủ nhiệm đem xoài Lương Ý khổ cực trộm hái được tặng cho cậu ta, làm quà cảm tạ. Chuyện này khiến bốn bọn họ mãi cho đến khi tốt nghiệp, mỗi lần thấy học đệ đều sẽ không tự chủ được dùng ánh mắt âm trầm “chém giết” cậu ta.

Ngày hôm sau

Lương Ý phờ phạc trở lại phòng học, phát hiện trong ngăn kéo của mình lại có hai trái xoài thơm ngát, không khỏi lệ nóng doanh tròng nhìn mắt đen nhánh của Lưu Na bên cạnh.

“Na Na, là của cậu sao?” Cô ghen ngào hỏi.

“Hả?” Lưu Na nhìn bút trên bàn cô, “Là của tớ.” Có thể là mới vừa rồi tay cô ấy trơn quá! Cô ấy nhặt lại bút.

“Na Na! Cậu đối với tớ thật tốt.” Lương Ý như gấu ôm, ôm Lưu Na thật chặt, đầu còn nhẹ nhàng cọ xát bộ ngực của cô ấy.

“Làm gì vậy?” Lưu Na không giải thích được.

Ngồi ở sau lưng Lưu Na, đồng chí Lâm Cường cảm giác quanh thân chợt lạnh, không nhịn được rung mình một cái, quay đầu nhìn, anh ta phát hiện mặt như ngọc của người nào đó biến thành đen như than, quanh thân hình như bao phủ “Gió tanh mưa máu”, dường như ác quỷ mới bò ra từ trong địa ngục, càng thêm không nhịn được hai chân đánh nhau!

“Na Na, tớ yêu cậu chết mất!” Hốc mắt Lương Ý hồng hồng nhìn về phía Lưu Na thổ lộ “thâm tình”. d.đ.l.q.đ

“Tạch!” Chiếc bút bị hoạt động của người nào đó biến thành hai nửa, đồng chí Lâm Cường không nhịn được lau mồ hôi mỏng trên trán mình một cái, cứng đờ quay đầu đi, không hề quan sát hành động của người nào đó, tránh cho mình trở thành vật hy sinh.

“Hèn hạ!”

Dường như đồng chí Lâm Cường nghe được giọng nói căm rắng nghiêng lợi phát ra từ miệng người nào đó.

21. Chương 21: Bồi Thường Cúc Áo

Ba ngày sau

Vết thương đã kết vảy, Lương Ý chán đến chết nửa nằm ở trên giường, thỉnh thoảng xoay người lại nhìn trắng sáng treo thật cao ở ngoài cửa sổ, đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm chần trên giường, trông mắt chán nản, hoàn toàn không có thần thái vui vẻ.

“Tiểu Ý.”

Không biết Sở Du trở lại từ lúc nào, trên người vẫn giống như thường ngày tản mát ra nồng nặc mùi sắt gỉ, mùi vị này thậm chí càng nồng đậm hơn so với lúc trước.

Lương Ý im lặng thở dài dưới đáy lòng, hai mắt vô thần liếc anh một cái, sau đó lại quay đầu đi, không để ý đến anh.

“Vết thương đau?” Sở Du thấy cô phờ phạc rũ rượi, cho là thân thể cô còn chưa có phục hồi như cũ, vì vậy mở miệng hỏi thăm.

Lương Ý nhẹ nhàng lắc đầu một cái, “Đã tốt hơn.”

Sở Du trầm mặc hồi lâu, “Nhàm chán?”

Lúc này Lương Ý mới nhìn anh, “Tôi muốn đi ra ngoài. Có thể không? Một lát thôi.”

Sở Du lắc đầu không chút do dự.

Lương Ý nhú mày, nắm chặt quả đấm dưới người, nặng nề nện lên chần trên giường, đáng vẻ hờn dỗi.

“Tiểu Ý, chờ một chút nữa.” Anh nghiêng người tiến lên, ôm Lương Ý, nhẹ nhàng hôn hít cổ của cô. Lương Ý cảm thấy khó chịu đối với lạnh lẽo do thân thể anh mang đến, hơi dùng sức đẩy anh.

“Anh muốn tôi chờ gì? Chờ đến ngày anh chán ghét tôi mới thả tôi đi sao?” Lương Ý tức giận bất bình nhìn anh.

Sở Du chán nản rũ mắt, không nói một lời, cánh tay ôm eo cô lại tăng thêm sức, Lương Ý bị siết đến khó chịu, thân thể hơi nghiêng tới trước một chút, dựa vào để giảm bớt áp lực do cánh tay anh mang đến.

Hành động lần này lại làm cho trông mắt chán nản của Sở Du chợt sáng lên, con ngươi đen nhánh tựa như ngôi sao lóe lên trong bầu trời đêm, Lương Ý nhìn ngây người. Nhưng không biết vì sao, đáy lòng cô giống như có một giọng nói khác nói cho cô biết, anh dường như hiểu lắm cái gì.

“Anh rất vui.” Vui mừng em nguyện ý thân cận anh.

Vui mừng? Anh vui mừng cái gì? Thôi, thừa dịp hiện tại anh cảm xúc dâng trào, tiếp tục đàm phán với anh, có thể tranh thủ cơ hội ra ngoài. Lương Ý tính toán ở đáy lòng.

“Vậy bây giờ tôi có thể đi ra ngoài hay không?” Cô bày ra đáng vẻ đáng thương, lần nữa mở miệng hỏi.

Sở Du nhú mày, giữa lông mi xuất hiện một hai đường nhăn, đôi môi mỏng giống như là bị người ta dùng chỉ vá lại, một chữ cũng không nhảy ra.

Lương Ý cắn răng, vươn tay, nhẹ nhàng kéo ống tay áo áo sơ mi trắng của anh, “phụt” vừa lúc kéo đứt cúc áo trên cổ tay anh, cúc áo màu vàng kim có hoa văn xinh đẹp nhanh chóng rơi xuống trên chần.

“Này, thợ làm không tốt lắm. Thôi đi! Ha ha. . . .” Lương Ý cười gượng mấy tiếng, liền tranh thủ nhặt cúc áo trên chần lên, cố gắng che giấu tội của mình.

Sở Du không nói gì, Lương Ý yên lòng. Nghĩ thầm: anh có tiền như vậy, một cúc áo thôi mà, sẽ không để tâm.

“Đền!”

Lương Ý đột nhiên ngẩng đầu lên, trợn to hai mắt, không thể tin nhìn anh, “Anh...anh mới vừa nói cái gì?” Cô sẽ không nghe nhầm chứ? ! Sở Du, Sở Du lại muốn cô bồi thường tiền? ! Còn vì một cái cúc áo? !

“3 vạn.”

“3 vạn? ! Tại sao anh không đi làm thổ phỉ? ! Anh làm thổ phỉ khẳng định rất có tiền đồ! Còn nữa, đồ chơi này trị giá 3 vạn? Cho dù nó trị giá 3 vạn, tôi cũng chỉ là kéo đứt chỉ mà thôi, cùng lắm thì tôi vá lên là được, tại sao muốn tôi đền 3 vạn? !” Lương Ý rống to, tức giận đằng đằng nhìn chằm chằm Sở Du, kiên quyết không đền.

“Hoa.”

“Hoa á hoa, nó vốn có hoa.” Cô cúi đầu, nhìn, nhất thời tất cả những lời muốn nói đều bị nghẹn ở trong cổ họng không nói ra lời. Chỉ thấy một vết trầy “tráng kiện” đột nhiên xuất hiện trên cúc áo màu vàng, trên cúc áo có nụ hoa trông rất sống động trong nháy mắt bị phá hư hầu như không còn, mỹ cảm hoàn toàn không có. Một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ cứ thế bị hủy diệt.

Lương Ý hít thở sâu một hơi, cố gắng tỉnh táo nói, “Tiền không có, mạng có một. Anh muốn loại nào?”

“Nợ tiền, đền thịt!” Vừa dứt lời, anh cúi đầu, nhân tiện cầm cúc áo tới, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay ma sát trên hoa văn, lỗ tai trắng nõn cũng lặng yên không một tiếng động đỏ lên.

“Đền thịt? !” Lương Ý chột đứng lên từ trên giường, chỉ vào mũi của anh, tràn đầy khí phách chất vấn anh, “Nói! Phương pháp đền thịt cái gì?” Bà ngoại ơi, nếu anh dám nhắc tới ăn thịt cô, uống máu cô, cô hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, liều chết với anh.

Sở Du ngẩng đầu, sững sờ nhìn đầu ngón tay trước chớp mũi anh, ngay sau đó lại cúi đầu. Máu hồng trên lỗ tai càng thêm tươi.

“Oa? Hôm nay máu anh có thể tuần hoàn?” Lúc này Lương Ý mới phát hiện trên lỗ tai anh đỏ hồng, hơn nữa đã hoàn toàn quên mất chuyện “Nợ tiền đền thịt” đi không còn một mống.

Câu hỏi của Lương Ý khiến sắc mặt Sở Du trong nháy mắt cứng ngắc vô cùng, máu hồng trên lỗ tai cũng nhanh chóng tiêu tán, khôi phục trắng nõn ban đầu.

“Oa, tốc độ tuần hoàn của máu anh cũng thật là nhanh. Có phải anh đã có thể khống chế nó hay không?” Lương Ý tò mò theo dõi lỗ tai anh, hỏi.

Anh ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn cô. “Đền!”

“Đền thì đền, hẹp hòi! Nói, phương pháp đền thịt thế nào?” Lương Ý lăm bằm, cô vốn muốn ngăn đề tài này, không ngờ lại bị anh phát hiện, hiện tại tán dóc trở lại.

“Cho.” Anh đưa cúc áo cho Lương Ý.

Lương Ý kỳ quái nhận lấy cúc áo, “Sao cho tôi?”

“Cho em! Đền anh!” Anh chỉ chỉ mặt của chính mình.

“Đền mặt của anh?” Lương Ý kêu lên. “Tôi không có kéo nát mặt anh? Sao anh muốn tôi đền mặt? Hơn nữa, mặt cũng có thể đền sao?” Dừng một chút cô lại khiếp sợ hỏi, “Chẳng lẽ anh muốn lột mặt tôi ra, dán vào trên mặt anh? ! Đó cũng quá khó coi!” Nghĩ đến tình cảnh kia, cô không nhận được sợ run cả người.

Lúc Lương Ý gào to, Sở Du tối mặt, mặt anh khó chịu hắt đầu, lồng ngực phập phồng có chút gấp rút hơn so với bình thường.

“Đàn!”

“Tôi mới không ngu ngốc! Thương lượng được không?” Lương Ý vốn định đưa tay ra nắm ống tay áo anh cầu xin anh, nhưng vừa nghĩ tới cái cúc áo hy sinh kia, cuống quýt hạ tay xuống.

“Thương lượng cái gì?” Anh quay đầu nhìn cô, không hiểu hỏi.

Cô cúi đầu, ngón tay không ngừng nắm chặt trên giường, gương mặt chậm rãi đỏ hồng.

Lúc Sở Du nhú mảy, chuẩn bị xong “chất vấn” cô một phen thì Lương Ý đột nhiên ngẩng đầu lên, nhanh chóng hôn ở trên môi anh. Hôn lên người khác thành công xong lập tức nằm lỳ ở trên giường, dùng chân đạp mình làm đà điều.

Lỗ tai Sở Du lần nữa thiêu đốt hừng hực như lửa lớn, trở nên đỏ bừng, hồi lâu cũng vẫn thần thờ. Cho đến khi Lương Ý ở trong chăn buồn buồn mở miệng, “Bồi thường thế này được không?”

Không có trả lời, Lương Ý tò mò vén chăn lên, Sở Du duy trì tư thế điều khắc như lúc cô hôn anh, không nhúc nhích. Lỗ tai hồng hồng lập tức hấp dẫn chú ý của cô.

“Anh. đang xấu hổ? !” Lương Ý nhỏ giọng thử dò hỏi.

“Nói bậy!” Người nào đó lập tức lớn tiếng kích động phản bác, “Em mới xấu hổ!” Mặt nghiêm túc.

“Nhưng lỗ tai anh đều đỏ.” Lương Ý tiếp tục phản bác.

“Máu không tuần hoàn!” Giải thích hợp lý lẽ.

Lương Ý trừng mắt nhìn, vừa nãy không phải anh nói đã tuần hoàn sao? Sao đột nhiên lại không tuần hoàn? Cô neho mắt lại, chăm chú nhìn mặt anh một lúc lâu, phát hiện lỗ tai anh đỏ hơn vừa nãy một chút.

“Ha ha.” Lương Ý cười âm trầm, đem mặt tiến tới trước mặt anh, neho mắt lại, “Chúng ta đi chơi được không?”

Sở Du kiên quyết lắc đầu.

“Nhé!” Người nào đó hôn mặt anh một cái.

Bị tập kích khiến Sở Du cứng hình lần nữa, Lương Ý nhếch khóe miệng, không có ý tốt nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi ra ngoài hẹn hò được không?”

Chỉ thấy Sở Du ngây ngốc gật gật đầu.

“Yeah!” Lương Ý thấy kế hoạch thành công, hưng phấn bật lên từ trên giường, tỏ vẻ chúc mừng.

Lúc này Sở Du mới phục hồi tinh thần lại, nhưng mình đã đồng ý, không thể dễ dàng đổi ý, hành vi này không phù hợp nguyên tắc của anh. Nhìn Lương Ý hưng phấn, anh không khỏi thở dài ở đáy lòng, thôi! Về phần hẹn hò, anh dường như, có chút cảm thấy hứng thú.

Thư phòng

“Thiếu gia, không phải trước đó cậu nên đi sửa chữa cúc áo ở ống tay áo sao?” Linh Cô đứng ở cửa thư phòng, trong tay cầm một xấp quần áo, hỏi.

“Không cần.” Anh thay xong y phục Linh Cô đưa cho, dừng một chút, lại phân phó cô, “Lấy tới toàn bộ quần áo của tôi tới đây.”

“Thiếu gia muốn làm gì?” Linh Cô tò mò hỏi.

Sở Du quét mắt lạnh qua, Linh Cô thức thời xoay người đóng cửa rồi đi, chuẩn bị thứ anh cần.

Sau khi Linh Cô rời đi, anh nhẹ nhàng dùng sức xé cúc áo màu vàng kim tinh xảo ở ống tay áo, cúc áo theo tiếng bứt ra, móng tay trên ngón trỏ tay trái của anh trong giây lát dài ra.

Phát sáng ở dưới ánh đèn rạng rỡ, cúc áo bị anh dùng ngón tay nhọn nắm, móng tay bén nhọn vô tình quẹt một cái ở trên cúc áo, cho đến khi tất cả hoa văn tinh mỹ thay đổi mơ hồ không rõ, anh mới hài lòng ngừng tay, trông mắt đen nhánh lóe ra vẻ hài lòng dưới ánh đèn mờ.

Nhà họ Lương

“Anh, mấy ngày nay nhà chúng ta đều yên bình, có phải hơi kỳ quái hay không?” Lương Tư ngồi ở trên ghế sa lon lo lắng trùng trùng nói với Lương Bân.

Lương Bân nhìn ra ngoài cửa sổ, đèn đường trên đường phố đều đã sáng lên hắt ở trên mặt đường, khoảng không gian vốn nên đen kịt trở nên ánh sáng chói mắt, vài ba chiếc xe thỉnh thoảng lướt qua, phát ra tiếng vang “vù vù”. Tất cả đều có vẻ yên bình, vậy mà càng yên bình, tim anh ta càng lo lắng.

“Anh?” Lương Tư nhú mày, đi tới trước mặt anh ta.

“Tiểu Tư, buổi tối không nên tùy tiện cho người lạ vào nhà.” Lương Bản chợt mở miệng nói với cô.

“Tại sao?” Lương Tư không hiểu.

Lương Bản liếc nhìn bốn phía phòng ốc, “Nhà chúng tôi xây xong cái phòng này mới bắt đầu đã bày ra Phong thủy trận, nếu có ‘đồ’ muốn đi vào nhất định phải được chủ nhà mời mới có thể. Như lần trước, vật kia bởi vì không được mời, cho nên mới không thể vào.”

“Mời?”

“Nếu em nói với nó: vào đi! Như vậy bọn chúng có thể đi vào phòng này. Cái này tương đương với thư mời của em với nó.”

“Nhưng cho tới bây giờ em cũng chưa từng nghe nói phòng ốc nhà chúng tôi sắp đặt Phong thủy trận?”

Lương Bản thở dài, nói: “Phong thủy trận này được ông nội qua đời của chúng ta bố trí.”

Lương Tư ngạc nhiên tròn to miệng, “Ông nội, anh.”

“Tiểu Bản, lên trên lầu, cha có việc muốn thương lượng với con.” Cha Lương bỗng nhiên xuất hiện ở trong phòng khách, cắt đứt lời Lương Tư nói, chỉ thấy mặt ông nghiêm túc nhìn Lương Bản, Lương Tư chưa từng thấy dáng vẻ đó. Ở trong mắt của Lương Tư, Cha Lương vẫn luôn ngây ngốc, chưa bao giờ có ánh mắt sắc bén như vậy, nét mặt nghiêm túc kia lại còn nhìn người nhà mình.

Lương Bản và Lương Tư liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều có ý nghi ngờ, sau đó Lương Bản xoay người đi theo cha Lương lên lầu, Lương Tư một mình cô đơn ở phòng khách.

Lương Tư nhìn đồng hồ đeo tay, 10 giờ 50, gần đến thời gian mẹ Lương uống thuốc, vì vậy rót chén nước nóng mang vài viên thuốc lên lầu.

22. Chương 22: Lặp Lại Chiêu Cũ

Hai giờ sáng.

Đường cái tối đen vắng vẻ, cửa hàng bốn phía đã sớm đóng cửa, chỉ còn một vài quán ăn vỉa hè nhỏ bên ngoài là còn đang bận rộn chào mời mấy người trẻ tuổi vào ăn khuya. Đám người trẻ tuổi này phần lớn đều là các sinh viên của trường Đại học lân cận, đi theo từng tốp năm ba người. Trên từng cái bàn nhựa đặt nối tiếp nhau trên vỉa hè bày đủ các loại đồ ăn, mỗi người đều cầm một chai nước ngọt hoặc bia trong tay, sung sướng uống thả cửa, trong đám người thỉnh thoảng còn phát ra tiếng hò hét đình tại nhức óc.

“Chúng ta ăn được không?” Lương Ý đứng ở trước bàn làm thức ăn, đôi môi chu lên, bày ra bộ dạng “tôi rất muốn ăn”.

Sở Du mặt không biến sắc nhú mày một cái, túi nilon trắng bị người ta tùy ý ném trên mặt đất theo gió thổi bay loạn xạ, bay tới chân anh. Anh không vui nhìn túi nilon dưới chân, sắc mặt âm trầm kéo tay của Lương Ý nói, “Đi thôi!”

“Tôi không đi, tôi muốn ăn cái này.” Lương Ý nói thế nào cũng không chịu đi, đứng im tại chỗ, khuôn mặt phụng phịu, môi trề ra.

Sở Du lạnh lùng nhìn lướt qua đám sinh viên đang nhốn nháo, mày nhú lại càng chặt, “Đi nơi khác.” Anh lên tiếng một lần nữa, vẫn muốn rời khỏi chỗ này.

Nhưng chân Lương Ý lại giống như mọc rễ ngay tại chỗ, đứng im như phỗng, quyết không di chuyển. Sở Du cũng không nỡ dùng sức kéo cô đi, lo lắng sẽ làm cô bị thương. Vì vậy mà hai người cứ đứng giằng co tại chỗ, ai cũng ngoan cố nhìn trừng trừng vào đối phương.

“Chỉ ăn một chút thôi, có được không?” Lương Ý đung đưa ống tay áo của anh làm nũng.

Sở Du thấy cô kéo ống tay áo của mình thì ánh mắt chợt lóe lên, lập tức cúi đầu nhìn chăm chú vào nút cài dưới tay áo của mình. Mắt anh híp lại, nhìn một lúc lâu, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn cô, có vẻ không được vui cho lắm. tieuannhiddlqd

“Vừa rồi anh vui mừng cái gì vậy?” Lương Ý nghi hoặc hỏi anh.

Sở Du hất mặt, rầu rĩ trả lời, “Không có.”

“Gạt người!” Lương Ý nhàn nhạt phản bác.

“Em gái, có muốn ăn đồ nướng hay không? Đồ nướng của quán tôi rất ngon đó.” Chủ quán đứng ở trước bếp lò nướng khói mù lượn lờ vô cùng nhiệt tình mời gọi Lương Ý.

Lương Ý nghe được câu hỏi của chủ quán thì lập tức đem hoài nghi vừa nảy sinh ném ra sau đầu, hào hứng chạy một mình đến trước bếp lò, nhanh chóng chọn mấy xâu đồ ăn để chủ quán nướng chín.

“Sở Du, Sở Du! Mau tới đây! Anh thích ăn cái gì? Tôi giúp anh chọn!” Lương Ý quay đầu lại lớn tiếng gọi Sở Du đang buồn bực đứng ở đằng sau.

Tiếng gọi của Lương Ý thu hút không ít ánh mắt của mấy người trong quán, mọi người dựa theo tầm mắt của cô, lúc này mới chú ý tới Sở Du một thân hàng hiệu, diện mạo tuấn mỹ đứng ở trước quán. Các cô gái không tự chủ được khẽ thốt lên xuýt xoa, sau đó vội vàng bỏ qua bạn trai đang ngồi bên cạnh, bắt đầu bàn luận xôn xao, ánh mắt thỉnh thoảng còn len lén liếc về phía Sở Du, dường như lo sợ anh sẽ lập tức biến mất. tieuannhiddlqd

Mà mấy người con trai bị lạnh nhạt vứt ở một bên, không nhin được lên tiếng châm chọc, “Không phải chỉ là một tên mặt trắng thôi sao, có cần phải phấn khích như vậy không?”

“Ồ, bộ dạng nhìn giống trai bao như vậy, có gì tốt. Đúng là chỉ nhìn vào bề ngoài đẹp đẽ mà lóa mắt. Những nữ sinh này quả thực là chưa từng trải việc đời mà.” Một tên khác hơi mập mạp một chút hừ lạnh một tiếng, ghen ghét phụ họa.

Đứng cách chỗ bọn họ khoảng 50m, toàn bộ những lời mấy người đó nói Sở Du đều nghe thấy rõ mồn một. Chân mày càng lúc càng nhíu chặt lại, lúc này đã gần như thành một hàng ngang rồi. Thậm chí quanh người anh còn tản mát ra một loại hơi thở lạnh lẽo, khiến ột đôi bạn trẻ đang đi ngang qua người anh bất giác rung mình sợ hãi, vội vàng kéo nhau bước nhanh mau chóng rời đi.

“Sở Du, anh còn đứng đó làm cái gì? Đến đây mau lên.” Lương Ý không nhin được quay lại, lôi tay kéo anh tới trước sạp hàng.

“Cô gái đó là ai thế? Trông có vẻ như rất thân thiết với anh ấy.” Một cô gái đang cầm xâu thịt trong tay ngồi giữa đám người ăn đồ nướng tức giận bất bình nhìn chằm chằm Lương Ý. Một cô gái khác ngồi bên cạnh thì cẩn thận quan sát Lương Ý một hồi, sau đó mới đưa ra phán đoán, “Bạn gái?”

“Không phải đâu? Người đàn ông kia dáng dấp đẹp như thế, sao lại có cô bạn gái diện mạo bình thường như vậy được? Đúng là phí của trời mà!” Cô gái cầm xâu thịt khinh thường trừng mắt liếc nhìn Lương Ý mỉa mai.

“Đâu có bình thường. Anh thấy cô ấy khá đáng yêu đấy chứ.” Một thanh niên ở bàn khác quay người lại phản bác, bữu môi nói: “So với em thì dễ thương hơn nhiều.”

“Anh. . . .” Cô gái trợn mắt lên giận dữ nhìn anh chàng kia.

Ở phía bên kia.

“Sở Du, anh muốn ăn cái gì?”

Lương Ý hào hứng lắc lắc tay của anh, thấy anh vẫn ngẩn người như đang lạc vào cõi thần tiên thì bất mãn lên tiếng hỏi, “Anh làm sao thế? Ngẩn người gì vậy? Tôi đang hỏi anh đó!”

Tầm mắt Sở Du di chuyển, nhìn cô một cái, nhíu mày, nhìn màn khói lượn lờ quanh xâu thịt nướng, im lặng không nói gì.

“Em gái, bạn trai của em thật tuấn tú! Tôi bán hàng ở đây nhiều năm như vậy cũng chưa gặp được nam sinh nào đẹp trai như cậu ấy cả.” Chủ quán hào sảng khen người diện mạo của Sở Du.

“Ông chủ, anh ấy không phải bạn trai của tôi.” Lương Ý cúi đầu, nhỏ giọng phủ nhận.

“Là ông xã.” Sở Du mặt không thay đổi chột nhả ra một câu.

Chủ quán ngây ngẩn cả người, hồi lâu sau mới phản ứng được, “Thì ra hai người đã kết hôn rồi. Thật không nhận ra đây, còn trẻ như vậy. Nhớ năm đó tôi cũng. . . .”

“Ông chủ, chúng tôi lấy nhau, cả nhau nữa.” Lương Ý không để ý tới lời của Sở Du vừa nói, vội vàng cắt đứt hoài niệm “Nhớ năm đó” của chủ quán, chỉ sợ chủ quán cứ giữ lấy bọn họ mà “nhớ năm đó” đến sáng mới thả ra mắt.

“Được rồi!” Lão bản nhanh nhẹn nhặt mấy xâu Lương Ý chỉ lên, đối với việc Lương Ý ngắt lời mình cũng không để ý lắm.

Lương Ý nhìn số thức ăn mình đã gọi một chút, ước chừng cũng tương đối rồi, ngừng đầu quay sang chủ quán nói, “Ông chủ, chúng tôi qua bên kia ngồi chờ nhé.”

“Được được!” Chủ quán liên tục gật đầu, cười lớn nói.

“Sở Du, chúng ta qua bên kia ngồi đi.” Lương Ý dắt cổ tay Sở Du đi tới một bàn còn trống, bốn phía không có người ngồi.

Trong quá trình di chuyển, Sở Du vẫn cúi đầu nhìn chằm chằm vào cổ tay áo của mình, mắt phượng dài lóe lên, tựa như đang mong đợi cái gì.

“Được rồi. Ngồi đi!” Lương Ý đặt mông ngồi xuống, buông cổ tay của anh ra.

Sau khi cô buông ra, Sở Du vẫn nhìn chòng chọc thêm một lúc lâu, nút cài kim loại trên ống tay áo lấp lánh bỗng dừng lại khiến anh cảm thấy hết sức chói mắt.

“Sao thế?” Thấy Sở Du cứ đứng mãi mà không chịu ngồi xuống, Lương Ý nghi ngờ hỏi.

“Nút cài. . . .” Móng tay nhọn dùng tốc độ cực nhanh nhẹ nhàng xẹt qua cổ tay áo, nút cài lập tức không tiếng động rơi xuống đất. Anh giơ cổ tay lên đưa tới trước mặt cô.

“Nút cài? Nút cài làm sao?” Lương Ý cúi đầu nhìn cổ tay áo đang mở ra của anh, trong nháy mắt chảy một tầng mồ hôi lạnh.

Không phải chứ? Xui xẻo như vậy à? Là cô làm ư? Nhưng hình như cô nhớ mình không tháo nút cài của anh ra mà! Lương Ý cố gắng nhớ lại, xem có tìm được gì để chứng minh mình vô tội hay không.

“Rơi rồi.” Sở Du bình thản tố cáo cô.

Lương Ý cắn răng, quyết không thừa nhận, “Không phải tôi làm.”

“Em chạm qua nó.” Giọng nói thản nhiên không nhanh không chậm.

“Tôi có chạm qua, nhưng điều này không có nghĩa là tôi làm rớt!”

“Đền đi!” Ngữ khí của anh như chém đinh chặt sắt.

“Không đền!” Lương Ý giận dữ xoay mặt, cô không đền đây, xem anh làm gì được cô nào.

Sở Du không nói gì, nhìn chằm chằm cô một hồi, đột nhiên xoay người lại. Lương Ý giật mình, lập tức lên tiếng ngăn cản, “Sao thế? Anh đi đâu? Còn chưa trả tiền mà!”

“Hừ!” Người nào đó hừ lạnh một tiếng, cao ngạo ngừng đầu sải bước đi về phía trước.

Lương Ý vội tới đứng chắn trước mặt anh, đưa tay ngăn lại, “Anh làm vậy là có ý gì? Anh trả tiền đã rồi hẵng đi. Hiện tại tôi không có tiền.”

Người nào đó vẫn không đáp lại.

Lương Ý nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng nói, “Được rồi, tôi đền. Anh thanh toán chỗ thức ăn này trước đã.” Trong túi không có tiền thì cô chỉ có thể bắt đắc dĩ cúi đầu trước thế lực đen tối thôi.

“Em đền trước đi.” Sở Du híp mắt lại, đầu ngón tay trái nhẹ nhàng gõ vào mặt bàn có dính chút dầu mỡ.

Lương Ý nghe anh nói xong thì tức điên, cắn răng gằn ra từng chữ, “Anh đang đùa tôi phải không? Không phải đã nói là tôi không có tiền hay sao? Lấy cái gì mà đền bây giờ?”

“Nợ tiền đền thịt!” Sở Du chỉ chỗ nút cài đã bị rút trên ống tay áo.

Lương Ý không tự chủ lùi về phía sau một bước, hít một ngụm khí lạnh, đầu ngón tay run rẩy chỉ vào anh, “Anh...anh, anh đang giỡn đúng không? Ở đây? Bây giờ? ”

“Ừ.” Sở Du nặng nề gật đầu một cái.

“Không!” Lương Ý nghĩ cũng không muốn nghĩ lập tức từ chối.

Sở Du lại xoay người một lần nữa.

“Đợi một chút...!” Lương Ý lập tức bắt lại tay của anh, đáng thương khẩn cầu, “Khi nào về nhà thì đền được không?”

Sở Du chậm rãi lắc đầu.

“Hiện tại anh muốn một mắt một còn với tôi phải không?” Lương Ý tức giận hất tay của anh ra, lớn tiếng nói.

“Hừm~?” Giọng nói ngấm ngầm uy hiếp của Sở Du vang lên.

Lương Ý sợ run cả người, lửa giận trong nháy mắt biến mất, chút khí thể hiềm hoi kia cũng bốc hơi không thấy bóng dáng. “Tôi đồng ý với anh là được chứ gì.” Lương Ý xấu hổ cười cười, nhỏ giọng yêu cầu, “Nhưng có thể tìm chỗ nào kín đáo hơn được không?”

“Hừ!”

Có nghĩa là không muốn???

Lúc Lương Ý còn đang thở phì phì trừng mắt lườm Sở Du, chủ quán đã nhiệt tình bưng một đĩa đồ nướng tới trước mặt bọn họ, để lên bàn, ngoác miệng ra cười rõ tươi nói, “Em gái, sao mà mặt lại mếu máo như vậy? Bị cậu ta bắt nạt sao?”

“Tôi không có mếu máo.” Lương Ý mạnh miệng trả lời.

“Ông chủ, có người gọi đồ kìa, mau mau qua đi.” Trước sạp nướng lúc này tụ tập thêm vài người đang lựa thức ăn.

“Được rồi. Tôi đi trước, chàng trai, là đàn ông thì đừng bắt nạt vợ, phải nhường nhịn cô ấy mới được.” Trước khi chạy đi, chủ quán vẫn không quên dạy dỗ Sở Du một chút.

“Đưa tiền!” Lương Ý đưa tay ra, đòi tiền anh.

Sở Du lắc đầu, Lương Ý tức giậm chân, cắn răng, “Sở Du, rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt hả?”

“Rượu phạt?” Anh tò mò nhướn mày.

Lương Ý cứng họng, cô đâu có biết cho anh uống “rượu phạt” là gì..., nhưng lời đã nói ra khỏi miệng rồi, nếu không “thực hiện” thì chẳng phải càng thêm mất mặt hay sao?

Hoặc là không làm, mà đã làm thì nhất định phải làm đến cùng, Lương Ý đột nhiên kéo cổ áo của anh lại gằn, đến một độ cao vừa phải thì ngẩng mặt lên, cánh môi vừa vặn dùng sức “hôn” lên mặt anh một cái. Ánh mắt Sở Du thoáng qua một tia kinh ngạc, sau đó vành tai dần dần trở nên đỏ bừng.

“A!” Người nào đó đang âm thầm thỏa mãn thì đột nhiên trên má truyền đến một cảm giác đau đớn, không nhịn được kêu lên một tiếng.

“Oa ——” Mười mấy cặp mắt tại hiện trường không hẹn mà cùng nhau trợn lên sợ hãi.
Thật sự là quá phóng túng, quá nhiệt tình đi!

23. Chương 23: Gặp Đám Lưu Manh

Bộ mặt Lương Ý ảo não, gương mặt đỏ bừng, nện bước chân dồn dập ý muốn nhanh chóng rời khỏi quán thịt nướng, chỗ đi qua đều vang lên từng tiếng huýt sáo cùng với ánh mắt hài hước đuổi theo không dứt.

Thấy thế, cô càng thêm oán hận về hành động vừa rồi của mình, để cho người ta xem cảnh tình cảm miễn phí, bây giờ còn bị người xung quanh chỉ chỉ chỗ chỗ. Cô nghĩ, đời này trừ trộm xoài bị bắt ra, chuyện này có lẽ là chuyện mất mặt nhất đời cô.

“Tiểu Ý!” Sở Du thấy Lương Ý sải bước chạy chậm rời đi, không để ý dấu răng nổi bật trên mặt vội vàng đuổi theo. Ông chủ quán thịt nướng nhìn thấy bọn họ lần lượt rời đi, vội vã lớn tiếng la âm lên với Sở Du, “Thằng nhóc kia, cậu còn chưa trả tiền đâu đấy!”

Theo sát ở sau Lương Ý, Sở Du nghe thấy tiếng gào của ông chủ, nhanh chóng xoay người trở lại, từ ví tiền móc ra mấy tờ ông nội Mao ném ở trên bàn, vội vàng đuổi theo. Vào lúc anh sắp đi ra khỏi sạp hàng thì dùng mắt phượng nhỏ dài uy hiếp những ánh mắt sắc bén của đám con trai đang nhìn lướt qua khen ngợi Lương Ý đáng yêu. Đám con trai thấy ánh mắt sắc bén không ngừng đánh tới thì rùng mình.

“Chàng trai! Tiền thừa, mau lấy lại!” Trong tay ông chủ cầm ra mấy tờ ông nội Mao mà Sở Du vừa đặt lại, lớn tiếng nhắc nhở.

Mấy học sinh đi qua cười nói với ông ta, “Ông chủ, khỏi gào, người ta có tiền, căn bản cũng không để ý đến chút tiền lẻ này đâu, ông coi như là người ta đưa chút tiền boa cho ông đi.” d.đ.l.q.đ

Trên đường phố

“Tiểu Ý.” Vẫn theo thật sát sau lưng cô, Sở Du lên tiếng gọi cô.

Lương Ý tức giận xoay người lại, chỉ trích anh, “Sao anh cứ khi dễ tôi?”

“Không có.” Sở Du lắc đầu vô tội.

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, lại xoay người lại, tiếp tục đi hướng phía trước.

“Về nhà?” Sở Du đứng ở sau lưng cô, cẩn thận từng li từng tí hỏi thăm cô.

Nghe được hai chữ về nhà thì Lương Ý ngẩn ra, con người nhanh chóng đảo quay một vòng ở trong hốc mắt, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

“Tiểu Ý?”

“Hà?” Lương Ý phục hồi tinh thần lại, nhìn anh.

“Về nhà?”

Lương Ý cúi đầu, mũi chân nhẹ nhàng đá lên trước, sau đó ngẩng đầu lên, mặt nặng nề nói với anh, “Sở Du, tôi muốn về nhà. Trở về nhà tôi!” Sợ anh hiểu lầm, cô còn cố giải thích thêm.

Sở Du không nói, lẳng lặng ngưng mắt nhìn cô, hồi lâu, anh liếc qua, kéo tay của cô, xoay người mang theo cô rời đi.

“Sở Du, tôi phải về nhà! Tôi không thể vĩnh viễn sống ở trong nhà của anh. Tôi có nhà của chính tôi, nếu như anh thật sự thích tôi, thì không nên ép buộc tôi.” Lương Ý hất mạnh tay anh ra, tức giận dùng dưng lớn tiếng nói.

“Em lừa anh.” Sở Du đưa lưng về phía cô, giọng nói bình tĩnh chỉ trích cô.

“Tôi lừa anh? Tôi lừa anh làm gì?” Lương Ý nhếch môi, cau mày, không hiểu vì sao anh chỉ trích.

“Hẹn hò! Em đã nói là hẹn hò.” Anh đột nhiên xoay người lại, gân xanh trên trán bên trái đan chồng nhau, tạo thành một con vật nào đó cô đã từng thấy qua, “hoa văn” hình xăm xem toàn thể thì trông rất sống động.

Lương Ý ngây ngẩn cả người, một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, cô lúng ta lúng túng nói, “Anh nói tôi lừa anh, vậy anh cứ coi là tôi lừa anh đi.” Dứt lời, cô xoay người, muốn đi về nhà.

“Đứng lại!” Anh túm lấy cổ tay cô nắm thật chặt, chất vấn cô, “Đi đâu? !”

“Về nhà!” Lương Ý lạnh lùng nhìn anh, không nhanh không chậm.

“Nhà anh chính là nhà của em.”

“Đó không phải là nhà tôi, đó là nhà anh! Hiện tại người nhà tôi nhất định còn đang chờ tôi về nhà!” Lương Ý giận, hướng anh rống to, giận dữ ngút trời mà dùng lực gạt tay anh ra.

Lương Ý bực tức nói ra lời nói không thể nghi ngờ là khiến Sở Du trong cơn giận dữ giận đến lý trí hoàn toàn hỏng mất, ở dưới ánh đèn gân xanh trên trán bên trái lóe lên màu xanh, Lương Ý kinh hãi, cô thấy Sở Du lại muốn “nổi điên”, vì vậy vội vàng mở miệng, “Sở Du, tỉnh táo một chút. Đây là đường cái.” Cô hết sức gấp gáp trấn an Sở Du, rất sợ anh bỗng nhiên làm ra hành động “đặc biệt” gì, kinh động người đi đường khác.

Sở Du hít thở sâu một hơi, khép mắt, Lương Ý nhìn ra anh đang cực kỳ cố gắng kiềm chế, phút chốc đi qua, cô chờ đợi gân xanh trên trán anh từ từ biến mất, lồng ngực phập phồng cũng theo đó bình thản.

Lương Ý mới vừa thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị xong “an ủi” mình một chút thì ông trời lại như nhìn cô không vừa mắt, tình trạng xấu luôn xuất hiện.

“Hắc, nơi này có một cô em xinh đẹp!” Một giọng nói thô bỉ từ trong hẻm nhỏ hẹp mà u ám truyền đến. “Cô em, đi ra ngoài chơi với các anh không, các anh có rất nhiều trò chơi!” Trong lời nói mang theo nồng nặc dung tục.

Lúc này Lương Ý hận không thể đánh hai tên lưu manh không biết phải trái trước mắt một trận rồi ném vào trong sông.

“Sở Du, chúng ta đi thôi. Mặc kệ họ.” Lương Ý miễn cưỡng cười cười, cầm tay anh, chuẩn bị dẫn anh rời đi thì lại bị tên thanh niên nhuộm tóc vàng, dáng vẻ lưu manh đeo dây chuyền kim loại túm lấy một cái tay khác của cô, một tên khác ngăn cản đường đi của cô.

“Cô em, đi đâu à? Nếu không chúng ta cùng đi nhé.” Dứt lời còn dùng tay sờ sờ mu bàn tay cô.

Cảm giác buồn nôn ập tới, Lương Ý hất tay hấn ra, nhìn chằm chằm hấn, “Muốn sống thì rút ngay cho tôi!”

“Ồ, cô em, nóng tính thật đấy. Đây là bồ của em? Dáng dấp không tệ, nếu không chúng ta cùng nhau chơi đùa? Bốn người, cũng rất.” Lời còn chưa nói hết, hấn đã bị một tay Sở Du nắm lấy cổ, nặng nề nện ở trên tường, cả người bị anh nâng lên cách mặt đất. Bị giơ lên cao cách mặt đất, khoe miệng thanh niên tràn ra máu tươi, ánh mắt có chút rời rạc, có lẽ là bởi vì đòn nghiêm trọng vừa rồi khiến đầu óc hấn có chút không rõ.

“Sở Du, thả hấn đi, chớ làm lớn chuyện.” Lương Ý liếc nhìn thanh niên bởi vì thiếu dưỡng khí mà đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Thằng chó, mày lại dám đánh anh em của tao!” Một thanh niên khác thấy đồng bọn của mình bị đánh, nắm quả dấm, xông tới, chuẩn bị giáo huấn Sở Du một trận, lại bị anh một cước đá văng đến cửa kính cửa hàng đối diện, hôn mê. Cửa kính phát ra tiếng vỡ, theo tiếng mà nứt, mảnh kính vỡ tan, còi báo động lớn tiếng vang lên.

“Sở Du, đủ rồi, bọn họ đã được dạy dỗ, anh đừng nên giết hết bọn họ. Thừa dịp cảnh sát còn chưa tới, chúng ta đi nhanh lên!” Lương Ý nhón chân lên, giơ tay lên thật cao, dùng sức cạy tay anh đang nắm chặt thanh niên ra, nhưng chút hơi sức này của cô đối với Sở Du mà nói thì như muỗi chích, hoàn toàn không có chút tác dụng nào.

“Sở Du!” Lương Ý buông tha, đi tới trước lỗ tai anh, rống to.

Lúc này Sở Du mới chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn cô, trong con ngươi mang theo tàn nhẫn, cái trán lúc này như ngôi sao lóe lên trong đêm tối, so với vừa nãy thì càng chói mắt hơn. Lúc Lương Ý vẫn còn phiến não xem trấn an anh thế nào, cô đột nhiên phát hiện, gân xanh trên trán anh bắt đầu dần dần lan tràn ra hướng gương mặt.

“Sở Du, trán anh.”

“Khụ khụ.”

Tiếng ho khan cắt đứt suy nghĩ của Lương Ý, cô quay đầu nhìn lại, sắc mặt thanh niên bên kia tường đã xanh xám, mắt nửa khép nửa mở, mắt thấy không được.

“Sở Du, hần sắp chết. Buông hần ra đi!” Lương Ý cầu khẩn anh.

“Hần đừng em, đáng phải chết!” Tay Sở Du tăng thêm sức lực, Lương Ý thấy rõ mặt thanh niên càng ngày càng đen, đôi môi càng ngày càng trắng, thậm chí ngay cả tiếng ho khan hơi yếu vừa nãy cũng từ từ biến mất.

Nhưng vào lúc này “ù ù —— ù ù ——” tiếng còi xe cảnh sát vang lên, trong nháy mắt khiến cô luống cuống.

“Thiếu phu nhân!” Đầu hẻm, quần gia mặc tây trang phẳng phiu đứng ở bên cạnh thùng rác, lạnh lùng nhìn chăm chăm thanh niên trên tường cùng với thanh niên đã lâm vào hôn mê xong, cung kính xoay người lại, “Đại sư Cố!”

“Thiếu phu nhân, chúng ta lại gặp mặt.” Lập tức nói chuyện, đại sư Cố chẳng biết xuất hiện từ lúc nào giữa ngã tư đường, ông tay áo giương lên, ông tay áo thoáng qua một tia chớp vàng, Lương Ý còn chưa xem rõ màu vàng kia đến tột cùng là cái gì, thì Sở Du vẫn đang trong trạng thái nổi lại “bịch!” một tiếng té xuống đất.

“Thiếu phu nhân, chúng ta đi thôi!” Quần gia đi tới trước mặt Lương Ý, nhẹ nhàng vác Sở Du lên vai.

Lương Ý kinh ngạc nhìn nhìn hai thanh niên không rõ sống chết sau lưng một chút, “VẬY BỌN HỌ.”

“Còn chưa có chết đâu. Đi nhanh lên!” Sau khi đại sư Cố nói xong lập tức xoay người biến mất.

Xe cảnh sát càng ngày càng gần, Lương Ý biết cảnh sát cũng sắp tới, cô len lén nhìn sang quần gia đi ở phía sau cô, nếu như bây giờ trốn chạy.

“Thiếu phu nhân, đại sư Cố vẫn còn ở nơi này đấy.”

Lương Ý hiểu, đây là lời cảnh cáo, quả thật, hiện tại mặc dù quần gia không tiện hành động, nhưng nơi này dù sao còn có một “Thần côn” xuất quỷ nhập thần, cô cũng đã biết năng lực của thần côn. Hiện tại chạy trốn đối với cô mà nói thì phần thắng cũng không lớn, nếu đang lẩn trốn bị bắt lại, sau khi trở về còn có thể chọc giận mẹ Sở cùng với Sở Du, bây giờ vẫn tạm chấp nhận đi theo chân bọn họ!

Lâm vào trong suy nghĩ lẳng lặng đi ở đằng trước, ngã tư đường phía sau có một xe thể thao màu xám im ắng dừng sát ở trước đèn đường, đèn xanh sáng, chiếc xe không có chạy tới trước.

Bớt cảnh sát

“Lương tiên sinh, thật vui khi thông báo với ông, đã có kết quả kiểm tra AND rồi. Chúng tôi phát hiện khối thi thể kia không trùng khớp với kết quả AND nên không phải là con gái ông.” Cảnh sát nói qua đưa báo cáo cầm trong tay cho cha Lương, mặt kích động.

Hốc mắt cha Lương hồng hồng nhanh chóng nhìn kết quả kiểm tra, vừa thấy chữ màu đen trên mặt giấy trắng không có quan hệ máu mủ, cha Lương lập tức ngã ngồi ở trên ghế sofa.

“Lương tiên sinh.” Cảnh sát bị hành động thành linh của ông dọa sợ hết hồn, vội vàng đi lên trước an ủi.

Cha Lương khoát khoát tay, “Tôi không sao, tôi chỉ là quá khẩn trương, cho nên lập tức liền.” Nói qua ngón tay ông run rẩy gọi điện, “Đúng vậy. Không phải chị con, đúng. Nó đang cùng cảnh sát tiên sinh thương lượng những chuyện khác, chúng ta sẽ trở về.”

Sau khi ông cúp điện thoại, ngẩng đầu lên, hỏi, “Cảnh sát tiên sinh, thi thể kia đã xác nhận thân phận chưa?”

Cảnh sát lắc đầu, “Còn không có. Tạm thời cũng không có ai đến báo cảnh sát báo có người mất tích. Bây giờ chúng tôi vẫn còn dốc toàn lực điều tra.” d,đ,l,q,đ

“Ồ, vậy sao, hy vọng có thể mau sớm xác nhận.” Cha Lương tự mình lẩm bẫm.

Cảnh sát mím môi, thở dài một tiếng, “Lương tiên sinh, về chuyện Lương tiểu thư mất tích, chúng tôi sẽ hết sức tìm kiếm.”

“Cám ơn các anh.” Cha Lương cười khổ sở, để điện thoại trở về trong túi quần của mình.

24. Chương 24: Khách Không Mời Mà Đến

Ánh mặt trời sáng rỡ xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh khổng lồ, chiếu xuống sàn nhà màu đỏ sậm, một góc cửa sổ bị kéo ra, nụ hoa nhẹ nhàng lay động trên ban công, từng làn hương thuộc về hoa tươi đều theo gió nhẹ lặng lẽ tiến vào phòng chơi đùa.

Trên giường đệm mềm mại to rộng, mẹ Sở nằm ở trên giường, hai mắt nhắm chặt, đang ngủ say. Chính lúc này gò má đẹp đẽ của bà bị ánh mặt trời ấm áp chiếu lên, dưới sự soi sáng của ánh mặt trời gương mặt có vẻ ửng đỏ, tựa như thêm một tầng má hồng nhân nhạ vừa đủ.

“Cốc cốc! Cốc cốc cốc!”

Tiếng gõ cửa vang lên, mẹ Sở nhẹ nhàng mở mắt, nửa ngồi ở trên giường, lông mi thật dài màu đen chiếu rọi ở dưới ánh mặt trời thoáng qua một tia sáng.

“Vào đi.”

“Phu nhân.” Ngoài cửa đi vào là cô gái cương thi số 1, số 2 “chết đi” thì người phụ trách hầu hạ Lương Ý là Linh Cô.

Mẹ Sở thấy người tới là Linh Cô, chân mày nhẹ nhăn, sau đó lạnh nhạt mở miệng, “Chuyện gì?”

“Phu nhân, là Tiêu tiểu thư tới.” Linh Cô hơi có vẻ chần chờ nói với bà.

Mẹ Sở nghe được Tiêu tiểu thư, trong con người chìm vào suy nghĩ sâu xa, bà trầm ngâm hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng hỏi, “Cô ta có nói cho cô mục đích tới đây không?”

Linh Cô lắc đầu một cái, “Tiêu tiểu thư nói muốn nhìn thấy người mới bằng lòng nói.”

Mẹ Sở không nói, một lát sau bà đi xuống giường, đưa lưng về phía Linh Cô nói: “Tiếp đãi cô ta thật tốt, tôi sẽ đi xuống.”

“Dạ, phu nhân.” Linh Cô gật đầu, ngay sau đó xoay người rời đi.

Phòng khách

“Tiêu tiểu thư, đây là trà của cô.” Linh Cô bưng một ly trà lên, Tiêu Phái Ngải mỉm cười nhận lấy ly trà, sau cũng nói cảm ơn.

Nhấp một ngụm trà xong, vẻ mặt Tiêu Phái Ngải ngây ngốc, đặt ly trà xuống, hai mắt vô thần nhìn lướt qua biệt thự trống không, tò mò hỏi, “Sao người giúp việc nơi này hình như ít hơn trước nhiều vậy?” Từ lúc đi vào đến bây giờ cô ta tổng cộng mới thấy được ba người giúp việc, còn phải cộng thêm Linh Cô mới có thể coi là ba, so với trước kia người giúp việc trong biệt thự có thể nói là cả đàn cả lũ thì có thể nói là khác nhau một trời một vực.

Linh Cô nghe vậy giật giật khoe miệng, cười khổ sở giải thích: “Sau khi thiếu gia qua đời, phu nhân liền cho rất nhiều người giúp việc thôi việc, hiện tại đại khái cũng chỉ còn lại có 7, 8 người giúp việc già thôi. Về phần phụ trách quét dọn phòng ốc ban ngày đều là người làm thêm giờ.”

“Vậy sao.” Tiêu Phái Ngải suy nghĩ sâu xa không nói.

“Phái Ngải.” Mẹ Sở đi xuống lầu, gọi cô ta một tiếng. Tiêu Phái Ngải nhìn thấy mẹ Sở lập tức đứng lên, dịu dàng về phía bà thăm hỏi, “Bác gái gần đây thế nào?”

Mẹ Sở đi tới trước mặt cô ta, phát phát tay, Linh Cô gật đầu rời đi.

“Như cũ. Cháu thì sao?” Mẹ Sở rũ mắt, cười nhạt một tiếng, nhìn cô ta.

“Vẫn như cũ ạ.” Cô ta cúi đầu, đau thương chột lóe lên dưới đáy mắt cô ta, mẹ Sở thu hết tâm tư cô ta vào mắt, “Phái Ngải, cũng đã qua rồi. Hãy sống qua ngày thật tốt.”

“Bác gái, cháu.” Tiêu Phái Ngải muốn nói lại thôi.

“Phái Ngải, tiểu Du đã qua đời. Cháu cũng nên buông xuống. Hãy tìm người đàn ông, chăm sóc mình thật tốt.” Mẹ Sở vỗ vỗ mu bàn tay cô ta, ý vị sâu xa trấn an cô ta.

“Bác gái, bác buông xuống sao?” Trong mắt cô ta phiếm lệ, ghen ngào hỏi.

Mẹ Sở quay đầu đi, nhàn nhạt nói, “Người chết không thể sống lại, nên để xuống thì phải để xuống, cần gì phải để ở trong lòng, để ỉn khó chịu.”

“Nhưng.”

Mẹ Sở ngắt lời cô ta, “Phái Ngải, đừng suy nghĩ nữa. Cuộc sống của cháu mới là chính.”

Tiêu Phái Ngải cúi đầu, hồi lâu không có lên tiếng, cho đến khi mẹ Sở vỗ vỗ mu bàn tay cô ta an ủi lần nữa thì cô ta mới chậm rãi ngẩng đầu lên, chần chờ hỏi, “Bác gái, tiểu Du, anh ấy không phải là anh họ của cháu đúng không?”

Mẹ Sở nhăn mày, “Không có, bác và cha tiểu Du đều là con một. Làm sao con đột nhiên hỏi như thế?”

Tiêu Phái Ngải nhếch môi suy tư một lúc lâu mới nói, “Tối ngày hôm qua.”

“Tối ngày hôm qua?”

“Tối hôm qua, cháu thấy một người đàn ông giống tiểu Du như đúc.” Giọng nói của cô ta chần chờ, trong ánh mắt lộ vẻ kích động.

Sắc mặt mẹ Sở có chút cứng ngắc, không khí vây quanh hai người nhất thời lúng túng.

“Bác gái?” Tiêu Phái Ngải thấy bà không lên tiếng hồi lâu, tò mò gọi bà. Lúc này mẹ Sở mới phục hồi tinh thần lại, hướng về phía cô cười cứng ngắc, nói, “Phái Ngải, có phải cháu nhìn lầm hay không?”

Tiêu Phái Ngải lắc đầu quả quyết, “Không thể nào, bác gái, ban đầu cháu cũng cho là nhìn lầm, nhưng vì xác nhận cháu có nhìn lầm hay không, cháu còn cố ý dừng lại 5 phút. Cháu có thể thề cháu tuyệt đối không có nhìn lầm.”

“Phái Ngải, tiểu Du, nó đã qua đời.”

“Cháu biết rõ. Nhưng tối ngày hôm qua cháu thật sự thấy anh ấy.” Tiêu Phái Ngải kích động đứng lên.

Mẹ Sở cũng đứng lên theo, cầm tay cô ta, “Phái Ngải, có thể là do cháu quá nhớ tiểu Du cho nên mới nhất thời xuất hiện ảo giác mà thôi.”

“Cháu chưa từng xuất hiện ảo giác, thật sự thấy anh ấy. Hơn nữa.” Cô bỗng nhiên dừng lại, suy nghĩ sâu xa.

“Hơn nữa cái gì?”

Cô ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn mẹ Sở, “Bên cạnh anh ấy còn có một cô gái, cô gái đó. Hình như cháu đã gặp qua ở đâu rồi.” Cô ta xoay người lại, không ngừng tìm kiếm từ trong ký ức đầu mối về cô gái tối ngày hôm qua.

“Phái Ngải, có thể gần đây cháu hơi mệt mỏi. Nếu không bác gái dẫn cháu đến bệnh viện kiểm tra thử?” Mẹ Sở thấy thế, cũng tiếp tục lên tiếng trấn an cô ta.

Tiêu Phái Ngải đưa lưng về phía mẹ Sở, tức giận bất bình, “Bác cho là cháu bị thần kinh?”

Mẹ Sở ngăn ra, ngay sau đó đi tới trước mặt cô ta, “Bác chỉ cảm thấy gần đây có thể là cháu chịu áp lực tương đối lớn mà thôi, cho nên mới đề nghị cháu đến bệnh viện kiểm tra thử.”

Tiêu Phái Ngải nhìn bà hồi lâu, cuối cùng mới xoay mặt, không cam lòng nói: “Bác thật sự cảm thấy cháu bị áp lực lớn cho nên mới thấy Sở Du?”

Mẹ Sở gật đầu một cái, “Phái Ngải. Không có gì, đoạn thời gian trước bác cũng vậy, cũng y như cháu, luôn xuất hiện ảo giác, nhưng gần đây bác đã khá hơn nhiều. Cho nên, cháu cũng đừng lo lắng, không có việc gì đâu.”

Tiêu Phái Ngải cúi đầu, không nói, chốc lát sau, cô ta nâng khóe môi lên, miễn cưỡng cười, “Bác gái, cháu biết rồi.”

“Ừ.”

“Bác gái, cháu còn có chuyện, cháu đi trước ạ.” Tiêu Phái Ngải xốc túi xách trên ghế sa lon lên, hướng bà cáo từ.

Mẹ Sở đưa cô ta ra cửa thì quản gia đi ra từ trong hành lang, “Tối ngày hôm qua Tiêu tiểu thư thấy thiếu gia?”

Mẹ Sở lạnh lùng liếc ông ta một cái, hừ lạnh một tiếng, “Các người làm việc kiểu gì vậy? Sao lại để cho người khác thấy được các người?”

Quản gia cúi đầu nhận lỗi, “Là tôi không tốt. Lúc ấy không có để ý những thứ quanh mình, cho nên mới.”

“Được rồi, tôi không muốn nghe ông giải thích. Hai tên côn đồ chết chưa?” Trong con mắt mẹ Sở nồng đậm sát khí, việc hai tên côn đồ cản trở khiến bà ta cảm thấy vô cùng không vui.

“Đại sư Cổ nói, tối hôm nay đều xử lý xong bọn họ.” Quản gia cung kính nói.

“Đều? Có ý gì?”

“Còn có Lương Bân.”

“Ừ, tối hôm nay ông ta tốt nhất có thể xử lý xong toàn bộ những thứ người cản trở này. Nếu không, sẽ dùng cách thức khác xử lý toàn bộ bọn họ.” Mẹ Sở nhìn chòng chọc quản gia, nghênh ngang rời đi.

1 giờ sáng

“Nghe nói hôm nay Tiêu tiểu thư tới?”

“Ừ. Tiêu tiểu thư nói, tối ngày hôm qua thấy thiếu gia.”

“Cái gì? ! Cư nhiên bị thấy được? A Quản thật sự là không cẩn thận.” Dừng một chút lại hỏi, “Phu nhân nói gì với Tiêu tiểu thư?”

“Phu nhân nói Tiêu tiểu thư chịu áp lực quá lớn, cho nên mới xuất hiện ảo giác. Sau đó Tiêu tiểu thư không vui rồi đi.”

“Vậy sao, nhưng Tiêu tiểu thư thật đúng là si tình với thiếu gia, cũng 7, 8 năm, còn thích thiếu gia như vậy. Đáng tiếc thiếu gia thích cũng là. Ai. Nghiệp chướng!” Tiếng bước chân lộc cộc dần dần cách xa.

Lương Ý chép miệng, trong đầu không ngừng lặp lại lời nói vừa rồi của hai người giúp việc.

“Nghĩ gì?”

Thình lình xuất hiện giọng nói khiến Lương Ý lâm vào trong trầm tư giạt mình, cô hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, “Anh hù chết tôi à? Đi bộ không có tiếng động.”

Người nào đó lẳng lặng nhìn cô hồi lâu, chợt cả người giống như là mất đi trọng lực, té ở trên người cô, vùi đầu trước ngực cô.

“Anh làm gì thế hả? Rất nặng đấy.”

“Mệt mỏi.”

Lương Ý trợn mắt nhìn anh, chằm chọc nói: “Anh đi làm ruộng à? Rõ ràng ngủ cả một ngày, còn nói mệt mỏi.”

Nhà họ Lương

“Cốc cốc”

“Ai vậy? Đến đây!” Đang ở phòng khách xem tivi, Lương Tư nghe được tiếng gõ cửa thì vội vàng đi tới trước cửa, chuẩn bị mở cửa thì chợt nhớ tới lời Lương Bán nói với cô. Cô do dự một chút, quyết định xuyên qua mắt mèo nhìn tình huống trước rồi quyết định mở cửa hay không.

Xuyên qua mắt mèo, Lương Tư thấy mặt Lưu Na tái nhợt đứng tại cửa, vẻ mặt hết sức ngốc trẻ.

“Chị Na Na?” Cô vội vã mở cửa, nói với Na Na ngoài cửa, “Chị Na Na, mau đi vào.”

Lưu Na ngoài cửa nhìn cô một cái, liếc qua khung cửa thì hơi chần chờ, mới nện bước chân hơi cứng ngắc đi vào trong phòng.

“Chị Na Na, sao hôm nay trẻ như vậy chị lại tới tìm em?” Lương Tư vội vàng chạy vào trong phòng bếp rót một ly nước, sau khi ra ngoài không thấy bóng dáng cô ấy đâu, cô chạy lên lầu, quả nhiên, cô phát hiện cô ấy trên lầu.

“Chị Na Na, chị lên đây làm gì?” Lương Tư đưa ly trà trong tay cho cô ấy.

Cô ấy không có nhận lấy ly trà, cũng không trả lời cô, chỉ vòng tới vòng lui bốn phía ở lầu hai, tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì.

“Chị Na Na, có phải chị đang tìm đồ hay không?” Đi theo ở sau lưng Lưu Na, Lương Tư tò mò hỏi.

Câu hỏi của Lương Tư khiến cô ấy quay đầu, khuôn mặt tái nhợt trừ môi hơi hồng ra, hoàn toàn không có huyết sắc, ánh mắt ngốc trẻ, con người hình như cố định ở chung một chỗ, hoàn toàn không có dấu hiệu chuyển động. Cả người xem ra, có cảm giác quái dị không nói ra được.

Lương Tư bị cô ấy nhìn chòng chọc một lát, đột nhiên quay mặt, cô cảm giác quanh thân hình như bị băng bao phủ, lạnh lẽo không thôi. Cô không tự chủ được đưa cánh tay vòng thật chặt ở trước ngực sưởi ấm. Đối diện Lưu Na như vậy, trong đầu Lương Tư âm thầm dâng lên cảm giác sợ hãi.

“Lương. Bán.”

“Chị Na Na đang hỏi anh em sao?” Lương Tư nhìn cô ấy hỏi.

Cô ấy gật gật đầu. d.đ.l.q.đ

“Anh em.” Lời còn chưa nói hết, điện thoại di động liền “linh linh” vang lên, Lương Tư móc điện thoại di động trong túi ra, cô cúi đầu nhìn qua hiển thị cuộc gọi, lại nhìn người trước mắt một cái.

Lúc này cảm giác cả người mình giống như bị giam cầm trong dòng sông lạnh lẽo, trái tim đang kịch liệt co rúc lại, hô hấp cũng trở nên khó khăn. Mà nguyên nhân tạo thành tất cả chính là người hiển thị trên điện thoại di động —— Lưu Na.

25. Chương 25: Vị Khách Nguy Hiểm

“Sở Du, hôm nay chúng cùng nhau về nhà được không?” Thiếu nữ nở nụ cười rực rỡ, nét mặt tràn đầy vui sướng.

Lương Ý cố gắng muốn nhìn rõ diện mạo của cô ta, nhưng xung quanh cô ta giống như có một lớp sương mù vây kín, không để cho người khác nhìn thấy rõ.

“Tiểu Ý!”

Đám sương mù dần dần tiêu tan được một chút, Lương Ý đã thấy được đôi mắt to tròn kia. Đúng lúc gần nhìn được rõ ràng thì cơ thể cô đột nhiên lại bị người khác lắc mạnh, nhanh chóng tỉnh lại.

“Tiểu Ý.” Khuôn mặt Sở Du phóng đại ngay trước mắt, cô cũng sờ nhìn anh, sau một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, mở miệng hỏi: “Sao thế?”

“Ăn cơm.” Anh chỉ chỉ vào khay thức ăn đang bốc hơi nóng đặt trên bàn trà. Lương Ý xuống giường, đưa tay vuốt vuốt trán, bộ mặt mệt mỏi oán trách, “Gần đây dường như tôi luôn thiếu ngủ thì phải. Rõ ràng đã ngủ cả một ngày rồi, vậy mà buổi tối vẫn còn muốn ngủ. Anh nói xem, không phải tôi có vấn đề gì chứ?”

“Không đâu.” Sở Du đưa đĩa cho cô, nhẹ nhàng nói.

Lương Ý nhận lấy đôi đĩa thì khựng lại một chút, cô ngẩng đầu lên, nhìn anh một cái thật sâu.

“Có chuyện gì sao?”

“Tiêu Phái Ngải, anh còn liên lạc với Tiêu Phái Ngải không?” Lương Ý do dự hỏi. Cô nhớ cặp mắt kia, chính là của Tiêu Phái Ngải. Năm đó quan hệ giữa Sở Du và Tiêu Phái Ngải, toàn bộ trường trung học Kiều Phong đều biết, bọn họ từng được coi là cặp đôi đẹp nhất của trường. Nhớ lại hôm nay, những người giúp việc kia nói tới cô Tiêu, có lẽ chính là Tiêu Phái Ngải đi.

Sở Du nghe cô hỏi vậy thì sắc mặt có chút âm trầm, cũng không lên tiếng trả lời. Khi Lương Ý định mở miệng hỏi thêm một lần nữa thì anh lại nói: “Tôi đi ra ngoài có việc.” Sau đó đứng dậy sập cửa ra khỏi phòng.

Lương Ý ngây ngốc nhìn cánh cửa bị đóng sập lại, liếc qua thức ăn trên bàn trà đột nhiên lại thấy không còn khẩu vị gì nữa. Cô buồn bã buông đôi đĩa trong tay xuống, nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hình ảnh năm đó Sở Du cùng Tiêu Phái Ngải đứng chung một chỗ.

Không thể không thừa nhận, bọn họ quả thực là đôi tuấn nam mỹ nữ điển hình. Khi đó, lúc Tiêu Phái Ngải vừa mới chuyển vào trường trung học Kiều Phong đã lập tức khiến toàn trường oanh động. Cô ta nhanh chóng trở thành hoa khôi của trường, cũng rất nhanh trở thành bạn gái của hotboy Sở Du. Chuyện đó có thể nói là đã đá kích trái tim của vô số thiếu niên cùng thiếu nữ, khiến trường trung học Kiều Phong năm đó rơi vào tình cảnh “Tiếng kêu than dậy khắp đất trời”. tieuannhiddlqđ

“Thiếu phu nhân?”

Tiếng gõ cửa bất ngờ làm cắt đứt dòng hồi tưởng của Lương Ý, cô vội nói, “Vào đi!”

Linh Cô chậm rãi đi vào phòng, nhìn tới khay thức ăn vẫn còn nguyên ở trên bàn liền hỏi, “Thiếu phu nhân, thức ăn không hợp khẩu vị sao?”

Lương Ý lắc đầu, “Không phải do thức ăn, là do tôi không thấy đói bụng thôi.”

“Có cần để bác sĩ khám qua xem sao không?”

“Không cần. Bụng nó đi đi. Khi nào đói bụng tôi sẽ ăn.”

“Vậy được.” Linh Cô đi tới trước bàn trà, lúc chuẩn bị bưng thức ăn lên, lại quay đầu về phía cô nói, “Thiếu phu nhân, phu nhân mời cô qua thư phòng một lát.”

“Để làm gì?” Lương Ý vừa nghe thấy mẹ Sở gọi cô đến thư phòng thì không khỏi khẽ nhủ mày, trong lời nói mang theo sự chán ghét nhàn nhạt.

“Phu nhân không nói gì với tôi cả.” Linh Cô nhẹ nhàng cười một tiếng, sau khi thu dọn hết thức ăn thì nói: “Thiếu phu nhân, tôi dẫn cô đi.”

Lương Ý không vui hất mặt, “Có thể không đi không?”

“Thiếu phu nhân. Phu nhân không thích người khác cãi lại lời của mình. Cô chỉ cần qua đó một lát thôi.” Linh Cô tận tình khuyên bảo.

Lương Ý khề cằn rằng, đứng lên, “Tôi đi!”

Thư phòng.

Lương Ý đứng ở trước cửa thật lâu mà vẫn không đi vào, mỗi lần cô giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa thì lại không nhận được thả tay xuống. Sau khi lặp đi lặp lại như thế không biết bao nhiêu lần, bên trong bỗng vang lên giọng nói nhu hòa của mẹ Sở, “Tiểu Ý, vào đi!”

Lương Ý ảo não nhỏ giọng nguyên rửa vài câu, sau đó mới miễn cưỡng mở cửa đi vào.

“Tiểu Ý, ăn cơm chưa?” Bà nói cười vui vẻ đi đến trước mặt cô, bộ dạng như một trưởng bối quan tâm đến con cháu trong nhà. tieuannhiddlqđ

Lương Ý liếc bà một cái, không tình nguyện trả lời, “Đã ăn rồi ạ.”

“Hình như tiểu Ý có ý đối địch với dì thì phải.” Mẹ Sở nói xong, nụ cười càng sâu hơn.

Ánh mắt Lương Ý phòng bị nhìn bà, hỏi thẳng, “Rốt cuộc dì tìm cháu có chuyện gì? Nếu chỉ là nói mấy chuyện tầm phào như vậy thì cháu xin phép về phòng trước.”

“Tiểu Ý, cháu rất ghét dì phải không?” Mẹ Sở vẫn không trả lời vấn đề của cô.

Lương Ý tức giận nói, “Cháu ghét dì, thử hỏi có người nào sẽ thích kẻ đã bắt cóc mình chứ? Đầu óc của cháu cũng không có vấn đề.”

“A, tiểu Ý, cháu đối đãi với bà nội tương lai của con mình như vậy, có phải là có chút. quá đáng rồi không?” Khóe miệng của bà cong lên, nhưng đôi mắt mê hoặc lòng người kia lại hoàn toàn không có một chút ý cười.

“Cái gì mà đứa bé? Dì đang nói những nói cuội gì đó?”

“Tiểu Ý, chẳng lẽ cháu không muốn sinh cho Sở Du một đứa nhỏ? Lúc trước dì đã nói rất rõ là muốn bế cháu nội, không phải sao?” Mẹ Sở xoay người lại, đưa lưng về phía cô, không nhanh không chậm nói.

“Hừ, dì thật buồn cười, dì Sở! Dì thật sự cho rằng cháu sẽ cam tâm tình nguyện mà sinh cháu cho kẻ đã bắt cóc mình ư?! Dì đang mơ ngủ sao?” Lương Ý hừ lạnh một tiếng, cười trào phúng nói.

“Ý của cháu là cháu không muốn? Chẳng lẽ, cháu không muốn về nhà nữa rồi?” Mẹ Sở giễu cợt xem thường.

“Dì cho rằng cháu còn có thể tin tưởng lời của dì? Dì chính là một kẻ lừa gạt.” Lương Ý không một chút lưu tình chỉ trích mẹ Sở.

Mẹ Sở xoay người lại, nụ cười trên khóe miệng vẫn chưa thu lại, chỉ có điều nhiệt độ trong ánh mắt kia lại thấp hơn vài phần so với lúc đầu. “Nếu cháu đã không muốn, vậy dì cũng không ép. Đi về trước đi, dì hi vọng cháu có thể suy nghĩ kỹ một chút.”

Lương Ý đối với thái độ của mẹ Sở cảm thấy khá kinh ngạc, tuy trong lòng có nghi hoặc nhưng cũng không hỏi quá nhiều, cô quyết định quay về phòng trước.

Lương Ý vừa mở cửa phòng ra đã nhìn thấy Sở Du đang ngồi ở bên giường. Ánh sáng trong phòng có hơi tối, ngoại trừ đèn bàn thì cả căn phòng lớn như thế lại không bật một cái đèn nào khác. Ánh đèn mờ nhạt chiếu lên áo sơ mi trắng của anh, khiến màu áo nhuộm một màu đỏ nhàn nhạt giống như vỏ quýt. Anh khẽ cúi đầu, tóc trước trán rủ xuống che khuất đôi mắt mê người kia, ngũ quan tuần mỹ ở dưới ánh đèn như ẩn như hiện.

“Sở Du?” Lương Ý bước lên phía trước, nhẹ nhàng gọi một câu.

Anh vẫn không ngẩng đầu, cũng không đáp lại, tựa như hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi của cô. Lương Ý vươn tay, định đẩy vai của anh, nhưng không ngờ lại bị anh bắt được, dùng sức lôi kéo, đem cả người cô ngã xuống giường, sau đó đè cả người lên cơ thể cô.

Lúc này Lương Ý mới phát hiện ra, con người vốn đen nhánh của Sở Du hiện giờ lại biến thành màu đỏ tươi như máu khiến người ta kinh ngạc.

“Sở Du, mắt của anh.”

“Tại sao em không muốn? Có phải em vẫn còn thích hấn ta hay không?!” Sở Du giận dữ lớn tiếng chất vấn, ngón tay bóp chặt lấy bả vai của Lương Ý, từng khớp xương trên ngón tay mảnh khảnh nổi lên gân xanh chằng chịt.

Lương Ý có cảm giác bả vai của mình sắp bị anh bóp nát rồi, “Buông tay! Đau quá!” Cô nhìn Sở Du hét lớn, cố gắng dùng tay đẩy ra, muốn thoát khỏi khống chế của anh.

Lời nói theo bản năng của Lương Ý lại càng khiến cho Sở Du thêm tức giận, “Buông tay? Em muốn tôi buông tay? Không thể nào! Vĩnh viễn không thể! Cho dù chết, tôi cũng muốn cùng em chết chung một chỗ. Có trở thành quỷ tôi cũng không bỏ qua cho em!”

“Anh bị thần kinh à?” Lời nói của Sở Du cũng chọc giận Lương Ý, cô bắt đầu không lựa lời mà công kích anh, “Tôi nói cho anh biết, cho dù chết tôi cũng không muốn chết chung với anh. Kể thần kinh giống như anh, tôi vĩnh viễn sẽ không thích anh, sẽ không bao giờ đi cùng với anh. Anh hiểu chưa?!”

Sở Du dữ tợn nhìn cô chằm chằm, con người đỏ thẫm toát ra sát khí. Lương Ý bị sự tàn độc nơi đáy mắt của anh hù sợ, không giãy dụa nữa. Nhưng đúng vào lúc này, anh lại đột nhiên cúi đầu, hung hăng cắn vào cổ cổ của cô một cái.

Cảm giác đau đớn truyền đến ngay lập tức, Lương Ý cảm thấy cổ của mình dinh dính nhờn nhớt, cúi đầu xuống nhìn, lúc này mới phát hiện ra bên trái cổ cô bắt đầu chảy ra một dòng máu tươi.

“Anh làm cái gì thế? !” Lương Ý nhìn Sở Du rống to.

Sở Du không để ý đến cô, ngược lại bắt lấy đôi tay vừa ngừng một lát lại bắt đầu giãy dụa của Lương Ý, tay còn lại thì điên cuồng xé rách quần áo của cô. Quần áo nhanh chóng bị trút hết ra, bả vai trắng nõn trong nháy mắt chiếm lấy sự chú ý của anh, tròn mắt đỏ quạch càng thêm thắm lại.

Đôi môi lạnh lẽo trùm lên da thịt cô điên cuồng liếm mát, trên da thịt trắng ngần lần lượt lưu lại từng dấu ấn đỏ sẫm. Cánh môi tiếp tục đi xuống dưới, áo ngực màu đen gây trở ngại cho sự xâm chiếm của anh, Sở Du không chờ nổi đến khi cởi nó xuống nên vội vàng gạt lên trên.

Lương Ý thấy anh lôi kéo áo ngực của mình thì lập tức luống cuống, cố gắng dùng hết sức lực toàn thân tránh thoát khỏi tay của Sở Du, sau đó gơ chân đạp anh một cái. Bị vẻ đẹp trước mắt mê hoặc, Sở Du nhất thời vô ý, bị đá ngã ra sau, Lương Ý thấy vậy tức khắc lăn một vòng lao xuống giường.

Cô chạy ra phía sau giường, Sở Du đang mất lý trí cũng vọt ngay tới, vươn tay ôm lấy cô từ đằng sau, dùng sức kéo cô về lại giường. Anh đẩy Lương Ý nằm sấp xuống, dùng tay cởi nút áo ngực sau lưng.

Lương Ý bị anh đè ở phía dưới, động cũng không thể động, trong lòng vô cùng sốt ruột. Khi vô tình ngửa đầu lên, một lọ thủy tinh nhỏ cách đầu giường không xa lọt vào tầm mắt của cô. Lương Ý cắn răng, nhanh chóng với tay lên lấy cái lọ đó, sau khi lấy được thì dùng toàn bộ sức lực còn lại đập mạnh về phía sau. . .

. . .

Nhà họ Lương.

“Chị Na Na, em nhận điện thoại trước được không?” Giọng nói Lương Tư run run hỏi Lưu Na.

“Lưu Na” cứng đờ gật đầu một cái, sau đó chậm rãi xoay người, tiếp tục đi lại trong phòng.

“Alo, em là Lương Tư. Là chị sao? Chị Na Na.” Một tiếng “chị Na Na” này cô không dám nói quá to, lấy tay che lại điện thoại, nhỏ giọng gọi một câu, thỉnh thoảng còn len lén liếc cô gái kia một chút, từng giây từng phút chú ý đến cử động của cô ta.

“Ừ, là chị. Sao em lại nói nhỏ như vậy?” Ở đầu dây bên kia, Lưu Na cau mày hỏi.

Đúng là giọng nói chuyện bình thường của chị Na Na. Đúng lúc Lương Tư chuẩn bị nói ra chuyện quái dị đang xảy ra hiện giờ thì cô nhìn thấy “Lưu Na” đang chuẩn bị bước lên lầu. Lương Tư vội vàng cúp điện thoại, chạy ra ngăn cản.

“Cái đó, chị Na Na, mẹ em vẫn đang ngủ ở trên lầu, không nên quấy rầy bà thì hơn, có được không?” Lương Tư miễn cưỡng nở nụ cười, trong đầu đã sớm rối loạn không biết phải làm sao.

“Lưu Na” lẳng lặng nhìn cô hồi lâu, sau đó mới gật đầu một cái.

“Chị Na Na, chị tới tìm anh trai của em sao? Anh ấy không có ở nhà.” Lòng bàn tay của Lương Tư đã đổ đầy mồ hôi.

Cô ta nhúu mày, nhưng cũng không có ý định rời đi, “Uông Uông —— uông uông uông ——”.

Đa Đa nhe răng, trợn mắt, lắc lắc cái móng mập của nó từ trên lầu lao xuống, nhào vào người “Lưu Na”.

“Đa Đa ——” Lương Tư bị dọa giật mình làm rơi điện thoại trong tay.

Một “người”, một con chó quấn chặt lấy nhau. Lương Tư muốn tách bọn họ ra, sợ vật kia sẽ làm Đa Đa bị thương, nhưng Đa Đa giống như nhìn thấy kẻ thù giết cha, hàm răng bén nhọn không ngừng hướng về phía “Na Na” điên cuồng cắn xé. Lương Tư không thể làm gì khác hơn là đi tới sau lưng Đa Đa, ôm chặt lấy nó từ phía sau, muốn kéo nó từ trên người “Na Na” xuống.

Lương Tư cố gắng hai ba lần nhưng một “người”, một con chó vẫn không thể tách được ra. Khi cô chuẩn bị bỏ cuộc thì “Na Na” đột nhiên hóa thành một làn khói mù mịt rồi biến mất, trên đất chỉ còn lại một tờ giấy trắng đã bị cắn tới tả, trên tờ giấy đó còn tản ra một loại hương thơm ngòn ngọt.

26. Chương 26: Chuyện Cũ Hồi Còn Trẻ (5)

Sở Du đứng nghiêm ở trong phòng học yên tĩnh, trong tay nắm thật chặt một phong thư viết tuyệt đẹp, mày kiếm nhúu chặt ở chung một chỗ, đáy mắt đều là thấp thỏm.

Lúc này trong phòng học không có một bóng người ngoại trừ một mình anh, cửa phòng học mở lớn, xé chiều có gió nhẹ xen lẫn một ít khô nóng cuốn tới, lướt qua mái tóc đen nhánh mà dày của anh. Anh chậm rãi đi tới chỗ ngồi của Lương Ý, ngón tay hơi run, đem phong thư bỏ vào trong ngăn kéo của cô, chuẩn bị xoay người rời đi, vào lúc anh đang muốn cất bước rời đi thì như bị thứ gì quấy nhiễu, lại quay trở về, lấy phong thư đã bị anh làm cho nhăn nhúm ở trong ngăn kéo ra.

Anh nhìn chằm chằm phong thư trong tay hồi lâu, tựa như là đã hạ quyết tâm, lần nữa chậm rãi đem phong thư bỏ vào trong ngăn kéo. Bỗng một hồi tiếng bước chân dồn dập truyền tới, anh theo bản năng đưa tay muốn lấy phong thư trong ngăn kéo về.

“Bạn học Sở?” Cô gái đứng ở cửa kính ngạc nhiên nhìn anh.

Không còn kịp rồi! Sở Du lập tức rút bàn tay đang mò vào trong ngăn kéo ra, xoay người lại, mặt không thay đổi nhìn chòng chọc cô ta một cái, sau đó giả bộ như không có việc gì rời khỏi phòng học.

Cô gái thấy anh không nói, chán nản cúi đầu, len lén liếc bóng dáng anh rời đi, gương mặt hiện lên đỏ ửng. Đợi bóng dáng kia hoàn toàn biến mất ở tầm mắt của cô ta, cô ta mới lưu luyến không rời chậm rãi đi tới bên cạnh chỗ ngồi của Lương Ý, ngồi xổm người xuống kéo sách trong ngăn kéo của cô ra. Vào lúc cô ta đang tìm kiếm quyển sách làm bài, một phong thư bất ngờ rơi trên mặt đất. Cô ta tò mò nhặt phong thư lên.

“Đây là. Thư tình?” Cô ta nhìn phong thư tinh xảo trong tay thì ngạc nhiên nói.

Cô ta đứng lên, nhìn lướt qua bốn phía, phát hiện không có ai, nhanh chóng mở lá thư ra, bắt đầu đọc. Theo thời gian đọc càng dài, lúc mới đầu khuôn mặt cô ta từ rất hiếu kỳ cuối cùng biến thành tức giận. Cuối cùng, cô ta hung tợn vò lá thư thành một cục ném xuống đất. Khuôn mặt thanh tú bởi vì tức giận mà trở nên vô cùng dữ tợn.

Nửa ngày trôi qua, cô ta đột nhiên cười ác độc, ngồi xổm người xuống nhặt lá thư lên, tiếp đó vuốt phẳng lại bức thư đã bị vò thành một cục, cuối cùng đem lá thư bỏ vào trong phong thư tinh xảo, cất xong, thu hồi cặp xác.

Vào lúc cô ta đang chuẩn bị rời thì cô nhớ tới việc Lương Ý giao phó, vì vậy ở trong một đồng thư rút ra quyển vở mới tinh, xoay người rời phòng học.d.d.l.q.d

Ngày hôm sau

Sắc mặt cô gái có chút gấp gáp đứng ở cửa lớp học, sau khi Lương Ý thấy cô ta đến, lập tức hào hứng chạy ra phòng học, đi tới ngoài hành lang, vỗ vỗ bả vai của cô ta, nở nụ cười thật tươi, nói: “Sao cậu đã tới?”

“Tớ có chút chuyện muốn tìm bạn học lớp cậu.” Cô ta cười ngượng ngùng, cúi đầu.

Lương Ý nghe vậy, chán nản nói, “Hóa ra không phải cậu tìm tớ, xem ra tớ thật sự là tự mình đa tình rồi.”

“Tiểu Ý, đừng nói tớ như vậy.” Cô ta cười xin lỗi, sau đó kéo tay cô qua, an ủi cô, “Cậu vĩnh viễn đều là bạn tốt nhất của tớ.”

“Thật? Cả đời?”

“Dĩ nhiên.” Cô ta gật đầu thật mạnh.

“Ừ, tớ cũng thế.” Lương Ý hài lòng gật đầu, tiếp tò mò hỏi, “Vậy cậu tìm ai trong lớp tớ?”

Khuôn mặt cô ta bởi vì câu hỏi của Lương Ý mà lập tức trở nên đỏ bừng, cô ta cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Sở Du.”

Lương Ý kinh hãi, “Cậu tìm cậu ấy? Tìm cậu ấy làm gì?” Cô thật đúng là không biết lúc nào thì cô bạn này có qua lại với Sở Du.

Cô ta ngượng ngùng không thôi, lắc lắc tay cô, “Cậu hãy gọi cậu ấy ra đây giúp tớ trước đi, ngày mai tớ sẽ nói rõ chuyện này với cậu, được không?”

Lương Ý ngạc nhiên nhìn bộ dáng không hề của cô ta, không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

“Vậy cậu đi vào gọi cậu ấy giúp tớ đi.” Cô ta đẩy sau lưng cô một cái, đẩy cô vào phòng học, Lương Ý không hiểu rõ quay đầu lại nhìn cô ta vài lần, sau mới chậm rãi đi tới trước mặt Sở Du.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú khiến tim người ta không nhịn được đập bùm bùm kia, Lương Ý xoay mặt đi.

Lương Ý đến, khiến lòng bàn tay Sở Du đặt ở dưới mắt ghế không nhịn được toát ra một hồi, mặc dù khuôn mặt anh vẫn duy trì lạnh lùng thường ngày, nhưng trên lỗ tai trắng nõn cũng đang xoa một tầng màu hồng nhạt, trái tim cũng đập nhanh gấp đôi so với bình thường. Bởi vì Lương Ý đứng ở trước mặt anh hồi lâu cũng không nói, bởi vì khẩn trương, anh không nhịn được dùng các đốt ngón tay nhẹ nhàng ma sát với xà ngang dưới mắt ghế, xà ngang phát ra tiếng vang “kít kít”, nhưng bởi vì thời gian tan lớp tương đối huyền ảo, cũng không có người nghe được, ngoại trừ chính anh.

“Cái đó.”

Lương Ý đột nhiên mở miệng, ánh mắt của anh như được bám chặt theo tầm mắt bối rối của cô, lòng bàn tay đã ướt sũng.

“Bên ngoài có người tìm cậu.” Cô nhanh chóng đem những lời mình phải nói nói ra, sau đó lập tức xoay người rời đi.

Anh sững sờ nhìn bóng dáng cô rời đi, màu hồng trên lỗ tai nhanh chóng tiêu tán, trái tim sau khi cô nói dứt lời trong phút chốc giống như không hề nhảy lên nữa, cảm giác mất mát chiếm cứ trong đầu anh. Hồi

lâu sau, anh mới thần thờ đứng lên, đi ra phòng học, cảm giác dinh dính trong lòng bàn tay cũng theo gió nhẹ thổi qua mà khô ráo.

“Bạn học Sở.”

Đứng tại cửa nhìn thấy mặt Sở Du thất hồn lạc phách thì mặc dù lửa ghen trong lòng cô gái đã sắp đốt cháy mình hầu như không còn, nhưng vẫn cố gắng kéo ra một nụ cười dịu dàng mà ngưng ngừng.

“Là cậu.” Sở Du nhận ra cô ta, chính là cô gái ngày hôm qua bỗng nhiên xuất hiện ở trong phòng học.

Cô ta gật đầu một cái, sau đó mặt cúi thấp, một bộ dáng uất ức, dịu dàng nói với anh, “Chúng ta có thể tới một nơi yên tĩnh nói chuyện một lát được không? Về chuyện ngày hôm qua ở trong ngăn kéo đồ. . . .”

Cô ta muốn nói lại thôi khiến Sở Du không khỏi nhú mày, anh vốn muốn cự tuyệt yêu cầu của cô ta, nhưng vừa nghĩ tới lá thư trong ngăn kéo ngày hôm qua, anh không tình nguyện lắm, nhẹ gật đầu một cái.

Hai người cùng nhau rời đi, làm cho vô số người suy đoán.

Thư viện

Cô gái lấy phong thư tình sảo ra từ trong túi xách, đưa trả lại cho anh. Sau đó áy náy nói với anh, “Bạn học Sở, lá thư này là tiểu Ý bảo tôi trả lại cho cậu. Cậu ấy nói, rất xin lỗi, cậu ấy không thể tiếp nhận tình cảm của cậu, còn nữa, xin cậu sau này đừng viết những thứ này cho cậu ấy nữa, cậu ấy cảm thấy rất phiền.”

Khuôn mặt Sở Du cứng đờ nhận lấy lá thư, thật lâu không nói, đau đớn trong con người thật sự làm cho trái tim người ta không khỏi có cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo.

“Bạn học Sở tó. . . .”

“Tại sao bảo cậu đến nói với tôi?” Anh ngẩng đầu lên, ngắt lời cô ta, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào cô ta.

Cô ta hơi sững sờ, ngay sau đó nhẹ nhàng nói, “Cậu ấy và cậu là bạn trên bạn dưới, nếu như tự mình đến nói với cậu, cậu ấy cảm thấy tương đối lúng túng, cho nên liền nhờ tớ giúp cậu ấy cự tuyệt cậu.”

“Tôi không tin.” Anh lạnh lùng thốt lên, lá thư trong tay bị năm ngón tay anh nắm chặt thành giấy vụn, lúc này năm ngón tay trắng nõn trời lên những gân xanh, ngay cả móng tay mềm mại cũng phiem màu trắng xanh.

Cô gái âm thầm cắn răng, bày ra dáng vẻ muốn nói lại thôi, một lúc sau, cô ta mới khó khăn nhìn anh, hèn nhát mở miệng, “Tiểu Ý, thật ra thì cậu ấy đã có bạn trai.”

Sở Du luôn luôn lấy biểu tình lạnh lùng quen có bỗng khuôn mặt xuất hiện rạn nứt, ngón tay nắm chặt lá thư của anh chợt buông ra, lá thư im lặng rơi xuống đất, đôi mắt anh bị kinh sợ, ngạc nhiên và đau đớn đồng thời chiếm cứ.

Anh cảm giác buồng tim của mình giống như là bị người ta dùng lực nắm kéo không ngừng, điên cuồng nắm kéo, đau không thôi, nhưng vừa không có cách nào ngừng đau, anh cảm giác buồng tim của mình tựa như bị đập vụn.

“Tôi không tin. . . .” Anh tự mình lẩm bẩm, đầu ngón tay trên bàn không ngừng run rẩy, sợi tóc trên trán che kín trông mất thâm thúy của anh, chỉ để lại một bóng ma.

“Tớ không có lừa cậu, nếu cậu không tin, hôm nay tan học thì bạn trai tiểu Ý sẽ đến đón cậu ấy. Cậu có thể đi nhìn xem.” Cô ta nhẹ nhàng lưu lại những lời này, tiếng chuông vào học chậm rãi vang lên, cô ta nhìn anh thật sâu một cái, rời khỏi thư viện.

Sau khi tan học

Từng tốp học sinh kéo thành nhóm đi ra cửa trường học, Lương Ý đứng ở cửa trường học, hết nhìn đông tới nhìn tây. Hồi lâu đi qua, cô gái bước nhanh ra cửa trường học, thở hồng hộc đi tới trước mặt cô, cúi người xuống, “Thật xin lỗi, vừa rồi tớ có chuyện, cho nên đến muộn.”

“Không sao, chúng ta đi thôi!” Lương Ý thờ ơ cười cười.

Lương Ý đang chuẩn bị rời đi, cô gái lại đột nhiên dừng bước lại, nói với cô, “Tiểu Ý, xin lỗi, tớ quên cầm bài tập số học hôm nay. Nếu không cậu trở về trước đi.”

Lương Ý chép miệng, sau đó gật đầu một cái, rời đi. Đứng ở sau lưng cô, cô gái lại nhếch lên nụ cười châm chọc nhìn bóng lưng cô rời đi, lẳng lặng đứng nghiêm ở trước cửa trường.

Một thân một mình đi lại ở trong hẻm nhỏ, Lương Ý nhảy trái nhảy phải nhảy về phía hướng về nhà, “Tiểu Ý?” Một giọng nam kinh ngạc truyền đến, Lương Ý xoay người lại, nhìn thấy người đến là hàng xóm Trịnh Tụng Dịch, anh Trịnh, vì vậy vung tay lên, cười đi về phía anh ta chào hỏi, “Anh Trịnh.”

“Tiểu Ý, sao hôm nay em về nhà một mình?” Trịnh Tụng Dịch chạy chậm tới trước mặt cô, kéo ra nụ cười sáng khoái, sờ sờ đầu cô.

“Àm Trịnh, anh đừng sờ đầu em nữa, sờ nữa sẽ thành đầu trọc.” Lương Ý không vui mừng lắm gạt tay anh ta ra.

“Sờ một cái thì làm sao sẽ thành đầu trọc, nhất định là chú Lương nói cho em, có đúng hay không?” Trịnh Tụng Dịch suy đoán.

Mặt Lương Ý kinh ngạc nhìn anh ta, “Làm sao anh biết?”

“Bởi vì chú Lương đầu trọc á! Chú ấy chắc chắn sẽ không thừa nhận nguyên nhân chú ấy đầu trọc là bởi vì chính chú ấy, cho nên nói với em là bị người ta làm cho thành đầu trọc, dùng để chứng minh mình đầu trọc không phải là bởi vì mình.” Trịnh Tụng Dịch nhẹ nhàng cười, vừa nghĩ tới nghĩa chánh ngôn từ chú Lương dạy Lương Ý thì không nhịn được cười lớn.

Lương Ý ra vẻ bình tĩnh hiểu ra, “Hoá ra là như vậy!”

“Ề hèm. Chúng ta đi thôi!” Trịnh Tụng Dịch lại đưa “ma chảo” ra sờ sờ đầu Lương Ý.

Lần này Lương Ý không có cự tuyệt, chỉ dùng bộ dáng oán phụ nhìn anh chăm chăm.

“Dùng!”

“Thứ gì?” Lương Ý nghe được tiếng vang, vội vàng xoay người lại, phát hiện thùng rác cách hơn 10m đổ xuống, đồ bỏ đi phân tán đầy đất.

“Có lẽ là gió thổi. Chúng ta đi thôi.” Trịnh Tụng Dịch cau mày, kéo tay Lương Ý qua, xoay người rời đi.

Lương Ý quay đầu lại nhìn mấy lần sau cũng đi theo rời khỏi ngõ hẻm.

Buổi tối

Trong phòng không ngừng phát ra tiếng “bịch bịch”, đó là tiếng vật thể rơi dưới đất, cái âm thanh này đã kéo dài chừng 20 phút, người giúp việc đứng ở cửa phòng thấp thỏm nhìn cửa phòng, cũng không dám tùy tiện tiến vào.

“Xảy ra chuyện gì?” Quản gia nghe người giúp việc báo cáo, vội vàng chạy tới, chất vấn người giúp việc tại chỗ.

Các người giúp việc nghe quản gia chất vấn, đều hạ thấp đầu, không nói.

“Nói mau!” Quản gia lạnh giọng quát. Đám giúp việc không khỏi sợ run cả người, sau đó mới ấp úng mở miệng, “Là thiếu gia, hôm nay thiếu gia trở lại đã vào trong phòng không ngừng ném đồ đạc, cũng không cho chúng tôi vào.”

Quản gia nhíu mày, lạnh giọng nói với họ, “Các người đi xuống trước!”

“Vâng” Các người giúp việc gật đầu một cái, vội vàng rời đi.

Sau khi toàn bộ người giúp việc rời đi, quản gia gõ cửa phòng một cái, người bên trong phòng vẫn không đáp lại, tiếng vật thể rơi xuống bên trong phòng vẫn liên tiếp không ngừng, quản gia gõ cửa lần nữa, bên trong gian phòng vẫn không đáp lại.

Quản gia bắt đầu dẽ móc chìa khóa ra, mở cửa, cả phòng bữa bãi khiến ông ta không khỏi sững sờ, tất cả đồ bên trong gian phòng có thể ném thì lúc này đã bị ném toàn bộ ở trên sàn nhà, cả căn phòng gần như không có một vật thể nguyên vẹn, trừ vật thể to lớn còn có thể giữ được đầy đủ tình trạng bên ngoài ra. Mà mặt Sở Du tái nhợt giờ phút này trong tay còn gờ cao đèn bàn tuyệt đẹp, đang chuẩn bị ném xuống.

“Thiếu gia, cậu làm sao vậy?” Quản gia cau mày hỏi.

Sở Du không trả lời ông ta, lúc này đang thở dốc có chút gấp rút, gương mặt lạnh lùng mang theo dữ tợn đáng sợ, hung tợn chất vấn ông ta, “Ông vào để làm gì?”

“Thiếu gia, hôm nay tâm tình của cậu không tốt sao?” Quản gia đi thẳng tới trước mặt anh, đoạt lấy đèn bàn trong tay anh.

“Không có quan hệ gì với ông!” Đèn bàn bị đoạt đi, tâm tình của anh càng thêm hung ác, anh dùng lực đẩy quản gia trước mặt ra, quản gia không phòng bị nên bị xô ngã xuống mặt đất, rơi xuống mảnh kính tán lác ở dưới đất, máu tươi nhất thời chảy đầy đất.

27. Chương 27: Kế Hoạch Đồng Hồ Quả Lắc

Trên cổ đeo băng vải vòng quanh nặng nề, lòng bàn tay Lương Ý nắm thật chặt dải băng màu trắng, cô ngồi xổm người xuống, không ngừng sờ mó hướng về phía đồng hồ quả lắc rơi xuống đất.

“Cốc cốc!”

Sau khi Lương Ý nghe được tiếng gõ cửa thì vội vàng thu hồi dải dây trong tay, sau đó giả bộ như không có việc gì, mở miệng, “Vào đi!”

Linh Cô bưng thức ăn, chậm rãi tiến vào.

“Thiếu phu nhân, đây là thức ăn thiếu gia tự mình làm cho cô. Cô mau tới đây ăn đi.” Linh Cô dọn thức ăn xong, nói với Lương Ý.

Lương Ý vừa nghe đây là bữa cơm do Sở Du làm, nhất thời mất khẩu vị, “Tôi không muốn ăn cơm do anh ta làm, bưng đi cho tôi!”

Linh Cô nghe vậy, thoáng không biết nên làm như thế nào cho phải, cuối cùng đành phải lúng túng khuyên lớn cô, “Thiếu phu nhân, mặc dù thiếu gia làm sai, nhưng cô cũng không nên vì chuyện này mà làm khó thân thể của mình.”

Lương Ý hừ lạnh một tiếng, “Tôi mặc kệ, chỉ cần là anh ta làm thì tôi đều không ăn!”

Linh Cô thở dài bắt đầu dẽ, nhìn ra ngoài cửa, ngay sau đó bắt đầu dẽ thu sạch thức ăn vào trong khay, trước khi đi, cô ta nhìn Lương Ý đang đôi tay ôm ngực, bộ mặt không vui một cái.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân không ăn.” Sau khi đóng cửa phòng cô ta lập tức báo cáo cho Sở Du ngoài cửa.

Sở Du gật đầu một cái, phát phát tay, ý bảo cô ta rời đi. Sau khi Linh Cô rời đi, anh đứng ở ngoài cửa một hồi lâu, mới chậm rãi gờ tay lên, gõ cửa phòng một cái, nhưng Lương Ý bên trong lại như không nghe được, không trả lời anh.

“Cốc cốc!” Anh lại gõ gõ, vẫn không có bất kỳ đáp lại nào, cuối cùng anh đành mở cửa, cửa phát ra một tiếng vang, Lương Ý ngồi chồm hổm trên mặt đất đột nhiên đứng thẳng lên, lại đột nhiên ngồi xổm người xuống, từ trên mặt đất nhấc lên thứ nào đó.

“Nhặt cái gì?” Sở Du nhíu mày một cái, nhìn chằm chằm bàn tay nắm chặt của cô.

Lương Ý quay đầu, không trả lời anh, tay phải lặng lẽ thu về phía sau đầu đi. Sở Du thấy thế, bước nhanh đi tới trước mặt cô, kéo tay phải của cô ra, cạy mở năm ngón tay cô, trong lòng bàn tay có một con chuột lớn ước chừng mô hình nhỏ đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của anh.

“Anh đang làm gì đấy hả?” Lương Ý giận dữ, hất tay của anh ra, chất vấn anh.

“Anh. Anh chỉ” Sở Du muốn giải thích, nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Lương Ý cắn răng, xoay người lại, mặt không thay đổi lướt qua anh, ngồi trên ghế sa lon. Lúc này bàn tay nắm chặt của cô đã dính một tầng mồ hôi thật mỏng. Cô không khỏi âm thầm thấy may mắn ở dưới đáy lòng, thật may là không có phát hiện.

“Ăn cơm?” Anh đi tới phía sau cô, cẩn thận từng li từng tí nói với cô, ánh đèn sáng ngời chiếu rọi lên trán anh, trên trán có một vết đỏ màu hồng bắt mắt như ẩn như hiện giọi vào trong tầm mắt Lương Ý.

Lương Ý mãi miết nhìn vết đỏ trên trán anh thật lâu, không nhanh không chậm mở miệng chọc anh, “Sao anh không tiếp tục nổi điên giống ngày hôm qua?”

Sở Du cúi đầu, giọng nói hơi khàn khàn, “Anh không cố ý, chỉ là một”

“Thôi, tôi cũng không muốn nghe anh giải thích, dù sao tôi cũng đập vào đầu anh, cho qua chuyện này. Về phần cổ của tôi, không có quan hệ gì với anh, là tự tôi cắt.” Lương Ý tức giận quay đầu.

“Thật xin lỗi.”

“Câm miệng! Tôi không muốn nghe, cũng không muốn gặp lại anh. Từ nay chúng ta cầu thuộc về cầu, đường thuộc về đường.” Ba lần bốn lượt nổi điên, cô đã chịu đủ rồi.

Sở Du vừa nghe lời của cô, trông mắt hơi có vẻ áy náy lập tức bị kinh sợ thay thế, “Đừng mà, tiểu Ý.” Anh kéo lấy ống tay áo của cô.

“Tránh ra. Chớ kéo hư quần áo của tôi.” Cô hung tợn nhìn chằm chằm tay anh, chán ghét đẩy tay của anh ra.

Anh sững sờ nhìn bàn tay bị cô đẩy ra vô tình, chốc lát sau, mặt không thay đổi anh đột nhiên đứng lên, giờ bình hoa xinh đẹp mới vừa thay không bao lâu lên cao, hung hăng quăng, bình hoa bị ném bể tán lạc đầy mảnh vụn, Lương Ý bị giạt mình.

“Anh lại phát điên cái gì?” Cô đứng lên từ trên ghế salon, đá đá mảnh vụn bắn vào cạnh chân cô, hướng về phía anh lớn tiếng chất vấn.

Sở Du không để ý đến chất vấn của cô, mà đi tới bàn trang điểm bên cạnh, hung hăng gạt hết tất cả mọi thứ trên bàn trang điểm xuống đất, âm thanh vật thể rơi xuống phát ra những tiếng vang loảng xoảng. Anh vẫn duy trì bộ mặt không vẻ gì kia, càng không ngừng ném bể toàn bộ đồ vật bên trong gian phòng.

“Đủ rồi, đừng tái phát bệnh điên nữa!” Lương Ý xông tới trước mặt anh, giành lại đèn bàn trong tay anh.

Anh nhìn bộ mặt giận tím mặt của cô một lúc lâu, bỗng nhiên vươn tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt cô, Lương Ý quay mặt, ngăn cản tiếp tục đụng chạm. Xúc cảm từ đầu ngón tay bỗng nhiên làm anh không còn là chính anh, tâm tình lập tức hạ xuống thấp nhất, trông mắt đen nhánh chậm rãi nhiễm máu đỏ, đáy mắt dâng lên sát khí nồng nặc.

Lương Ý nhìn thấy, không tự chủ lui về sau một bước.

“Tiểu Ý, vì sao em lại phải đối xử với anh như vậy?” Câu chữ nghiêng rằng nghiêng lợi phát ra trong miệng anh, Lương Ý mím môi thật chặt, không nói, lẳng lặng đứng nghiêm tại chỗ.

Móng tay sắc nhọn chọt xẹt qua trước mắt cô, lúc cô còn chưa kịp phản ứng, áo trước ngực cô đã bị “cắt bỏ” thành hai nửa, áo trên ngực đã rơi xuống đất, da thịt trắng nõn không hề che đậy lộ ở trong không khí.

“Anh làm gì đấy? !” Lương Ý vội ngồi xổm xuống, lấy tay che bụng dưới.

Anh không nói chuyện, đi thẳng tới trước mặt cô, móng tay dài không biết đã khôi phục nguyên dạng từ khi nào.

“Rầm ——”

Cửa phòng chợt bị đung mở, cũng trong lúc đó, hai người không hẹn mà cùng nhìn về cửa phòng, chỉ thấy mặt quần gia gấp gáp đứng ở cửa, khi ông ta thấy “nửa thân trần” của Lương Ý thì khuôn mặt luôn luôn tỉnh táo thoáng chốc trở nên cứng ngắc vô cùng.

Lúc này Sở Du mới phản ứng kịp, lập tức kéo Lương Ý qua, dùng thân thể của mình che chắn cho Lương Ý, khi trông mất đồ thẩm của anh nhìn thấy ánh mắt dờ dẩn của quần gia thì sát khí trong nháy mắt chiếm cứ đôi mắt anh.

“Tiểu Du, con muốn làm gì?” Lúc anh đang chuẩn bị ra tay, mẹ Sở lại bỗng nhiên xuất hiện ở cửa phòng, bàn tay giơ lên kia từ từ hạ xuống. Lương Ý đứng ở sau lưng anh nghe được giọng nói của mẹ Sở, không khỏi lặng lẽ thò đầu ra.

Mẹ Sở nhìn sang Lương Ý xong, lạnh lùng hướng về phía Sở Du mở miệng, “Tiểu Du, tới đây! Mẹ có việc muốn thương lượng với con.”

Đứng ở sau lưng Sở Du, Lương Ý nhú mày, len lén liếc quần gia đã lui khỏi vị trí đứng sau lưng mẹ Sở, trong lòng thầm đọc đọc bằng cửu chương.

Vào lúc Lương Ý lâm vào trong suy nghĩ của mình, Sở Du lại bỗng nhiên xoay người lại, bế cô lên, đặt lên giường, dùng chăn cuộn cô thật chặt, cuộn thành một chiếc nem rán, chỉ lộ ra một cái đầu.

Đứng ở ngoài cửa, mẹ Sở giống như không đợi được, “Tiểu Du!”

Sở Du lạnh lùng liếc bà một cái, lại hơi liếc nhìn Lương Ý bị chần cuộn trên giường, sờ sờ đầu cô, lại cọ xát mặt cô, mới bước nhanh quay đầu rời khỏi gian phòng.

Đợi ba người họ chính thức rời đi, Lương Ý lập tức rời khỏi chăn, chạy thật nhanh đến trước chuông lớn, tiếp tục công việc còn dở trước đó.

Nhà họ Lương

“Anh, cái này rất cuộc là thứ gì?” Lương Tư chỉ vào một đồng giấy vụn bị xé bẽ trên bàn, hoảng sợ hỏi Lương Bản đứng đối diện mình.

Lương Bản dùng móng tay kẹp giấy vụn trên khay lên, dùng kính viễn vọng xem qua nhiều lần, sau đó đặt lại chỗ cũ, hướng về phía cô nói, “Là thuật hóa hình.”

“Thuật hóa hình? Đó là gì?” Lương Tư tò mò hỏi.

“Một loại thuật pháp có thể khiến cho thuật sĩ sau khi làm phép biến thành người thật, hơn nữa, cái này không phải giấy, là da người.” Lương Bản chỉ chỉ ” giấy vụn” trên khay trà.

“Cái gì? Da người? !” Lương Tư bị dọa đến thiếu chút nữa ngã ghế sa lon.

“Loại thuật pháp này cực kỳ hiểm ác, không cần thận chút, nguyên chủ nhân da người sẽ cản trở người thực hiện phép thuật.” Lương Bản trầm ngâm nói.

“Gâu gâu ——” Đa Đa sửa từ trong phòng bếp đi ra.

Lương Tư đi tới trước mặt Đa Đa, sờ sờ đầu Đa Đa, “Sao thế? Đa Đa?”

“Đa Đa, có phải mày thấy thứ gì hay không?” Lương Bản chậm rãi đi tới trước mặt Đa Đa, nhìn sang ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ đen như mực, đèn trên đường cũng không sáng lên như bình thường, theo thợ sửa chữa nói, là hỏng rồi.

“Gâu gâu ——” Đa Đa hướng về phía ngoài cửa sổ kêu.

Lương Tư nhìn sang Lương Bản, Lương Bản không biến sắc gật đầu một cái, ngay sau đó đi tới trước cửa sổ, kéo màn cửa sổ ra.

Sau khi rèm cửa sổ bị kéo ra, Đa Đa không sửa nữa, chỉ nhìn chăm chăm rèm cửa sổ, ánh mắt của nó hình như đang xuyên thấu qua rèm cửa sổ để quan sát thứ gì đó.

“Anh, ngày hôm qua nếu không phải là Đa Đa đã cứu em, chỉ sợ em đã. . . .” Lương Tư lo lắng trùng trùng mà nói với anh ta.

Lương Bân vuốt vuốt cái trán còn mơ hồ đau đớn, may mắn nói, “Thật may là Đa Đa ở đây.”

Lương Tư nghĩ đến “chị Na Na” hôm qua đang tìm kiếm anh trai, vì vậy rầu rĩ nói: “Anh, em cảm thấy mục tiêu của bọn chúng là anh. Vì vậy mấy thứ đồ mới không ngừng tiến vào trong phòng, sau lại còn hỏi em, anh đi đâu.”

Lời nói của Lương Tư khiến Lương Bân trong nháy mắt như bị sét đánh, “Em nói là, nó tới tìm anh?” Anh ta chỉ chỉ đồ trên bàn.

“Ừ.” Lương Tư gật đầu một cái.

Lương Bân không nói nữa, tròn mắt nhìn chăm chăm đồ trên bàn, cho đến khi Lương Tư gọi mới phục hồi tinh thần lại, “Tiểu Tư, về sau buổi tối vô luận nguyên nhân gì, cũng đừng để người khác đi vào. Cho dù là ‘chúng ta’.”

“Anh, là bởi vì bọn họ có thể biến thành người chúng ta quen biết sao?” Lương Tư phỏng đoán.

Lương Bân gật đầu một cái, “Chỗ lợi hại của thuật hóa hình là nó có thể theo tay người thuật giả tùy ý biến thành mục tiêu là người và vật quen thuộc, khiến mục tiêu buông lỏng cảnh giác, sau đó sẽ giết chết mục tiêu, nhưng thuật hóa hình lại có một khuyết điểm lớn, đó chính là vật bị thi thuật không còn sức sống, chỉ cần mình quan sát cẩn thận, nhất định có thể phát hiện.”

“Khó trách.” Lương Tư nghĩ đến “chị Na Na” sắc mặt quái dị tối hôm qua. Dừng một chút cô lại hỏi, “Anh, anh đi đâu tối hôm qua?”

“Đi làm một chuyện. Tiểu Tư.” Lương Bân nhìn cô thật sâu, hồi lâu mới trầm ngâm nói, “Nếu anh và tiểu Ý xảy ra chuyện gì, em nhất định phải chăm sóc ba mẹ thật tốt, biết không?”

“Anh, anh đang nói những cuộc gì đó?” Lương Tư bất mãn nhìn anh ta chăm chăm.

Lương Bân nhẹ nhàng cười, “Anh chỉ nói thế thôi.” Nói qua vuốt vuốt đầu cô, trong con người là chán nản.

Đêm đã rất khuya rồi.

28. Chương 28: Kẹt Ở Lỗ Chó

Trên cổ tay một sợi tơ máu trắng bạc lóe lên ánh sáng màu bạc ở dưới ánh sáng dư âm trời chiều, theo đồng hồ quả lắc đung đưa, những sợi tơ nối tiếp nhau gắn với cổ tay lúc này bởi vì một sợi tơ bị kéo chặt mà từ từ rỉ ra máu tươi.

“Keng — Keng —” 5 giờ chiều, đồng hồ quả lắc lại phát ra âm thanh, theo đồng hồ quả lắc đung đưa, trong giấc mộng chân mày Lương Ý càng nhíu chặt, cuối cùng, cô mở mí mắt nặng trĩu ra, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm trần nhà, quay đầu lại len lén quan sát Sở Du đang ngủ bên cạnh cô, biết được anh còn chưa tỉnh táo, lúc này mới nhẹ chân nhẹ tay kéo thân thể nặng nề bò dậy từ trên giường.

Đầu hỗn loạn, nhiều lần cô đều thiếu chút nữa bởi vì thần chí không rõ mà bị té ngã xuống đất, đi một hồi lâu, rốt cuộc cô mới đi tới trước đồng hồ quả lắc, đem gỡ sợi dây quấn vòng quanh cổ tay của cô cùng với đồng hồ quả lắc xuống, bỏ vào trong túi.

Khi cô nheo mắt lại nhìn đồng hồ báo thức một chút thì mới phát hiện bây giờ đã 5 giờ đúng rồi, chưa tới một canh giờ nữa, “bảo vệ” trong nhà sẽ tăng cường gấp 2 lần, cô nhất định phải thoát đi trong một giờ.

Cô nhanh chóng thay quần áo xong, từ trong tủ quần áo lấy ra cái chìa khóa hai ngày trước trộm được từ trên người Linh Cô, mở cửa, vội vàng rời đi về phía bên phải hành lang.

Vào lúc cô đang muốn rời khỏi hành lang, tiếng kêu dồn dập dọa cô run chân, cô vội vã vọt vào trong một gian phòng gần cô nhất, sau đó nhẹ nhàng mở cửa, để một khe hở nho nhỏ, quan sát tình cảnh bên ngoài.

“Tiểu Phương, chúng ta không cần quét dọn bên kia!” Một người phụ nữ trung niên trong đó hướng về phía một người phụ nữ khác cầm máy hút bụi trong tay nói.

Người phụ nữ cầm máy hút bụi trong tay tò mò hỏi, “Tại sao?”

“Không cần biết, dù sao quản gia đã nói như vậy, chúng ta ít việc không phải càng tốt hơn sao!”

“Cũng đúng. Nếu không cần quét dọn bên kia, vậy chúng ta tan việc thôi!”

“Ừ.” di ễn ầ_n lê q ụy đôn

Hai người phụ nữ càng lúc càng xa, Lương Ý thở phào nhẹ nhõm, từ trong phòng đi ra, nhìn xung quanh một chút, phát hiện không có người nào mới yên lòng, lớn mật đi xuống hành lang.

Phòng khách to lớn lúc này trống không, nhưng vì lý do an toàn, cô vẫn quyết định thông qua phòng khách rồi đến phòng bếp sát vách, cô đã từng đi qua phòng bếp một lần, cô nhớ trong phòng bếp có một cửa sổ lớn, cô có thể trực tiếp nhảy từ nơi đó, cuối cùng xuyên qua lỗ chó ở sân. Nghĩ tới đây cô không khỏi thấy may mắn, may mắn ổ của con chó kia khá lớn.

Vào lúc cô đứng ở cửa phòng bếp, cô hoảng sợ phát hiện trong phòng bếp vẫn còn có đầu bếp đang khí thế ngất trời rang thức ăn ở bên trong, Lương Ý nhất thời cảm giác mình tựa như một con vịt đã đun sôi, căn bản bay không ra nấu mình trong nồi. Cô bắt đầu oán hận mình tham ngủ, phá hỏng kế hoạch cô bày ra đã lâu.

“Cô là người giúp việc bếp mới tới?” Sau vai đột nhiên bị người vỗ mạnh một cái, cô ngạc nhiên quay đầu, chỉ ngây ngốc mà nhìn chằm chằm vào người đàn ông trẻ tuổi cao lớn trước mắt.

“Rốt cuộc cô có phải hay không? Cô nhóc. Nếu không phải thì đừng đứng ở chỗ này cản trở chúng tôi.” Người đàn ông trẻ tuổi cau mày nhìn Lương Ý chưa cao đến ngực anh ta, không hài lòng lắm hỏi.

Lương Ý đang chuẩn bị lắt đầu, trong giây lát nhìn thấy Linh Cô từ trong phòng khách đi tới, cô run rẩy đôi môi nặng nề gật đầu một cái.

Người đàn ông trẻ tuổi hoài nghi liếc một cái cô, mới ảo não nói, “Đi vào rửa rau đi!” Nhìn cánh tay và chân cô đều ngắn, hiển nhiên chính là một cây đậu cô-ve không đầy đủ dinh dưỡng, cũng không trông mong cô có thể làm việc chân tay nặng nhọc, chỉ có thể rửa thức ăn, rửa bát đĩa thôi.

“Dạ.” Lương Ý đi vào như một làn khói.

Ước chừng qua khoảng ba phút, cô quay đầu, hướng về phía người đàn ông trẻ tuổi cao lớn cầu xin, “Tôi muốn đi nhà vệ sinh, có thể không?”

Người đàn ông trẻ tuổi cao lớn cau mày gật đầu một cái, sau khi Lương Ý lấy được cho phép vội vàng rời khỏi phòng bếp, ở trước phòng khách cô len lén liếc một cái, phát hiện không có ai, vội vàng chạy ra ngoài, lúc chân mới vừa bước ra cửa biệt thự thì cô lập tức lộn trở về, thật nhanh nhặt một cuốn sách từ trên bàn trà lên, xé một trang giấy, thả lại chỗ cũ sau đó nhanh chóng rời đi.

“Tiểu Phương, tôi mang túi đồ bỏ đi này ném đi nhé.” Người phụ nữ trung niên nói.

“Ừ.”

Họ chính là hai người phụ nữ trung niên lúc trước cầm máy hút bụi đi ở hành lang.

Lương Ý len lén núp ở trong bụi cỏ, chờ đợi họ rời đi, nhưng một người phụ nữ trung niên khác lại quên mất thứ gì lại lộn trở lại trong biệt thự, còn dư lại một người phụ nữ khác tên gọi “Tiểu Phương”.

Mất thấy thời gian trôi qua từng giây từng phút, nhưng họ vẫn chưa rời khỏi sân, bất đắc dĩ, cô móc giấy trắng trong túi ra, nhìn sân cỏ xanh mơn mẫm, cuối cùng cắn bẻ ngón tay của mình, viết thật nhanh ở trong giấy trắng.

Coi như là ình một bảo đảm đi!

Cô mới vừa viết xong không bao lâu, một người khác phụ nữ đã trở lại, người phụ nữ tên gọi tiểu Phương nhặt túi rác trên đất lên, rồi đi cùng với bà ta. Lương Ý vội vàng đem giấy trắng cùng một tờ ông Mao vo ở chung một chỗ, trong quá trình vo còn cố ý lộ ra nửa đoạn ông Mao.

Nhìn thấy hai người rời khỏi sân, Lương Ý cũng rón rén đi theo đi tới trước chuồng chó, bới bới, quay đầu, liếc chung quanh một cái, cảm thấy an toàn, chuẩn bị chui qua.

“Lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên chui chuồng chó, thật sự là thử nghiệm lớn trong cuộc đời.” Lương Ý tìm niềm vui trong đau khổ, tự giấu cột mình. Cố vùi đầu, đẩy mạnh mình vào chuồng chó. d d L q d

“Ách ——”

Trái tim đột nhiên co rút đau đớn, suy nghĩ trong lòng như không khí bỗng chốc biến mất, cực kỳ khó chịu, nhưng Lương Ý không để ý quá nhiều, cô chỉ có thể nhịn đau, tiếp tục bò về phía trước.

“A ——”

Cô kêu đau thành tiếng, ngã trên mặt đất, từng đợt sóng đau đớn mãnh liệt truyền đến, từ đầu rồi lan tràn đến tứ chi, cuối cùng lan tràn đến toàn thân, toàn thân từ trên xuống dưới, tất cả tế bào hình như cũng đang đau đớn, không bỏ sót chỗ nào. Mà lúc này, thân thể cô đã lộ ra bên ngoài biệt thự một nửa, chỉ có một phần bắp đùi ở trong biệt thự.

Không thể ngã, tiếp tục, tiếp tục! Còn một chút nữa thôi!

Cô lau từng giọt mồ hôi hột trên trán, cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, lấy cùi chỏ chống đỡ sức nặng thân thể, tiếp tục bò về phía trước.

Chân to đã ra, chỉ còn lại chân nhỏ, lưng cô bây giờ đã ướt nhẹp, trái tim giống như đang ép điên cuồng, giống như muốn hút hết toàn bộ không khí.

Thật là đau —— thật là đau ——

Thân thể đau đớn tựa như đã đạt tới cực hạn, tầm mắt của cô bắt đầu mơ hồ, vào lúc cô cảm giác mình sắp chết, đã dùng chút sức lực cuối cùng của mình ném cục giấy trong túi ra ngoài.

Giống như ở bên trong, cô như thấy Sở Du lão đạo chạy đến trước mặt cô, khuôn mặt anh tuần đỏ ngầu, không giống với thường ngày, cô nghĩ có lẽ là cô xuất hiện ảo giác rồi, nếu không, làm sao anh sẽ biến thành như vậy chứ.

“Lộc cục” tiếng bước chân vội vàng lại truyền vào trong tai cô, lúc sắp hôn mê, cô hình như ngửi thấy mùi gì đó bị thiêu nướng, rất nồng, cảm giác lỗ mũi cũng sắp bị sặc.

Nhà họ Lưu

“Na Na, tiểu Ý vẫn không có tin tức sao?” Mẹ Lưu lo âu hỏi.

Lưu Na lắc đầu một cái, nằm trên ghế sa lon, không nói, lo lắng dưới đáy mắt càng đậm.

Mẹ Lưu thở dài một tiếng, đau lòng sờ sờ cái trán của cô, “Na Na, vận số tiểu Ý vẫn luôn tốt, tin tưởng lần này cũng sẽ không có chuyện gì.”

Lưu Na cười khổ mà nói, “Mẹ, nếu không phải là do con gọi điện thoại bảo cậu ấy tới đây, có lẽ cậu ấy cũng sẽ không xảy ra chuyện.”

“Na Na, cái này không thể trách con. Mẹ tin tưởng nhà bác Lương cũng sẽ không trách cứ con đâu. Cho nên con đừng luôn mang về mặt đau khổ nhìn mẹ và ba con. Tiếp tục như vậy nữa con sẽ sớm biến thành mặt khổ qua, đến lúc đó tiểu Ý trở lại thấy sẽ bị con hù chết.” Mẹ Lưu nói giỡn chọc cô.

Lưu Na nghe vậy, cong miệng cười cười khổ sở, mắt mẹ Lưu nhìn sang mỹ phẩm dưỡng da trên khay trà, tò mò hỏi, “Na Na, có phải mỹ phẩm dưỡng da này là thứ lúc trước con nhờ tiểu Ý đến Hongkong mua cho con?”

Lưu Na liếc mắt nhìn, gạt đầu một cái, “Là trước lúc tiểu Ý gặp chuyện không may đã mua. Sau được tiểu Tư đưa cho con.”

Mẹ Lưu cầm mỹ phẩm dưỡng da trên khay trà lên, tinh tế quan sát xong, sau đó tự lẩm bẩm mở miệng, “Ah, chỗ này viết chữ.”

“Chữ?” Lời nói của mẹ Lưu khiến Lưu Na tò mò cầm lấy mỹ phẩm dưỡng da, quả nhiên, phía trên hộp đóng gói viết chữ, nhưng chữ quá nhỏ, không nhìn ra là chữ gì.

“Na Na, chẳng lẽ mỹ phẩm dưỡng da không phải là của con?” Mẹ Lưu suy đoán.

Lưu Na cẩn thận quan sát bao bì của hộp mỹ phẩm dưỡng da, sau đó mới nghi ngờ mở miệng, “Mỹ phẩm dưỡng da này không phải là loại bình thường con hay dùng, con dùng loại dưỡng ẩm, đây là dưỡng trắng.” Cùng một nhãn hiệu, ngay cả bao bì cũng không khác nhau lắm, nhưng công hiệu không giống nhau.

“Khả năng là do tiểu Tư lấy nhầm cho con.”

“Tiểu Tư đã từng nói còn có một bộ, nhưng. Không thấy.” Cô cúi đầu, trong đầu hỗn loạn từng bừng. Cảm giác có thứ gì lướt qua, nhưng lại thiếu đầu mối.

“Còn có một bộ? Vậy có khả năng tiểu Ý còn mua một bộ khác hay không, trước lúc gặp chuyện không may đã cho người khác, cho nên trong nhà mới chỉ còn dư lại một bộ?” Mẹ Lưu nhìn chằm chằm mỹ phẩm dưỡng da trong tay cô nói.

“Nếu quả thật là như vậy thì bộ mỹ phẩm dưỡng da trong tay con đã bị đổi với một bộ mỹ phẩm dưỡng da khác, nếu thế, chủ nhân ban đầu của bộ mỹ phẩm dưỡng da này, tại sao không có yêu cầu thay đổi lại.” Lưu Na vẫn cảm thấy không đúng lắm. d ð l q ð

Mẹ Lưu liếc cô một cái, “Tiểu Ý không thấy, còn có ai có ý định quan tâm hộp mỹ phẩm dưỡng da này. Hơn nữa, chính con cũng bởi vì tiểu Ý mà rối một nùi. Hộp mỹ phẩm dưỡng da này bị con ném đã bao lâu, ngay cả nhìn con cũng không có nhìn qua, nếu không phải là mẹ, có lẽ bây giờ con cũng không phát hiện chuyện này.”

Lưu Na vẫn vùi lấp trong suy nghĩ của chính mình, cũng không lưu ý đến lời nói của mẹ Lưu.

Mẹ Lưu bất mãn lườm cô một cái, không vui nói, “Mẹ có việc, xuống lầu trước.”

“Dạ.” Lưu Na cầm mỹ phẩm dưỡng da trong tay, không yên lòng gật đầu một cái. Hồi lâu sau, cô vẫn cảm thấy có cái gì không đúng, từ trong phòng lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho tiểu Tư, muốn hỏi rõ ràng chuyện này.

29. Chương 29: Chương 29

30. Chương 30: Chương 30

31. Chương 31: Chương 31

32. Chương 32: Xích Diệp Kêu

Thứ điều quanh quẩn ở trên đỉnh đầu Sở Du, chậm chạp không có phát động bất kỳ công kích nào, tựa hồ đang tìm cơ hội để hành động. Mà Sở Du giống như là hoàn toàn không nhìn thấy nó trên đầu, lực công kích lá chắn từng lần một đều lớn hơn nhiều, dù đã gia tăng rồi cũng cố lá chắn vững chắc nhưng dưới lực tàn phá lớn mạnh của anh cũng có vẻ lão đảo sắp nát.

Nhưng vào lúc này, thứ điều quanh quẩn phía trên đột nhiên bay khỏi đỉnh đầu anh, đi tới phía sau lưng anh, cánh lớn màu đỏ sậm mở rộng, một luồng ánh sáng màu đỏ bắn nhanh tới phía sau lưng anh.

Vậy mà, anh vẫn đang trong trạng thái công kích, cái ót lại tựa như mọc mắt, xoay người một cái, mục tiêu thất bại, lông vũ đâm về lá chắn, cuối cùng bị lá chắn ngăn lại.

Thứ điều thấy mình công kích thất bại, phát ra một tiếng thét chói tai “Nha nha nha ——”, tiếng kêu khàn khàn huyền ảo, làm cho người ta không nhìn được hoa mắt, nó mở cánh thật to, vài sợi lông vũ màu đỏ sậm liên tục bắn nhanh về phía Sở Du.

Móng tay Sở Du vốn đã dài nay lại điên cuồng sinh trưởng, chỉ thấy đầu ngón tay anh giương lên, móng tay cứng như sắt thép thế nhưng chém đứt tất cả lông vũ ở giữa không trung, anh nhếch nhếch miệng, hàm răng trắng nõn lộ ra trong không khí, cục thịt màu đỏ sậm hơi co rúm, gương mặt vốn đã mơ hồ dữ tợn giờ phút này có vẻ vô cùng dọa người.

“Nha nha nha ——”

Thứ điều bị chọc giận, âm thanh phát ra càng thêm bén nhọn khàn khàn, nó hất cánh bên trái lên trên, lông chim vàng hướng trên đỉnh đầu giống như là đột nhiên nhận được mệnh lệnh, nhanh chóng thành dải, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai vung vàng vây Sở Du. Lông dưới cánh ước chừng 10 cm trong cùng một lúc bay khỏi thân thể.

Thân thể Sở Du bị trói nên không cách nào dùng móng tay của mình, cánh chim có chứa độc tố chính xác không dám đâm vào thân thể của anh. Động tác giãy giụa của anh theo thời gian chậm lại, cuối cùng tứ chi cứng đờ đứng nghiêm tại chỗ.

Đại sư Cố vẫn nhắm mắt dưỡng thần lúc này mở mắt ra, đứng lên, sắc mặt đã dần dần khôi phục màu đỏ thắm ban đầu.

“Đại sư Cố, bây giờ chúng ta đi ra ngoài sao?” Mẹ Sở nhìn chằm chằm Sở Du đã từ từ bình tĩnh lại, nội tâm vô cùng lo lắng độc thứ điều sẽ thương tổn đến thân thể của anh.

Đại sư Cố lẳng lặng quan sát gần khoảng ba phút, phát hiện cũng không có tình huống đặc biệt xảy ra, lúc này mới từ từ gạt đầu một cái, giơ tay lên, ý muốn phá hủy lá chắn.

Nhưng vào lúc này, một âm thanh giống như vải vóc nứt ra truyền vào lỗ tai Đại sư Cố, tay ông ta nâng lên đột nhiên để xuống, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm vào Sở Du đang bị trói. Thứ điều hình như cũng phát giác điều kỳ lạ, ban đầu chậm rãi huy động cánh trong khoảnh khắc huy động nếu so với mới vừa rồi thì tần số tăng chừng gấp đôi.

“Đại sư Cố, làm sao ông còn chưa phé bỏ vật này?” Mẹ Sở cau mày hỏi.

Mẹ Sở vừa dứt lời, lông vũ của thứ điều trói chặt Sở Du lúc này cũng bành trướng, chốc lát sau, “bịch”, lông vũ màu vàng nát vụn. Thứ điều thấy lông vũ của mình bị người ta tàn nhẫn “bầm thây”, hoảng sợ phát ra tiếng “nha”, tiếng kêu chói tai bén nhọn mà xen lẫn khổ sở, vang tận mây xanh.

Đại sư Cố nhắm mắt lại, miệng không ngừng động đậy, may mà lá chắn ông ta bày ra cũng chưa bị anh phá hủy, nếu không, thính giác của bọn họ cũng không bảo vệ được rồi.

“Đại sư Cố.” Mẹ Sở che kín lỗ tai khổ sở nhắm mắt lại.

Đại sư Cố quay đầu, nhàn nhạt nói, “Yên tâm, phu nhân. Sẽ không điếc.” Chỉ cần lá chắn vẫn còn.

“Bồm bốp ——”

Một bóng đen ngay tại lúc ông ta quay đầu trong nháy mắt ngăn trở tầm mắt của ông ta, Đại sư Cố ngẩn ra, ngay sau đó mới phát hiện bị ném lên trên lá chắn chính là thứ điều bị mình triệt ra.

Thứ điều va chạm lên vách tường, nhếch nhác ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh, lông vũ màu đỏ sậm bị móng tay Sở Du chà xát tan tác, trên mặt thấm tràn đầy lông vũ nhỏ vụn, trên bàn chân màu vàng nhạt của nó bị máu nhuộm đỏ. Lông vũ trên trán bị cạo sạch, lộ ra da thịt trắng nõn.

Đứng nghiêm tại phía trước, Sở Du cứng đờ giãy dụa thân thể nói lảm bảm, từng bước từng bước đi tới.

“Đại sư Cố!” Mẹ Sở lạnh lùng gọi ông ta một tiếng. Đối mặt với tình thế nguy cấp trước mắt, bà ta vẫn duy trì tỉnh táo.

Đại sư Cố trầm mặt vuốt vuốt râu mép của mình, nhìn trên đai lưng của mình có treo hồ lô nhỏ màu xanh nhạt.

Lá chắn này tất sẽ bị rách, nếu như không muốn chết, hiện tại cũng chỉ có thể dùng biện pháp này liều mạng thôi! Nhưng cái biện pháp này chỉ có thể duy trì 3 phút, nếu như trong 3 phút đồng hồ không thể không chế được hành động của anh, xem ra ông ta cũng chỉ có thể mệnh ngắn đến đây.

Đại sư Cổ hít thở sâu một hơi, kéo hồ lô xanh trên thắt lưng của mình, lại lấy dao, nhẹ nhàng kéo lê ra một vết thương, mặc áo tước trên miệng vết thương nhỏ xuống hồ lô xanh, máu tươi sắp tràn qua độ cao của hồ lô rồi, nhưng hồ lô xanh vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, lúc này bờ môi ông ta đã trở nên tái nhợt vô cùng, trên dưới quanh người giống như bị hàn băng ăn mòn.

Lá chắn phát ra từng tiếng nổ, mắt thấy lá chắn sẽ bị đánh nát, Đại sư Cổ thầm cắn răng ngà, tay phải run rẩy dùng hết chút sức lực cuối cùng hung hăng cắt một miếng thịt trên ngực xuống, “Lấy máu thịt tôi, đổi Nhữ chi hiện thân, phá ——”

Chữ phá mới vừa nói ra khỏi miệng, hào quang màu trắng bạc bắn tán loạn ra từ trong vũng máu, như ánh mặt trời giữa trưa, loè loẹt chói mắt, làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng cùng theo dõi. Sau khi ánh sáng rút đi, khí ép mạnh mẽ cuốn tới, khiến cho người ở chỗ này không khỏi kinh

“Nhữ chi phải trả giá cao, không đủ để kêu gọi ta hiện thân Nhữ, có tự chịu diệt vong hay không?”

Giọng nói uy nghiêm giống như từ trên trời truyền đến, khí ép cũng không vì vậy mà biến mất, ngược lại càng có khuynh hướng lớn mạnh. Ánh sáng nhàn nhạt ngăn che “Người” nói, làm cho không người nào có thể nhìn thấy chân dung của y.

“Tôi không muốn tự chịu diệt vong. Tôi cấp tốc với bất đắc dĩ mới kêu gọi Tôn chủ hiện thân, nhưng chẳng lẽ Tôn chủ không có hứng thú đối với cuộc sống nhà họ Sở sao?” Đại sư Cổ thở nhẹ, ngăn chặn vị trí tim mình, từng đạo màu đen như mực, ước chừng 3cm trong khoảnh khắc xâm chiếm gương mặt ông ta, lần lượt tạo thành hình vẽ viễn cổ.

“Nhà họ Sở...”

“Ông gọi tên quái vật này ra ngoài muốn làm gì tiểu Du?” Mẹ Sở nghe thấy lời vừa rồi của Đại sư Cổ, bước một bước dài xông lên trước, chất vấn ông ta.

Đại sư Cổ hơi choáng váng, ông ta hé mở bờ môi, không còn hơi sức nhỏ giọng nói, “Không muốn chết thì đừng xen vào việc của người khác.”

“Rầm...”

Lá chắn bị phá hư, Sở Du cất bước tiến đến, miệng anh ta há thật lớn, lộ ra hàm răng ngay ngắn làm cho người ta không rét mà run.

“Người nhà họ Sở? Thật đáng buồn. Đáng tiếc, tôi không theo bởi Nhữ chi đùa giỡn, Nhữ chi đã nói, tôi đã hiểu. Chớ quấy rầy tôi nữa!” Vừa dứt lời, ánh sáng màu bạc vào một cái liền biến mất, chỉ để lại hồ lô xanh nhạt hơi rung nhẹ trên mặt đất.

“Không phải... Không phải...” Miệng lẩm bẩm, Sở Du đi tới trước mặt Đại sư Cổ không hề có sức chiến đấu, đưa móng tay ra, nghiêng đầu, đầu ngón tay bén nhọn hướng vị trí trái tim ông ta cào từ trên cao xuống...

Nhà họ Lưu

“Này, Tĩnh Phong?” Lưu Na vừa đổi giày vừa gọi điện thoại.

“Là tôi. Có chuyện gì sao?”

“Tôi muốn đi đến nhà Hình Hình một chuyến.”

“Đi thì đi chứ, tại sao phải cố ý gọi điện thoại xin phép tôi?” Người bên kia điện thoại cảm thấy có chút khó hiểu.

Lưu Na trầm ngâm nói, “Tĩnh Phong, tôi hoài nghi Hình Hình và tiểu Ý mất tích có liên quan đến nhau, cho nên mới cố ý gọi điện thoại thông báo cậu. Nếu một giờ sau tôi chưa có trở về nói chuyện điện thoại với cậu, vậy cậu liền báo cảnh sát nhé.”

“Na Na, cậu đừng làm tôi sợ.”

“Tôi nghiêm túc.”

Người đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi mới hỏi, “Vậy tại sao cậu cảm thấy Hình Hình và tiểu Ý mất tích có liên quan đến nhau?”

“Tình Phong, chuyện này chờ tôi trở lại rồi nói được không? Tôi đã hẹn xong thời gian với cậu ấy. Tôi sắp trễ rồi.” Lưu Na cúp điện thoại, ném điện thoại vào túi xách rồi vội vàng rời đi.

“Na Na!” Bên kia điện thoại, Tình Phong vội vàng kêu tên của cô, muốn ngăn cản cô, muốn cô không nên manh động, nhưng Lưu Na đã cúp điện thoại của anh ta. Anh ta nặng nề nện lên bàn làm việc của mình, phát tiết tức giận trong lòng.

“Đáng chết, luôn tự chủ trương.” Anh ta vốn muốn đi theo cô một chuyến, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn quyết định không buông tha, dù sao anh ta không thể nào tán thành việc Hình Hình và tiểu Ý mất tích có liên quan. Mặc dù anh ta cũng không rõ ràng tại sao Na Na chán ghét Hình Hình như vậy.

Nhà họ Lương, đêm khuya.

Đứng trầm tư trước cửa sổ ở trong thư phòng, Lương Bán lẳng lặng nhìn cảnh đêm xa mênh mông vô tận. Đột nhiên, Lưu Tinh lóe lên xẹt qua phía chân trời, anh ta lặng lẽ thở dài một tiếng.

Anh ta chậm rãi đi tới trước án trác, ngưng mắt nhìn hoàng phù để trên án trác, anh ta đưa đầu ngón tay ra, từng chút một mở hoàng phù đã gấp tốt ra. Hoàng phù bị mở ra, trên hoàng phù nghiễm nhiên là một con Xích Điện dùng máu đỏ để miêu tả tỉ mỉ.

Anh ta nhấp miệng, do dự một hồi, lại gấp tấm hoàng phù, mỗi khi anh ta hoàn thành mấy bước này, anh ta lại mở những bước đằng trước ra, theo trí nhớ, lục lọi một bước kế tiếp nên gấp như thế nào.

20 phút trôi qua, một con Xích Điện cũng không đẹp lắm xuất hiện trong lòng bàn tay của anh ta, anh ta buông tiếng thở dài ngay sau đó nhặt kéo nhỏ trên án trác lên, dùng một mặt sắc nhọn đâm rách ngón trở của mình, khiến máu tươi nhỏ xuống Xích Điện, sau khi Xích Điện hấp thu tất cả máu tươi, nhẹ nhàng bay lên từ trên án trác.

“Đi đi, Xích Điện, giúp tôi mang sự phụ đến đi! Tôi cũng cần sự giúp đỡ của ông ấy!” Lương Bán nhẹ nhàng nói, Xích Điện vòng ba vòng quanh thân anh, coi là lời từ biệt, sau đó bay ra khỏi cửa sổ.

Ngoài cửa sổ sao vẫn sáng chói như cũ, ngôi sao lớn lóe lên giống như hai mắt loài người, một trận gió mát lướt qua, thổi lên rèm cửa sổ màu vàng nhạt, rèm cửa sổ nhẹ nhàng lắc lư, từng đợt sóng màu vàng kim khảm vào trong mắt, mơ hồ suy nghĩ...

“Tiểu Ý, nhất định phải chống đỡ...”

Lương Bán nhìn xa theo hướng Xích Điện rời khỏi, nội tâm buồn bã vô cùng.

33. Chương 33: Tiết Lộ Đồng Lỗ

“Choang!”

Âm thanh vật thể va chạm vang lên, Đại sư Cố đã cam chịu số phận, hai mắt nhắm bống nhiên mở ra, chỉ thấy quần gia đứng ở khúc quanh hành lang, thở hổn hển chăm chú nhìn bọn họ, mà phía dưới Sở Du là vụn bình hoa phân tán đầy đất. Rất dễ nhận thấy, ở thời điểm ngàn quân nguy kịch là quần gia dùng bình hoa ngăn cản hành động của Sở Du.

“Không phải. Không phải.”

Sở Du chậm rãi quay đầu, nhìn quần gia, tròn mắt xẹt qua vẻ tức giận, sau đó nện bước chân lão đảo đi tới hướng quần gia tiểu Phương. Đại sư Cố thấy thế, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Mà quần gia đứng cách bọn họ 20 mét, hướng về phía ông ta lớn tiếng kêu gọi, “Mau dẫn phu nhân rời đi!”

Đại sư Cố nhìn sang mẹ Sở phía sau ông ta vẫn còn trong trạng thái thờ ơ, miễn cưỡng đứng lên từ dưới đất, nói với bà, “Phu nhân, lúc này tôi dẫn bà rời đi trước.”

“Nhưng A Quân.”

“Không có thời gian, nếu như bà muốn chết ở chỗ này.” Đại sư Cố cau mày, mặt lạnh lùng.

Mẹ Sở cắn răng, cuối cùng vẫn quyết định đi theo Đại sư Cố rời đi.

Vào lúc hai người nện bước chân dồn dập đi đến phía trước, chuẩn bị tiến vào bên trong một gian phòng, Sở Du đi thẳng về phía trước ý muốn hướng quần gia “Trả thù” đột nhiên quay đầu lại, con ngươi sắc đầy máu chính xác không có lầm thu hết hành động chuẩn bị trốn chạy của bọn họ vào mắt.

“Nguy rồi, cậu ấy phát hiện rồi.” Đại sư Cố dừng bước lại, không nhúc nhích nhìn chăm chú vào Sở Du đang nhìn chằm chằm bọn họ không tha.

Mẹ Sở liếc mắt nhìn quần gia vẫn còn ở khúc quanh hành lang, “Làm sao bây giờ?”

“Không phải. Không phải.” Sở Du giơ ngón tay thon dài chậm rãi đi về phía họ.

“Không đúng ?” Có ý gì? Chẳng lẽ.

Trong đầu ông ta lóe lên ý nghĩ, vội vàng lớn tiếng nói với quần gia: “A Quân, đem thiếu phu nhân tới đây! Mau lên!”

“Cái gì?” Quần gia cảm thấy có chút khó hiểu đối với việc Đại sư Cố phân phó.

“Thiếu gia đang tìm thiếu phu nhân! Mau!”

“Thiếu phu nhân.” Quần gia nghe vậy, sững sờ một lúc, sau đó hiểu được, ông ta lập tức xoay người chuẩn bị đến phòng dưới đất đem Lương Ý đến. Vậy mà, mẹ Sở vẫn ở trạng thái yên lặng lại mở miệng ngăn cản quần gia, “A Quân, không cho phép đưa cô gái kia đến!”

“Phu nhân, chẳng lẽ bà muốn chết sao?” Đại sư Cố lớn tiếng gầm lên với bà ta.

Mẹ Sở lại cười lạnh châm chọc: “Chẳng lẽ ông cho là tôi còn có thể để cho người phụ nữ thiếu chút nữa đã hại chết con tôi đến gần nó nữa sao?”

“Phu nhân, bây giờ không phải là lúc tức giận. Nếu như bây giờ không để cho thiếu gia thấy thiếu phu nhân, tôi với bà cũng chỉ có thể chết ở chỗ này thôi.” Lời này của Đại sư Cố cũng không phải là đe dọa, mà là thật lòng.

Mẹ Sở trầm mặc hồi lâu, nhìn thấy Sở Du sắp đến gần bọn họ rồi, cau mày thật chặt, cân nhắc kỹ lưỡng, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng đồng ý, “A Quân, mang thiếu phu nhân tới!”

“Dạ!” Quần gia lập tức đi xuống lầu.

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào?” Tiểu Du đã sắp đến trước mặt bọn họ, bọn họ đã không thể lui được nữa.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân đang tìm cậu. Bây giờ cô ấy đang ở lầu dưới.” Đại sư Cố chợt mở miệng nói với Sở Du.

Sở Du cũng không có dừng bước lại như Đại sư Cố đoán, Đại sư Cố giận tái mặt, giả bộ gấp gấp nói, “Bây giờ thiếu phu nhân đang ở phòng khách chờ cậu đi xuống tìm cô ấy, thiếu gia, cậu không đi xuống sao?”

Sở Du giống như là hoàn toàn không nghe được lời Đại sư Cố nói, trong lúc hành động hoàn toàn không có chậm chạp. Đại sư Cố gấp gấp không thôi, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ trấn tĩnh.

“Thiếu gia, tôi nói là thiếu phu nhân Lương Ý. Cậu không nhớ cô ấy sao?”

Sở Du đột nhiên ngừng lại động tác đi về phía trước, anh hơi nghiêng nghiêng đầu, trong tròng mắt tràn đầy nghi ngờ, tựa hồ đang suy tư người trong miệng ông ta nói là ai. Đại sư Cố nhìn thấy anh dừng động tác lại, tâm tình lập tức buông lỏng không ít.

“Thiếu phu nhân Lương Ý ở trong phòng khách chờ cậu đấy. Cậu không đi xuống tìm cô ấy sao?” Đại sư Cổ nhẹ nhàng đi từ phía bên phải bên vách tường tới sau lưng Sở Du. Sau khi thành công, ông ta âm thầm nháy mắt ra dấu với mẹ Sở, mẹ Sở gật đầu một cái, Đại sư Cổ tiếp tục dùng lời nói hấp dẫn sự chú ý của anh, “Thiếu phu nhân Lương Ý vẫn không tìm được cậu, hiện tại cô ấy rất lo lắng cho cậu.” Mẹ Sở thành công lướt qua Sở Du, đi tới sau lưng Đại sư Cổ.

Anh đang muốn bước chân đi lại ngừng lại, để móng tay xuống, Đại sư Cổ mừng rỡ trong lòng, “Thiếu gia, thiếu phu nhân Lương Ý sẽ bị móng tay của cậu hù sợ, cậu mau thu nó lại thôi.”

Sở Du nheo mắt, nhìn móng tay sắc bén dưới ngón tay mình một hồi lâu, cuối cùng, móng tay chậm rãi thu trở về, khôi phục thành bộ dáng người bình thường.

Chính lúc này!

“Trốn!” Đại sư Cổ đề âm lượng xuống nói với mẹ Sở.

Mẹ Sở nghi ngờ nhìn ông ta một cái, ngay sau đó liếc nhìn Sở Du vẫn còn đang suy tư, gật đầu một cái.

Ba, hai, một!

Hai người tựa như không muốn sống chạy trốn điên cuồng ở trong hành lang, Sở Du đang đứng suy tư tích cực lúc này mới phát hiện ra mình bị lừa, móng tay mới vừa thu hồi lại điên cuồng dài ra, ngay cả bước chân vừa nãy lao đảo bây giờ cũng không lao đảo, tốc độ so với lúc trước cơ hồ nhanh hơn không chỉ gấp ba. Hai người rất nhanh bị anh đuổi kịp.

“Thiếu gia! Là thiếu phu nhân!”

Quản gia ở khúc quanh, trong tay lôi kéo Lương Ý vẫn đang giãy giụa. Sở Du chợt dừng bước lại, con mắt chăm chú khóa lại trên mặt mang theo sợ hãi của Lương Ý, mà lúc anh dừng bước thì Đại sư Cổ và mẹ Sở chạy vèo ra sau lưng quản gia.

“Thiếu phu nhân, cậu ấy là thiếu gia.” Quản gia nói khẽ với Lương Ý.

Lương Ý nhìn chằm chằm với ánh mắt hoảng sợ, ngạc nhiên nói: “Ông nói là, cái quái vật này là Sở Du?”

“Thiếu gia không phải quái vật, thân thể chỉ là bị ánh mặt trời cháy phỏng mà thôi.” Quản gia không hài lòng lắm đối với cách gọi của Lương Ý đối với Sở Du, ông ta tự tay đẩy cô, đẩy cô đến trước mặt Sở Du.

Đối mặt với Sở Du giống như thẳng gù nhà thờ Đức Bà, thân thể Lương Ý không khỏi run rẩy, cô theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng vừa mới bước chân lên, cổ tay của cô bị người ta bắt được.

“Buông tay!” Cô kích động vùng vẫy cổ tay của mình, muốn tránh thoát trối buột.

Ngay sau đó, cô bị người ta ôm thật chặt vào trong ngực. “Tìm được. Tìm được.” Trong miệng anh không ngừng lặp lại hai chữ này, Lương Ý không biết rốt cuộc anh lặp lại bao nhiêu lần, vậy mà kỳ lạ là, cảm giác sợ hãi của cô thể nhưng dần dần giảm xuống, cô không hiểu đây là vì cái gì, nhưng cô biết rõ vừa rồi trái tim của mình bởi vì sợ hãi mà điên cuồng đập bất giờ tần số nhịp tim bắt đầu từ từ chậm lại.

Cô còn chưa tỉnh hồn lại, anh đột nhiên buông lỏng cô ra, trông mắt tơ máu nhìn cô thật sâu, sau đó anh kéo kéo cái miến cường xưng là “khóe miệng”, cười cười, trong con ngươi là thỏa mãn. Cuối cùng, anh tựa đầu ở trên vai cô, không ngừng làm nũng ở gần cổ cô một lúc lâu, bộ dáng kia, tựa như con chó lớn đang làm nũng với chủ nhân của mình.

“Về chuyện tiểu Ý mất tích, bên cảnh sát có tiến triển gì chưa?” Hình Hình rót một ly trà cho Lưu Na xong, mặt ân cần hỏi.

Lưu Na không yên lòng quét một vòng thứ gì đó trên khay trà của cô ta, “Bên cảnh sát nói, chuyện này có một chút đầu mối rồi.”

“Đầu mối gì?” Hình Hình gấp gáp hỏi.

Lưu Na rũ mắt, nhàn nhạt nói, “Cảnh sát nói, chuyện này, có thể là người quen gây nên.” Cô nhìn cô ta, ánh mắt khóa chặt mặt cô ta.

Tay Hình Hình cầm ly trà nắm thật chặt, ánh mắt hơi rời đi, “Cảnh sát có nói đối tượng hoài nghi không?”
“Tạm thời còn chưa biết.” Lưu Na đặt ly trà xuống, liếc mắt vật thể trong khay trà, giống như tùy ý hỏi,
“Đúng rồi, lần trước gặp lại không phải cậu cũng có một chai mỹ phẩm dưỡng da cùng nhãn hiệu bình thường tôi hay dùng sao?”

“À? Mỹ phẩm dưỡng da?” Cô ta ngạc nhiên nhìn cô.

Lưu Na cười cười nói, “Mỹ phẩm dưỡng da của cậu có hữu dụng không? Nếu như không tốt, có thể bán cho tôi hay không? Tôi đã dùng hết, hơn nữa bởi vì chuyện tiểu Ý, gần đây da tôi hơi kém.”

Hình Hình nghe vậy thì cười hoà nhã, “Tôi dùng không tốt, thôi tôi trực tiếp tặng cậu luôn.”

“Làm sao không biết xấu hổ vậy được.” Lưu Na cười nhạt, trong

Tròng mắt không có chút vui vẻ nào.

“Không có việc gì. Dù sao để ở chỗ này cũng là để đây, còn không bằng cho người khác dùng.” Hình Hình mới vừa nói xong, liền chậm rãi lấy bộ mỹ phẩm dưỡng da kia đến, đưa cho Lưu Na.

Lưu Na nhận lấy mỹ phẩm dưỡng da vừa nhìn, trên hộp đóng gói mỹ phẩm dưỡng da quả nhiên như cô đoán, phía trên xác thực viết chữ, mà chữ kia chính là chữ “Na”.

“Hình Hình, mỹ phẩm dưỡng da này, là ai mua cho cậu?”

“Là một đồng nghiệp công tác ở Hongkong mua cho tôi, cô ấy nói nhãn hiệu này rất tốt, tôi liền bảo cô ấy cho tôi một chai.” Hình Hình nhấp một ngụm trà nói.

Lưu Na nắm chặt mỹ phẩm dưỡng da trong tay, lạnh lùng nhìn cô ta, lửa giận trong đầu gần như sắp muốn thiêu đốt lý trí của cô hầu như không còn. “Hình Hình, bản lĩnh nói láo của cậu lợi hại hơn nhiều so với 10 năm trước đó.”

“Na Na, lời này của cậu là có ý gì?” Nụ cười của Hình Hình trở nên lúng túng.

Lưu Na cười lạnh, cầm hộp mỹ phẩm dưỡng da trong tay thả vào trên khay trà, “Bộ mỹ phẩm dưỡng da này, là tiểu Ý mua ở Hongkong cho cậu.”

“hình hình, không phải vậy, đó là tôi...”

“Được, phía trên này còn có chữ tiểu Ý viết đây. Cậu còn chưa có phát hiện thôi.” Lưu Na vừa dứt lời, Hình Hình lập tức cầm mỹ phẩm dưỡng da trên bàn trà lên, nhìn thấy chữ viết trên hộp đóng gói, sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng khó coi.

“Bác gái Lương nói, bộ mỹ phẩm dưỡng da này là ngày tiểu Ý chuẩn bị đi tham gia tang lễ cầm đi cho cậu. Nhưng cậu nói, ngày tiểu Ý mất tích, cậu chưa từng gặp qua cậu ấy, vậy tại sao, mỹ phẩm dưỡng da cậu ấy mua cho cậu lại ở chỗ này?” Lưu Na chất vấn cô ta.

Hình Hình xanh mặt, không nói gì.

“Rất kỳ lạ là tại sao tôi biết bộ mỹ phẩm dưỡng da này là do tiểu Ý mua cho cậu, đúng không? Ý ở trước mặt chữ đó? Mỹ phẩm dưỡng da trong tay cậu, thật ra là của tôi. Bởi vì vỏ của hai bộ mỹ phẩm dưỡng da này đều giống nhau, nhưng mùi thơm khác nhau, tiểu Ý phân biệt mỹ phẩm dưỡng da của hai người chúng ta, cho nên cố ý viết tên chúng ta lên bao bì. Mà hộp của cậu, ở nhà tôi. Tại sao cậu lại nói láo?” Lưu Na nhìn cô ta chăm chăm, hận không thể phá hủy cô ta.

Hình Hình không nói gì, cho đến khi Lưu Na cho là cô ta định vẫn giữ yên lặng, cô ta lại cười châm chọc, “Tại sao? Lưu na, vấn đề của cậu thật buồn cười. Không sai, chuyện cậu ấy mất tích, tôi xác thực tham dự, chỉ là, chủ mưu không phải là tôi, tôi cũng chỉ là trợ giúp thôi.”

“Trợ giúp? Có ý gì?”

“Cậu biết Sở Du thích Lương Ý chứ?” Cô ta nhìn chăm chăm hộp mỹ phẩm dưỡng da trên khay trà, chậm rãi nói.

Sở Du? Hot boy trường cấp hai?

“Cậu muốn nói gì?”

Hình hình sâu kín mở miệng nói, “10 năm trước, Sở Du đã từng viết một lá thư tình cho Lương Ý, nhưng bị tôi phát hiện, vì vậy tôi nghĩ biện pháp khiến Sở Du hiểu lầm cô ấy có bạn trai, làm cho cậu ấy chết tâm. Tôi vốn định nhân cơ hội này đến gần cậu ấy, nhưng, cậu ấy ngồi cùng chỗ với bạn học mới chuyển trường. Bạn học sinh chuyển trường đáng đáp thật là đẹp mắt, cho nên tôi nhận thua. Nhưng...”

Cô ta dừng một chút, cắn răng nghiêng lợi mở miệng lần nữa, “Cậu biết không... thì ra đều là giả, cậu ấy vẫn luôn thích Lương Ý, học sinh chuyển trường đó, chẳng qua là một bìa đỡ đạn thôi, đến chết, cậu ấy còn không quên Lương Ý, tôi thật sự không hiểu Lương Ý có cái gì tốt, tại sao lại thích cô ấy? Dung mạo cô ấy không bằng tôi, tính tình cũng không khéo hiểu lòng người như tôi, tại sao chứ?! Tại sao cô ấy có thể được cậu ấy thích?! Mà tôi, chỉ có thể vụng trộm len lén hâm mộ cô ấy?!”

“Cho nên, cậu bắt cóc cậu ấy?”

Cô ta châm chọc mà nhìn Lưu Na, “Bắc cóc? Tôi mới không có bắt cóc cô ấy, tôi cũng chỉ hoàn thành tâm nguyện của Sở Du mà thôi.”

“Tâm nguyện của Sở Du?”

“Sở Du muốn kết hôn với cậu ấy.”

“Nhưng cậu ta đã chết.” Lưu Na cau mày, nói.

“Chết rồi, cũng có thể kết hôn, cổ đại nhà người có tiền cũng đều cưới vợ cho con trai qua đời của mình.”

“Ý của cậu là nói... Minh hôn?!” Lưu Na không thể tin nhìn cô ta.

“Không sai, mẹ Sở Du tới tìm tôi, muốn tôi giúp một tay, tôi nghĩ, nếu tôi đã từng thích cậu ấy như vậy, tại sao không thể giúp cậu ấy hoàn thành tâm nguyện lúc còn sống của cậu ấy chứ? Cậu xem, tôi đối với cậu ấy thật tốt. Nhưng cậu ấy không biết quý trọng.”

“Kẻ điên!” Lưu Na hung hăng quăng cô ta một cái tát, sau đó lấy điện thoại di động từ túi xách ra chuẩn bị báo cảnh sát.

“Ầm!” Cái ót bị đau mãnh liệt trong nháy mắt tứ chi của cô tê dại, cô đột nhiên té xuống đất, màn hình điện thoại di động vì còn chưa hoàn thành cuộc gọi mà sáng nhấp nháy, tựa hồ đang trách móc.

34. Chương 34: Sở Du Tĩnh Lại

Sở Du từ từ bình tĩnh lại, móng tay dài đáng sợ cũng dần dần rút trở về. Lương Ý động cũng không dám động một cái, chỉ sợ hành động của mình quấy rầy đến Sở Du khó khăn lắm mới yên tĩnh lại.

“Đùng!” Tiếng vật cứng va chạm khiến Lương Ý giật mình, thân thể của Sở Du đang vùi đầu vào cổ cô bỗng đứng mềm nhũn, sức nặng toàn thân đè hết lên người cô. Lương Ý thiếu chút nữa bị đè không thở nổi ở trên mặt đất, cũng may quần gia kịp thời tiến lên, đỡ cô dậy.

“Đưa thiếu gia tới phòng tắm đi.” Đại sư Cố che vết máu loang lổ ở lồng ngực, đầu đầy mồ hôi nói với quần gia.

Mẹ Sở đi lên phía trước, mặt không thay đổi liếc nhìn Lương Ý, lạnh lùng hỏi, “Đã chuẩn bị người xong chưa?”

“Xong rồi.” Quần gia đỡ lấy Sở Du, trả lời.

“Đi thôi!” Mẹ Sở xoay người rời đi.

“Đợi một chút, thiếu phu nhân, cô cũng đi theo đi.” Lời nói của Đại sư Cổ khiến mẹ Sở ở đằng trước dừng lại bước chân. Bà quay đầu, nhìn Đại sư Cổ, vẻ mặt không vui, “Hiện giờ tiểu Du đã hôn mê, không còn tạo ra uy hiếp gì đối với chúng ta nữa, không cần thiết phải dẫn con bé lên theo.”

“Phu nhân, nếu trong quá trình trị liệu thiếu gia tỉnh lại thì sao đây? Đến lúc đó chỉ sợ chúng ta không được may mắn như lần này thôi.” Đại sư Cổ không đồng ý với mẹ Sở.

Mẹ Sở nhíu mày một cái, nhìn chằm chằm Lương Ý hồi lâu, mới miễn cưỡng nói, “Đi thôi!”

Lương Ý chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ, căn bản không hiểu hai người họ đang tranh chấp cái gì, cho đến quần gia khẽ nói với cô, “Thiếu phu nhân, đi theo thôi.” Lúc này cô mới hiểu ra, ý của bọn họ là muốn trong quá trình trị liệu của Sở Du, cho cô ở đó để dự phòng ngộ nhỡ.

Cô liếc nhìn Sở Du đang bị quần gia vác trên vai một cái, thực sự không vui, nhưng cô biết cho dù cô không muốn đi thì e là cũng sẽ bị người ta dùng sức mạnh ép buộc. Không bằng cứ ngoan ngoãn nghe lời, để da thịt đỡ phải chịu khổ.

Trong phòng tắm.

Vừa bước vào phòng tắm, Lương Ý đã bị một mùi máu tươi nồng nặc sộc thẳng vào mũi. Cô khó chịu bịt chặt mũi lại, tiến tới thùng gỗ lớn phía trước nhìn một chút. Cả một thùng máu lớn đỏ thẫm đập vào mắt cô.

“Đây là.”

“Là máu người, thiếu phu nhân.” Đại sư Cổ “tốt bụng” trả lời cho cô.

Lương Ý ngạc nhiên mở to hai mắt, “Chỗ máu này. các người lấy từ đâu ra?”

Đại sư Cổ cùng quần gia liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nháy mắt ra dấu, sau đó quần gia chậm rãi nói, “Mua về từ bệnh viện.”

Lương Ý thở phào nhẹ nhõm, may mà không phải lấy ra từ người sống. Nếu không thì đúng là nghiệp chướng!

Mẹ Sở bỗng nhiên lên tiếng, lạnh lùng ra lệnh cho quần gia, “Còn không đưa tiểu Du qua đây!”

Quần gia gật đầu, cởi quần áo cho Sở Du, Lương Ý nhìn thấy, lập tức xoay người lại. Mẹ Sở cười lạnh một tiếng, “Sao thế, không dám nhìn?”

Lương Ý nhìn chằm chằm Mẹ Sở, “Không dám nhìn thì làm sao? Bà có ý kiến?”

Mẹ Sở nhìn cô, trong mắt tràn đầy châm chọc, “Tiểu Ý, lá gan của cháu hình như. lại lớn thêm một ít rồi. Xem ra cuộc sống trong phòng ngầm dưới đất không hề khiến tính tình của cháu thu lại chút nào.”

Lương Ý bị lời của mẹ Sở kích thích đến muốn cắn nát môi, “Tính tình của tôi chính là như vậy, thu lại không được. Bà có thể giết tôi thì xong hết mọi chuyện, nếu không, vĩnh viễn cũng đừng mơ khiến tôi thu lại.”

Mẹ Sở nguy hiểm nheo mắt, hừ lạnh một tiếng, “Cháu đừng tưởng rằng tiểu Du không thể rời khỏi cháu ... thì tự mình là đúng.”

“Tôi có tự mình là đúng thế nào cũng không bằng người nào đó tự mình là nhất.” Lương Ý không chịu yếu thế.

Đại sư Cổ vẫn im lặng đứng ở một bên nhìn hai người đối chọi gay gắt, không khỏi than thở một tiếng cảm thán, “Quan hệ mẹ chồng – nàng dâu từ xưa tới nay, quả nhiên là một vấn đề nan giải của thế gian.”

“Thần côn, ông vừa nói cái gì?” Lương Ý đột nhiên xoay đầu lại, âm trầm nhìn ông ta.

Đại sư Cổ ghen hòng, không biết nên giảng hòa như thế nào. Sắc mặt quần gia âm u, mở miệng cắt đứt đối thoại giữa bọn họ, “Ngón tay của thiếu gia vừa rồi có nhúc nhích, không biết cậu ấy.”

Đại sư Cổ vội vàng đi lên trước, vươn tay ra thăm dò trán của Sở Du một cái, nghiêm nghị nói, “Mấy người ra ngoài đi, để thiếu phu nhân lại!”

“Tại sao cho bọn họ đi ra ngoài, còn để lại mình tôi?” Lương Ý đối với sự sắp xếp này hoàn toàn không hài lòng.

Đại sư Cổ cười lạnh nói, “Thiếu phu nhân muốn đi ra ngoài cũng được. Chỉ có điều cô có thể thành công hay không.”

Lương Ý nghe vậy, ảo não xoay mặt. Cô biết thần côn này nhất định có biện pháp khiến cho cô không thể rời khỏi phòng tắm này. Mà quân gia cùng Mẹ Sở thì lập tức ra ngoài.

“Thiếu phu nhân, tới đây.” Đại sư Cổ móc một lá bùa từ trong túi ra, đưa cho cô. Lương Ý nghi hoặc nhận lấy, “Nó dùng để làm gì? Anh ấy biến thành cương thi rồi à? Mà sao túi của ông có nhiều thứ vậy, ông là Doraemon chuyển thể sao?”

Đại sư Cổ im lặng thở dài một tiếng, “Thiếu phu nhân, xem ra cuộc sống trong phòng ngầm dưới đất cô thích ứng cũng không tệ, hiện tại tinh lực tràn đầy thế này cơ mà.”

“Phi! Mấy tên tội phạm bắt cóc các người nói hay thật. Đúng là không biết xấu hổ!” Cái phòng dưới đất chết tiệt kia lạnh muốn chết, nếu không phải Linh Cô len lén mang chăn bông cùng thức ăn đến cho cô, cô không chết đói thì cũng chết rét.

“Được rồi, thiếu phu nhân, tôi cũng không muốn già mồm với cô. Tôi đang bị thương, không thể chăm sóc Sở thiếu gia được, cô ở chỗ này chăm sóc cho cậu ấy đi!” Đại sư Cổ xoay người chuẩn bị rời khỏi phòng, Lương Ý bước một bước dài níu lấy ống tay áo của ông ta, vội la lên, “Ông định đi? Nếu anh ấy bất ngờ tỉnh lại thì tôi làm sao đây?”

“Cậu ấy sẽ không làm cô bị thương. Nhưng đề phòng trường hợp cậu ấy tỉnh, cô tuyệt đối không thể để cậu ấy ra khỏi thùng gỗ này. Nếu không, cô sẽ phải cùng Sở thiếu gia giống như con quái vật kia làm vợ chồng cả đời.” Đại sư Cổ gạt tay của Lương Ý ra, để lại cô một mình gấp gáp rời đi.

Lương Ý nhìn cửa chính là đóng lại chặt chẽ, trái tim giằng đầy mây đen. Cô sợ hãi nhìn sang Sở Du còn đang nắm chặt hai mắt, sau đó lại vội vàng dời tầm mắt đi, không dám nhìn anh nữa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô đứng ở cạnh cửa phòng tắm chừng 20 phút, vẫn không đủ dũng khí xoay người lại xem. Bỗng nhiên, Lương Ý nghe loáng thoáng thấy có người gọi mình, cô theo bản năng quay đầu, chỉ thấy Sở Du vừa nãy còn không nhìn rõ ngũ quan, hiện tại đã khôi phục lại bộ dạng anh tuấn lúc đầu. Chỉ có điều màu da đỏ sẫm do ánh nắng mặt trời vẫn chưa hồi phục lại màu trắng nõn trước kia.

Lương Ý cau mày, không ngừng tự lẩm bẩm, gương mặt mang theo căng thẳng cùng sợ hãi. Nhưng không biết vì sao, sợ hãi trong lòng Lương Ý đối với Sở Du dần dần biến mất. Cô dò dẫm đi từng bước tới trước thùng gỗ, ngồi chồm hồm xuống, đem đầu tiến lại gần mặt anh, cẩn thận quan sát.

Đột nhiên, đôi tay dính đầy máu tươi từ trong thùng gỗ vươn ra ngoài, bóp cổ tay cô thật chặt. Mùi máu tươi nồng nặc tràn vào khoang mũi, cảm giác buồn nôn dâng lên cùng việc mất đường khí khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Khụ khụ khụ. Khụ khụ.” Cô cố gắng dùng tay kia gỡ tay của Sở Du ra nhưng không tài nào gỡ ra nổi, sức lực của cô căn bản cũng không có tác dụng gì. Lương Ý đột nhiên nhớ tới lá bùa Đại sư Cổ giao cho cô trước khi đi, cô lập tức buông tay, run rẩy cầm lá bùa lên, dán thật nhanh vào trán anh.

Lực nắm cổ tay dần dần yếu đi, cuối cùng đôi tay dính đầy máu tươi kia cũng vô lực buông thông rơi xuống thùng gỗ. Thùng gỗ tràn ra một vũng máu, vấy vào mặt cô. Lương Ý chán ghét dùng ống tay áo xoa xoa một chút, cảm thấy vẫn chưa được sạch sẽ, lại vội vàng chạy đến bồn rửa tay, dùng nước sạch rửa đi rửa lại một hồi mới dừng lại.

“Tiểu Ý.”

Tiếng gọi yếu ớt khiến Lương Ý quay đầu lại, một đôi mắt đen nhánh nhất thời hiện lên trước mắt cô. Lương Ý ngạc nhiên há hốc mồm, nhất thời không biết nói cái gì.

Sở Du, đã tỉnh lại.

Nhà họ Lưu.

“Bác gái, Na Na đã về chưa ạ?” Sau khi tan việc, Tình Phong hùng hù hỏ hỏ đi tới nhà họ Lưu, gấp gấp hỏi Lưu Na về nhà hay chưa.

Mẹ Lưu lắc đầu một cái, tò mò hỏi lại, “Tình Phong, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Na Na nói cô ấy nghi ngờ Hình Hình có liên quan đến chuyện tiểu Ý mất tích, cho nên một mình chạy đi tìm cô ta. Cô ấy nói với cháu nếu sau một tiếng mà không gọi điện thoại lại thì giúp cô ấy báo cảnh sát. Nhưng bây giờ đã quá ba tiếng rồi, không những Na Na không gọi lại cho cháu, mà ngay cả khi cháu gọi tới, di động của cô ấy vẫn luôn trong tình trạng tắt máy.” Tình Phong gấp gấp đến mức toát hết mồ hôi hột.

Mẹ Lưu nghe xong thì sắc mặt trắng bệch, “VẬY cháu đã đi qua nhà Hình Hình tìm nó chưa?”

“Đã tới rồi ạ, nhưng không có ai ra mở cửa.” Tình Phong lau mồ hôi, lấy điện thoại di động ra, ngón tay run rẩy ấn bàn phím.

“Cháu gọi cho Hình Hình hả?” Mẹ Lưu hỏi.

Tình Phong lắc đầu, “Di động của Hình Hình cũng tắt máy, bây giờ cháu gọi điện thoại báo cảnh sát.” Mặc dù Na Na nói nghi ngờ Hình Hình có liên quan đến việc tiểu Ý mất tích, nhưng lúc đó anh không tin. Lúc này không liên hệ được với Na Na, khiến cho anh không thể không hoài nghi.

“Cảnh sát sẽ chịu để ý sao? Bây giờ còn chưa đến 24 giờ.” Mẹ Lưu ngã ngồi xuống ghế sofa, hoảng sợ hỏi.

“Sẽ không đâu, chuyện tiểu Ý mất tích đã khiến cho cảnh sát chú ý, Na Na là vì tiểu Ý mới mất liên lạc. Bọn họ nhất định sẽ nhanh chóng xử lý chuyện này.” Tình Phong nói chắc chắn.

Lưu mẹ tâm sự nặng nề gật gật đầu, trong đầu càng không ngừng cầu nguyện, chỉ mong đây chỉ là sợ bóng sợ gió một cuộc.

Một tiếng sau.

Điện thoại của Tình Phong vang lên, anh cuống quýt ấn nút nghe. Đầu bên kia điện thoại cung cấp cho anh một tin tức động trời. Sau khi tắt máy, anh vẫn còn kinh ngạc nhìn chằm chằm di động trên tay, đầu óc vô cùng hỗn loạn.

“Sao vậy?” Mẹ Lưu thận trọng hỏi.

Tình Phong khó khăn nuốt nước miếng một cái, mới lên tiếng, “Cảnh sát nói, nhà Hình Hình không có ai, nhưng trong nhà có một vũng máu, họ muốn người thân qua đó làm xét nghiệm ADN.”

Mẹ Lưu vừa nghe xong, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

“Mẹ, mẹ ngồi đó nhìn gì vậy?” Thiếu nữ nhìn thấy mẹ mình vẫn ngồi im trên ghế, ánh mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm cái bàn, hiểu kỳ liền đi tới hỏi.

Người phụ nữ tên A Phương nghe được tiếng con gái hỏi lập tức thu lại tờ giấy trắng đã mốc meo, thả vào trong ngăn kéo, “Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ lại một chuyện trước kia mà thôi.”

“Như vậy sao.” Thiếu nữ gật đầu một cái, sau đó cười nói, “Con đã làm xong cơm, chúng ta ăn cơm đi!”

Người phụ nữ cười cười, gật đầu một cái, trước khi đi còn lo lắng nhìn lại ngăn kéo, trái tim một hồi phiền muộn.

35. Chương 35: Có Người Cản Trở

Dây xích nặng nề quấn quanh cổ chân trắng nõn rơi xuống mặt sàn phát ra tiếng vang “loảng xoảng” chói tai. Lương Ý bước từng bước, chậm rãi đi về phía nhà vệ sinh. “Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa vang lên, cắt ngang bước chân của cô. Lương Ý quay đầu lại, cửa phòng lặng lẽ được mở ra, dì Linh bưng thức ăn đi vào.

Lương Ý nhìn dì Linh, không nói gì. Sắc mặt của cô tái nhợt, đầu tóc rối tung, đôi môi không có một chút huyết sắc, cả người đều tản ra vẻ tiêu tụy. Dì Linh đau lòng nhìn sợi dây xích sắt dài chừng 10m quấn dưới chân cô, yên lặng thở dài.

“Thiếu phu nhân, ăn cơm đi.” Dì Linh bưng thức ăn đặt trên bàn trang điểm, để cho Lương Ý đỡ phải kéo sợi xích đi một nhọc.

Lương Ý lắc đầu một cái, hai mắt vô thần, hơi thở mong manh, “Tôi không muốn ăn.”

“Nhưng cô đã không ăn gì cả một ngày rồi.” Dì Linh gấp gáp nói.

“Chưa chết được.” Giọng nói của Lương Ý tràn đầy sự cam chịu.

Dì Linh cau mày, kéo tay cô qua, dắt cô đến bàn trang điểm, ấn cô ngồi xuống, đưa thìa tới trước mặt, “Thiếu phu nhân, cô làm như vậy không có lợi cho bản thân đâu. Chết tử tế còn không bằng sống vô ích, không phải sao? Hơn nữa, người đã chết thì hy vọng gì cũng không còn.”

Ánh mắt của dì Linh sáng rực, trái tim Lương Ý đột nhiên dâng lên một cảm giác kỳ dị. Cô rũ mắt xuống, mãi lâu sau mới từ từ nhận lấy đôi thìa, nâng bát cơm lên ăn từng miếng từng miếng một.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia chỉ là nhất thời tức giận mà thôi, đợi cậu ấy bớt giận, nhất định cậu ấy sẽ cởi dây xích này ra cho cô. Vậy nên, trong khoảng thời gian này cô cứ nghe lời thiếu gia đi, đừng đối nghịch với cậu ấy nữa. Được không?” Dì Linh nhìn ổ khóa cùng xiềng xích trên đầu giường một chút, tâm sự nặng nề.

Lương Ý đột nhiên đặt thìa xuống, ngẩng đầu lên chằm chọc nhìn bà, “Dì cho là anh ta sẽ tháo cái thứ này ra?”

“Thiếu phu nhân, không có chuyện gì là tuyệt đối.” Dì Linh khẽ mỉm cười, an ủi.

Lương Ý giận dữ xoay mặt, tức giận mở miệng, “Anh ta vừa tỉnh thì giống như người bị bệnh thần kinh cần cổ uống máu tôi, sau đó còn dùng xích khóa tôi lại ở trong phòng. Dì nghĩ rằng anh ta sẽ thả tôi ra sao?” Đúng là chuyện lạ đời.

Dì Linh kéo cái ghế qua một bên, ngồi xuống, mặt đối mặt nói chuyện với cô, “Thiếu phu nhân, đối với việc cô muốn chạy trốn thiếu gia thực sự rất tức giận, nhưng đây cũng chỉ là cảm xúc nhất thời mà thôi. Chỉ cần cô hạ thái độ xuống một chút, cậu ấy sẽ thả cô ra.”

Lương Ý không lên tiếng đáp lại, trong suy nghĩ của cô, dì Linh và những người trong biệt thự này đều cùng một phe. Tuy nhiên bà ấy không giống như những người khác, tùy ý chà đạp nhân cách của cô.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia tới rồi.” Dì Linh đột nhiên đứng lên, đem chiếc ghế mình vừa ngồi trả về chỗ cũ.

Lương Ý ngạc nhiên hỏi, “Làm sao dì biết?”

“Tiếng bước chân, thiếu gia vừa sinh ra tôi đã ở chỗ này chăm sóc cho đến bây giờ, vậy nên vô cùng quen thuộc với tiếng bước chân của cậu ấy. Tôi phải đi trước đây.” Dì Linh cung kính khom người, chuẩn bị rời đi, Lương Ý vội vàng kéo lại ống tay áo của bà, “Dì phải đi ư? Vậy tôi thì sao?”

“Thiếu phu nhân, nếu cô không muốn hạ thái độ của mình xuống, thì đừng nói gì cả, tránh lại chọc giận thiếu gia.” Dì Linh không nhanh không chậm cho cô một lời khuyên, đúng lúc này cửa phòng được mở ra.

Thân thể của Sở Du đã khôi phục lại được bảy tám phần, vẻ mặt lạnh lùng thẳng bước đi vào. Nhìn thấy Lương Ý đang đứng bên cạnh dì Linh, chân mày anh khẽ cau lại, đôi mắt đen như mực thoáng qua một chút không vui.

“Thiếu gia, tôi ra ngoài trước.” Nói xong, dưới cái nhìn chăm chú của Lương Ý, bà bước nhanh rời đi.

Sau khi dì Linh ra khỏi phòng, Lương Ý liếc mắt nhìn Sở Du, buồn bực ngồi xuống, cơm cũng không ăn nữa. Phía sau truyền đến tiếng bước chân “lộc cộc”, cô biết, Sở Du đang đi tới.

Đôi cánh tay rắn chắc vòng qua eo Lương Ý, cô không nhịn được lập tức rút người lại. Vòng tay của người nào đó càng thêm thắt chặt, khiến Lương Ý phải kêu lên một tiếng. Hơi thở ấm áp phả lên viên tai quấy nhiễu cô, cô không muốn để ý đến, nhưng đáng vẻ mập mờ như hình với bóng của hai người hiện giờ cô không có cách nào mà thích nổi.

“Không ăn sao?” Sở Du liếc nhìn chỗ thức ăn trên bàn trang điểm, đưa tay vuốt vuốt tóc trên đỉnh đầu cô. Lương Ý tức giận nheo mắt lại, môi mím thật chặt.

“Anh cho em ăn!” Vừa dứt lời, anh cầm thìa lên xúc một chút cơm, đưa tới bên miệng cô. Lương Ý quyết không hé miệng, lạnh lùng hất mặt.

“Không ăn?” Sở Du ôn hòa hỏi.

Hừ! Tuyệt đối không ăn của bố thí. Lương Ý âm thầm thề trong lòng, cô đã đem mấy miếng cơm vừa ăn lúc trước ném ra tận Thái Bình Dương xa xôi rồi.

“Đổi cái khác nhé?” Sở Du trưng cầu ý kiến của cô. Lương Ý vẫn cao ngạo nghiêng đầu, đồng thời, cô len lén liếc cái thìa một cái. Sau đó không biết là do vô tình hay cố ý mà dùng khuỷu tay của mình nhẹ nhàng đụng vào tay cầm thìa của anh. Cái thìa rơi xuống, phát ra tiếng kêu thanh thúy. Lương Ý lặng lẽ nhếch khóe miệng.

Sở Du cau mày, nhặt cái thìa lên, rồi nhàn nhàn nhìn cô, mặt không đổi sắc lại xúc thêm một thìa cơm nữa, tiếp tục đưa tới bên miệng. Lương Ý trợn to hai mắt, quả thật không thể tin nổi, không ngờ Sở Du nổi tiếng thích sạch sẽ lại dùng cái thìa đã rơi xuống đất xúc cơm cho cô ăn. Không những thế còn không hề lau qua, cái này, đúng là làm cho người ta kinh ngạc không thốt nên lời!

“Ăn!” Sở Du hung hăng đưa thìa cơm tới.

Lương Ý quay đầu, ngực phập phồng có chút kịch liệt, bởi vì lúc này cô đang cố nén tức giận.

“Ăn!” Thìa cơm đã đưa sát đến môi rồi, rốt cuộc cô cũng không nhịn được nữa, đập bàn, “Mẹ nó, anh cố ý có phải không?” Đúng là ‘chú có thể nhẫn nhịn thím không thể nhịn’ nha!

Sở Du mở lớn hai mắt, vẻ mặt vô tội, Lương Ý lại càng thêm tức giận, nhận định là anh cố ý gây phiền toái ỉnh, “Đồ đáng ghét, tôi nói cho anh biết, có gan thì anh chính chết tôi đi, nếu không, tôi sẽ chính chết anh!” Bộ dạng Lương Ý giận dữ ngút trời, rất có khí thế của Mẫu Dạ Xoa.

“Anh có gan.” Sở Du ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt kiên định.

Lương Ý nhướn mày, trầm mặt, “Cho nên anh định chính chết tôi?”

Sở Du lắc đầu một cái, “Không phải nói sinh con sao?” Trưng ra vẻ mặt không hiểu em đang nghĩ đến cái gì.

Vẻ mặt tức giận của Lương Ý trong nháy mắt nứt nẻ, chỉ thấy cô ngây ngốc nhìn Sở Du chằm chằm, cuối cùng gào thét, “Mẹ nó, ai nói đang thảo luận cái này với anh?”

Tại sao cái tên hiểm thấy này luôn có thể nghĩ lệch sang chuyện khác chứ. Hơn nữa rõ ràng cô nói là “chính chết cô”! “Chính chết cô”! Có phải là sinh con đâu!

(Giải thích: “Chính chết” có phiên âm là Zhèng sǐ (chính tử), còn “Sinh con” có phiên âm là Shēng háizi (sinh hài tử), nói nhanh thì nghe na ná ^^)

“Không thảo luận cái này, thì thảo luận cái gì?” Sở Du hờ hững nói, hình như đối với những vấn đề khác không có hứng thú.

Lương Ý hít thở sâu mấy lần, đè ép lửa giận sắp thiêu đốt hết lực phủ ngũ tạng của cô xuống, “Ví như, anh tháo cái xích khóa chết tiệt này ra!” Cô dữ tợn cười một tiếng, bình tĩnh nói.

Sở Du trực tiếp cự tuyệt, “Không thể!”

Khốn! cái tên đáng chết này!

“Thật sự không thể?” Lương Ý mặt dày hỏi lại.

Sở Du lẳng lặng nhìn cô, mãi tới khi Lương Ý có cảm giác nụ cười trên mặt mình đã sắp đông cứng tới nơi thì anh mới mở miệng, “Có thể.” Lời vừa nói ra, Lương Ý nhất thời nhìn thấy trăm hoa đua nở xung quanh, “Nhưng.” Trong nháy mắt lại rơi xuống vực sâu địa ngục.

“Nhưng mà cái gì?” Cô không nhịn được bực bội chất vấn.

“Em sẽ chạy trốn!” Sở Du nắm lấy cổ tay Lương Ý, kéo một cái, Lương Ý bất ngờ mất đi trọng tâm ngã vào lồng ngực của anh. Sở Du vòng hai tay ra ôm chặt, Lương Ý bị ghì có thấy hơi đau, vì vậy cô lấy tay đẩy anh một cái. Anh lại tăng thêm sức lực, cuối cùng Lương Ý quyết định không giãy giụa nữa.

“Anh đối xử với em không tốt sao? Tại sao em luôn muốn chạy trốn?” Sở Du ở bên tai Lương Ý nỉ non.

Cảm giác chua xót trong tim Lương Ý dâng lên, cô lắc đầu, ra vẻ không quan tâm mà nói, “Tôi không thích anh, tôi muốn về nhà.”

Sở Du buông cô ra, cười lạnh, “Em thích anh ta đến vậy sao?”

Lương Ý nhú mày, khó hiểu nhìn anh chằm chằm, “Anh đang nói linh tinh cái gì thế?”

“Anh nói linh tinh? Em đang ngằm bảo vệ anh ta, có đúng không? Em sợ anh gây bất lợi cho anh ta chứ gì? Đã nhiều năm như vậy, anh vẫn chưa xuống tay với anh ta là vì hai người không có liên lạc, nếu không, anh ta đã không thể bình an sống tới ngày hôm nay.” Sở Du lạnh lùng cười, nhắc một lọn tóc vương trước ngực cô lên khẽ cuộn.

Lương Ý nhú mày thêm sâu, “Rốt cuộc anh đang nói tới ai?”

“Là ai trong lòng em biết rõ. Nhưng em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không để anh ta cản trở chuyện giữa hai chúng ta.” Sở Du ôn nhu cười một tiếng, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trắng nõn của cô.

Lương Ý đẩy tay của anh ra, “Anh muốn làm gì?”

“Đến lúc đó em sẽ biết. Tất cả những người muốn giành em ra khỏi tay anh đều không có kết quả tốt đẹp đâu.” Sau khi lạnh lùng để lại những lời này, Sở Du mang theo gương mặt đầy sát ý rời khỏi phòng. Lương Ý muốn kéo anh lại, nhưng vướng sợi dây xích nên cách cửa nửa mét nửa phải dừng lại, đành buồn bực đứng giậm chân tại chỗ.

“Mẹ à, hình như gần đây mẹ không được yên lòng.” Cô gái ngồi trên ghế sofa gặm táo, tay cầm điều khiển TV chuyển kênh qua lại, lên tiếng hỏi.

Người phụ nữ a Phương nghe vậy thì cười nhạt, “Có thể là do gần đây mẹ có chút không thoải mái.”

Cô gái nhú nhú mày, “Vậy mẹ mau về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Ừ.” Bà gật đầu, rời khỏi phòng khách. Sau khi về tới phòng ngủ thì lập tức đi thẳng tới trước bàn, rút tờ giấy trắng có chữ viết bằng máu tươi ở trong ngăn kéo ra. Bà trầm mặc thật lâu, nghiêng đầu liếc mắt nhìn con gái đang thích thú xem TV ở bên ngoài một cái, cuối cùng ấn phím gọi số điện thoại viết trên tờ giấy.

Không bao lâu sau, bà liền nghe được một giọng nói yếu ớt truyền đến, “Xin chào, xin hỏi ai ở đầu bên kia vậy?”

Người phụ nữ a Phương cũng không lập tức trả lời, mãi cho đến khi người kia hỏi lại một lần nữa, bà mới áp a áp ứng nói: “Xin...xin chào.”

“Xin hỏi cô là.”

Bà cắn cắn môi, do dự hỏi, “Trong nhà của chị, có phải, có phải là có người bị bắt cóc hay không?”

Điện thoại đột nhiên im lặng không có tiếng vang, người phụ nữ a Phương ảo não cúi đầu, vò vò tờ giấy trên bàn một cái, xem ra, chỉ là một trò đùa giỡn mà thôi.

“Rốt cuộc cô là ai?” Tiếng chất vấn kích động bất ngờ vang lên khiến bà giật mình.

“Đúng, đúng là có chuyện đó sao?” Bà lẩm bẩm, bởi vì căng thẳng mà có chút cà lăm. “Trong tay tôi có một tờ giấy dùng máu để viết, là thư cầu cứu. Phía trên viết bốn chữ, còn có cả số điện thoại của bà nữa.”

“Tiểu Ý chưa có chết, tiểu Ý chưa có chết.”

Đầu dây bên kia không ngừng lặp đi lặp lại một câu nói, người phụ nữ a Phương liền lên tiếng cắt ngang, “Chuyện này.”

“Chúng ta có thể gặp mặt nhau không? Ngay bây giờ, hiện tại cô đang ở đâu?” Còn chưa kịp nói thì đầu dây bên kia đã ngắt lời, “Được rồi, chúng ta đến quán ăn XX trên đường XX gặp nhau nhé.” Người phụ nữ a Phương cầm lấy tờ giấy trắng trong tay, tâm tình đè nén mấy ngày hôm nay nhất thời trở nên vô cùng nhẹ nhõm.

36. Chương 36: Từ Bỏ Việc Chạy Trốn

Sau khi Sở Du rời đi không lâu, dì Linh vội vàng vàng bước vào, ngay cả cửa phòng cũng không gõ, trực tiếp đi thẳng vào trong. Bà dùng ống tay áo lau lau mồ hôi hột trên trán, gấp gáp hỏi, “Thiếu phu nhân, cô đã nói gì với thiếu gia? Sao vừa rồi cậu ấy mang theo khuôn mặt đầy sát ý ra khỏi biệt thự?”

Lương Ý ngạc nhiên ngồi ở trên giường, “Anh ta rời khỏi biệt thự?” Cô nhìn xuống chiếc đồng hồ rơi ở trên mặt đất, bây giờ mới hơn ba giờ sáng, anh ta còn muốn đi đâu? Hơn nữa không phải là anh ta còn chưa khỏe hẳn hay sao? Tại sao lại mạo hiểm mà đi ra ngoài?

“Thiếu phu nhân, cô không biết thiếu gia đã đi ra ngoài?” Dì Linh có chút nghi ngờ.

Lương Ý lắc đầu một cái, “Vừa rồi anh ta nói những câu gì đó rất khó hiểu, cái gì mà những kẻ muốn cướp người của anh ta sẽ đều không có kết quả tốt. Căn bản tôi không hiểu anh ta nói những lời đó là có ý gì.”

Dì Linh suy tư hồi lâu, chẳng lẽ là.

“Thiếu phu nhân, trước kia cô có bạn trai hay không?” Bà dè dặt hỏi.

Lương Ý lại lắc đầu, “Không có, từ trước tới giờ tôi chưa từng có bạn trai, hơn nữa hình như cũng chẳng có người nào theo đuổi tôi cả. Mà chuyện này thì sao?” Cô nhìn Dì Linh nghi hoặc.

Dì Linh nhất thời cứng họng, sau đó mới miễn cưỡng đổi chủ đề, “Thiếu phu nhân, nhìn bộ dạng vừa rồi của thiếu gia, thật giống như là muốn đi.” Tuy bà chưa nói hết câu, nhưng Lương Ý đã hiểu ra ngay.

“Nhưng tôi thực sự không có đối tượng nào mà.” Lương Ý trợn to hai mắt, đáng vẻ như kiểu anh ta đã đổ oan cho tôi.

Dì Linh quay mặt, đột nhiên bước nhanh tới trước bàn trang điểm, lục lọi một lát rồi đưa cho cô một cái kéo. Lương Ý cảm thấy khó hiểu, “Cây kéo này chém sắt như chém bùn hả? Có thể cắt cái dây xích dưới chân tôi không?” Cô nhận lấy cây kéo, day day vào mắt xích vài cái, tiếc nuối nói, “Nó nhỏ quá, không được rồi, vậy dùng để mài sao?”

“Thiếu phu nhân, đây là để cho cô dùng làm bộ tự sát.” Dì Linh tức giận nói. Đối với trí tưởng tượng của cô gái này bà đã không nói được gì nữa rồi.

“Làm bộ tự sát? Sao tôi phải làm bộ tự sát?” Lương Ý ném cây kéo trong tay xuống, Dì Linh chạy lên trước vội vàng nhặt lên, đưa lại cho cô, “Đáng vẻ vừa rồi của thiếu gia rõ ràng chính là muốn đi.” Bà ảo não cúi đầu. Nếu thiếu gia ở bên ngoài gây ra chuyện gì, đến lúc đó mà khiến cảnh sát điều tra ra đầu mối thì thật phiền phức.

“Giết người?” Lương Ý cau mày.

Dì Linh nặng nề gật đầu, “Người kia có thể là người quen của cô, có lẽ cô và anh ta có liên lạc gần gũi gì đó, mới khiến thiếu gia ghen tỵ cho nên.”

“Ghen tỵ thì đi giết người?” Lương Ý mở lớn mắt, không thể tin nổi. Trong lúc cô còn chưa kịp phản ứng, dì Linh đã nhanh chóng ấn cây kéo vừa nhặt lên vào trong tay cô.

“Có ai không, thiếu phu nhân muốn tự sát!” Bà đột nhiên xé cổ họng kêu to, Lương Ý cảm thấy màng nhĩ cũng rung lên từng hồi. Gần như ngay tức khắc, mẹ Sở và quản gia cùng mấy người nữa hùng hổ lao thẳng vào phòng.

“Phu nhân, thiếu phu nhân cô ấy. . . .” Di Linh vừa thấy Mẹ Sở thì lập tức chạy tới trước mặt bà báo cáo.

“Tiểu Ý, cháu đang làm gì vậy?” Sau khi nhìn Di Linh một cái, mẹ Sở mới trầm giọng chất vấn Lương Ý.

Giọng nói chất vấn của mẹ Sở khiến Lương Ý sững sốt một chút, sau một hồi cô mới phục hồi lại tinh thần, lấy hơi sẵn giọng với mẹ Sở, “Gọi Sở Du tới đây, tôi có lời muốn nói với anh ta, nếu anh ta không đến, tôi chết ấy người xem.”

Mẹ Sở quay sang nhìn quần gia nháy mắt ra dấu, quần gia nhỏ giọng nói, “Thiếu gia vừa mới đi ra ngoài.”

“Đi ra ngoài? Đi đâu?”

“Cậu ấy không nói. Lúc ấy cảm xúc của thiếu gia có chút không ổn định, cho nên. . . .”

“Sao bây giờ ông mới nói với tôi?” Mẹ Sở giận dữ, mắt đẹp tràn đầy lửa giận.

Quần gia cúi thấp đầu, “Là lỗi của tôi, phu nhân.”

“Mau nói với Đại sư Cố đi tìm thiếu gia về.” Mẹ Sở cố nén tức giận ra lệnh, quần gia gật đầu đi ra ngoài. Bà nhắm mắt lại, tựa hồ đang nỗ lực đè nén lửa giận trong lòng. “Tiểu Ý, để cây kéo xuống, có chuyện gì chúng ta thương lượng.”

“Để nó xuống thì tôi còn tư cách đàm phán với bà sao? Bà nghĩ tôi ngu thế chắc?” Lương Ý châm chọc nói. Lúc này, Di Linh đứng ở phía sau mẹ Sở lặng lẽ dùng khẩu hình miệng để nói với cô. Lương Ý hiểu ra, Di Linh muốn cô đưa ra yêu cầu đối với mẹ Sở. Cô trầm mặc hồi lâu, quyết định hay là chờ Sở Du trở lại hẵng nói.

“Tiểu Ý, di đã nói A Quân đi tìm tiểu Du rồi, cháu cứ bỏ cây kéo xuống trước đi.” Mẹ Sở bình tĩnh khuyên giải cô.

Lương Ý lườm bà một cái, “Cứ chờ anh ta về rồi nói.”

Mẹ Sở không nói thêm gì nữa, môi mím thật chặt, mọi người vẫn trong trạng thái giằng co. Mãi đến 30 phút sau, lòng bàn tay Lương Ý đã đỏ đầy mồ hôi thì rốt cuộc Sở Du cũng trở lại.

“Tiểu Ý, để cây kéo xuống.” Sở Du đứng ở cạnh cửa, chân mày nhíu chặt, giọng nói có chút vội vàng xen lẫn tiếng thở gấp, có lẽ do vừa mới chạy về. Lương Ý dè chừng nhìn lướt qua những người xung quanh, cứng rắn yêu cầu, “Bảo bọn họ đi ra ngoài hết đi.”

Sở Du lập tức nghe theo yêu cầu của cô, không để lại bất cứ ai khác ở trong phòng. Trước khi đi ra, đôi mắt tràn ngập giận dữ của mẹ Sở vẫn nhìn cô chằm chằm.

Sở Du đợi mọi người đi hết xong, mới cẩn thận đi về phía trước vài bước, Lương Ý lại hét lên, “Đứng lại! Phải tháo cái xích chết tiết này ra cho tôi trước.” Cô liếc mắt nhìn xiềng xích dưới chân mình đầy hận thù.

Sở Du trầm mặc hồi lâu mới gật đầu một cái, đi tới trước bình hoa bên cạnh sofa, móc ra một cái chìa khóa được thiết kế tinh xảo. Lương Ý nhìn cái chìa khóa ‘xa tận chân trời, gần ngay trước mắt’ kia, tiếc hận đến xanh cả ruột. Biết thế cô đã chịu khó lê lét đi tìm kiếm xung quanh một chút rồi.

Trong khi Lương Ý đang hối hận không để đâu cho hết, thì Sở Du lặng lẽ tiến lại gần cô, “Làm gì thế? Không cho phép tới đây!”

“Anh không qua đó thì không mở được.” Sở Du bắt đầu nhìn xiềng xích dưới chân cô một cái.

Lương Ý nghĩ nghĩ, đúng là thế, nhưng cô đâu có đàn như vậy, “Ném chìa khóa tới đây cho tôi!”

“Tiểu Ý, em không chạy được đâu.” Sở Du lưu loát ném chìa khóa qua, Lương Ý không nghĩ nhiều như vậy, nhặt chìa lên rồi vội vàng mở khóa, cảm giác nhẹ nhõm khiến tâm tình buồn bực của cô trở nên thoải mái hơn.

“Tôi muốn về nhà một chuyến.” Lương Ý nhìn anh, nói ra yêu cầu.

Sở Du lắc đầu, ánh đèn mờ nhạt hắt lên gương mặt anh, làn da của anh đã có một chút sắc hồng, giống như thiếu niên đẹp đẽ nhưng mang đầy ưu thương.

“Tôi sẽ không vào nhà, tôi chỉ đứng ngoài cửa nhìn một lát thôi. Có được không?” Lương Ý ghen ngào cầu khẩn, “Tôi hứa, về sau tôi không bao giờ chạy trốn nữa. Tôi sẽ yên ổn sống ở nơi này.” Lương Ý rũ mắt, khổ sở cười một tiếng.

Nghe được sự đảm bảo của cô, Sở Du vẫn còn có chút do dự. Anh suy nghĩ trong chốc lát, nhưng cuối cùng vẫn chịu thua trước đáng vẻ cầu xin của cô, “Đi thôi!”

“Anh đồng ý?” Lương Ý vui mừng ngẩng đầu lên, không thể tin hỏi lại, ánh mắt lóe sáng.

“Ừ.” Sở Du nghiêng đầu, khóe miệng khẽ cong lên, nhưng trong đôi mắt đen nhánh lại là sầu lo.

Đánh cược một lần đi, cứ thử một lần này, nếu mà thua, như vậy.

Anh không dám nghĩ tới, nếu mà thua, anh sẽ như thế nào.

“Chúng ta đi thôi!” Nụ cười đã lâu chưa từng thấy của Lương Ý giọi vào tầm mắt anh, nhìn cổ tay được cô cầm lấy dắt đi, anh hé miệng cười cười, trong tươi cười mang theo chút vui vẻ nhàn nhạt.

Bên ngoài nhà họ Lương.

Lương Ý đi vòng quanh nhà họ Lương - nơi mà cô vô cùng quen thuộc một vòng, nhìn cánh cửa sổ đen nhanh kia, một lúc lâu cũng không nói gì, cảm giác bị thương trong lòng dường như đã che phủ hết tất cả suy nghĩ của cô.

“Tách tách” một vài giọt mưa lạnh lẽ rơi trên gương mặt Lương Ý, cô lau hết đi, sau đó quay sang nói với người vẫn đang trầm mặc đứng bên cạnh, “Chúng ta đi thôi, trời mưa rồi.”

“Ừm!” Anh gạt đầu một cái, vòng tay ôm lấy hông của cô, ánh mắt thâm trầm dần trở nên vui vẻ, ngay cả khóe miệng cũng nâng lên thật cao. Trong khoảnh khắc đó, trong lòng Lương Ý dâng lên một cảm giác kỳ lạ, giống như đang trong trời đông giá rét mà đột nhiên tiến vào mùa xuân tươi đẹp vậy. Đồng thời còn xen lẫn một chút xao động, trái tim dường như bị thứ gì đó cản cản, có hơi ngứa; còn một vài cảm xúc khác nữa mà cô không thể gọi tên.

Mưa to dần, Sở Du cởi áo khoác của mình ra, giơ cao lên, che mưa cho cô.

“Tôi không sao, anh không cần phải.”

“Đi thôi!” Anh cắt ngang Lương Ý, nước mưa rơi xuống tóc anh, trượt qua gương mặt, rồi rơi vào quần áo. Chỉ một lát mà toàn bộ quần áo của Sở Du đã ướt đầm. Anh cầm lấy cổ tay cô, chạy nhanh về phía trước. Lương Ý ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện trên sườn mặt trắng nõn của anh bỗng dưng xuất hiện một ít mụn nhỏ màu đen.

“Sở Du, mặt của anh.” Cô lên tiếng nhắc nhở. Sở Du ngẩn ra, ngay sau đó thản nhiên nói: “Không sao cả!”

“Nhưng.”

“Là vết thương của lần trước.”

Nói dối! Rõ ràng vừa dính nước mưa mới có. Được che dưới áo khoác, khóe miệng Lương Ý vẽ lên một đường cong nhàn nhạt, hốc mắt cô có chút đỏ, một dòng nước ẩm bỗng nhiên từ trong mắt cô chảy ra hòa cùng với nước mưa. Cô không hiểu vì sao hôm nay mình lại quái lạ như vậy, có lẽ là do đã lâu chưa được quay về nhà thôi.

Xen lẫn trong tiếng mưa rả rích là tiếng bước chân vội vã của hai người, khiến cho đêm hè nơi đây thêm một chút náo nhiệt. Mãi nhiều năm về sau, khi Lương Ý tóc đã bạc trắng, hàm răng đã rụng gần hết, nhưng cô vẫn nhớ như in từng chi tiết nhỏ đã phát sinh trong ngày hôm đó, thực giống như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua.

Hôm sau, tại nhà hàng nhỏ.

“Đây là tờ giấy tôi nhặt được, còn có một trăm đồng.” Người phụ nữ tiểu Phương ngồi đối diện với ba mẹ Lương, thấp thỏm đem tờ tiền trong tay đặt lên trên bàn.

Mẹ Lương cùng ba Lương liếc mắt nhìn nhau, nhặt tờ giấy lên cùng nhau quan sát. Sau một hồi lâu mới gật đầu, “Chúng tôi vô cùng biết ơn cô đã cung cấp đầu mối. Cô có thể nói cho chúng tôi biết, cô nhặt được tờ giấy này ở đâu không?”

“Ở trong thùng rác của một gia đình mà tôi làm công. Tờ giấy kia với tờ tiền này được vo vào nhau. Tờ 100 đồng ở bên ngoài, còn tờ giấy ở bên trong.”

Ba Lương nhìn chằm chằm tờ 100 đồng, nghĩ ngợi hồi lâu mới nói, “Có lẽ con bé làm như vậy để tăng thêm cơ hội cầu cứu. Dù sao nếu có ai nhìn thấy tiền thì đều nhặt lên, do vậy. . . .”

“Được rồi, hiện tại thảo luận vấn đề này cũng không giải quyết được gì. Chúng ta nên tranh thủ thời gian đi kiểm tra AND đi.” Mẹ Lương cầm tờ giấy trong tay, vẻ mặt gấp gáp.

“Ừ.” Ba Lương gật đầu một cái, sau đó móc một xấp tiền từ trong ví ra, đưa cho tiểu Phương, “Đây là tâm ý nhỏ của chúng tôi cảm tạ cô đã cung cấp đầu mối, mong cô nhận cho.”

Tiểu Phương vội vàng lắc đầu, “Cái này tôi không thể nhận được.”

“Cứ cầm lấy đi, cô nhận thì chúng tôi mới thấy an tâm. Về sau chúng tôi còn cần tìm tới cô vì việc này nữa. Khó tránh khỏi việc làm phiền cuộc sống cũng thời gian của cô. Coi như một chút bồi thường của chúng tôi mà thôi.” Mẹ Lương đem tiền đẩy tới trước mặt người phụ nữ tiểu Phương, sau đó vội vàng kéo ba Lương rời đi, để lại một mình tiểu Phương với vẻ mặt bối rối.

37. Chương 37: Chương 37

38. Chương 38: Vị Khách Thần Bí

“Tôi đói bụng.” Lương Ý ngồi ở trên giường cọ cọ hai chân vào nhau, lơ đãng nói với Sở Du đang vui sướng bận rộn sắp xếp lại đồ dùng cho em bé.

Sở Du quay đầu, nhẹ giọng hỏi, “Muốn ăn cái gì?”

“Không biết, gì cũng được.” Lương Ý cắt móng tay, liếc anh một cái.

“Ừ.” Sở Du gật đầu, nhanh chóng rời khỏi phòng. Lương Ý tức giận đi tới trước đồng hồ trẻ em đặt la liệt ở trên bàn, oán hận ném cái áo trẻ sơ sinh thật mạnh xuống đất.

20 phút sau, Sở Du bưng khay thức ăn nóng hổi đi vào. Lương Ý ngồi trên ghế sofa nâng má oán trách, “Sao lại lâu như thế?” Anh đặt khay thức ăn lên bàn trà, rũ mắt, “Xin lỗi.”

Lương Ý không được tự nhiên quay đầu, tuy rằng trong lòng có bất mãn, nhưng cô vẫn chưa quen với dáng vẻ “ăn nói khép nép” của Sở Du hiện giờ. Hơn nữa, anh cũng chẳng vì thái độ vô lễ vừa rồi của cô mà tức giận.

Lương Ý cầm đũa lên, gạt gạt thức ăn, sau đó chậm rãi ăn một miếng, nhưng lập tức lại chán ghét phun ra, “Khó ăn chết mất. Tôi không muốn ăn cái này, tôi muốn ăn cái khác.” ‘Xoảng’ một tiếng, đôi đũa bị cô ném vào trong khay thức ăn.

“Ăn cái gì?” Sở Du gần như không hề có dấu hiệu tức giận.

Lương Ý khề cằn rặng, trong lòng thầm nghĩ, sao anh ta vẫn không nổi giận chứ? Mình hành động quá đáng đến thế rồi cơ mà, chuyện này không hợp lý một chút nào!

“Không biết. Dù gì tôi cũng không ăn cái này.”

“Được.” Sở Du bưng khay thức ăn lên, ra khỏi phòng.

Lương Ý nhìn theo hướng anh rồi đi hồi lâu, mới nhúu mày lẩm bẩm, “Thật là, cái dáng vẻ đó thật khiến người khác ớn lạnh mà. Nếu vẫn cứ như thế này thì chẳng phải thực sự sẽ phải sinh con hay sao?” Nghĩ đến tương lai mình sẽ ôm trong ngực một đứa trẻ không biết là người hay ma, Lương Ý rùng mình một trận. Thật không hiểu nổi trong đầu những người kia chứa những cái gì, sao có thể nghĩ ra cái ý tưởng biến thái này chứ.

Trong khi Lương Ý nghĩ tái nghĩ hồi, thời gian cứ thế trôi qua hơn 20 phút, Sở Du lại bưng thức ăn vào một lần nữa. Lương Ý nhìn đồng hồ ăn màu sắc rực rỡ kia, miệng méo xệch, tức giận nói: “Tôi cũng không muốn ăn cái đó.”

“Tại sao?” Sở Du bước đến gần, chân mày hơi nhíu lại.

“Cái màu kia khiến tôi cảm thấy buồn nôn. Tôi không muốn ăn. Tôi muốn đi tắm.” Lương Ý cực kỳ vô trách nhiệm bỏ lại một câu rồi đi tới trước tủ treo quần áo lấy áo ngủ, chuẩn bị đi tắm.

“Cả ngày em chưa ăn gì rồi.” Sở Du để thức ăn xuống, trong giọng nói có chút lo lắng.

Lương Ý nhướn mày, “Anh có ý kiến?” Cô trưng ra bộ dạng ‘nếu anh dám có ý kiến, tôi lập tức đánh anh’.

Sở Du im lặng thở dài một hơi, “Em đang tức giận?”

“Hừ!” Lương Ý hất mặt, không thèm để ý đến.

“Tại sao?” Anh hỏi.

Lương Ý quay đầu sang, lẳng lặng nhìn anh, hồi lâu sau, khóe miệng bỗng nở một nụ cười ngọt ngào, “Nếu tôi nói tôi không muốn sinh con, anh có chấp nhận đề nghị này không?”

Môi mỏng mím chặt, Sở Du chậm rãi đi tới trước mặt Lương Ý, nhẹ nhàng giơ tay lên, gạt lọn tóc mai ra sau vành tai cô. Anh chậm rãi cúi xuống thấp, cuối cùng ở bên tai cô nhẹ nhàng lên tiếng cự tuyệt, “Không! Chấp! Nhận!”

Gương mặt đỏ bừng vì tức giận của Lương Ý nháy mắt trở nên trắng bệch, “Đã như vậy, hai ta không còn gì để nói!” Cô đẩy mạnh ngực anh ra một cái, dậm chân, bước tới trước cửa phòng tắm thì lại nghe thấy một giọng nói lạnh nhạt chậm rãi truyền đến, “Lưu Na.”

Lương Ý vừa nghe thấy tên của Lưu Na, cô quay ngoắt đầu lại, ánh mắt cảnh giác, “Không được động tới cô ấy!”

“Tại sao?” Sở Du đi về phía sofa, ngồi xuống, vô cùng bình tĩnh nhìn cô; đôi mắt đen như mực không hề chớp lấy một cái mà nhìn chăm chú. Lương Ý bị cái nhìn chăm chú của anh dọa cho sợ hãi, không nhận được chà sát hai cánh tay nổi đầy da gà.

“Lúc trước các người đã đồng ý.” Cô ần ần nói.

Sở Du chậm rãi nhếch miệng, “Nhưng em ... không tuân thủ theo cam kết.”

Lương Ý nghẹn lời, một lát sau mới khó khăn mở miệng, “Có thể cho tôi một chút thời gian hay không?” Cô đi tới trước mặt anh, giương mắt nhìn thẳng; lúc này Lương Ý hận không thể vươn tay ra ấn đầu Sở Du xuống.

“Em cứ nói đi?” Sở Du không mảy may không ngại hỏi ngược lại.

Lương Ý cắn môi, theo thói quen trước kia định đưa tay ra kéo ống tay áo của anh. Nhưng vừa nghĩ tới cái nút áo vừa đứt vừa cũ lại không hiểu sao cứ hay bị hỏng kia thì vội vàng thu móng vuốt của mình lại, tránh “làm bẩn” đến nó.

Lương Ý lẳng lặng ngồi phịch xuống sofa suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mới yếu ớt hỏi, “Nhất định phải làm như vậy phải không?”

“Ừ.” Một tia hắc hê xẹt qua đôi mắt Sở Du, năm ngón tay thon dài nhưng trắng bệch của anh nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay của cô. Khi Lương Ý còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì một cảm xúc lạnh lẽo đột nhiên xâm nhập vào đôi môi ấm áp của cô. Lương Ý kinh ngạc mở to hai mắt.

Chốc lát sau, một giọng nói khàn khàn vang lên bên tai cô, “Tắm nhé?” Sở Du Bình tỉnh tự nhiên rời khỏi đôi môi cô, mí mắt rũ xuống, ôn nhu nhìn chăm chú vào hai bàn tay quăn quýt tại một chỗ.

Lương Ý ngơ ngác nhìn anh, đầu óc vẫn trong tình trạng ‘mất điện’, căn bản còn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra. Mãi cho đến khi cảm nhận được ngón tay đang nhẹ nhàng xoa nắn trên mu bàn tay mình, cô mới cúi đầu xuống, kinh ngạc nhìn Sở Du lồng mười ngón tay vào nhau. Trong đầu Lương Ý đột nhiên hiện lên một câu thơ cũ: Năm tay nhau mà chết, bên nhau đến già.

“Cùng nhau được không?”

Cảm giác nhồn nhột khi vành tay khê bị cắn mút khiến Lương Ý lập tức phục hồi lại tinh thần, “Cùng nhau cái gì?” Lương Ý đẩy Sở Du ra, cô nghĩ chắc mặt của mình đã đỏ như tôm luộc rồi, nóng không chịu được; cảm giác ướt át ở vành tai làm cô xấu hổ không thôi. Lương Ý cuống quýt đưa tay lên xoa xoa lau lau, lau hết nước bọt mới dừng lại.

“Tắm.” Sở Du cúi đầu, đôi mắt đen thẫm khuất sáng, vành tai anh lúc này có màu hồng hồng, hơn nữa lại có khuynh hướng càng ngày càng đỏ.

“Cùng nhau. tắm?” Hai mắt Lương Ý tròn to như quả chuông đồng hồ, vẻ mặt dường như không tin nổi những gì mình nghe được.

Sở Du cúi đầu càng thấp, nhưng vẫn gật đầu thật mạnh.

Lương Ý cứng họng, lúc lâu sau, cô mới húng hắng, “Cái đó, chúng ta vẫn nên thảo luận một chút về chuyện của Na Na đi.” Lương Ý lúng túng chuyển đề tài. Bất chợt, Sở Du ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào đôi mắt đang hoảng hốt của cô. Sắc mặt anh âm trầm, môi mỏng mím chặt, “Không thảo luận!” Giọng nói lạnh lùng như một thanh đao bén nhọn, mà giờ phút này giống như đang hung hăng cắt lên thịt của Lương Ý.

Lương Ý sợ run cả người, nhưng vì Na Na, cô quyết định phải dũng cảm một lần, “Chỉ cần thảo luận về việc này thôi, được chứ?”

Ánh mắt có thể so với dao của Sở Du đã đem “thịt” của Lương Ý cắt ra trăm mảnh rồi. Cô lộ ra vẻ mặt ‘trắng sùi thê thảm đứt cổ tay’, “Có thể cho tôi với cô ấy ở chung một gian phòng hay không?” Dưới ánh mắt đáng sợ của anh, giọng nói của Lương Ý càng lúc càng nhỏ, cuối cùng mơ mơ hồ hồ nghe không rõ nữa.

“Em, nói, đi?”

Lương Ý nhắm mắt khóc thảm thiết, nghẹn ngào bắt lấy cổ tay anh, lắc lắc, “Cầu xin anh mà!”

Sở Du nheo mắt lại, nhìn nước mắt cô rơi lã chã, để mặc cho cô đung đưa cánh tay của mình, không nói câu nào.

Lương Ý lay lay một lúc lâu, nhận ra không có một chút hiệu quả nào, liền buông tay anh ra, lau mặt một cái, giống như oán phụ nhìn anh chằm chằm, “Thật sự không được?”

Vẫn không lên tiếng.

Xem ra đã không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng đến chiêu này thôi. Lương Ý ỉnh 3 phút chuẩn bị tinh thần, cuối cùng nhắm mắt lại, đột nhiên nhào về phía Sở Du không hề có phòng bị. . .

“Để cho tôi và Na Na ở chung một phòng được không?” Môi cô hé mở, khê động giống như phát trần mềm mại nhất trên đời này, nhẹ nhàng quét động trên môi Sở Du.

Anh kinh ngạc nhìn cô, đôi môi mỏng vô thức mở ra, thì thào trả lời, “Được.”

Chữ ‘được’ còn chưa nói hoàn chỉnh, người nào đó đã vui mừng hô to ra tiếng.

“Yes!” Lấy được đáp án vừa lòng, Lương Ý lập tức đẩy Sở Du vẫn còn đang ý loạn tình mê ra. Sở Du bị bất ngờ, ngã thẳng từ sofa xuống đất, cả người nhếch nhác chặt vật, ngạc nhiên nhìn Lương Ý. Nhưng Lương Ý đang trong tình trạng hưng phấn quá độ đã sớm quên mất sự hiện diện của anh. Hiện tại cô còn bận tự hào vì sự “cơ trí” của mình, căn bản không hề phát hiện ra ánh mắt âm trầm của Sở Du.

Nhà họ Lương.

“Ding ding! Ding ding!” Tiếng chuông cửa vang lên, Lương Tư nhìn ba Lương đang nghe điện thoại, mà lúc này Lương Bân lại đang ở trên lầu, cô không biết mình có nên ra mở cửa hay không, không thể làm gì hơn là sợ hãi kêu ba Lương: “Ba, chuông cửa.”

Tiếng nói chuyện của ba Lương ngừng lại, nhìn lên lầu một chút rồi nói, “Bảo anh con xuống rồi quyết định xem có mở cửa hay không.”

“Vâng.” Lương Tư gật đầu một cái, vội vàng đi lên lầu.

“Hắn ta vẫn không chịu thừa nhận, hắn nói di động đó là nhặt được? Được, tôi biết rồi. À, anh cảnh sát, ngày mai tôi có thể đi gặp tên nghi phạm đó không?” Ba Lương thỉnh cầu. Tiếng chuông ngoài cửa vẫn vang lên không ngừng, ông phân tâm nhìn ra cửa trước một cái .

“Ba.” Đúng lúc này Lương Bân đi xuống, kêu ông một tiếng. Ba Lương chỉ chỉ ngoài cửa, “Con đi xem thế nào đi.”

“Con biết rồi.” Lương Bân gật đầu một cái, bước mấy bước lại quay đầu lại nói với Lương Tư đi theo đằng sau, “Tiểu Tư, em đừng đi theo.”

“Nhưng.” Lương Tư vẫn muốn cùng anh đi ra ngoài. Lương Bân nghiêm nghị nhìn cô. Lương Tư cúi đầu, dừng bước.

Lương Bân ra tới cửa, xuyên qua mắt mèo nhìn ra bên ngoài, nhưng không có thấy ai cả, mà đồng thời, tiếng chuông cửa cũng ngừng lại.

Lương Bân trầm tư trong chốc lát, “Rắc ...rắc...!!” Tiếng vặn tay nắm cửa bất chợt vang lên khiến anh chấn động, “Đáng chết, lần này lại là thứ gì?” Lương Bân nhíu mày, vội vàng bắt lấy tay nắm, muốn giữ chặt ổ khóa. Nhưng dường như phía bên ngoài lại tăng thêm lực, khi anh còn chưa kịp phản ứng thì cửa chính đã “Ầm” một tiếng mở rộng ra.

Lương Bân mở to hai mắt, trái tim nhất thời lỡ mất một nhịp.

“Tiểu Bân ——”

39. Chương 39: Chương 39

40. Chương 40: Vật Dẫn Đường

Edit: tiểu an nhi (LQĐ)

Lương Ý ngồi trên ghế sofa một tay vỗ vỗ đôi môi sưng phồng của mình, tay còn lại không ngừng phe phẩy quạt quạt, hy vọng tạo một ít gió mát để giảm bớt vị cay xè, nóng hừng hực ở trong miệng.

“Nếu để ỉnh biết ai đã làm cái chuyện thất đức này thì nhất định mình sẽ không bỏ qua cho kẻ đó. Mình phải cắt tiểu JJ của hắn, đem cho Đa Đa nhà chúng ta ăn.” Lương Ý trợn mắt nhìn Lưu Na một cái, rồi rút gương ra nhìn đôi môi sưng phồng của mình.

“Chắc sẽ hơi bẩn, có thể Đa Đa không muốn ăn.” Lưu Na đưa cho cô một chai nước đá.

Lương Ý nheo mắt nhíu mày, bĩ ổi hỏi, “Cậu đã ăn rồi hả?”

“Cút!” Lưu Na lườm cô cháy mặt, ngồi xuống, chống một tay lên trán. Lương Ý để gương xuống, có chút căng thẳng nhìn Lưu Na, “Hiện tại môi của mình có giống lạp xưởng hay không?”

Lưu Na lắc đầu, “Không giống lạp xưởng đâu, giống tịch tràng (*) hơn!” Lưu Na quan sát thật lâu mới đưa ra được kết luận này.

(*) Tịch tràng: cũng là một loại lạp xưởng ^^

Lương Ý nhìn Lưu Na khinh bỉ: “Có khác nhau à?”

“Có mà, lập xưởng hơi mềm, còn môi của cậu nhìn cứng lắm, rất giống tịch tràng.” Lưu Na nghiêm túc gật đầu một cái.

Lương Ý hận không thể cầm cái đĩa trên khay thức ăn lên chọc cho cô nàng mấy cái để phát tiết lửa giận trong lòng.

“Tiểu Ý!” Sở Du đứng ở ngoài cửa gỗ gõ, gọi cô một tiếng, ánh mắt rũ xuống thoáng lóe lên một tia hả hê.

Lương Ý vừa nghe thấy tiếng của Sở Du thì nhất thời tay chân luống cuống, ở trong phòng đi tới đi lui, lục lọi khắp nơi tìm đồ, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Lưu Na cau mày, khoanh hai tay trước ngực, “Cậu làm gì thế?”

“Anh ta muốn vào đây, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?” Lương Ý kinh hoảng chạy tới lắc lắc Lưu Na.

Lưu Na khó hiểu liếc cô một cái, “Cậu có bệnh à, vào thì vào chứ còn làm sao. Chẳng lẽ anh ta có thể ăn cậu được chắc?”

“Miệng! Miệng của mình!” Lương Ý chỉ chỉ đôi môi sưng đỏ, rống to với Lưu Na.

Lưu Na bị cô hét vào mặt phải ngửa đầu ra sau, tránh àng nhĩ của mình bị công phu Sư Tử Hống làm thủng, “Miệng thì sao?”

“Khó coi chết đi được, làm sao gặp người đây!” Lương Ý tức giận dậm chân, đối với thái độ không thèm đếm xỉa của Lưu Na thì hết sức bất mãn.

Lưu Na nghiêng đầu, nói thầm, “Mình là người đây còn gì, ai nói là không gặp được người hả?”

“Na Na!”

“Rồi rồi rồi, để mình nghĩ biện pháp cho cậu.” Lưu Na giơ tay, ra hiệu cho cô giữ yên lặng. Sau khi Lương Ý miễn cưỡng bình ổn lại, đuôi mắt Lưu Na đảo một hồi, thấy trên khay thức ăn có khăn giấy, liền rút ra hai tờ đưa cho Lương Ý, “Dùng nó che mặt đi.”

Lương Ý ghét bỏ nhìn chằm chằm khăn giấy trong tay Lưu Na, “Cái này rất dễ rách!”

“Tiểu Ý!”

Bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa, Lưu Na nhìn cửa phòng, lại nhìn Lương Ý một cái, ngầm bảo: Tự cậu chọn đi!

Lương Ý nhắm mắt lại thỏa hiệp, cầm khăn giấy che lên miệng, sau đó mới mang vẻ mặt như đưa đám ra ngoài mở cửa.

“Tiểu Ý?”

Lương Ý vừa mở cửa ra, khuôn mặt có chút lo lắng của Sở Du đập vào mắt cô. Lương Ý lúng túng quay đầu, không nói gì, chỉ sợ anh phát hiện ra tình trạng quần bách của mình hiện giờ.

“Sao thế?” Sở Du chăm chú nhìn khăn giấy che trên môi Lương Ý, nghi hoặc hỏi.

Lương Ý lắc đầu, “Không có việc gì.” Vì có khăn giấy che kín nên giọng cô trầm thấp lại khàn khàn.

Sở Du giơ tay lên, muốn kéo khăn giấy che trên mặt cô ra. Khi bàn tay của anh sắp chạm tới, Lương Ý hoảng sợ lập tức đưa tay bắt lấy cổ tay anh, nói liến thoắng như đốt pháo: “Có chuyện gì không? Nếu không có chuyện gì thì tôi đóng cửa đây.”

Sở Du còn chưa kịp trả lời, Lương Ý đã giơ tay chuẩn bị sập cửa. Trong nháy mắt khi cửa sắp đóng lại, Sở Du đột nhiên vươn tay ra chặn lại cửa phòng. Lương Ý bị hành động bất ngờ của anh làm cho giật mình, quên luôn cả việc giữ khăn giấy. Cô tròn to hai mắt, vội vàng cầm lấy cổ tay Sở Du, vẻ mặt hốt hoảng kiểm tra xem cánh tay anh có bị thương hay không.

“Tiểu Ý, miệng của em.”

Sở Du còn chưa nói xong, Lương Ý chợt buông tay anh, dùng hai tay che chặt lại đôi môi sưng đỏ của mình, đôi mắt kinh hoàng đảo một vòng.

“Chắc chắc, còn che che giấu giấu làm cái gì nữa. Thấy thì cũng đã thấy rồi, bây giờ che có tác dụng gì không? Mau để cho anh ta xem rồi tìm thuốc cho đi.” Lưu Na thật sự không chịu nổi thái độ mắc cỡ ngại ngùng này của Lương Ý, trực tiếp tố cáo luôn với Sở Du, “Đầu bếp nhà anh có phải được đào từ trong chuồng heo ra không? Mà không, heo nó còn chả thèm ăn mấy món đó ấy chứ. Mấy người đó không phù hợp làm đầu bếp đâu, phải làm sát thủ.”

“Na Na, đừng nói nữa.” Lương Ý kéo kéo ống tay áo của Lưu Na.

Lưu Na lườm cô một cái, lạnh lùng nhìn Sở Du: “Đi lấy thuốc mau đi, nếu cô ấy chết vì bị ‘hạ độc’ thì tôi chờ xem nhà anh bị tuyệt hậu.”

“Na Na!” Lương Ý bắt mãi nâng cao giọng.

“Stop! Thôi kệ cậu, cậu cứ ôm lấy cái miệng tịch tràng này mà sống cả đời nhá.” Lưu Na tức giận xoay người rời đi.

Lương Ý cau mày nhìn bóng lưng cô nàng một chút, sau đó cúi đầu, dè dặt nói giúp cho Lưu Na, “Anh đừng tức giận, cô ấy vốn là người thẳng tính như vậy.”

Rất lâu mà Sở Du vẫn không nói tiếng nào, Lương Ý luôn duy trì tư thế cúi đầu không khỏi nghi hoặc ngừng lên, lén lút liếc anh một cái. Sắc mặt của Sở Du xám xịt, quanh thân tản ra hơi thở lạnh lẽo, mày kiếm nhíu lại thật sâu, ánh mắt tràn ngập sự ảo não. Cuối cùng, anh nắm chặt hai tay, nghiến răng nghiến lợi nói với cô, “Anh đi tìm thuốc.”

“Hả?” Lương Ý kinh ngạc nhìn anh hùng hổ bỏ đi, hình như là đang. tức giận? Chẳng lẽ là bởi vì thái độ vừa rồi của Lưu Na sao?

Phòng khách.

“Thiếu gia, đây là thuốc mà cậu cần.” Dì Linh lấy một lọ thuốc từ trong ngăn kéo ra, tò mò hỏi, “Thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Nếu không thì sao lại tự dừng muốn bà tìm lọ thuốc bôi giúp mát da này làm gì.

Sở Du lạnh lẽo quét mắt qua, dì Linh thức thời ngậm miệng lại, “Thiếu gia, tôi đi ra ngoài trước.” Đột nhiên, ánh mắt Sở Du chợt lóe, khóe miệng toát ra một nụ cười lạnh, dì Linh thoáng run rẩy.

Hình như thiếu gia lại nảy ra ý định gì đó.

“Đi đi nói với thiếu phu nhân, cô Lưu không muốn ở cùng một phòng với cô ấy, yêu cầu được đổi phòng.” Sở Du nhìn thẳng vào dì Linh, đôi mắt sâu không thấy đáy khiến cho người ta nhìn mà sợ.

Dì Linh nhíu mày, có chút do dự, “Mấy lời này không phải nên để cô Lưu trực tiếp nói với thiếu phu nhân hay sao?”

Sở Du cười nhạt ngạo nghễ nhìn bà, “Dì không cần phải quản nhiều như vậy, cứ làm theo lời tôi là được.”

Dì Linh nghiêm nghị gật đầu, sau đó rời khỏi phòng. Sở Du nằm trên ghế salon nhắm mắt lại, trong đầu tự nhiên hiện ra khuôn mặt xinh đẹp của Lương Ý căng thẳng lo lắng cho anh, khóe miệng không nhịn được mà cong lên. Gương mặt lạnh lùng từ trước tới nay cũng bởi nụ cười này mà trở nên nhu hòa.

Đột nhiên, một khuôn mặt cau có chèn lên trên hình ảnh xinh đẹp của Lương Ý, Sở Du lập tức mở mắt ra, trong con ngươi tràn ngập lửa giận cùng hận ý.

“Tiện nhân!” Anh oán hận khẽ nguyên rủa.

Trước kia cô ta luôn nhảy tới trước mặt Lương Ý, giành công lao của anh. Bây giờ lại như âm hồn bất tán cứ theo sát tiểu Ý, nếu có thể giết được cô ta thì thật tốt. Đáng tiếc.

Anh dấm mạnh một quyền xuống khay trà bằng thủy tinh trước mặt, khay trà kêu “choang” một tiếng, vỡ thành vô số mảnh nhỏ rơi đầy trên nền nhà.

Nhà họ Lương.

“Cục cục tác. Cục cục cục tác.”

Gà mái ngậy thơ ngọc nghếch thỉnh thoảng cúi đầu mổ mổ thóc, rồi ngẩng đầu lên kêu mấy tiếng, ánh mặt trời chiếu rọi làm cho lông vũ trên người nó lấp lánh rực rỡ. Lương Tư cảm thấy gà mái vô cùng dễ thương, không nịn được đưa tay vuốt ve lưng của nó, lại bị nó đề phòng mổ vào tay ột cái.

Đa Đa một phờ phạc rũ rượi nằm trên mặt đất nhìn thấy Lương Tư bị mổ, lập tức nhe răng trợn mắt đứng dậy, chậm rãi đi về phía gà mái, chuẩn bị dạy dỗ “người bạn nhỏ” gà mái không biết phải trái này một phen .

“Đa Đa!” Lương Tư lên tiếng ngăn cản Đa Đa, nó bất mãn nhìn chằm chằm Lương Tư. Cô sờ sờ đầu của nó, trấn an, “Chị không sao, bỏ qua đi, được không?”

Đa Đa bất mãn hầm hừ trong cổ họng mấy tiếng, cuối cùng dưới ánh mắt khẩn cầu của Lương Tư thì hoàn toàn từ bỏ ý định đi “dạy dỗ”.

“Tiểu Tư, em có ở trên lầu không?” Là tiếng của Lương Bản, Lương Tư lập tức lớn tiếng đáp lại, “Em ở trên tầng thượng.”

“Em mang Cục Cục xuống đây đi.”

“Cục Cục? Cục Cục là ai ạ?” Lương Tư rướn đầu về phía cầu thang, hét to hỏi.

“Là con gà mái mà sư phụ mang tới ấy.”

Lương Tư nghĩ nghĩ rồi gật đầu một cái, “Hóa ra mày tên là Cục Cục.” Gà mái liếc cô một cái, không thèm để ý, tiếp tục mổ thóc của mình, “Cục Cục, chúng ta xuống lầu được không?”

“Phạch phạch phạch!” Cục Cục tung cánh ra vỗ vỗ mấy cái, ra vẻ ‘tôi đây đang rất bận, cô đừng có quấy rầy tôi’.

Lương Tư thở dài một tiếng, đột nhiên xông lên trước, hai tay chụp bắt được cánh của nó, không để ý tới sự phản kháng của Cục Cục mà ôm nó đi xuống lầu.

Phòng khách.

Mẹ Lương, ba Lương, Lương Bản còn có sư phụ lúc này đã ngồi đông đủ ở trong phòng khách. Khi Lương Tư ôm Cục Cục xuống cầu thang thì thấy tất cả mọi người thoáng run lên một chút. Lương Bản bước lên phía trước, nhận lấy Cục Cục rồi giao nó cho sư phụ.

Sư phụ nhận lại Cục Cục xong thì lẩm bẩm câu gì đó, trong nháy mắt rút mạnh một sợi lông vũ ở trên cánh của nó ra, đặt xuống bàn trà, Cục Cục kêu la thảm thiết. Đa Đa đi sau Lương Tư, lúc này đã di chuyển lên đằng trước, mắt tròn húng thú ngẩng cao đầu nhìn chằm chằm Cục Cục bị dứt lông, cái đuôi phe phẩy hết sức vui sướng. Rất dễ nhận ra, đối với tình cảnh của Cục Cục hiện giờ, Đa Đa cảm thấy cực kỳ hài lòng.

“Con chó này là tiểu Ý nuôi?” Sư phụ cầm lông vũ lên, ánh mắt dán chặt vào thân mình tròn vo của Đa Đa.

“Là tiểu Ý nuôi, có vấn đề gì sao sư phụ?” Mẹ Lương mở miệng hỏi.

Khóe miệng sư phụ nhếch cao, đầu ngón tay vuốt ve sợi lông vũ vừa bị dứt ra kia, dường như tâm trạng vô cùng vui vẻ. Ngược lại, Lương Bản ngồi bên cạnh lại nhíu chặt mày.

“Xem này, chúng ta đã tìm được sự trợ giúp to lớn rồi.” Ông thả lông vũ trong tay ra, Đem Cục Cục đang tức giận từ mặt đất bé lên, chỉ chỉ vào Đa Đa, nói với Cục Cục, “Cục Cục, đây là cộng sự của mày nha.”

“Sư phụ, như vậy là sao? Người đang có ý định gì?” Lương Bản tò mò hỏi.

Sư phụ không trả lời nghi vấn của Lương Bản mà lại hỏi một vấn đề ngoài lề, “Có kết quả kiểm tra ADN chưa?”

Mẹ Lương và ba Lương liếc mắt nhìn nhau, sau đó ba Lương trầm giọng nói: “Đã có rồi, viết máu trên tờ giấy đó đúng là của tiểu Ý.”

“Rất tốt, như vậy.” Ông ngẩng đầu nhìn Lương Tư, mỉm cười nói, “Cô gái nhỏ, dẫn đường đi!”

41. Chương 41: Lương Tư Tập Kích Bất Ngờ

Edit: tiểu an nhi (LQĐ)

Lương Ý đáng thương nhìn khay thức ăn phong phú ở trước mặt Lưu Na, nước mắt rơi như mưa. Cô cúi đầu nhìn lại cái bát tô lớn thật tinh xảo đặt ở trước mặt mình, trong bát chỉ có mỗi cháo trắng sền sệt, tâm trạng càng thêm thê lương.

“Sao lại không ăn? Nếu không ăn thì thôi đem đổ đi.” Lưu Na hoàn toàn không cảm thấy sự bi thương của cô, trực tiếp ném cho cô một kích trí mạng, Lương Ý nheo mắt lại, hung tợn nhìn Lưu Na chằm chằm, “Bây giờ ngay cả cháo cậu cũng không ỉnh ăn sao?”

“Đại nhân à, oan uổng quá. Là do đôi môi tịch trảng của cậu không thể ăn gì khác thôi, trách mình được hả?” Lưu Na trưng ra vẻ mặt tràn ngập uất ức, Lương Ý đập mạnh cái thìa xuống bàn trà một cái, “Mình không ăn!” Nói xong cô lập tức đứng dậy, sải bước ra khỏi phòng.

Lưu Na nhìn bóng lưng của Lương Ý rời đi, nói thầm, “Sớm như vậy đã tiến vào giai đoạn tiền mãn kinh rồi à? Aiz, cuộc sống lao tù này quả nhiên không phải người bình thường nào cũng trải qua được mà.” Dứt lời, Lưu Na thích thú gắp một miếng thịt kho tàu lên tiếp tục ăn ngấu ăn nghiến.

Vừa bước ra khỏi cửa phòng, Lương Ý lập tức bị người giúp việc mới chạy ra ngăn cản, “Thiếu phu nhân, cô định đi đâu?”

Lương Ý nhìn cô ta một cái, “Sở Du có ở phòng bên hay không?”

Người giúp việc nhẹ nhàng gạt đầu, đi tới gian phòng cách vách, mở cửa ra để Lương Ý đi vào. Khi nhìn thấy Lương Ý bước tới, trong mắt Sở Du xẹt qua một tia kinh ngạc; ngay sau đó anh nở một nụ cười nhẹ đi về phía cô, tâm tình có vẻ tương đối tốt.

“Tại sao lại qua đây?”

Lương Ý vừa nghe anh nói thế thì lập tức trừng mắt liếc anh một cái; cho là anh không hoan nghênh mình nên cô mở miệng châm chọc, “Sao? Anh cũng ghét bỏ tôi à?”

Đối với sự tức giận bất thành linh của Lương Ý, Sở Du có chút khó hiểu, “Ai ghét bỏ em?”

“Hừ!” Lương Ý hừ lạnh một tiếng, kiêu ngạo hất mặt lên. Đột nhiên, cô sực nhớ ra hình như mình không có mang khẩu trang, thế chẳng phải là hiện giờ cái miệng lạp xưởng của mình nhìn —— rất là *beep* hay sao?

Cô nhanh như cắt đưa tay lên che miệng, trầm giọng uy hiếp, “Khẩu trang, khẩu trang đâu, mau đưa đây cho tôi!”

Đáng chết, không ngờ mình lại chìa cái miệng lạp xưởng chạy sang tìm anh ta, đã thế còn không mang khẩu trang nữa chứ. Có phải cô hận thịt bò cay đến điên luôn rồi hay không?

“Không có.” Sở Du lắc đầu.

Lương Ý nheo mắt lại, “Anh định lừa tôi chắc, sao có thể không có được.” Cô tuyệt đối không tin vào lời nói của anh.

“Thật mà.” Sở Du nghiêm túc khẳng định với cô.

Lương Ý quan sát anh hồi lâu, rót cuộc mới tin tưởng, “Được rồi, để tôi tự xử lý.”

Cô bước nhanh tới trước tủ quần áo của Sở Du, kéo một cái áo sơ mi được treo ngay ngắn gọn gàng ở trên móc xuống.

“Cách ——”

“Tiếng gì đấy?” Sở Du lên tiếng hỏi thăm.

Trái tim Lương Ý nhất thời lỡ mất một nhịp, tay cô nắm chặt áo sơ mi, giấu nó ở sau lưng. Ánh mắt hoảng hốt bất định, đầu ngón tay thỉnh thoảng lại run lên một cái. Nghe thấy Sở Du hỏi, cô dè dặt mở miệng giải thích, “Là tiếng hàm răng của tôi va vào nhau.”

“Hàm răng va vào nhau?” Sở Du hiển nhiên không tin vào lời giải thích của cô.

Lương Ý bình tĩnh, cổ ra vẻ lớn tiếng nói, “Hàm răng của tôi nó thích thế đấy, anh có ý kiến à?”

Sở Du trợn mắt, cuối cùng vẫn quyết định không nên chọc giận cô, “Không có.”

Thấy anh phủ nhận, Lương Ý mới thở phào nhẹ nhõm. Cô xoay người lại, kéo hai ống tay áo ra sau ót buộc thắt nút, để thân áo che kín miệng. Bởi vì cái áo khá lớn, cho nên thân áo kéo dài từ miệng cô cho đến tận bụng, bộ dạng kia trông cực kỳ tức cười.

“Xong chưa?” Sở Du đứng ở sau lưng cô hỏi.

Lương Ý quay lại, gật gật đầu, thân áo thật dài cũng theo động tác của cô mà đung đưa. Trông đáng vẻ dở dở ương ương đó mà Sở Du không khỏi cười khế. Đại não của Lương Ý phân tích hành động này của anh là đang giấu cợt mình, cô sẵn giọng. “Không cho cười!”

“Thật xin lỗi.” Sở Du nghiêng đầu, cố nín cười, nhưng khóe miệng cong cong kia làm cách nào cũng không hạ xuống được.

Lương Ý cắn răng, hất mặt..., đuôi mắt chột đảo qua, “Ô, mấy cái áo trong tủ quần áo của anh đều bị lỏng nút cài à?” Cô nhìn anh nghi ngờ hỏi.

Khóe miệng Sở đột nhiên cứng ngắc, “Vây sao, anh không chú ý lắm.” Anh nói cực kỳ nhanh, đầu ngón tay như có như không vờ về ống quần của mình.

Lương Ý có chút hoài nghi phản ứng của Sở Du, cái này không giống với anh lúc bình thường cho lắm. Có cái gì đó.... mà thôi, cô cũng đâu biết tính tình thường ngày của anh như thế nào.

“Nếu để cho tôi biết là ai bỏ ót vào trong thịt bò thì tôi nhất định phải cắt tiểu JJ của hắn, vứt cho Đa Đa nhà tôi ăn.” Lương Ý oán hận nhỏ giọng nói thầm, phát tiết lửa giận trong lòng.

Sở Du nghe vậy, vành tai trắng nõn lập tức nhuộm một màu phấn hồng nhàn nhạt, nhưng đây không phải là xấu hổ, mà là lúng túng, “Nếu biết là ai, em thực sự sẽ làm như vậy sao?” Anh dè dặt mở miệng hỏi.

Lương Ý gật đầu thật mạnh, thân áo bay lên một cái, ánh mắt lộ ra hung ác, nói chắc như đinh đóng cột, “Nhất định!”

Sở Du cứng họng, sau một hồi lâu anh mới lúng túng lên tiếng, “Nếu người đó. . . . là anh thì sao?”

Lương Ý giật giật khóe miệng, giọng nói âm trầm, ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Có thể cắt được nhanh hơn!”

Sở Du đột nhiên cảm thấy hạ thân mình truyền đến một cảm giác đau đớn mơ hồ, một lúc sau, hắn bối rối di chuyển tầm mắt. Lương Ý nheo mắt lại, tỉ mỉ quan sát anh thật lâu, mới nói ra suy đoán trong lòng, “Cái món thịt bò cay đó không phải là do anh làm đấy chứ?”

“Không phải anh!” Sở Du vội vàng lớn tiếng phủ nhận.

Thái độ khác thường của anh càng làm Lương Ý thêm nghi ngờ, nhưng cô lại không có chứng cứ, cũng không thể chứng minh chuyện này là do Sở Du làm. Hơn nữa, anh cũng đâu có lý do gì để làm vậy, chắc là do cô suy nghĩ quá nhiều thôi.

“Ding ——” là tiếng đồng hồ vang lên ở phòng bên cạnh.

Lương Ý ngáp một cái, đôi mắt có chút mệt mỏi, “Tôi buồn ngủ rồi.” Thường ngày cứ hơn 5 giờ là cô đã ngủ say, đâu có đứng ở đây mà lải nhải với anh chứ.

“Ngủ? Ở đây?” Rõ ràng đối với lời nói của cô, Sở Du cực kỳ mong đợi, ánh mắt cũng sáng lên.

Lương Ý nhắm mắt lại gật đầu, buồn bực nói, “Na Na đang ghét luôn cười nhạo miệng của tôi, tôi không muốn cùng cô ấy ở một phòng đâu.” Mà mấu chốt là, Lưu Na biết rõ miệng của cô thế này thì không ăn

được cái gì ngoài cháo, vậy mà cô ấy còn cố ý kêu đầu bếp làm mấy món ăn thơm phức để dụ dỗ trên tức cô. Tội này quả thực không thể tha thứ được, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Lưu Na.

“Có thật không?” Sở Du kích động bắt lấy tay cô hỏi.

Từ khi bị Lương Ý vô tình đuổi đi, tâm trạng vẫn luôn trong trạng thái tồi tệ của Sở Du nháy mắt từ địa ngục bay thẳng lên thiên đường. Anh giống như một “tiểu tam” chờ đợi ngày được lên chính thất, trải qua bao năm tháng đấu tranh giành giật, rốt cuộc cũng đợi được tới lúc đó rồi. Giờ phút này lại chẳng hân hoan mừng rỡ một phen.

Lương Ý miễn cưỡng chống đỡ mí mắt nặng trĩu, mơ mơ màng màng gật đầu một cái, sau đó không nhanh không chậm mở miệng, “Căn phòng này để lại cho tôi, anh sang phòng bên nữa ngủ đi!”

“” Tâm trạng của ‘người nào đó’ giống như đang đi trên cáp treo, lên lên xuống xuống, thật sự không thể chịu nổi!

“Ding dong —— Ding dong ——”

Lương Tư thấp thỏm đứng trước cổng nhấn chuông, còn dất theo Đa Đa ở bên người. Trong đầu thỉnh thoảng vang lên tiếng sư phụ dặn dò cô. Mà Đa Đa đang ngồi chồm hổm ở bên cạnh thì liên tục nhìn ngó tình hình xung quanh, giống như đang tìm hiểu cái gì đó, đôi mắt tròn mở to tràn ngập sự đề phòng.

“Tới đây, xin chờ một chút!”

Người giúp việc vội vàng vàng chạy từ biệt thự ra, đi tới cổng chính, mở cửa ra, “Xin hỏi cô là?”

“Xin chào, tên tôi là Lương Tư, xin hỏi bà Sở có ở đây không?” Lương Tư chậm rãi mở miệng.

Người giúp việc quan sát cô một lúc lâu, cẩn thận hỏi, “Xin hỏi cô tìm phu nhân nhà chúng tôi có chuyện gì không?”

“Tôi tới tìm bà Sở là vì chuyện mất tích của chị gái tôi. Chị tôi là Lương Ý, cảnh sát nói trước khi mất tích, người gặp chị tôi cuối cùng có thể là bà Sở. Cho nên tôi tới đây để tìm hiểu một chút chuyện liên quan tới chị ấy ngày hôm đó.” Lương Tư bình tĩnh nói đầu đuôi sự việc ra.

Người giúp việc mặt không thay đổi tiếp tục nhìn cô một hồi, mới mở rộng cửa ra, mỉm cười nói, “Mời cô vào, cô Lương. Tôi sẽ đi thông báo cho phu nhân.”

“Được, cảm ơn chị.” Lương Tư nói cảm ơn xong thì cúi đầu nói với Đa Đa, “Đa Đa, chúng ta vào thôi.”

“Gâu ——” Đa Đa sủa một tiếng, đứng bật dậy theo sát phía sau người giúp việc.

Lương Tư nhú mào, cảm thấy hành động của Đa Đa hôm nay có chút khác thường.

Đi lướt qua sân lớn, hai người rất nhanh bước vào đại sảnh, người giúp việc mời Lương Tư ngồi xuống, còn mình đi đến phòng bếp rót trà cho cô. Lương Tư nhận lấy ly trà, nhấp một ngụm, rồi nhẹ nhàng đặt nó xuống bàn. Đôi mắt quét qua dây dắt chó ở trên tay phải, cô rũ bàn tay, giả bộ như đang vô ý làm rối dây dắt chó.

Đa Đa thấy không còn vướng bận thì như ngựa hoang mất cương, bật dậy chạy như bay về phía sào thang. Lương Tư thấy thế, làm bộ như giật mình, áy náy nhìn về phía người giúp việc, “Xin lỗi, là chó của nhà tôi. để tôi đi bắt nó về.” Dứt lời, cô chạy thật nhanh, theo sát phía sau Đa Đa.

“Cô Lương——” người giúp việc ở sau lưng cô vội vàng hô to. Thoáng một cái, Lương Ý đã rời khỏi đại sảnh, chạy thẳng lên trên lầu hai, người giúp việc gấp như kiến bò trên chảo lửa, không biết nên làm thế nào cho phải.

Chạy hết cầu thang lên được lầu hai, Lương Tư há hê xoay mặt, liếc mắt nhìn người giúp việc đang cuống quýt đến độ đầu đầy mồ hôi ở dưới lầu một cái, trong lòng âm thầm đắc ý.

“Cô gái, đây là chó của cô sao?”

Một bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn màu xanh nhạt đập vào mắt cô, Lương Tư kinh ngạc ngẩng đầu lên, liền thấy Đại sư Cố một tay ôm lấy Đa Đa đang sửa soạn không ngừng, tay còn lại thì thoải mái vuốt vuốt bộ râu trắng như tuyết của mình.

“Cô gái?” Đại sư Cố mỉm cười gọi tiếp.

Lương Tư phục hồi lại tinh thần, ngây ngốc trả lời, “Đúng, là chó của tôi.”

Ông ta đưa Đa Đa tới trước mặt Lương Tư, cô hốt hoảng nhận lấy nó. Đa Đa nhe răng trợn mắt, vẻ mặt dữ tợn, điên cuồng hướng về phía Đại sư Cố sửa ỉnh ỏi.

“Phải trông nom chó của mình cho tốt, nếu không chú chó nhỏ đáng yêu như nó rất dễ khiến mấy người lòng dạ bất lương để mắt tới đấy.” Người đàn ông này ngoại trừ mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn cũ kỹ ra, thì nụ cười của ông ta thoát nhìn cũng giống như chú hàng xóm hiền lành bên cạnh. Nhưng Lương Tư lại có thể cảm nhận được trên người ông ta tỏa ra một loại hơi thở lạnh lẽo khiến người khác phải nổi da gà.

42. Chương 42: Đấu Thuật Pháp

Edit: tiểu an nhi

“Lộc cốc.....”

Tiếng bước chân truyền tới từ phía cuối hành lang, Đại sư Cố nghiêng người cười một tiếng, “Xem ra người mà cô đợi đã tới, vậy tôi nên rời đi trước rồi.” Ông ta khẽ cúi đầu, xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng đột nhiên lại quay ngoắt lại, duỗi tay. Khi mở bàn tay ra, một chiếc lông vũ màu đen đẹp đẽ bất ngờ xuất hiện. Hô hấp của Lương Tư nhất thời cứng lại.

“Cái này cũng là của cô mang tới đi.” Đại sư Cố khẽ cười hỏi.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy chiếc lông vũ trong lòng bàn tay của ông ta, Đa Đa bắt chột ngừng sửa. Nó trợn mắt lên giận dữ, cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ uy hiếp. Chỉ trong tích tắc, Đa Đa nhanh như cắt thò đầu ra ngậm lấy lông vũ trong tay Đại sư Cố rồi ngậm chặt ở trong miệng.

“Đúng là một chú chó thông minh.” Đại sư Cố vỗ vỗ cái đầu lông lá của Đa Đa.

“Gừ ——” Đa Đa lắc mạnh đầu, nheo mắt lại, gầm một tiếng, dường như vô cùng khó chịu với sự đụng chạm của ông ta.

Lương Tư đang ôm Đa Đa thoáng rùng mình một cái, cô cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Thật xin lỗi, Đa Đa nhà chúng tôi đã quấy rầy mọi người rồi.”

“Không sao, chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Đại sư Cố nhìn chằm chằm Lương Tư một hồi lâu, mới chậm rãi xoay người, sải bước đi về phía trước. Nụ cười mới treo ở khóe miệng ông ta lúc trước từ từ biến mất.

Giày cao gót giẫm lên sàn nhà bằng gỗ phát ra những tiếng vang thanh thúy có nhịp điệu. Đại sư Cố đi lướt qua mẹ Sở, ánh mắt ông ta nhìn mẹ Sở như có ý vị sâu xa. Bà hơi nhú mào, mặt không thay đổi quan sát Lương Tư vẫn đang cúi đầu một lượt.

“Cô Lương.” Mẹ Sở nở một nụ cười hoàn mỹ, khẽ gọi một tiếng. Khi tầm mắt bà đảo qua Đa Đa vẫn nằm trong lòng Lương Tư đang nhe răng trợn mắt thì ánh mắt bà thoáng lóe lên một tia không vui.

Lương Tư nghe thấy có người gọi mình thì ngẩng đầu lên, miễn cưỡng cười một tiếng, vội vàng lên tiếng chào hỏi, “Sở phu nhân, cháu chào bác.”

“Cháu không cần khách khí như vậy, cứ gọi dì là dì Sở được rồi.” Mẹ Sở nhu hòa cười cười, cúi đầu nhìn Đa Đa cô ôm trong tay, khen ngợi: “Đây là chó của cháu sao? Tròn vo mũm mĩm, thật đáng yêu.”

Lương Tư cười cười, “Đây không phải là chó của cháu, là của chị cháu. Nó tên là Đa Đa.” Lương Tư đưa một tay vòng ra sau lưng Đa Đa vuốt ve trấn an nó, Đa Đa đang trong trạng thái đề phòng cũng dần dần

trở nên bình tĩnh. Chỉ có đôi mắt đen nhánh tròn xoe là vẫn nhìn chăm chăm vào gương mặt từ ái của mẹ Sở.

“Vậy sao? Xin chào, Đa Đa.” Mẹ Sở khẽ cúi đầu, đường cong trên khóe miệng từ đầu đến cuối cũng không có biến mất, mí hoặc trong mắt ẩn ẩn mang theo lạnh lẽo, làm cho người ta kinh hãi. Sau một hồi, bà ngẩng đầu lên thở dài một tiếng, tiếp tục nói, “Đối với chuyện của chị cháu, dì cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Giá như ngày đó con bé không tới đây.”

Lương Tư gượng cười, “Chuyện này cũng không thể trách dì Sở được, không phải sao?” Khi nói ba chữ cuối cùng, ánh mắt lấp lánh đầy ẩn ý của Lương Tư dán chặt vào gương mặt của mẹ Sở.

Mẹ Sở hạ tầm mắt, tự giễu, “Xem xem dì này, thật là, khách tới nhà sao lại đứng ở ngoài hành lang nói chuyện, không ra thể thống gì cả. Chúng ta xuống lầu dưới nói chuyện đi.”

Lương Tư khẽ gật đầu, khóe mắt âm thầm quét về phía cuối hành lang, bàn tay đang trấn an Đa Đa thoáng ngừng động tác.

“Đi thôi!” Mẹ Sở đưa tay, ý bảo cô xuống dưới lầu.

“Được ạ.” Lương Tư bần khoản suy nghĩ đi theo mẹ Sở bước xuống, bất chợt quay ngoắt đầu lại nhìn xung quanh hành lang một vòng. Vào đúng lúc này, cái miệng vẫn ngậm chặt lông vũ của Đa Đa đột nhiên mở ra, lông vũ nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Chỉ trong tích tắc, lông vũ biến mất ở trên sàn nhà. Mà tất cả những việc này, Lương Tư hoàn toàn không có phát hiện ra.

“Có vấn đề gì sao?” Khi Lương Tư đang ngoái lại nhìn khắp hành lang, mẹ Sở bất ngờ dừng bước, quay người hỏi han cô.

Lương Tư phục hồi lại tinh thần, cười cười, “Không có gì ạ, chỉ là lần đầu tiên cháu nhìn thấy một hành lang dài như vậy, cảm thấy rất đặc biệt, cho nên muốn nhìn lâu một chút.”

Mẹ Sở mỉm cười không nói gì, chốc lát sau, hai người đã xuống dưới lầu, “Tiểu Cần, cô phục vụ khách kiểu gì vậy? Sao có thể để khách một thân một mình chạy lên lầu như thế.” Mẹ Sở nhìn người giúp việc mặt mũi trắng bệch, không mặn không nhạt lên tiếng chất vấn.

Người giúp việc thoáng run rẩy, hốt hoảng cúi đầu nhận sai, “Là lỗi của tôi, thưa phu nhân.”

“Là do cháu, cháu không cẩn thận làm rớt dây dắt Đa Đa, để Đa Đa chạy loạn nên mới phát sinh ra chuyện này.” Lương Tư ôm Đa Đa nói xin lỗi.

“Cháu là khách, sao có thể trách cháu được.” Mẹ Sở cười nói, sau đó lại quay sang nói với người giúp việc, “Đổi một ly trà khác cho cô Lương đi.”

“Dạ, phu nhân.” Người giúp việc nghe xong thì xoay người rời đi thật nhanh như chạy trốn.

Lương Tư cùng mẹ Sở nói chuyện một lúc lâu, cũng không thu được tin tức có ích nào. Cuối cùng cô chỉ có thể ôm Đa Đa đứng dậy xin phép ra về.

Sau khi mẹ Sở tiễn cô ra khỏi cổng lớn, bà nhìn bóng lưng xa dần của Lương Tư, thoáng trầm mặc.

“Phu nhân.” Dì Linh ở phía sau mẹ Sở gọi một tiếng.

Mẹ Sở không quay đầu lại, không nhanh không chậm hỏi một câu, “Thiếu gia cùng thiếu phu nhân có bị đánh thức không?”

“Không có.”

“Nói Đại sư Cố đến thư phòng của tôi một chuyến.”

“Vâng.”

Dì Linh đợi mẹ Sở quay vào trong biệt thự, mới nhìn ra con đường rộng rãi bên ngoài, giống như đang nhìn một thứ gì đó ở rất xa. Bà mím môi thật chặt, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Nhà họ Lương.

Lương Tư vừa bước vào cửa, tất cả mọi người có mặt trong phòng khách đang thấp tha thấp thỏm chờ đợi đồng loạt xông lên, không ngừng hỏi cô về tình huống của nhà họ Sở. Lương Tư bị hỏi tới tới tấp mặt mũi.

“Mọi người yên lặng một chút, hỏi từng câu một có được hay không?” Cô hét lớn một tiếng, xung quanh nhất thời yên tĩnh.

Vừa dứt lời, sư phụ dụi dụi mắt từ trên lầu đi xuống, quần áo xốc xếch, nút áo còn cài lệch mất hai cái; mái tóc trắng như tuyết rối bù, thoạt nhìn rất giống một cây kẹo đường làm ẩu, bộ dạng trông vô cùng tức cười.

“Sư phụ.” Lương Bàn lặng lẽ thở dài một tiếng, đưa cho ông mấy tờ khăn giấy. Sư phụ cầm giấy xoa mặt loạn lên một hồi, ánh mắt mơ màng đảo qua, nhìn thấy Lương Tư đang kinh ngạc cau mày thì vui mừng giơ tay chào hỏi, “Con đã về rồi, nhóc tiểu Tư.”

Lương Tư nheo mắt lại, sau một lúc mới móc một cái lược từ trong ba lô của mình ra, lúng túng nói, “Sư phụ tiên sinh, người chải đầu của mình trước cái đây.”

Sư phụ vừa nghe cô nói thế thì mất hứng, “Con ghét bỏ tóc của ta sao? Chúng ta người tu đạo, không để ý đến chuyện nhỏ nhặt này đâu.” Nói xong, ông còn dùng tay cào cào mái tóc rối bù của mình.

Lương Tư vô tội mở lớn hai mắt, sau đó nhỏ giọng lẩm bẩm, “Con có ghét bỏ gì đâu, chỉ là nhìn nó có chút buồn cười thôi mà.”

“Buồn cười? Thật à? Vậy ta đi chải một cái.” Tai sư phụ thật thính, vừa nghe vậy đã chạy ngay vào phòng vệ sinh như làn khói, sửa sang lại đầu tóc.

Lương Bàn bắt đắc dĩ nhắm mắt, còn an ủi Lương Tư, “Ông ấy vẫn luôn như thế đó.”

“Thật kỳ quái nha.” Lương Tư châm chọc.

“Đừng quan tâm nhiều vậy làm gì, tiểu Tư, mẹ hỏi con, mẹ của Sở Du nói như thế nào?” Mẹ Lương đâu có thời gian để ý tới kiểu tóc này kiểu tóc nọ, cái bà quan tâm nhất chính là Lương Tư có thể thu được một ít tin tức gì từ nhà họ Sở hay không.

Lương Tư ảo não lắc đầu, “Bà ấy nói y hệt như lần trước nói với cảnh sát, hoàn toàn không tìm được bất kỳ sơ hở nào.” Những lời giải thích đó giống như đã được lên kế hoạch từ trước, vô cùng hoàn mỹ.

“Đáng giận! Vậy chúng ta làm thế nào đây?” Mẹ Lương chán nản ngồi phịch xuống ghế sofa.

Không khí nhất thời lâm vào bế tắc, lúc này, sư phụ cười hì hì từ phòng vệ sinh đi ra, không hề nhìn thấy sự thất vọng của mọi người, vui vẻ nói, “Nhóc con, Good Job!” Ông ngồi xổm xuống, vuốt ve đầu Đa Đa mấy cái khích lệ.

Đa Đa được khen ngợi thì đắc ý lè lưỡi, sung sướng lắc lắc cái đuôi, đáng vẻ kia cực kỳ đáng yêu.

Lời nói của sư phụ khiến Lương Bàn có chút nghi ngờ, “Sư phụ, lời của người là có ý gì? Có phải người đang giở trò gì hay không?”

“Lông vũ chắc đã rơi xuống đất rồi.” Sư phụ không trả lời mà chỉ nói một câu này.

Lương Tư kinh hãi, “Lông vũ? Nguy rồi. Đa Đa, mày thả nó ra rồi hả?”

“Yên tâm, lông vũ đang ở nhà họ Sở.” Sư phụ mỉm cười, lấy một cái lông vũ khác từ trong tay áo ra.

“Nhà họ Sở? Nhưng”

“Đa Đa đã thả lông vũ xuống. Nhưng trước khi Đa Đa thả ra, con có gặp người nào khác hay không?” Sư phụ giương mắt, thu lại nụ cười, ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm Lương Tư, thỉnh thoảng lại dùng lông vũ quét qua mu bàn tay mình.

“Dạ, có đúng phải một người đàn ông trung niên mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn. Lúc ấy con cố ý thả dây dắt chó ra, Đa Đa chạy ngay lên cầu thang, nhưng khi con vừa bước lên hành lang lầu hai thì Đa Đa đã bị ông ta bắt được. Trước khi đi, ông ta còn trả lông vũ lại cho con.” Lương Tư nhớ lại tình cảnh lúc ấy, chậm rãi tường thuật.

“Quả nhiên.” Bộ dạng của sư phụ cứ như điều ấy là đương nhiên.

Lương Bân liếc nhìn lông vũ trong tay ông, trầm ngâm hỏi, “Có phải người đã thực hiện phép thuật lên chiếc lông vũ Lương Tư mang đi không?”

Sư phụ đặt lông vũ xuống, nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn anh nói, “Đúng là có làm, nhưng đã bị người kia phá rồi.”

“Phá?” Lương Bân kinh hãi. Theo sự hiểu biết của anh, hiện tại vẫn chưa ai có thể phá được thi thuật của sư phụ mình, không những thế lại còn làm trong thời gian ngắn như vậy.

“Xem ra người này cũng chẳng phải thuật sĩ gà mờ gì.” Ánh mắt sư phụ lóe lên sự tán thưởng, ông nhìn lại chiếc lông vũ mình vừa đặt xuống, nói, “Đưa dao gọt trái cây cho ta.”

“Ngài muốn làm gì? Lão tiên sinh.” Ba Lương tò mò hỏi, nhưng vẫn đưa dao gọt trái cây trong giỏ hoa quả cho sư phụ.

Sư phụ cau mày, “Xem một chút lai lịch của người kia.” Dứt lời, ông cầm dao gọt trái cây nhẹ cứa qua mu bàn tay còn lại một cái, máu tươi trong nháy mắt chảy ra.

“Sư phụ, người. . . .”

“Đừng làm phiền!” Sư phụ cắt ngang lời Lương Bân, ánh mắt nhìn chăm chú vào máu tươi đang phủ đầy mu bàn tay. Qua một hồi lâu, thân thể cứng còng của ông vẫn không nhúc nhích, giống như một pho tượng gỗ.

”Sư phụ. . . . Thấy ông lâu như vậy vẫn không hề động đậy, Lương Bân thử mở miệng thăm dò một tiếng.

Rốt cuộc sư phụ cũng động tay, rút vài cái khăn giấy trên bàn trà, bưng kín vết thương, lau hết máu tươi đi. Ánh mắt ông âm trầm nhìn khăn giấy phủ trên mu bàn tay, “Người phá thuật đã xóa hết dấu vết của mình rồi.”

Lương Bân kinh ngạc nhìn sư phụ mình.

“Xem ra đấu với chúng ta lần này là một thuật sĩ tương đương với ta.” Dừng một chút, ông lại lạnh lùng thốt lên, “Hoặc là, cao hơn ta một bậc!”

43. Chương 43: Thức Ăn Ngon Hấp Dẫn

Edit: tiểu an nhi

Lương Ý nằm ở trên giường ngủ say sưa, thỉnh thoảng chép miệng một cái, sau đó lại mím môi, khóe miệng cong cong, dường như đang ăn uống rất ngon lành ở trong mộng. Đột nhiên, một luồng khí mát lạnh cắt đứt mộng đẹp của cô. Lương Ý cau mày, hé ra mí mắt mệt mỏi, không vui vẻ gì lắm mà tỉnh lại.

“Đã tỉnh rồi hả?” Sở Du ngồi bên mép giường thấy cô đã tỉnh, cười nhẹ một tiếng rồi hỏi.

Lương Ý bị “đánh thức” buồn bực nhìn anh chằm chằm, “Làm gì thế? Tôi buồn ngủ lắm, tôi muốn đi ngủ.” Nói xong, vươn tay cuốn cuốn chăn, đem mình cuộn thành một cái nem rán, lăn qua lăn lại một lượt, vì không khống chế được sức lực mà suýt chút nữa rơi cả người lăn chần xuống đất. May mà người nào đó phản ứng khá nhanh, đỡ được cuộn nem rán này.

“Ăn cơm không?” Sở Du khiêng khối nem rán thả lên ghế sa lon rộng rãi.

Lương Ý gượng mở mắt ra, khi nhìn thấy chỗ thức ăn ở trên bàn trà thì ‘sâu ngủ’ lập tức chạy đi, cái bụng đói cũng phối hợp kêu gào.

“Cái này để tôi ăn hả?” Cô hí hửng nhìn 5 món ăn đủ sắc đủ vị trước mặt, tâm tình vô cùng phấn khích.

Sở Du gật đầu một cái, đẩy bát đĩa tới trước mặt cô. Lương Ý nhắc ngay đĩa lên, đang chuẩn bị lấy tốc độ thần tốc quét lá rụng mà xử lý chỗ thức ăn này, nhưng khi vừa chạm vào môi, cảm giác tê dại truyền đến khiến cho cô lại thấy do dự.

“Tôi có thể ăn cái này sao?” Cô chỉ chỉ đôi môi đã bớt sưng một chút của mình hỏi.

“Có thể.” Tâm tình của Sở Du không tệ, gấp một miếng thịt kho trông thật ngon mắt để vào bát cho cô.

Lương Ý nghe thấy mình có thể ăn thì đầu còn quan tâm đến điều gì khác, vội vàng gấp thịt bỏ vào miệng, nhai mấy miếng rồi nuốt xuống, hai mắt sáng như sao. Sở Du thấy vậy, lại gấp cho cô những món ăn khác ở trên bàn, gấp miếng nào cô đều ăn sạch miếng đấy. Đường như còn chưa cảm thấy thỏa mãn, cô còn vươn đĩa tự mình gấp thêm.

Sở Du ôn nhu sờ sờ đầu của cô, lúc này Lương Ý không có thời gian chú ý đến hành động của anh nữa. Cô chỉ chăm chú xử lý chỗ đồ ăn trước mắt, đáng vẻ y như quỷ chết đói đầu thai. Dù gì thì cũng đã ba ngày cô chưa ăn được cái gì khác ngoài cháo ra mà.

“Ăn ngon không?”

“Ăn ngon.”

“Ngày mai ăn những món khác nữa, có được không?”

“Được.”

“Anh dọn qua đây ngủ với em, được không?”

“Được.”

Hả? Hình như có cái gì đó không đúng, “Vừa rồi anh nói cái gì?” Cô miễn cưỡng đặt đôi đĩa xuống, nghiêm túc nhìn anh. Hình như mình vừa đồng ý chuyện gì đó không nên rồi.

“Cùng anh ngủ. Em đồng ý rồi.” Sở Du cười đến rạn rở.

Mặt Lương Ý ngẩn tẩn lại, cuối cùng cô chớp chớp mắt, khó khăn mở miệng, “Cái đó, câu trả lời của tôi có thể không tính hay không?”

Sở Du nheo mắt, “Em đang nói giỡn?” Giọng điệu không được tốt lắm.

Lương Ý ha ha cười hai tiếng, “Nếu như tôi nói tôi không giỡn thì sẽ có kết quả gì đây?”

“Phòng dưới đất rất lạnh đấy.” Sở Du ẩn ý nói.

Lương Ý thoáng run rẩy, lúng túng cười, “Đừng như vậy mà, cái gì mà phòng dưới đất chứ, nó không thích hợp với tôi đâu. Tôi thấy ở chỗ này là tốt rồi, chịu uất ức một chút cũng không sao hết.”

“Em không phải chịu uất ức.” Sở Du vươn tay, vòng qua hông Lương Ý, đem cô ôm vào lòng, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói.

Vành tai truyền tới cảm giác ngứa ngáy khiến cho Lương Ý khó chịu uốn éo người, “Đừng động đấy.” Lời cảnh cáo của Sở Du làm cho thân thể cô cứng đờ. Đối với phản ứng cơ thể khác thường hiện giờ của anh thì dù cô có ngu ngốc đến thế nào cũng đại khái hiểu được mình đang rơi vào tình huống gì. Vì không muốn gia tăng kích thích một bộ vị nào đó trên người anh, cô chỉ có thể ngồi im bất động, mặc cho anh ôm mình.

Qua một hồi lâu, Lương Ý nghĩ mình sắp biến thành một hòn đá rồi, “Ồm, có thể buông tôi ra được hay không?”

“Tại sao?”

“Mệt quá.”

“Lên giường nhé?”

Sao cô lại cảm thấy người này đang có ý đồ gì vậy nhỉ? Hay là mình suy nghĩ nhiều quá?

“Được không?” Sở Du nhẹ giọng nỉ non.

Lương Ý ngẩng đầu lên, nhìn anh, “Không có chuyện gì mà ân cần, nếu không phải kẻ gian thì chính là đạo chích. Nói, anh đang có mưu đồ gì?” Tự nhiên đưa đến một đồng đồ ăn ngon như vậy nhất định là có ý nghĩ xấu xa.

“Mưu đồ?” Sở Du nhíu mày, khó hiểu hỏi lại cô.

Về mặt vô tội của anh khiến Lương Ý phải hoài nghi chính mình, liệu có phải mình đang nghĩ oan cho người khác hay không. Trong lòng có chút áy náy, cảm thấy tư tưởng của mình quá đen tối, “Thật xin lỗi, là tôi hiểu lầm anh.”

“Hả?”

Thấy anh vẫn không hiểu ra chuyện gì, Lương Tư cứng họng, ngừng một chút, cô nghĩ mình đang vấy bẩn lên người đàn ông thuần khiết này, liền mở miệng, “Quay về giường đi. Tôi thấy hơi mệt.” Hình như hôm nay tỉnh giấc tương đối sớm, mới có 8 giờ tối đã bị đánh thức, bình thường phải 10h đêm cô mới dậy. Lương Ý híp mắt ngáp một cái, hoàn toàn không phát hiện ra ánh mắt lóe sáng của người đàn ông khi nghe cô nói quay về giường.

Chốc lát sau, cô đã được Sở Du ôm đặt lên giường, cái chăn cuốn người cô lại cũng mau chóng bị cởi ra, ném ra ngoài.

“Tiểu Ý?” Sở Du nhẹ nhàng gọi cô một tiếng.

Lương Ý mở đôi mắt mệt mỏi, liếc anh một cái, “Chuyện gì?”

“Ngủ nhé?”

“Ừ. Ngủ.”

“Anh giúp em cởi quần áo?”

Con mắt đang híp một nửa của Lương Ý lập tức trợn to, “Cởi, cởi quần áo? Để làm gì?” Đổ áo ngủ sao? Nhưng cô đang mặc áo ngủ mà. Tên này, chắc không phải là muốn.

“Ngủ.” Sở Du trưng ra dáng vẻ vô cùng đương nhiên.

Lương Ý đập đập hai tay vào nệm giường, “Ngủ thì ngủ, cởi quần áo của tôi làm gì? Tôi nói cho anh biết, tôi không phải là dạng người kia, anh đừng có làm loạn!” Lương Ý hung tợn nhìn người trước mắt, bộ dạng ‘nếu như anh dám cưỡng ép tôi làm gì, tôi liền đánh chết anh’.

Sở Du hơi nhíu mày, sắc mặt có chút không vui, anh xoay mặt, tức giận nói, “Rõ ràng em đã đồng ý.”

“Tôi đồng ý cái gì? !” Lương Ý lớn tiếng chất vấn.

“Ngủ!”

“Ngủ?” Đại não đang căng thẳng hạ xuống, sau đó lại chậm rãi hoạt động, “Ngủ thế nào? Ngủ có liên quan gì tới việc làm chuyện đó với anh?”

“Cũng như nhau thôi.” Sở Du âm trầm quay đầu nhìn cô.

Lương Ý thấy sắc mặt anh không được tốt lắm, đoán rằng anh đang tức giận. Để tránh cho anh giận thêm, cô vội vàng cười cười rất ‘chân chó’: “Cách hiểu của chúng ta không giống nhau rồi, hay là.”

Sở Du yên lặng không nói, lẳng lặng chờ cô nói tiếp câu sau.

“Cầm quyển từ điển lại đây tra nghĩa của từ đó xem thế nào đi?”

“.”

“Anh cảm thấy cách này không được à? Nếu không thì hỏi thêm một người nữa xem người ta hiểu như thế nào?” Về mặt cô cực kỳ nghiêm túc, thể hiện ‘tôi đây rất muốn biết’.

“Cởi quần áo!” Lười phải cùng cô nói nhảm.

“Không cởi!” Lương Ý nhanh chóng lắc đầu, tỏ rõ thái độ của mình.

Sở Du mím chặt môi, lạnh lùng mở miệng, “VẬY ĐỂ ANH GIÚP.”

Lương Ý vội vàng ôm hai tay trước ngực, trề môi, rặn ra vài giọt nước mắt, nhìn anh kêu khóc, “Chúng ta bồi dưỡng tình cảm thêm một chút nữa có được không? Ví dụ như ngắm trăng sáng một tí, đếm sao một tí, ngồi tâm sự về lý tưởng cuộc sống. Chỉ có tình cảm được vun đắp dần dần mới có thể giữ được lâu dài, không phải sao?”

“Quá phiền phức. Trực tiếp lên giường là hiểu ngay!” Sở Du chắc như đinh đóng cột bác bỏ đề nghị của Lương Ý.

“Cầm thú!” Lương Ý thu hồi nước mắt, phần nộ chỉ trích anh.

“Ồ!”

Sở Du hơi hốt thừa nhận chỉ trích của cô, Lương Ý chỉ thiếu chút nữa bị anh làm cho tức chết. Khi đầu ngón tay chạm vào dây đai áo ngủ trên vai cô thì Lương Ý không nhịn được rung mình một cái, vội vàng chụp lấy tay anh.

Sở Du lẳng lặng nhìn cô, trông mắt xet qua một tín hiệu nguy hiểm. Khi Lương Ý còn chưa kịp phản ứng gì, hai tay anh đã dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai kéo dây đai hai bên vai cô xuống.

Sự việc quá bất ngờ, Lương Ý ngây ngẩn, chỉ có thể kinh ngạc nhìn Sở Du. Đôi mắt cô mở to như muốn rớt ra khỏi眶, đáng vẻ kia muốn có bao nhiêu hoảng sợ thì có bấy nhiêu hoảng sợ.

Nhà họ Lương.

“Sư phụ, người đang làm gì vậy?” Lương Bân đứng ở cửa trước nhìn sư phụ mình đang khom lưng, nắm trong tay một cây bút lông có thân to bằng quả đu đủ, không ngừng vẽ vờn trên mặt đất.

Sư phụ đang bận rộn, ngẩng đầu hả hê liếc anh một cái, nói: “Làm thế này cho con biết một chút về pháp trận của bản môn.”

“Pháp trận? Người đang bày trận ở chỗ này?” Lương Bân nhìn con đường yên tĩnh ở bên ngoài, hai bên đường còn lóe lên ánh đèn nhà dân. Đối với việc sư phụ bày trận ở chỗ này không tán thành lắm.

Một lúc sau, sư phụ cũng hoàn thành được pháp trận, ông lau mồ hôi, đi tới trước mặt Lương Bân, đưa cho anh bốn tờ giấy hình vuông màu đỏ, “Gấp ra bốn con Huyết Diệp đi.”

“Huyết Diệp? Không phải là Xích Diệp sao à?” Sư phụ đã từng nói, Huyết Diệp là vật cấm, không thể tùy tiện gấp ra. Tại sao bây giờ lại muốn anh gấp?

Sư phụ gõ mạnh lên đầu Lương Bân, “Đần quá, Xích Diệp chỉ có thể truyền đạt tin tức, con định để cho ta ở trong trận pháp này sai bảo Xích Diệp là chuẩn bị nó cho ta tùy thời có ai đó để trò chuyện sao? Nếu vậy con đưa ta cái điện thoại luôn cho xong.”

Lương Bân né một ‘cú đánh’ nữa của sư phụ, quyết định trầm mặc không nói.

“Nhanh lên một chút!” Sư phụ gấp gấp thúc giục.

Lương Bân nhận lấy mấy tờ giấy, ngón tay linh hoạt nhanh chóng chuyển động, tốc độ này so với tốc độ gấp Xích Diệp trước kia có thể nói là một trời một vực. Một lúc sau, anh đã hoàn thành bốn con Huyết Diệp sống động màu đỏ sậm.

“Đưa cho ta.” Sư phụ lấy bốn con Huyết Diệp trên tay Lương Bân. Sau đó, châm vào đầu ngón tay nhỏ xuống máu tươi; lấy một cái bút lông lớn chừa ngón tay trở. Lấy bút lông thấm vào máu tươi, ở trên thân Huyết Diệp viết những dòng chữ cổ khó hiểu.

“Được rồi.” Sư phụ nâng cao khóe môi, đem bốn con Huyết Diệp đặt vào bốn góc nhà họ Lương theo thứ tự.

“Sư phụ, người làm gì vậy? Để Huyết Diệp ở chỗ này sẽ làm thương tổn người dân bốn phía.” Lương Bân lo lắng nói.

“Đồ ngốc, chúng nó không bay ra khỏi trận pháp đâu. Con cho rằng sư phụ con chỉ ăn không ngồi rồi hay sao?” Sư phụ trợn mắt nhìn Lương Bân một cái. Bỗng nhiên, một cơn gió lạnh thổi qua, ông húng thú cười một tiếng, “Khách của chúng ta tối nay đã tới rồi.”

“Khách? Khách nào?”

“Là người muốn đưa con vào chỗ chết.” Sư phụ lạnh lùng trả lời. Âm thanh huyền ảo giữa bụi cỏ dần dần truyền tới, Lương Bân kinh ngạc quét mắt nhìn bụi cỏ trước mắt đang rục rịch chuyển động.

44. Chương 44: Sở Du Dữ Dội

Edit: tiểu an nhi

“Có chuyện gì chúng ta cứ từ từ nói có được không” Lương Ý gấp gấp đẩy Sở Du ra, bị áp ở phía dưới khiến cô nhất thời cảm thấy bốn phía bị vây hãm, luống cuống không biết nên làm thế nào cho phải.

“Ngủ xong rồi nói.”

Xúc cảm lạnh như băng chạy thẳng vào thần kinh Lương Ý, tứ chi bị không chế chặt chẽ, đầu óc cô lúc này chỉ là một đồng hồ loạn. Cô không ngừng dùng sức đẩy Sở Du đang đè nặng ở trên người mình ra, nhưng căn bản là với sức lực của gà con đó cô không thể làm được gì.

“Thiếu gia!” Là tiếng của dì Linh. Sự sợ hãi của Lương Ý lập tức biến mất, cô hưng phấn nhắc nhở anh, “Dì Linh đó, nhanh nhanh, ra mở cửa đi!” Sở Du nhú mồm một cái, liếc ra cửa phòng, không để ý lắm đáp lại, “Không cần để ý, tiếp tục!”

“Tiếp tục cái đầu anh á, người ta đang gọi anh kia.” Đối với hành động vô lễ của Sở Du, Lương Ý hết sức bất mãn.

Anh ảo não ngẩng đầu lên nhìn cô, “Không quan trọng.” Giọng nói kia đã không nhin nổi nữa rồi.

“Anh còn chưa hỏi là chuyện gì, làm sao biết nó không quan trọng!” Lương Ý trừng mắt liếc anh một cái, nhân lúc anh lơ đãng mà cố sức đẩy mạnh ra. Lúc sắp chạy xuống khỏi giường lại bị anh bắt lấy cổ tay.

“Đưa nhỏ quan trọng hơn.” Sở Du tức giận bưng bưng nhìn cô trách cứ, dùng sức một chút, Lương Ý lại bị kéo xuống giường.

“Thiếu gia, phu nhân có chuyện tìm cậu.” Dì Linh thấy hai người mãi mà chưa ra mở cửa liền lên tiếng nhắc nhở.

Lương Ý nhìn anh, sử dụng ánh mắt liếc ra phía cửa ra hiệu. “Mẹ anh tìm anh đấy, còn không mau đi đi!” Giọng nói của cô như gió mát, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Sở Du dùng một chút, khéo mắt lướt qua cánh cửa đang đóng chặt, cau mày bước xuống giường. Lương Ý thấy vậy, khéo miệng cong cong đắc ý làm cách nào cũng không giấu đi được. Đúng lúc cô đang tự “ăn mừng” thắng lợi của mình thì đột nhiên người nào đó lại lộn ngược trở lại, ở trên gương mặt trắng nõn của cô hung hăng cắn một cái.

“A ——” Lương Ý đang muốn giơ tay lên đánh trả, anh đã rút ngay đầu về, chỉ để lại một dấu răng màu hồng nhàn nhạt ở trên gò má cô. Nhưng dấu răng vẫn có thể thấy rõ, không khỏi khiến người ta có những liên tưởng không đúng đắn.

“Anh làm gì thế” Lương Ý tức giận lớn tiếng chất vấn anh.

Sở Du hừ lạnh, “Trừng phạt.”

“Trừng phạt cái lông ấy, người có ý quấy rầy anh cũng đâu phải là tôi chứ.” Lương Ý cảm thấy mình bị trừng phạt là vô cùng oan ức.

“Ý của em là lần sau em sẽ phối hợp?” Ánh mắt anh lóe sáng, tràn đầy mong đợi nhìn cô.

Lương Ý nghi ngờ nhú mồm một cái, “Phối hợp cái gì?”

“Thiếu gia!” Ngoài cửa dì Linh lại gọi một lần nữa.

Sở Du dịu dàng sờ sờ gương mặt của cô, sau đó hôn nhẹ lên má cô một cái, ôn nhu nói, “Anh sẽ trở về nhanh thôi!”

Lương Ý âm thầm run rẩy, lẳng lặng nhìn bóng lưng anh rời đi, khó khăn nuốt nước miếng một cái. Sao mình lại có cảm giác đã nói cái gì “khó lường” thế nhỉ? Nếu không tại sao tên này lại đột nhiên ôn nhu thuần khiết như vậy.

Nằm ở trên giường ngắm người một hồi, cô đột nhiên nhớ ra câu anh nói trước khi đi; Lương Ý nhỏ giọng lẩm bẩm. “Cứ đi lâu rồi về cũng được.” Áp lực trong lòng cô cũng bớt đi được một chút.

Sở Du rời đi không bao lâu, mí mắt cô lại bắt đầu dần dần trở nên nặng nề, bỗng nhiên ——

“Tránh ra! Tôi muốn gặp tiểu Ý!”

Tiếng tranh cãi ầm ĩ ở ngoài cửa khiến cho Lương Ý giật mình, giọng nói kia hình như là của Na Na. Cô dụi dụi mắt, mau chóng tỉnh táo, xuống giường chạy ra khỏi phòng, “Na Na, mình ở đây.”

Ngoài cửa Na Na cùng mấy người giúp việc đang giằng co lẫn nhau, Na Na trợn to hai mắt, giận dữ quát trời, trừng mắt nhìn ba bốn nữ giúp việc đang vây xung quanh mình.

“Sao thế?” Lương Ý vội vàng hỏi. Lưu Na quay đầu thấy cô, lập tức đẩy chướng ngại thoát ra, “Cậu đã đi đâu?” Lưu Na lớn tiếng chất vấn.

Lương Ý chỉ chỉ vào cửa phòng ở phía sau, lúng ta lúng túng nói, “Mình ở phòng này. Ai bảo cậu kêu phòng bếp làm mấy món ăn ngon tới trêu tức mình làm gì.” Cô trẻ môi, nhìn Lưu Na oán trách.

“Chỉ có thế mà cậu chạy ra khỏi phòng trốn đi hả? Cậu có đầu óc hơn một chút có được hay không?” Lưu Na chỉ tiếc rên rỉ không thành thép, chọc chọc đầu cô.

Lương Ý vô cùng uất ức, “Cái này sao lại trách mình chứ?”

“Thì vì cậu dần chút còn làm sao nữa, mau lặn về ngay ỳnh!” Lưu Na túm lấy tay cô lôi về gian phòng vốn là của Sở Du, đập mạnh cửa lại, khiến mấy người giúp việc đứng ngoài hành lang giật bắn người.

Bên trong phòng.

“Mặt của cậu làm sao đấy?” Lưu Na nhìn chăm chăm vào dấu răng rõ ràng trên gò má trái của Lương Ý, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Lương Ý sờ sờ gò má, con ngươi đảo qua đảo lại, vô tội nói: “Không phải do mình cắn.”

“Nói nhảm!” Lưu Na liếc cô một cái, đối với sự dằn dặt của bạn mình thì cảm thấy bất lực sâu sắc, nhìn một lượt rồi nói tiếp, “Thế trên xương quai xanh của cậu có cái gì đây?” Lưu Na kinh ngạc nhìn trân trân vào xương quai xanh của Lương Ý, giống như đang nhìn thứ gì đó rất ghê gớm.

Lương Ý cúi đầu, một dấu hôn hình dâu tây đỏ sậm rất bắt mắt đột nhiên xuất hiện trước cổ cô, “Nónó có từ lúc nào vậy?”

Lưu Na nâng trán thở dài, con nhỏ chết tiệt này, não bộ hoạt động chậm tới mức đấy à. Có khi bị người ta ăn hết rồi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì cũng nên!

“Chẳng lẽ cậu cùng anh ta.” Lưu Na liếc cô một cái, trực tiếp hỏi.

Lương Ý vội vàng khoát tay, “Không có, tuyệt đối không có. Mình và anh ta hoàn toàn trong sạch.” Tuy rằng không biết vì sao trên người lại mọc ra quả dâu tây này, nhưng cô tuyệt đối không thiếu não đến mức xảy ra chuyện gì cũng không biết.

“Mình hy vọng đến lúc chúng ta có cơ hội chạy trốn cậu không phát sinh chuyện gì với anh ta. Nếu không chẳng may lại sinh ra một con tiểu quỷ gì đó thì sao mọi chuyện có thể kết thúc được.” Lưu Na vừa nghĩ tới tình cảnh kia thì liền nhúc nhích đầu.

“Chạy trốn.”

“Thế nào? Không lẽ cậu thực sự thích tên Sở Du người không ra người quỷ không ra quỷ đó?” Lưu Na khó tin nhìn cô chăm chăm, giống như đang nhìn người ngoài hành tinh. Lương Ý ngẩn ra, ngay sau đó chỉ cười nhạt, “Cậu nói linh tinh gì vậy.” Trong giọng nói mang theo chút không tự tin, Lưu Na nhú mày, cố gắng áp chế cảm giác lo lắng trong lòng, lắc lắc đầu, “Cậu không thích anh ta là tốt nhất.”

Lương Ý rũ mắt xuống, dáng vẻ suy tư, Lưu Na thở dài một tiếng, “Mình sẽ sớm nghĩ ra cách để chúng ta rời khỏi đây.” Lương Ý do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói thật: “Na Na, mình không đi được, cậu chạy trốn một mình thôi. Đến lúc đó mình sẽ giúp cậu chạy thoát.”

“Cậu đang nói vớ vẩn gì thế?”

“Na Na, không biết thần côn kia đã làm gì đối với thân thể mình, mình không thể cách Sở Du quá xa, nếu không.” Cô quay mặt, mím chặt môi không nói nữa.

Lưu Na sai một bước dài xông lên trước, bắt lấy cổ tay Lương Ý, căng thẳng nhìn cô, “Thần côn kia đã làm gì với cậu?”

“Mình cũng không biết. Tóm lại là không thể cách xa Sở Du.”

“Khốn kiếp!” Lưu Na oán hận mắng một tiếng, trong đầu đột nhiên hiện ra gương mặt của Lương Bàn, “Tiểu Ý, anh Bàn đã trở về rồi, cậu biết không?”

“Anh.” Lương Ý kinh ngạc, “Cậu nói là, anh mình đã trở về?” Giọng nói của cô kích động, ánh mắt không thể tin nổi nhìn Lưu Na.

Lưu Na gật mạnh đầu một cái, “Hình như anh Bàn biết một chút pháp thuật kỳ quái gì đó, có lẽ sẽ có biện pháp cứu được cậu.” Lưu Na rạng rỡ nhìn Lương Ý, hy vọng dâng lên nhất thời xua tan đi phiền muộn trong lòng.

“Có thật không.” Hai mắt Lương Ý vô thần, nhỏ giọng lầm bầm.

“Được rồi, tóm lại ngày mai mặt trời vẫn mọc mà, tuy rằng lúc đó chúng ta còn đang ngủ.” Lưu Na nhìn Lương Ý nở nụ cười ‘cùng nhau cố gắng’.

“Àm!”

Cửa phòng bị hất mạnh ra, Sở Du giận dữ xông thẳng vào, thô lỗ chụp lấy tay Lương Ý, một câu cũng không nói, trực tiếp kéo cô đi ra ngoài.

“Anh làm cái gì thế? Mau buông cô ấy ra!” Lưu Na xông lên trước, muốn ngăn cản Sở Du mang Lương Ý đi, lại bị anh đẩy mạnh, té xuống đất, đầu đập vào cạnh bàn trà, hôn mê bất tỉnh.

“Na Na ——” Lương Ý hô to, giùng giàng muốn rút tay mình ra, chạy qua xem tình hình của Lưu Na ra sao. Nhưng vô luận cô gắng sức thế nào cũng vẫn không thể thoát khỏi sự khống chế của Sở Du, chỉ có thể để mặc cho anh kéo đi.

Nhà họ Lương.

“Đây là thứ gì vậy sư phụ?” Lương Bàn nhìn “thứ gì đó” trong trận pháp rồi hỏi.

Sáu con thú có hình dạng giống như những con chó bị vây hãm ở trong trận pháp đang không ngừng giãy dụa, điên cuồng muốn thoát ra. Trong trận pháp liên tiếp vang lên những tiếng va chạm to lớn, va chạm mạnh khiến bọn chúng đau đớn phát ra những tiếng rên rỉ, thỉnh thoảng lại phun ra một bãi máu đen. Mặt đất tản ra một mùi hôi thối nồng nặc, mà khiến cho người ta sợ hãi chính là, vốn dĩ trên cổ nên có một cái đầu chó thì lúc này lại là những cái đầu người vụn vụn hết sức đau đớn. Ngũ quan trên mặt còn thắm đỏ máu tươi, trông vô cùng rợn người.

“Lê Hồn Chú! Lại còn dùng ở trên thân động vật, đúng là một kẻ điên.” Sư phụ trầm giọng, ánh mắt xẹt qua một tia không đành lòng, một lúc sau, ông vẫn hạ quyết tâm ra lệnh: “Huyết Điệp, lên!”

Bốn con Huyết Điệp ở bốn góc nhà vẩy đôi cánh màu đỏ sẫm, bay về phía trung tâm trận pháp. Mỗi lần Huyết Điệp vỗ cánh, đều lưu lại những vệt sáng màu đỏ hoa mỹ giữa không trung, nhưng chỉ duy trì được ba giây rồi biến mất ngay sau đó, cảnh tượng vô cùng hoa lệ.

“Sư phụ, không phải Lệ Hồn Chú không thể dùng trên vật còn sống sao?” Theo những gì anh đọc ở trong sách cổ, thì Lệ Hồn Chú là một loại chú thuật có khả năng buộc các linh hồn luyện thành lệ quỷ quái ác. Không những thế, sau khi luyện thành thì không hề sợ sấm sét; trong khi đó, ai cũng biết linh hồn đều sợ sấm sét. Không cần nghĩ cũng biết, lệ quỷ không sợ sấm sét khủng bố đáng sợ đến mức nào rồi. Nhưng chú thuật này lại cực kỳ khó luyện, chưa nói tới sáu con, chỉ luyện một con thôi cũng đã mất mấy chục năm. Hơn nữa, chỉ cần không cẩn thận một chút thì sẽ bị bọn chúng cắn ngược lại. Như vậy kẻ thao túng những “thứ quỷ quái” này, đến tốt cùng là có lai lịch gì, sao lại dám tùy ý sử dụng Lệ Hồn Chú?

“Đúng là không thể, hắc hắc bùa này cũng không tính là hoàn toàn thành công, trong Lệ Hồn Chú còn hạ thêm một ít cấm thuật, chính là muốn phá vỡ trận phong thủy được thiết lập ở nhà con lúc trước.”

“Nói như vậy, hắc ta còn chưa luyện được Lệ Hồn Chú?” Những tiếng gào thét đau đớn liên tiếp truyền đến, Lương Bân không đành lòng quay mặt đi, không muốn nhìn thấy hình ảnh tràn ngập máu tanh trong trận pháp.

“Không, hắc đã luyện thành. Nhưng không sử dụng hết toàn bộ, chủ yếu là muốn dò xét thực lực của chúng ta, chỉ quan sát mà thôi!” Sư phụ cảm thấy cũng đã đến lúc, tiếng kêu rên dần dần trở nên yếu ớt.

Ông đi về phía trận pháp, ông tay áo nhẹ nhàng vung lên, một luồng ánh sáng xanh lóe lên trong trời đêm rồi lập tức biến mất, “Đi đi! Quay về nơi thuộc về các ngươi đi!” Đôi mắt tràn ngập đau thương khổ sở của sáu con vật từ từ nhắm lại, những cái đầu người đáng sợ cũng dần biến mất trong làn gió; bọn chúng lại là những chú chó đáng yêu nguyên bản.

“Sư phụ.”

“Mấy con vật này kể từ khi sinh ra đã bị bắt đi luyện chú rồi, bởi vì linh hồn của bọn chúng và linh hồn lệ quỷ bài xích lẫn nhau, cho nên thân thể mới bị biến dạng như vậy. Giờ khắc nào cũng phải chịu đựng đau đớn tột cùng do chú thuật mang lại, cứ như thế cho đến chết.” Sư phụ thở dài một tiếng, khép ngón trỏ và ngón cái lại với nhau, vẽ một biểu tượng ở giữa không trung. Thi thể của sáu con vật nằm trên mặt đất bắt đầu bốc cháy rừng rực.

Hiện giờ mới chỉ là khởi đầu, ông cố ý không dốc toàn lực, chỉ hy vọng không bị kẻ kia phát hiện ra thực lực của mình, nếu không, trận chiến này không thể tránh khỏi thất bại!

45. Chương 45: Nếu Không Yêu

Nửa giờ sau.

Mẹ Sở ngã người trên ghế quý phi, ánh mắt tối tăm tan rã, con ngươi đen nhánh như bị phủ một lớp sương mù, chiếc cằm hoàn mỹ dưới ánh đèn mờ mịt thật mê hoặc, nhưng hình ảnh này lại khiến người ta không tự chủ được sinh lòng sợ hãi.

“Phu nhân, thiếu gia đã tới.” Quản gia đi đến trước bàn sách, Sở Du lạnh lùng theo sát sau lưng ông ta, ánh mắt sắc bén khi liếc tới khuôn mặt ôn nhu đẹp đẽ của mẹ Sở thì xẹt qua một tia không kiên nhẫn.

“A Quản, ông đi ra ngoài trước đi.” Mẹ Sở hoàn hồn, ra lệnh cho quản gia rời đi.

Quản gia gật đầu, xoay người bước ra khỏi phòng, còn không quên đóng cửa lại.

“Có chuyện gì?” Giờ phút này, Sở Du chỉ muốn quay về phòng thật nhanh, hoàn toàn không muốn lãng phí thời gian với mẹ mình. Giọng nói của anh không thể ôn hòa hơn được, thậm chí nghe còn có chút chói tai.

Mẹ Sở cau mày, “Tiểu Du, con không muốn nhìn thấy mẹ như thế sao?” Không biết bắt đầu từ khi nào, con trai và mình lại trở nên xa lạ như vậy? Chắc có lẽ là từ ngày ba nó qua đời.

“Nếu không có chuyện gì, tôi đi trước.” Sở Du quay lưng lại, chuẩn bị rời đi, anh đã dùng hết sự nhẫn nại của mình rồi.

“Tiểu Du!” Mẹ Sở trầm giọng gọi anh một tiếng. Sở Du dừng bước nghiêng đầu, lạnh lùng nói, “Rốt cuộc là mẹ muốn nói với tôi cái gì?”

Thái độ thiếu kiên nhẫn của Sở Du khiến trái tim mẹ Sở thoáng chua xót, nhưng vẻ mặt bà vẫn không biểu lộ ra cảm xúc gì, chỉ duy trì hình tượng quý phu nhân thản nhiên như ngày thường.

“Đại sư Cổ nói, nhà họ Lương đã tìm được người giúp đỡ.” Cuối cùng, bà vẫn quyết định từ bỏ ý nghĩ nói một số chuyện nhà với Sở Su. Có vài việc đã qua thì chính là quá khứ, cho dù hôm nay có hối hận như thế nào thì cũng không có cách nào quay ngược thời gian để làm lại.

“Cảnh sát?”

“Không phải. Là thuật sĩ, theo lời Đại sư Cổ thì thực lực của người này là không thể khinh thường.” Mẹ Sở day day mi tâm một mối, trong lòng vô cùng phiền não. ‘Quả bom nổ chậm’ Lương Bân kia còn chưa giải quyết xong, hiện giờ lại xuất hiện thêm một người có thể phá vỡ kế hoạch của bọn họ, thật là khiến người ta vô cùng nhức đầu.

Sở Du nghe vậy, một lúc lâu cũng không nói gì, ánh mắt khép hờ, lông mi thật dài che lấp suy nghĩ lóe lên trong đáy mắt anh.

“Tiểu Du, còn nửa tháng nữa, thân thể của con có thể hoàn toàn khôi phục lại thành con người. Nhưng nếu trong nửa tháng này, thuật sĩ do nhà họ Lương tìm đến cố ý chen ngang, thì tất cả công sức của chúng ta bỏ ra sẽ uổng phí.” Trước mắt bọn họ còn chưa biết thực lực của người kia như thế nào, nếu như thực lực của người này cao hơn Đại sư Cổ thì đây tuyệt đối là một kích trí mạng đối với bọn họ. Mẹ Sở cực kỳ lo lắng liếc mắt nhìn Sở Du một cái.

“Bọn họ sẽ cướp tiểu Ý đi.” Sở Du nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Cho tới bây giờ con vẫn chỉ để tâm tới Lương Ý, có phải con đã điên rồi không?” Mẹ Sở giận dữ, mặt nạ quý phu nhân ưu nhã trong nháy mắt bị phá vỡ.

“Mẹ đừng quên, tôi chấp nhận phương thức trở lại này, chính là vì muốn quang minh chính đại ở cùng với cô ấy. Nếu không, mẹ nghĩ rằng tôi thật sự muốn từ bỏ việc làm quý quay trở lại làm người sao?” Sở Du nhìn mẹ Sở chằm chọc, khóe miệng nâng lên một nụ cười lạnh.

Mẹ Sở bị lời nói của anh kích thích, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Cuối cùng, bà bực tức nhắm mắt lại, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng.

“Tiểu Du, nếu như chúng ta thua vào lúc này, thì ngay cả quỷ con cũng không làm được đâu. Mà Lương Ý, đợi con bé lấy lại tự do thì tương lai về sau, nó sẽ yêu người khác, cùng người khác kết hôn, sinh con. Chẳng lẽ, con nguyện ý để tất cả những việc đó xảy ra?” Khi mẹ Sở mở mắt ra một lần nữa, bà đã khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh lúc trước, chỉ có điều, ánh mắt bà nhìn Sở Du lại mang theo sự thương hại. Khóe miệng mẹ Sở nhếch lên, giống như đang cười nhạo anh đang tự ‘lừa mình dối người’.

“Bà nói vậy!”

Sở Du đập mạnh tay xuống bàn đọc sách phát ra một tiếng vang thật lớn. Chỗ mặt bàn bị anh đập lõm hẳn xuống, giữa không trung tung lên mảng bụi màu xám trắng.

“Mẹ chỉ nói sự thật thôi. Con bé căn bản đâu có yêu con, nếu có thì sao lại ba lần bốn lượt cự tuyệt việc ở chung phòng. Con mà chết hẳn đi, thì con bé nhất định sẽ rất vui vẻ quay trở lại bên cạnh cha mẹ nó. Dù sao, con cũng chỉ là một kẻ người không người, quỷ không ra quỷ mà thôi. Một cô gái bình thường sẽ có khả năng thích con chắc?” Mẹ Sở lại lên tiếng đả kích anh.

“Bà nói vậy, bà nói vậy!”

Lúc này, con người đen nhánh đã hoàn toàn biến thành màu đỏ tươi, gương mặt tuần mỹ bởi vì kích động mà trông thật dữ tợn. Móng tay tròn vốn dĩ gọn gàng đột nhiên dài thêm 30 centimet.

“Rầm ——”

Cả bàn đọc sách bị hất đổ trên mặt đất, phát ra tiếng vang thật lớn. Quân gia đứng ở bên ngoài lập tức phá cửa xông vào.

“Phu nhân ——”

Sở Du giận dữ khiến quản gia âm thầm kinh hãi, ông ta bước nhanh tới trước mặt mẹ Sở, dùng thân thể mình che chắn, bảo vệ bà không bị Sở Du làm bị thương.

“A Quản, ông tránh ra!” Mẹ Sở đẩy quản gia ở phía trước một cái.

Nhưng lần này quản gia không hề nghe theo lệnh của bà, “Phu nhân!” Quản gia quay đầu lại, dùng ánh mắt ám chỉ bà không nên kích động. Dù sao thiếu gia cũng đã chết qua một lần, đâu phải là “người bình thường” gì. Chỉ cần Sở Du muốn ra tay, thì hoàn toàn có thể giết chết bọn họ bất cứ lúc nào. Đối với thiếu gia mà nói, chuyện này chỉ dễ như trở bàn tay.

Mẹ Sở cũng hiểu sự lo lắng trong lòng quản gia, nhưng bà có tính toán khác, không thể không mạo hiểm một lần.

“A Quản, tránh ra, tôi còn có lời muốn nói với tiểu Du.”

“Bà còn muốn nói cái gì?”

Tiếng nói lạnh lẽo phát ra từ kẽ răng khiến người khác không nhịn được nổi da gà, làn da trắng nõn của Sở Du dần dần hiện lên những chữ viết màu đen chằng chịt khó hiểu, càng lúc càng nhiều hơn.

“Phu nhân!” Quản gia cau mày, trầm giọng nhắc nhở mẹ Sở.

Mẹ Sở vẫn không bận tâm đến lời cảnh báo của quản gia, vẫn ương ngạnh mở miệng nói, “Nếu con cho rằng mẹ đang nói bậy thì tự con đi hỏi Lương Ý đi.”

Móng tay Sở Du lại bắt chợt dài ra, khiến quản gia không thể không kéo mẹ Sở lùi về phía sau một bước. Ông ta lo thiếu gia mất không chế đột nhiên đánh tới, sẽ làm người đứng đằng sau ông tổn thương. Nhưng điều khiến quản gia kinh ngạc chính là, không những Sở Du không tấn công bọn họ, mà ngược lại còn rời khỏi phòng, rẽ sang phía hành lang bên phải.

“Thiếu gia đang muốn đi đâu vậy?” Quản gia không yên lòng để Sở Du ra ngoài một mình nên cũng đuổi theo, chỉ sợ Sở Du mất không chế lại gây ra chuyện bất lợi cho chính bản thân cậu.

“Mặc kệ nó, nó đang đi tìm tiểu Ý.” Mẹ Sở lạnh lùng đảo mắt qua, châm chọc cười một tiếng.

Thật là buồn cười, con trai mình lại quan tâm một người phụ nữ khác còn hơn cả mẹ ruột của nó, nói ra chắc cũng khiến người khác cười rơi cả răng hàm. Bà đúng là một người mẹ thất bại, bất luận là trước kia hay hiện tại.

“Nhưng ngộ nhờ thiếu gia làm tổn thương thiếu phu nhân, như vậy.” Quản gia muốn nói lại thôi.

“Được rồi. Chuyện của vợ chồng chúng nó, ông quản làm cái gì?” Mẹ Sở liếc mắt nhìn đồng hồ điện trên mặt đất, khẽ nhướn mày, “Gọi người làm tới đây dọn dẹp chỗ này sạch sẽ đi.”

Quản gia do dự hồi lâu, mới lặng lẽ gật đầu rời đi.

Sở Du nặng nề sải bước đi thật nhanh qua hành lang, bộ dạng hùng hổ của anh khiến mấy người giúp việc vô tình chạm mặt đều sợ hãi hết hồn hết vía.

Chỉ chốc lát sau, anh đã về tới gian phòng mình vừa rời đi. Mấy người giúp việc mới đầu còn xun xoe vây lại tố cáo hành vi bạo lực của Lưu Na, khi bắt gặp vẻ mặt dữ tợn của Sở Du thì lập tức bủn rủn chân tay, nói cũng không nên lời.

“Thiếu phu nhân ở đâu?”

Bởi vì sợ mình làm Lương Ý sợ hãi, nên anh đã thu hết móng tay của mình lại; nhưng những lời vừa rồi của mẹ Sở quả thật đã kích anh rất lớn, gương mặt tuấn mỹ cho tới lúc này vẫn không hoàn toàn phục hồi lại như cũ, vô cùng dữ tợn, làm mấy người giúp việc cảm thấy như đang nhìn thấy quỷ.

“Ở đây, ở đây. Là gian phòng.... gian phòng cũ của cậu.” Một nữ giúp việc bị đẩy lên phía trước, mặt tái mét, chỉ sợ móng tay thiếu gia quờ qua, xé nát mình, nên nói chuyện cứ lắp ba lắp bắp.

“Tất cả đi xuống!” Đã chịu đựng đủ bộ dạng sợ hãi của mấy người này, Sở Du trực tiếp ra lệnh cho họ rời đi.

Mấy người giúp việc nghe thấy vậy thì như vừa nhận được thánh chỉ, lập tức khom người lui xuống.

Lúc Sở Du chuẩn bị đẩy cửa đi vào thì bất ngờ câu hỏi của Lưu Na xuyên qua cánh cửa truyền vào tai anh.

“Chẳng lẽ cậu thật sự thích tên Sở Du người không ra người quý không ra quý đó?”

Sở Du có cảm giác trái tim như ngừng một nhịp. Đáp án đó, anh vừa muốn biết, nhưng lại càng sợ biết rồi sẽ khiến anh mất đi lý trí mà nổi điên. Ngón tay trên nắm đấm cửa bất giác run rẩy, đây là lần đầu tiên trong đời, anh sinh ra cảm giác sợ hãi trước sự thật sắp được phơi bày. Anh nhớ rất rõ, ngày mà anh đến gần với cái chết kia, ngoại trừ thống hận số phận bất công, thì anh hoàn toàn không hề sợ hãi trước sự thật là mình sắp chết. Vậy mà hôm nay, bởi vì một câu trả lời của cô mà toàn thân anh không ngừng run rẩy.

Không khí xung quanh dường như ngừng lại, thời gian cứ một giây lại một giây trôi qua, khiến Sở Du có cảm giác như đã trải qua mấy thế kỷ, dài đằng đẵng mà lại khổ sở. Đầu ngón tay càng lúc càng khó không chế, anh đảo đầu lui về phía sau một bước, sắc mặt hiện giờ tái nhợt gần như trắng bệch.

Đột nhiên anh không muốn nghe nữa, bởi vì anh sợ, sợ rằng những lời phát ra từ miệng cô sẽ khiến trái tim khó khăn lắm mới đập lại của anh vỡ vụn.

“Cậu nói linh tinh gì vậy?”

Trái tim cuối cùng cũng hạ xuống, chỉ có điều hình như ——

Nó sẽ không nhảy lên nữa.

Đã nghe thấy rõ chưa? Cô không yêu, từ trước tới giờ đều không yêu, chỉ có một mình anh đang diễn tiết mục tình yêu đơn phương khiến người ta cười phá lên mà thôi. Nửa đời trước của anh, chỉ có thể núp trong góc tối vượt qua những năm tháng không có cô. Mà nửa đời sau, cứ ngỡ là đã có được, nhưng thật ra tất cả chỉ là một câu chuyện cười. Hiển nhiên, cho tới tận bây giờ anh vẫn chưa bao giờ có thứ mà anh muốn.

Như vậy, ít nhất —— anh cũng muốn có được người của cô!

Âm thanh cánh cửa bị hất mạnh ra anh không nghe thấy, tiếng Lương Ý kinh ngạc hô lên anh cũng không nghe được. Anh chẳng nghe thấy gì cả, thứ duy nhất anh muốn nghe đã bị xé vụn trong câu nói lạnh nhạt phủ nhận của cô rồi.

Nếu không yêu thì cứ không yêu đi, sức mạnh tình yêu cũng có mang lại được cái gì đâu. Cô vẫn còn ở đây, như vậy là đủ rồi, mà những thứ khác, anh không muốn quan tâm thêm nữa.

46. Chương 46: Sinh Đứa Bé

Lương Ý cứ thế bị khổng chế kéo sang gian phòng bên cạnh, cô xoa xoa cổ tay tím bầm mà tức giận không thôi, lớn tiếng chất vấn: “Rốt cuộc anh đang nổi điên cái gì?” Lưu Na vừa mới bị đập đầu vào cạnh bàn xong, cô hết sức lo lắng, cũng không biết hiện tại tình huống của cô ấy như thế nào rồi.

Đối với sự giận dữ, mắng mỏ của Lương Ý, Sở Du không có đáp lại. Lương Ý thấy vậy, cũng lười cùng anh nói chuyện tiếp, cô muốn quay về phòng xem tình trạng của Lưu Na ra sao. Ngay tại thời điểm cô quay người, Sở Du bước một bước dài đi lên trước, giữ chặt cổ tay cô.

Lương Ý tức giận xoay người lại, cùng anh mặt đối mặt nhìn nhau, “Anh đã điên đủ chưa?”

Lực bóp cổ tay đột nhiên tăng lên, gương mặt Lương Ý nhất thời lộ vẻ đau xót, cô lập tức dùng tay còn lại cố gắng gỡ từng ngón tay của Sở Du đang khổng chế mình ra, nhằm giảm bớt đau đớn; nhưng đáng tiếc cho dù cô nỗ lực thế nào cũng không thể thành công.

“Buông ra! Anh làm đau tôi đấy!” Lương Ý thật sự không nhịn nổi, cô có cảm giác xương cổ tay của mình sắp nứt ra rồi, đau không chịu được, nhưng dường như Sở Du không nghe thấy tiếng kêu của cô, không hề có ý muốn thả ra.

“Buông tôi ra! Tôi muốn đi xem Na Na!” Trần Lương Ý đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng, một giọt mồ hôi chảy qua đuôi lông mày, chậm rãi nhỏ vào trong mắt cô. Lương Ý khó chịu trừng mắt nhìn.

“Trong lòng của em, ngay cả Lưu Na anh cũng không bằng, thật ư?”

Giọng nói khàn khàn mang theo bi thương vang lên bên tai Lương Ý, cô thoáng sửng sồ, khẽ cắn môi, lạnh nhạt trả lời, “Đúng thế!”

Tiếng nói của cô dường như có chút run rẩy? Nhưng đó vốn là sự thật mà, không phải sao? Cô tự trấn an mình trong lòng.

“Được, rất tốt!” Đôi mắt rũ xuống của Sở Du lóe ra ánh sáng lạnh lùng bi ai, khóe miệng nâng lên một nụ cười khổ, “Đã như vậy, anh cũng không cần phải cố gắng tỏ ra dịu dàng nữa.”

Lời nói của anh lạnh lẽo tựa băng giá, làm Lương Ý không khỏi rùng mình một cái. Khi cô vẫn còn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị Sở Du dùng sức lôi về phía giường lớn.

“Anh muốn làm gì?” Lương Ý sợ hãi kêu to.

Sở Du quay đầu, cười lạnh, “Làm gì à? Làm chuyện mà từ trước tới nay anh vẫn luôn muốn làm nhưng chưa dám làm.”

Hô hấp của Lương Ý cứng lại, cô run rẩy, giọng nói lạnh lùng mang theo phần hận, “Nếu anh thực sự làm chuyện đó, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho anh!”

Sở Du nghe vậy thì lại cười, cười đến đau thương, cười đến tan nát cõi lòng.

Lương Ý nhìn nụ cười của anh mà đột nhiên cảm thấy suy nghĩ trong lòng cùng không khí xung quanh dường như bị rút hết đi. Cảm giác hít thở không thông khiến cô không nhận được nhắm hai mắt lại, không dám nhìn nụ cười khiến cô đau lòng kia nữa.

“Tiểu Ý, có lẽ vào ngày thực hiện nghi thức minh hôn đó, em chưa từng nghĩ sẽ tha thứ cho anh, đúng không?”

Giọng nói dịu dàng của Sở Du quanh quẩn bên tai cô, sắc mặt Lương Ý trắng bệch, cô chậm rãi xoay mặt sang hướng khác, không trả lời.

“Nếu từ lúc bắt đầu đã là sai lầm thì cứ tiếp tục sai lầm đi. Anh không cần bất cứ cái gì hết, chỉ cần em vẫn còn ở đây, cho dù phải chết thêm một lần nữa, anh cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.” Lực bóp cổ tay lại mạnh thêm, Lương Ý bị kéo một mạch tới giường lớn. Sở Du đẩy cô xuống giường, mạnh mẽ không chế.

“Cách anh yêu là như vậy sao? Nếu như đây là tình yêu của anh thì tôi tình nguyện —— vĩnh viễn không bao giờ có được nó!” Giọng nói của cô càng lúc càng nguội lạnh, đến cuối cùng, ngay cả chính cô cũng không nhận ra tiếng nói của mình nữa, lạnh lẽo lại vô tình đến vậy.

“Nhưng em đã có được nó rồi, phải làm sao đây? Em có thể đào ra được thứ tình yêu đã khắc sâu ở trong lòng anh ra sao? Em có thể không?” Anh giống như một đứa trẻ lạc đường, mê man nói không ngừng.

Lương Ý rũ mắt, khổ sở cười một tiếng. Bỗng nhiên, xúc cảm lạnh như băng chạm vào khóe môi cô, Lương Ý ngẩn người, mí mắt run rẩy. Ngay sau đó, cô lập tức quay đầu, nhưng lại bị tay Sở Du giữ chặt gáy, bắt cô phải đối mặt với anh. Lương Ý bực tức vật lộn một phen, mà vẫn không thể thoát khỏi ép buộc.

“Tiểu Ý, anh muốn em xem, xem chúng ta sẽ kết hợp với nhau như thế nào.”

Giọng điệu của anh bá đạo, thân thể Lương Ý run rẩy, trái tim ngừng mất một nhịp. Cô muốn chạy trốn, nhưng lại không có khả năng thoát khỏi anh. Lương Ý chỉ có thể nhắm mắt lại, thừa nhận tất cả những việc trước mắt khiến cô gần như muốn nổi điên.

Tiếng ồn ào truyền đến tai cô, Lương Ý biết đó là tiếng quần áo bị xé rách. Cảm xúc lạnh lẽo chạm vào làn da khiến nỗ lực quyết tâm không để ý đến tình cảnh hiện giờ của Lương Ý bị vỡ nát.

“Tiểu Ý. Tiểu Ý. Tiểu Ý.”

Sở Du không ngừng gọi tên cô, tiếng gọi da diết mà triền miên, mềm mại mà lạnh lẽo như đôi môi đang lướt trên làn da trắng nõn của cô lúc này.

Lần lượt lưu lại những dấu ấn thật sâu, tiếng liếm mút liên tục phát ra khiến gò má Lương Ý không nhịn được nóng bừng.

“Đừng!” Mặt cô đỏ rực, đưa tay đẩy lồng ngực Sở Du ra. Anh lại nắm lấy cổ tay cô, cố định ở ngang đầu, kiềm hãm cánh tay đang có ý định ngăn cản.

Lúc này, toàn thân Lương Ý đã đổ đầy mồ hôi, cô có cảm giác mình không thể khống chế được thân thể mình nữa rồi, chỉ có thể để mặc cho người khác thao túng, chơi đùa. Hai thân thể to lớn ở trên giường lớn quần quýt chặt chẽ, triển miên chung một chỗ, như thể một đôi uyên ương không thể chia lìa, mặc cho năm tháng trôi qua cũng chỉ muốn hưởng thụ thật tốt giờ khắc trước mắt này.

Bấp dùi đột nhiên lạnh lẽo, Lương Ý từ trong ý loạn tình mê lập tức tỉnh táo lại. Không biết quần của cô đã bị cởi ra từ khi nào, hiện giờ chỉ còn lại một cái quần lót viền tơ lụa màu đen.

Lương Ý luống cuống, “Sở Du, dừng tay!” Nước mắt rơi lã chã, cô cầu khẩn nhìn anh, hy vọng anh sẽ bỏ qua ừnh.

Vậy mà Sở Du chỉ hơi chần chừ một chút, nhưng khi tầm mắt chuyển đến chiếc quần lót viền tơ màu đen nổi bật giữa cặp đùi tuyết trắng của cô thì nhất thời lửa dục bùng cháy thiêu đốt toàn bộ lý trí của anh.

“Đừng mà ——”

Trong khi Lương Ý kinh hô ra tiếng thì cũng là lúc chiếc quần lót đáng thương bị Sở Du vô tình giật ra, toàn bộ cảnh xuân hiện lên trước mắt anh. Lương Ý lập tức khép hai chân lại, vươn tay muốn kéo ga giường che lại cơ thể, nhưng bị Sở Du ngăn cản ngay tức khắc.

“Tiểu Ý, sinh đứa nhỏ cho anh đi!”

Vừa dứt lời, khi Lương Ý còn chưa kịp phản ứng đã bị Sở Du mạnh mẽ tách hai chân ra, ngay sau đó là cảm giác như bị xé nứt, đau đớn truyền đến. Trán Lương Ý chảy xuống từng giọt mồ hôi lớn chừng hạt đậu. Sở Du cắn môi dưới, hơi thở có chút dồn dập, dịu dàng liếm đi những giọt mồ hôi đó.

“Đau quá —— đi ra ngoài —— anh đi ra ngoài cho tôi!” Lương Ý nghẹn ngào, không ngừng kháng cự lại thân thể đang liên tục nhấp nhô lên xuống của anh.

“Chịu đựng một chút, một chút nữa thôi là được rồi, tiểu Ý.” Sở Du thở nhẹ an ủi cô.

Lương Ý tuyệt đối không tin tưởng câu nói này, đau nhức truyền đến từ hạ thân, cộng thêm thân thể không ngừng lay động đã khiến cho thần trí luôn căng thẳng của cô quá sức, lập tức chìm vào hôn mê.

Trong một tiệm ăn nhanh.

Người phụ nữ tiểu Phương bối rối nhìn hộp gỗ nhỏ trước mặt mình, nghi hoặc nhìn mẹ Lương và ba Lương, “Hai người muốn tôi rải thứ gì đó trong chiếc hộp này ở trong biệt thự mỗi ngày?”

“Đúng thế.” Mẹ Lương gật mạnh đầu một cái.

Tiểu Phương lắc đầu, cảm thấy việc này thật khó hiểu, hơn nữa phu nhân ở biệt thự đặc biệt thích sạch sẽ, chỉ bụi một chút thôi cũng không thể chịu được. Như vậy thì làm sao có thể chấp nhận được việc có người ném rác lung tung chứ. Nếu bị phát hiện ra, nhất định bà sẽ bị đuổi việc .

“Cô còn nhớ chuyện con gái của tôi mất tích không?” Mẹ Lương bình tĩnh nói.

Tiểu Phương thoáng ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu, “Việc này có liên quan đến chuyện mất tích của con gái chị sao?”

“Chúng tôi nghi ngờ, con bé đang ở chỗ đó.” Ba Lương đột nhiên mở miệng nói.

Tiểu Phương ngăn người không biết nói gì cho phải. Lý trí nói cho bà biết không nên tin tưởng lời nói của bọn họ, nhưng không hiểu tại sao, vẻ mặt nặng nề của bọn họ lại khiến bà dao động.

“Không thể nào, tôi làm việc ở đó đã hơn hai tháng, chưa từng gặp qua người lạ nào cả.” Tiểu Phương cho rằng hai vợ chồng trước mắt chỉ là do vô cùng lo lắng cho con gái mình mà nghĩ lung tung thôi.

“Cô đã đi hết toàn bộ biệt thự chưa?” Mẹ Lương tự rót ly trà ình, sau đó chậm rãi nâng chén lên nhấp một ngụm.

Tiểu Phương cứng họng, lắc đầu.

“Xin cô giúp chúng tôi, chúng tôi không còn cách nào khác nữa rồi.” Mẹ Lương đặt ly trà xuống, ghen ngào cầu khẩn tiểu Phương. Ba Lương thấy thế, cũng hòa vào mở miệng nói, “Vợ của tôi vì chuyện của con gái mà gần đây sức khỏe không được tốt lắm, hiện giờ khó khăn lắm mới thu được một chút tin tức. Hy vọng cô có thể giúp chúng tôi.”

“Hai người có thể tìm cảnh sát mà. Nếu như con gái hai người thật sự ở nơi đó thì cảnh sát tới lục soát nhất định sẽ tìm ra.” Tiểu Phương nhún mày đề xuất.

“Lai lịch của nhà họ Sở ra sao, chẳng lẽ cô lại không biết. Nếu chúng tôi không có chứng cứ rõ ràng thì phía cảnh sát tuyệt đối không muốn đắc tội với nhà họ Sở. Nhưng đợi đến lúc tìm được chứng cứ thì có lẽ con gái của chúng tôi đã.” Lời suy đoán phía sau, ba Lương không đủ can đảm để nói tiếp.

“Sao hai người khẳng định chắc chắn cô ấy ở biệt thự vậy?”

“Từ tờ giấy cầu cứu.”

“Chỗ đó có thùng rác, nói không chừng là do người khác ném vào thôi, cũng đâu thể kết luận con gái hai người ở đấy được.” Tiểu Phương vẫn chưa tin lời của ba mẹ Lương.

“Người khác ném vào đó? Cô nghĩ có thể là ai chứ?” Mẹ Lương nhàn nhạt hỏi.

“Chuyện này.” Tiểu Phương cứng họng.

Chỉ có hai loại người có thể ném tờ giấy cầu cứu ấy, một là chính người bị hại, hai là người cố gắng muốn giải cứu người bị hại. Nếu là người muốn giải cứu, thì có thể trực tiếp gọi điện báo cảnh sát là được rồi, không cần thiết phải làm chuyện có khả năng thất bại cao như để lại giấy cầu cứu này. Như vậy, loại bỏ một trường hợp, chỉ còn lại trường hợp là người bị hại mà thôi. Cô gái này bị bắt cóc hơn một tháng mà vẫn chưa chết, rất có thể là đang bị giam lỏng. Nếu tờ giấy này là do cô ấy viết, thì xem ra nhất định là cô ấy đã từng chạy trốn nhưng thất bại. Vì muốn để lại đường lui nên mới cố ý để lại tờ giấy bọc trong tờ tiền cầu cứu. Mà ngay gần chỗ để thùng rác có một trạm xe, theo địa hình đó, có lẽ người bị hại muốn chạy lên xe bus rồi đi. Như vậy, rất có thể hung thủ ở ngay gần đó. Mà gần đó cũng chỉ có biệt thự của nhà họ Sở, không còn căn nhà nào khác.

“Đây chỉ là một ít bột màu trắng, mỗi ngày cô chỉ cần rải một ít ở các góc trong biệt thự, tuyệt đối sẽ không có ai phát hiện ra.” Mẹ Lương nhận ra tiểu Phương đang dao động, vì vậy nói thêm tính an toàn của loại bột này để tăng sự thuyết phục.

Tiểu Phương do dự một lúc lâu, nhớ tới cô con gái đang học trung học của mình, lại nhìn gương mặt tiều tụy của mẹ Lương một chút, “Chị có chắc thứ bột này sẽ không ảnh hưởng đến sức khỏe con người không?”

“Chắc chắn. Chúng tôi có thể bảo đảm!” Ba Lương vội vàng khẳng định.

Tiểu Phương lại trầm mặc, nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp. Bà không biết nhà họ Sở có bắt cóc con gái của hai người này hay không, nhưng nếu chỉ rải một ít bột có thể an ủi hai người họ, bà cảm thấy cũng không phải việc gì quá khó khăn.

“Đây là một chút thù lao nhỏ cho cô! Nhà chúng tôi không giàu có gì, chỉ là một chút tâm ý. Hi vọng cô nhận lấy!” Mẹ Lương lấy ra một phong bao thật dày từ trong túi xách đưa cho tiểu Phương.

Tiểu Phương vội vàng khoát tay ý bảo không cần. Bà cầm hộp gỗ ở trên mặt bàn lên, rồi vội vàng tạm biệt ba mẹ Lương.

47. Chương 47: Lương Ý Tỉnh Lại.

“Cô ấy sao rồi?” Sở Du ngồi bên mép giường, âm trầm lạnh giọng chất vấn Đại sư Cổ đang kiểm tra tình trạng của Lương Ý.

Đại sư Cổ nhìn sang gương mặt khăn trường của Sở Du, “Chỉ là do tiêu hao thể lực cùng tinh thần căng thẳng quá độ mà dẫn tới hôn mê thôi. Đợi một lát nữa thiếu phu nhân sẽ tỉnh lại, cậu không cần quá lo lắng.” Ông ta nói xong, tầm mắt mang theo ý vị sâu xa cũng nhanh chóng rời khỏi người Sở Du.

Sở Du cứng ngắc, nói: “Tôi biết rồi, ông có thể đi ra ngoài.”

Đại sư Cổ gật đầu, xoay người rời đi, trước khi đóng cửa, ông ta bỗng nhiên dừng bước, “Thiếu gia, về thuật sĩ của nhà họ Lương, cậu biết rồi chứ?”

Sở Du trầm mặc hồi lâu mới nói, “Biết thì thế nào?”

“Thực lực của thuật sĩ này cũng không yếu, cậu có tính toán gì với thiếu phu nhân chưa?”

“Đó là việc của tôi, ông có thể đi được rồi.” Sở Du dịch lại chăn cho Lương Ý, sau đó dùng khăn lông nhẹ nhàng lau những giọt mồ hôi trên gương mặt cô.

Đại sư Cổ đứng ở cạnh cửa khẽ nhếch khóe miệng, “Vậy tôi đi trước.”

Cửa phòng được đóng lại cẩn thận, Sở Du lặng lẽ nhìn về mặt lúc ngủ vẫn mang theo sợ hãi của Lương Ý, ánh mắt xẹt qua một tia đau đớn. Anh cúi đầu dịu dàng đặt một nụ hôn ở trên trán cô.

“Àm!”

Lưu Na với cái trán bị quần băng trắng dày cộp phá cửa xông vào, cô giận dữ chạy một mạch tới trước giường lớn. Dùng sức đẩy mạnh Sở Du ra, đem Lương Ý đang hôn mê bảo vệ ở phía sau, tức giận chất vấn: “Anh làm cái gì với cô ấy?”

“Không liên quan gì tới cô!”

Sở Du đứng lên, ánh mắt lạnh lùng quét qua, giọng điệu lạnh lẽo. Lưu Na không nhịn được thoáng run rẩy, nhưng vì muốn đòi lại công bằng cho Lương Ý, cô vẫn ưỡn ngực lớn tiếng nói: “Tên thần kinh nhà anh, có phải anh làm tiểu Ý bị thương rồi không?”

Bầu không khí giường cung bật kiểm lại rơi vào tình trạng đóng băng, dưới ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo của Sở Du, hai chân Lưu Na bắt đầu run lẩy bẩy. Cô âm thầm cắn răng, bàn tay để sau lưng bất giác nắm chặt.

“Đi ra ngoài!” Anh lạnh lùng ra lệnh.

Lưu Na dùng sức cắn môi, “Đừng có mơ! Tôi tuyệt đối không để cho anh đụng tới tiểu Ý.”

“Người đâu, lôi cô ta ra ngoài!”

Vừa dứt lời, hai người đàn ông trung niên mặc áo dài màu đen, vẻ mặt nghiêm nghị, đột nhiên mở cửa phòng bước vào. Mỗi người bắt lấy một cánh tay của Lưu Na, mạnh mẽ cưỡng chế cô ra khỏi phòng.

“Buông tôi ra! Buông tôi ra!” Lưu Na không ngừng giãy dụa nhưng vẫn không có tác dụng.

Sau khi đuổi Lưu Na đi, Lương Ý từ trong hôn mê từ từ mở mắt ra, ánh mắt mông lung dần trở nên thanh tỉnh. Thân thể mệt mỏi cùng cảm giác xé rách đau đớn khiến cô khó chịu co tròn người lại.

“Tiểu Ý, em tỉnh rồi?” Sở Du nhìn thấy cô đã tỉnh thì lập tức lại gần, vội vàng hỏi.

Lương Ý liếc qua một cái, hất mặt, xoay người lại, đưa lưng về phía anh.

“Tiểu Ý?”

Sở Du lại nhẹ nhàng gọi cô một câu, Lương Ý mím môi không trả lời, mà cũng chẳng muốn đáp lại anh.

Sở Du thấy cô không nói, khổ sở cười một tiếng, “Còn đau không?”

Bàn tay túm chặt lấy mép chăn, Lương Ý cảm thấy hai hốc mắt nóng bừng, trái tim cứng lại, không khí quanh chóp mũi cũng trở nên mỏng manh, nhất thời hô hấp thật khó khăn.

“Tiểu Ý, nói với anh một câu thôi có được không?”

Sở Du vươn tay, muốn đem Lương Ý quay lại đối mặt với mình, nhưng vừa nghĩ tới sự chống cự của cô, anh lại chán nản buông tay.

“Thiếu gia!”

Giọng nói của dì Linh không nhanh không chậm truyền đến, Sở Du liếc mắt nhìn qua cửa phòng một cái, lại nhìn Lương Ý đang quay lưng về phía mình một chút, “Tiểu Ý, anh ra ngoài một lát, sẽ trở về nhanh thôi.”

Lương Ý vẫn không có đáp lại.

Sở Du đứng lên, yên lặng hồi lâu, mới nặng nề bước ra khỏi phòng.

Sau khi Sở Du rời đi, dì Linh lặng lẽ bước vào, đóng kín cửa rồi bước nhanh đến bên cạnh giường, “Thiếu phu nhân!”

Lương Ý nghe được tiếng dì Linh gọi thì chậm rãi xoay người lại, “Dì Linh?”

“Thiếu phu nhân, tối hôm qua. . . .” Dì Linh lo âu liếc nhìn thân thể cô được trùm dưới tấm chăn.

Về mặt Lương Ý châm chọc: “Thế nào? Dì cũng muốn tới đây để cười trên nỗi đau của người khác một phen sao?” Hừ, thật buồn cười, không ngờ cô có thể lưu lạc tới tình trạng này.

Dì Linh ngạc nhiên lắc đầu, “Thiếu phu nhân, tôi không hề nghĩ như vậy.”

Lương Ý không nói nữa, sắc mặt tái nhợt, cô thu hồi lại biểu cảm chanh chua của mình, lên tiếng nhận lỗi, “Thật xin lỗi, dì Linh, tôi không cố ý. . . .”

“Thiếu phu nhân, tôi hiểu mà, cô không cần nói gì cả.” Dì Linh hiểu tâm tình của cô hiện giờ, dù sao, một cô gái trẻ phải trải qua những chuyện đáng sợ như thế này, làm sao có thể giữ vững tinh thần mà sống được chứ. Không tìm đến cái chết đã là rất tốt rồi.

Lương Ý cúi đầu, cảm thấy xấu hổ vì thái độ khi nãy của mình. Đột nhiên, cô nhớ tới Lưu Na đang bị thương, vội vàng ngẩng đầu lên, bắt lấy tay dì Linh hỏi, “Na Na làm sao rồi dì?”

“Cô Lưu không sao, chỉ là trầy da, chảy một chút máu mà thôi. Vừa rồi cô ấy còn xông thẳng vào đây gặp cô, nhưng lúc đó cô còn chưa tỉnh nên mới không biết.” Dì Linh ôn hòa vỗ vỗ mu bàn tay cô trấn an.

Lương Ý nước mắt lăn dài, cười khổ một tiếng, “Dì Linh, nếu như tôi chết đi có phải tất cả sẽ kết thúc không?”

Câu hỏi của cô khiến dì Linh giật mình, “Thiếu phu nhân, cô đừng suy nghĩ lung tung.”

“Tôi chịu đựng đủ rồi, tôi không muốn sống như thế này nữa. Tôi đã sắp phát điên, còn muốn tôi sống như thế này đến bao giờ đây?” Lương Ý không kìm chế được uất ức trong lòng, phẫn hận hất cái chăn đang đắp trên người mình xuống mặt đất.

Dì Linh im lặng nhìn cô hồi lâu, mới sâu xa nói, “Cô quên người nhà của cô và cô Lưu rồi sao? Nếu cô chết đi thì bọn họ phải làm thế nào? Bộ dạng điên cuồng của thiếu gia, đâu phải cô chưa từng thấy?”

Cảm xúc mất khống chế của Lương Ý dần dần bình ổn lại, cô thần thờ nhìn cái chăn bị mình ném xuống đất, “Cho nên tôi phải sống như vậy cả đời hay sao?” Khuôn mặt trắng bệch đã mất đi sức sống, chỉ còn lại một mảnh tro tàn.

“Thiếu phu nhân, giữ được núi xanh, lo gì thiếu củi đốt. Cô không phải kẻ ngốc, cô sẽ tự tạo ình cơ hội lật ngược ván cờ mà, đúng không?” Dì Linh nhìn Lương Ý, trong lời nói chứa đầy hàm ý.

Lương Ý rũ mắt, ánh mắt ảm đạm dần khôi phục lại thần thái thường ngày, “Tôi hiểu.”

Dì Linh cong khoe môi, ôn nhu hỏi, “Đã đói bụng chưa? Tôi đã dặn phòng bếp chuẩn bị ít đồ ăn, bây giờ cô có muốn ăn không?”

Lương Ý gật đầu một cái, nhàn nhạt nở nụ cười, “Dì gọi Na Na qua bên này được chứ?”

Dì Linh áy náy lắc đầu, “Xin lỗi, thiếu phu nhân, thiếu gia đã dặn, trừ cậu ấy ra, những người khác nếu không có nhiệm vụ thì không thể gặp cô. Tôi cũng chỉ lén lút chạy vào đây, cô nhớ đừng nói với thiếu gia đấy.” Bà nghĩ rằng Lương Ý nghe xong thì sẽ nổi giận, nhưng thực tế, cô chỉ thu lại nụ cười nhạt khi nãy, bình tĩnh “à” một tiếng.

“Vậy thiếu phu nhân, tôi đi chuẩn bị cơm tối cho cô.”

“Được.”

Trong thư phòng.

“Mẹ không đồng ý cho con mang tiểu Ý rời khỏi nơi này.” Mẹ Sở lạnh lùng nhìn Sở Du đang tản ra sát khí khắp người, cho rằng có lẽ anh vừa mới bị Lương Ý không cho vào phòng, nên hiện giờ mới có thể phóng ra sát khí mạnh như vậy.

“Tại sao?” Sở Du liếc mẹ Sở một cái, không quá để ý tới sự phản đối của bà.

“Nhà họ Lương bên kia đã để mắt tới chúng ta, con cho rằng bây giờ đưa tiểu Ý đi thì sẽ ngăn được bọn họ tìm ra con bé sao? Mẹ nói rõ cho con biết, chỉ cần con đưa tiểu Ý rời khỏi nơi này một bước thì nhất định nhà họ Lương sẽ tìm thấy hai đứa.” Mẹ Sở giống như đang cười nhạo Sở Du ngây thơ.

Ánh mắt Sở Du lạnh đi, trầm giọng nói, “Để ông ta xử lý chuyện này.” Ý của anh là ám chỉ Đại sư Cố sẽ giúp che giấu hành tung của anh và Lương Ý, để phòng người nhà họ Lương phát hiện ra.

Mẹ Sở châm chọc cười một tiếng, “Mẹ có nên nói con quá ngây thơ hay không đây? Tiểu Du, thử nghĩ đi, nếu người kia có thực lực mạnh hơn Đại sư Cố thì con cho rằng con còn đường sống nữa không? Có thể giữ được Lương Ý nữa không? Chỉ sợ đến lúc đó ngay cả quý con cũng không làm được đâu. Hiện tại cứ tiếp tục ở chỗ này, đây mới là nơi an toàn nhất.” Chờ tới lúc giải quyết hết tất cả mấy người nhà họ Lương thì sẽ không phải lo phát sinh tai họa về sau nữa.

Sở Du nghe vậy thì trầm mặc hồi lâu, quay lưng lại, xoay người rời đi.

“Tối hôm qua hai đứa ở chung một phòng phải không?” Đúng lúc anh muốn đóng cửa thì mẹ Sở đột nhiên mở miệng hỏi.

Sở Du khựng lại, thân thể cứng đờ. Mẹ Sở hiểu rõ cười một tiếng, “Xem ra mẹ phải chuẩn bị đồ đạc dành cho cháu trai hay cháu gái thật cẩn thận rồi.”

“Rầm ——”

Cánh cửa bị sập lại thật mạnh, lúc này, Đại sư Cố vẫn ẩn trong bóng tối mới chậm rãi đi ra.

“Chuyện trước kia ông nói với tôi là thật sao?” Mẹ Sở liếc Đại sư Cố một cái, cười vui vẻ, ánh mắt lóe sáng, có thể thấy được tâm tình hiện giờ của bà vô cùng tốt.

“Tất nhiên. Nếu phu nhân không tin, cứ đợi thêm hai tháng nữa, sẽ có kết quả ngay thôi.” Đại sư Cố vuốt vuốt râu, tràn đầy tự tin nói.

“Tốt! Vậy tôi mỗi mắt mong chờ. Hi vọng những lời Đại sư Cố nói —— là chính xác!”

Sáng hôm sau.

“Tiểu Phương? Cô đứng đó làm cái gì?” Một người phụ nữ gầy tong teo đứng phía sau tiểu Phương khoảng một trăm mét nghi hoặc gọi bà một tiếng.

Tiểu Phương bị gọi bất thành linh nên giật bắn người, bàn tay rải thuốc run lên, làm số bột rải xuống góc tường tăng lên gấp đôi. Bà vội vã ngồi xổm xuống, muốn dùng móng tay nhặt bớt lại. Nhưng sự việc trước mắt lại khiến con người tiểu Phương co rụt lại, chỗ bột trắng vừa rải xuống đã biến mất trong nháy mắt. Bà ra sức dụi dụi hai mắt của mình, cho rằng vừa rồi là do mình nhìn nhầm.

“Tiểu Phương?”

Bả vai bị ai đó vỗ nhẹ, trái tim trong lồng ngực bất ngờ nhảy lên một cái, tiểu Phương gượng gạo nghiêng đầu sang chỗ khác, khàn giọng nói: “Sao thế?”

“Sao thế cái gì? Tôi vừa gọi cô sao cô không trả lời, mà cái này là gì thế?” Người phụ nữ gầy tong teo giật lấy cái hộp gỗ, ngăm nghía thật tỉ mỉ.

“Cái đó. Trả lại cho tôi!” Tiểu Phương gấp gáp muốn đoạt lại cái hộp.

“Không phải chỉ là một cái hộp gỗ thôi sao, làm gì mà căng thẳng như vậy?” Người phụ nữ gầy tong teo cảm thấy thật khó hiểu.

“Hộp gỗ?”

“Đúng vậy, cái hộp gỗ rỗng tuếch. Trả lại cho cô!” Bà ta dúm cái hộp gỗ vào tay tiểu Phương, tiểu Phương trợn mắt há mồm nhìn xuống cái hộp nhỏ, rồi lại ngẩng lên nhìn bà ta, không thể tin hỏi lại, “Chị nói, cái hộp này rỗng tuếch?”

“Ừ.” Người phụ nữ gầy tong teo gật đầu một cái, “Được rồi, đã xong việc, chúng ta đi thôi.” Bà ta nắm tay, kéo tiểu Phương toàn thân cứng ngắc rời khỏi biệt thự.

Mà lúc này, một người khác đứng ở góc tường phía trên hành lang đã sớm nhìn thấy tất cả sự việc vừa rồi. Bà nhú mắt lại, trầm tư một hồi rồi xoay người rời đi.

48. Chương 48: Tăng Thêm Thức Ăn

Gió đêm lạnh lẽo thổi qua từng đợt, chiếc rèm hoa lệ treo trước cửa sổ thủy tinh bị cuốn lên bay phất phơ. Ánh mắt Lương Ý tan rã nhìn chăm chăm khung cảnh bên ngoài cửa sổ, một lúc lâu cũng không hề cử động. Cho đến khi vang lên tiếng xoay tay nắm cửa, cô mới lười biếng nằm xuống giường, kéo chiếc chăn đơn lên, lật người quay lưng về phía người đằng sau.

“Cộc cộc cộc cộc”

Tiếng bước chân quen thuộc đi tới gần chậm rãi truyền đến, cô nhắm hai mắt thật chặt, không muốn phản ứng lại. Đột nhiên một xúc cảm lạnh lẽo đánh úp về phía khuôn mặt cô, Lương Ý khó chịu giẫy dụa. Dịch sát người vào sâu bên trong, ngăn cản lại sự đụng chạm của người nào đó.

“Tiểu Ý, đã ăn cơm chưa?” Sở Du ngồi bên mép giường, cúi đầu, ghé sát vào vành tai cô hỏi nhỏ.

Hơi thở ấm áp phả vào vành tai, Lương Ý vung tay lên, giả bộ vô ý quăng vào mặt Sở Du. Anh theo bản năng lui người về phía sau, khoảng cách của hai người trong nháy mắt dần xa ra.

“Em vẫn còn tức giận?”

Câu hỏi tựa như tiếng thở dài phiêu đảng ở trong phòng, Lương Ý vẫn nhắm chặt mắt, từ đầu đến cuối cũng không thèm mở ra, giống như cô hoàn toàn không nghe thấy Sở Du đang nói gì.

“Tha thứ cho anh, được không? Chỉ cần em tha thứ, muốn anh làm gì cũng được.”

Sở Du nhỏ giọng cầu khẩn, nghe vậy, Lương Ý chậm rãi xoay người lại, yên lặng nhìn anh, nở một nụ cười châm chọc: “Để cho tôi với Na Na rời khỏi đây, được chứ?”

Sở Du nhú mày, lúc lâu sau mới khàn giọng nói, “Trừ cái này.”

“Hừ!” Lương Ý cười lạnh, “Đây chính là dáng vẻ đi cầu xin tha thứ của anh ấy hả? Xem ra cũng chẳng thành tâm lắm đâu. Đã như vậy, anh còn nói mấy lời đó với tôi làm gì? Hay là anh muốn diễn chơi một chút cho vui.”

Ánh mắt Sở Du chợt lóe lên sự khổ sở cùng ảo não, “Tiểu Ý, chẳng lẽ ngoài cái này ra em không thể nói một yêu cầu khác nằm trong khả năng của anh sao?”

“Ồ...! Vậy yêu cầu đó không nằm trong khả năng của anh hả? Tôi chỉ muốn anh nói một câu: Để cho chúng tôi rời đi! Tôi sẽ lập tức tha thứ cho tất cả những gì anh đã làm với tôi. Chuyện đơn giản như vậy mà anh cũng không làm được thì anh có tư cách gì cầu xin tôi tha thứ?” Lương Ý tức giận nhìn anh chằm chằm, khóe miệng run rẩy.

“Đơn giản ư?” Sở Du cười khở, “Em làm vậy là giết anh đấy!”

Tiếng nói trầm thấp nhẹ nhàng truyền vào tai cô, Lương Ý kinh ngạc nhìn anh hồi lâu. Sau đó thu lại dáng vẻ chanh chua, cắn răng xoay mặt, nhàn nhạt nói, “Tôi không muốn nói đến chuyện này nữa, đi ra ngoài! Tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Sở Du nhìn cô chăm chú, không hề có ý định rời đi, Lương Ý nổi giận, “Tôi muốn anh đi ra ngoài! Anh điếc sao?”

“Anh có chuẩn bị một ít quần áo và đồ chơi cho em bé, em có muốn nhìn một chút không?” Sở Du dè dặt vươn tay, muốn chạm vào khuôn mặt cô, lại bị Lương Ý hất mạnh ra.

“Đừng có đụng vào tôi! Ghê tởm!” Lương Ý giống như đang nhìn thấy một thứ đồ bẩn thỉu, không ngừng chà xát lau lau bàn tay vừa chạm phải anh. “Còn nữa, tôi tuyệt đối sẽ không cùng một kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ sinh ra một thứ quái vật không rõ chủng loại đâu!” Đôi mắt sắc bén tràn đầy chán ghét, cô lạnh lùng dùng lời nói khiến người khác bị tổn thương.

“Không người không quỷ. Quái vật.”

Sở Du cúi đầu, nắm ngón tay ở giữa không trung bắt giắc run rẩy. Ánh sáng hắt vào chỉ nhìn thấy một nửa khuôn mặt, Lương Ý không đoán được lúc này anh đang có tâm tình gì, mà cũng không muốn quan tâm.

“Vậy nếu. nếu anh trở lại thành người, có phải. có phải em sẽ nguyện ý. ở cùng với anh. còn có. đứa bé. hay không?” Giống như người chết đuối vớ phải hy vọng sống cuối cùng, Sở Du mong đợi nhìn Lương Ý, cảm xúc thấp thỏm. Dáng vẻ của anh thật giống như một đứa bé bị giành mất đồ chơi, vội vàng muốn đòi lại từ trong tay bố mẹ.

Lương Ý nhẹ nhàng cười một tiếng, ánh mắt mĩa mai, “Được, nếu như anh có thể biến lại thành người, tôi sẽ ở cùng với anh cả đời! Và cả đứa bé nữa!” Từ cánh môi tái nhợt thốt ra từng từ ma mị hết như yêu nữ. Không hề ngoài ý muốn, Sở Du tin.

Đôi mắt đen nhánh mới vừa rồi còn ảm đạm mà lúc này lại phát ra những tia sáng chói mắt, tựa như ngôi sao lóe lên trên bầu trời đêm. Anh cong khóe môi, giọng nói chậm rãi, vui vẻ hỏi lại, “Có thật không?”

“Thật.” Lương Ý liếc mắt nhìn anh một cái, khẳng định trả lời.

“Vậy em chờ anh, anh sẽ quay trở lại thành người nhanh thôi.” Sở Du gấp gáp bảo đảm với Lương Ý, chỉ sợ cô không tin tưởng lời nói của mình.

Lương Ý rũ mắt xuống, khẽ nói, “Tôi mệt rồi. Anh có thể đi ra ngoài không?” Cô lạnh nhạt hạ lệnh đuổi khách, hoàn toàn không thấy được hưng phấn lóe lên trong đôi mắt anh.

Tuy bị Lương Ý đối xử lạnh nhạt, nhưng Sở Du vẫn vô cùng vui vẻ dịch chần cho cô, sửa sang lại giường lớn cẩn thận một lượt. Sau khi xác nhận cô nằm thật thoải mái, mới xoay người rời đi. Vì sợ tiếng bước chân của mình quấy rầy đến cô, anh liền rón rén chậm rãi ra khỏi phòng.

Đợi Sở Du đi xong, Lương Ý từ từ mở mắt, bàn tay siết chặt chần, cô lặng lẽ thở dài một tiếng. Con người lúc này đã ảm đạm phai mờ, không hề còn ánh sáng rực rỡ trước kia nữa.

Cô làm như vậy, rốt cuộc là đúng hay sai đây.

Phòng dưới đất.

Sở Du hấp tấp bước nhanh về phía Đại sư Cố đang chế tạo bùa chú, ông ta nghi hoặc nhíu mày, sau đó liền cười nhạt mở miệng hỏi thăm: “Thiếu gia, hôm nay không phải ngày cung cấp thức ăn, sao đột nhiên cậ

lại đi xuống đây?” Thông thường, trừ những lúc phải “ăn” ra, Sở Du tuyệt đối không đi xuống tầng hầm này.

“Tôi hỏi ông, ông có cách nào giúp tôi biến trở lại thành người trong thời gian ngắn nhất hay không?” Sở Du vừa lên tiếng đã đi thẳng vào vấn đề.

Ánh mắt anh lóe lên, Đại sư Cổ ngăn người, “Thời gian ngắn nhất?” Ông ta cảm thấy kinh ngạc với vấn đề mà Sở Du nói ra.

“Đúng thế!” Anh lạnh lùng nhìn Đại sư Cổ.

Đại sư Cổ nhướn mày, “Thiếu gia, còn bốn tháng nữa là cậu có thể hoàn toàn khôi phục. Không cần thiết phải mạo hiểm đi đường tắt.” Tuy không biết vì lý do gì mà Sở gấp gáp muốn trở lại thành người là gì, nhưng ông ta cảm thấy cứ làm theo kế hoạch hiện tại là tốt nhất, nó có thể giảm thiểu tối đa những tổn thương thân thể do việc sử dụng cấm chú gây ra. Hơn nữa, nếu cố tình đẩy nhanh quá trình, chẳng may khiến cơ thể bị tổn thương thì không có cách nào có thể vẫn hồi phục. Như vậy, tất cả những gì ông ta đã làm đều uổng phí, mà có lẽ, cả đời này ông ta cũng không tìm được một thân xác hoàn mỹ như thế nữa.

“Tôi muốn làm nhanh nhất có thể!”

Sở Du một mực kiên trì sử dụng đường tắt, Đại sư Cổ liếc anh một cái, tầm mắt di chuyển đến phiến đá ở giữa tầng hầm một hồi lâu, sau đó nhẹ giọng hỏi, “Thiếu gia, là bởi vì thiếu phu nhân sao?”

“Không liên quan gì tới ông.” Sở Du lạnh lùng nhìn ông ta, ra lệnh, “Mau nghĩ ra biện pháp cho tôi, không cần biết phải trả giá lớn đến đâu, chỉ cần giúp tôi biến trở lại thành người trong thời gian ngắn nhất là được.”

Đại sư Cổ lắc đầu, “Thiếu gia, chuyện này là không thể. Không phải không có biện pháp, mà là nó quá nguy hiểm. Chẳng may trong quá trình thực hiện xảy ra chuyện thì vô cùng phiền phức. Đến lúc đó cậu không chỉ không thể biến lại thành người, mà chỉ sợ ngay cả bộ dạng hiện tại cũng không thể duy trì được. Không những thế còn có thể rơi vào trạng thái “hóa thú”, mất lý trí mà đánh người. Dĩ nhiên, có đánh những người râu ria không quan trọng như chúng tôi thì không sao, nhưng ngộ nhỡ lại làm thiếu phu nhân bị thương thì không ổn rồi. Dù sao, tình trạng hiện giờ của thiếu phu nhân không giống như lúc trước nữa.” Đại sư Cổ ngụ ý, khẽ cười nói.

“Có ý gì?” Sở Du cau mày, cảm thấy lời nói của ông ta thật khó hiểu.

Đại sư Cổ xoay người lại, bước tới trước phiến đá cầm lên một cái bình nhỏ, đưa cho anh, “Thiếu gia, mang cái này về, dặn dò người giúp việc mỗi ngày ột ít bột khoảng một móng tay ở trong bình này bỏ vào đồ ăn của thiếu phu nhân.”

Sở Du nhận lấy bình sứ, quan sát một chút, trầm giọng hỏi, “Đây là cái gì?”

“Thức ăn. Thức ăn của tiểu thiếu gia.”

“Ý của ông là. ý ông là. . . .” Sở Du nhất thời lắp ba lắp bắp, tin tức đặc biệt trực tiếp này khiến cho bộ não trước giờ luôn trấn tĩnh của anh lập tức tơi vào hỗn loạn, một lúc lâu sau vẫn chưa thể hoàn hồn.

“Không sai! Thiếu gia chỉ một kích đã trúng.” Đại sư Cổ nhướn mày lại, khẽ cười, giọng điệu mang theo sự kính nể. Nói xong, thấy Sở Du vẫn đang trong trạng thái bất động không có cách nào hồi phục tinh thần, ông ta dừng một chút, gương mặt trong nháy mắt trở nên nghiêm túc, cẩn thận nhìn anh cẩn thận, “Trong ba tháng đầu, tuyệt đối không được để ngắt quãng việc uống thuốc. Nếu không, tiểu thiếu gia thiếu thức ăn sẽ xé rách bụng mẹ mà thoát ra ngoài. Đến lúc đó chỉ sợ thiếu phu nhân. . . .”

Bàn tay nắm bình thuốc trở nên căng thẳng, Sở Du hí hóp mắt, “Nó sẽ làm tiểu Ý bị thương?” Nếu đứa bé làm cô bị tổn thương... thì không cần cũng được. Anh tuyệt đối không để bất cứ người nào hay vật nào làm Lương Ý bị thương, cho dù đó là con của mình đi chăng nữa!

“Thiếu gia cứ yên tâm, chỉ cần bảo đảm thức ăn cho tiểu thiếu gia hấp thụ, thì thiếu phu nhân sẽ không gặp nguy hiểm gì. Chỉ có điều. . . .” Đại sư Cổ ngừng lại, nhìn Sở Du, “Cảm xúc hiện tại của thiếu phu nhân không được ổn định, sẽ gây ảnh hưởng đến việc thành hình của tiểu thiếu gia. Tin tức này, tạm thời thiếu gia không nên nói cho thiếu phu nhân biết.”

“Vậy phải đợi đến khi nào?” Tuy rằng anh rất muốn nói cho tiểu Ý, nhưng xem tình hình trước mắt, vì đứa bé và cả cô nữa, anh nên giấu đi thì hơn.

Đại sư Cổ suy tư một lát rồi trả lời, “Ít nhất cũng phải đợi đến 3 tháng sau, tiểu thiếu gia đổi sang thức ăn mới là được. Tất nhiên, tôi hy vọng tới lúc đó thiếu gia và thiếu phu nhân đã hòa hợp rồi.”

“Tôi hiểu.” Sở Du nhìn bình sứ trong tay hồi lâu, mới chậm rãi rời khỏi phòng dưới đất.

Đại sư Cổ nhìn bóng lưng xa dần của anh, giơ tay lên vuốt vuốt bộ râu trắng như tuyết. Cúi đầu nhìn xuống, phát hiện râu có hơi rối, liền dùng ngón tay chải chuốt một phen. Sau khi thấy hài lòng mới nhấc chân nhẹ nhàng đi lại trước bàn đá.

“Hôm nay nhà họ Sở cũng coi như là có hậu, tuy rằng chỉ là đứa bé nửa người nửa quỷ, nhưng cũng có thể kéo dài huyết thống. Đến lúc đó. cũng đừng trách tôi. Sở lão đệ.” Đại sư Cổ vừa cầm bút lông viết lên những tờ bùa chú màu đỏ, vừa tự lẩm bẩm một mình.

49. Chương 49: Một Xác Hai Mạng

Edit: tiểu an nhi

Sở Du đứng ở cửa trước, tay trái bưng thức ăn, tay phải đang chuẩn bị gõ cửa thì động tác đột nhiên dừng lại. Trong đầu không ngừng nhớ tới những lời mà Lương Ý nói với anh, cuối cùng lại chán nản thả tay xuống, cứ đứng thần người ở ngoài cửa không nhúc nhích. Đúng lúc này, dì Linh vừa dọn dẹp phòng cho Lưu Na xong đi ra, thấy vậy liền dừng bước nghi hoặc gọi một câu: “Thiếu gia?”

Sở Du liếc dì Linh một cái, sau đó ấn khay thức ăn vào trong tay bà, “Dì mang vào đi.”

“Cậu không đi vào sao?” Dì Linh tò mò hỏi. Những lúc bình thường, thiếu gia sẽ rất vui mừng nếu được cùng ở chung một chỗ với thiếu phu nhân, nhưng hôm nay sao lại bỏ qua một cơ hội tốt thế này. Đúng là khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Sở Du lưu luyến nhìn cửa phòng một lúc lâu, mới buồn bực nói, “Cô ấy không muốn nhìn thấy tôi.” Ít nhất là không muốn nhìn thấy mình lúc này.

Dì Linh bưng tỉnh hiểu ra, xem ra thiếu phu nhân vẫn chưa tha thứ cho thiếu gia rồi, vậy nên thiếu gia mới không dám đi vào sợ chọc giận cô ấy.

“Nếu thế tôi mang thức ăn vào trước đây.” Dì Linh gạt đầu một cái, bưng khay thức ăn xoay người chuẩn bị đi vào phòng.

“Đợi một chút.”

Sở Du gọi bà lại, dì Linh quay đầu, “Thiếu gia còn muốn dặn dò gì sao?”

“Dì cầm lấy.” Sở Du móc bình thuốc của Đại sư Cổ từ trong túi áo ra. Dì Linh cẩn thận nhìn một lúc, mới vươn tay ra nhận lấy.

“Đây là. cái gì?” Xem hình dáng, cùng hoa văn trên thân bình thì chắc nó có từ chỗ Đại sư Cổ rồi.

“Hàng ngày xức chừng một móng tay bỏ vào trong thức ăn của thiếu phu nhân, nhớ lấy! Hàng ngày!” Sở Du không nói cho dì Linh biết đây là thuốc gì, mà chỉ trực tiếp dặn dò bà nên làm như thế nào.

Dì Linh có chút do dự, “Thuốc này không có vấn đề gì chứ?” Dì Linh không yên tâm nhìn Sở Du.

Ánh mắt lạnh lẽo quét qua, dì Linh lập tức im lặng cúi đầu, không hề lên tiếng chất vấn về bình thuốc đó nữa.

“Bắt đầu từ hôm nay trở đi. Dì phải nhìn cô ấy ăn xong.”

“Vâng, thiếu gia.”

Dì Linh thấp thỏm bỏ bình thuốc vào trong túi áo, chậm rãi bước vào phòng; còn Sở Du thì đứng im tại chỗ nhìn vào bên trong. Khi đôi mắt sắc bén của anh dần dần chuyển đến gương mặt vẫn đang say ngủ của Lương Ý thì nó nhất thời trở nên nhu hòa, đầy dịu dàng.

“Thiếu phu nhân? Thiếu phu nhân? Tỉnh dậy nào, ăn cơm thôi.” Dì Linh đặt thức ăn lên bàn trà xong, đi tới bên giường, nhẹ nhàng gọi Lương Ý.

Tiếng gọi bất ngờ đánh thức Lương Ý, cô cố mở mí mắt nặng trĩu ra, mơ mơ màng màng nhìn dì Linh đang ngồi bên mép giường, hỏi, “Sao vậy dì?”

“Ăn cơm thôi, thiếu phu nhân.” Dì Linh dịu dàng nói.

“À.” Dứt lời, bụng của cô cũng vang lên một hồi “ùng ục”, Lương Ý lúng túng hơi đỏ mặt, “Tôi đi rửa mặt trước.” Lương Ý phóng nhanh như một cơn gió về phía toilet bên phải giường.

Khóe mắt dì Linh âm thầm nhìn lướt qua cửa trước, khe mí mắt. Thiếu gia vẫn còn ở đây, chỗ thức ăn này, xem ra thiếu phu nhân nhất định phải ăn hết rồi. Nhưng bình thuốc này. rất cuộc là thuốc gì đây.

Sau hai ba phút dì Linh suy tư, Lương Ý đã ra khỏi toilet, bước tới trước bàn trà, nhắc đĩa lên, lấy tư thế “cuồng phong quét ra rặng” mà xử lý sạch sẽ ba món mặn một món canh.

Dì Linh sợ ngây người.

“Thiếu phu nhân, cô ăn quá no như vậy sẽ không tốt đâu.”

Thường ngày, thiếu phu nhân có đói đến mức nào cũng không thể ăn hết một khay thức ăn trong thời gian ngắn như vậy được. Chẳng lẽ ngày hôm qua cô ấy chưa ăn cơm sao? Mà không đúng, thức ăn hôm qua do chính tay bà bưng tới. Thiếu phu nhân ăn cũng không nhiều, nhưng ít nhất lượng ăn có thể coi là bình thường. Sao hôm nay lại như vậy chứ.....

“Quá no?” Lương Ý sờ sờ cái bụng vẫn còn “đói quắt” của mình, gương mặt nói: “Nhưng tôi cảm thấy vẫn còn đói lắm. ăn hết chỗ này chưa thấm vào đâu cả!”

Dì Linh kinh ngạc nhìn Lương Ý vẫn còn kêu đói, thầm nghĩ: chẳng lẽ là do thuốc mà thiếu gia mang đến gây ra hay sao?

“Dì Linh, tôi đói, có thể mang thêm cho tôi ít cơm nữa được không?” Lương Ý cảm thấy tế bào toàn thân đang kêu gào vì đói, thân thể không còn hơi sức, miệng lại hơi ngứa ngứa, nhìn thấy cái gì cũng muốn nhét vào trong miệng.

Dì Linh nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, cho ăn tiếp thì sợ cô ăn quá no, nhưng nếu không cho cô ăn thì nhìn bộ dạng có vẻ rất đói bụng kia của cô, bà lại cảm thấy bứt rứt.

“Thiếu phu nhân, tôi..... tôi đi hỏi trước đã có được không? Quả thật cô. ăn quá nhiều rồi.” Dì Linh lúng ta lúng túng nói.

Lương Ý cau mày, cắn cắn môi, có chút không vui, nhưng vẫn gật đầu một cái. Dì Linh vội vàng bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Sở Du vẫn đứng ở ngoài cửa, bà vội vàng nhỏ giọng nói với anh: “Thiếu phu nhân.”

“Tôi biết rồi, tạm thời đừng mang thêm thức ăn cho cô ấy. Tôi sẽ nói chuyện với dì sau.” Sở Du nhìn cánh cửa phòng một cái thật sâu. Dì Linh lo lắng gật đầu, canh giữ ở ngoài hành lang, lẳng lặng nhìn Sở Du rời đi.

Phòng dưới đất.

“Cô ấy ăn thuốc mà ông đưa, ăn cơm rồi mà vẫn còn kêu đói là sao?” Vừa đến phòng ngầm dưới đất, Sở Du lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai túm lấy cổ áo của Đại sư Cố, móng tay lúc này đang có khuynh hướng dài dần ra.

Đại sư Cố cẩn thận từng li từng tí tránh khỏi móng tay của anh, nhẹ nhàng gỡ ra bàn tay đang túm lấy cổ áo mình, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mấy cái móng tay bén nhọn như trường kiếm kia, chỉ sợ Sở Du sơ ý một chút lại cắt mất cái đầu già của ông ta.

“Thiếu gia, có gì cứ từ từ rồi nói. Cậu thả tay ra trước đi.” Đại sư Cố cố gắng bình tĩnh nói với Sở Du.

Mắt đẹp híp lại, con ngươi dưới ánh nến mờ ảo chợt lóe lên, Sở Du đánh giá một hồi mới chậm rãi buông Đại sư Cố ra.

Đại sư Cố lập tức sửa sang lại cái cổ áo bị túm nhàu nhĩ, thở dài một hơi, nói: “Thanh niên trẻ tuổi, thật kích động.” Dứt lời, còn cảm thán lắc đầu một cái. Lúc giương mắt lên lại đụng phải ngay ánh mắt âm trầm lạnh lẽo của Sở Du. Đại sư Cố ho khan hai tiếng, nghiêm túc nói, “Để tôi đi xem tình hình của thiếu phu nhân một chút.”

Đại sư Cố nói xong thì nhấc chân sải bước đi thật nhanh về phía cầu thang đá, mà Sở Du thì bám sát theo ông ta.

Trong phòng.

Lương Ý đang ngồi trên ghế sofa chờ cơm tối chợt nghe thấy tiếng vịn tay nắm cửa, cô nheo mắt lại, hung ác nhìn chăm chăm vào cửa phòng. Sau khi cửa được mở ra, thấy người đi vào là Đại sư Cố, Lương Ý không tự chủ được nhíu mày, bày ra tư thế phòng bị.

“Ông tới đây làm gì?” Cô không hề khách khí chất vấn ông ta.

Đại sư Cố khẽ cười, đối với thái độ vô lễ của cô cũng không quá để ý, “Thiếu phu nhân, cô không cần phải đề phòng tôi như vậy ... tôi sẽ không làm cô bị thương. Tôi nghe nói tình trạng của cô có chút ổn, cho nên mới tới xem một chút thôi.”

Lương Ý nghiêng đầu, thấy dì Linh đang đứng ở ngoài cửa, cảm thấy thật khó chịu, nghĩ thầm dì Linh thật nhiều chuyện, xen vào việc của người khác.

“Tình trạng của tôi như thế nào không liên quan gì đến ông. Đi ra ngoài cho tôi!” Lương Ý lớn tiếng hạ lệnh đuổi khách.

Đại sư Cố bất đắc dĩ lắc đầu một cái, sau đó xoay người. Lương Ý thấy vậy, tâm lý phòng bị cũng bắt giắc buông lỏng. Nhưng cô không ngờ, Đại sư Cố lại thừa dịp cô mất cảnh giác mà bất thành lình ném ra một sợi tơ hồng, vòng chặt vào cổ tay cô.

Lương Ý trợn to hai mắt, không dám tin sợi tơ hồng trên cổ tay mình, “Ông làm cái gì thế?”

“Chẩn đoán bệnh!” Đại sư Cố trả lời ngắn gọn, ánh mắt như có như không liếc qua cửa phòng, “Chỉ có thể dùng cách xem bệnh này, thiếu gia mới không tức giận, không phải sao?”

Nhìn có vẻ như Đại sư Cố đang nói với Lương Ý, nhưng Lương Ý biết thật ra ông ta đang ngầm nói với Sở Du. Mà lúc này, dì Linh đứng ở ngoài cửa đã bị Sở Du hạ lệnh đuổi đi.

“Chẩn đoán bệnh xong chưa?” Lương Ý lửa giận bùng bùng nhìn Đại sư Cố chằm chặp.

“Xong rồi.” Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lương Ý, Đại sư Cố khoan thai tự đắc kéo sợi tơ hồng về, sợi tơ hồng dài nửa mét giống như bướm bướm bay giữa không trung, trong nháy mắt thu gọn vào lòng bàn tay của ông ta.

Lương Ý hất đầu một cái, gạt bỏ suy nghĩ linh tinh trong đầu, tự trấn an bản thân: Thần côn này vốn biết mấy trò bùa môn tà đạo, mình đâu cần phải ngạc nhiên như nhà quê mới lên tỉnh như vậy chứ.

Sau khi củng cố tư tưởng, Lương Ý mới cười lạnh hỏi, “Vậy kết quả chẩn đoán của ông ra sao?”

“Cũng không có gì, thiếu phu nhân chỉ ăn phải một số nguyên liệu giúp tiêu hóa tốt thôi, không cần phải lo lắng.” Đại sư Cố cười nhạt nói.

Lương Ý hoàn toàn không tin tưởng lời của ông ta, thức ăn hàng ngày của cô đều như nhau, căn bản chẳng có cái nguyên liệu gì gọi là “giúp tiêu hóa tốt” cả. Nhưng cô không muốn vạch trần lời nói dối của ông ta,

vì điều này cũng chẳng cần thiết. Nếu ông ta đã không nói thì dù cô có hỏi đến thế nào, ông ta cũng sẽ kiên quyết ngậm chặt miệng. Đã vậy thì không bằng giữ lại một chút hơi sức đi.

“Vậy ông có thể đi được rồi.” Lương Ý hạ lệnh đuổi khách một lần nữa.

Nếu không hỏi được cái gì thì để ông ta đi cho xong. Đỡ phải nhìn thấy bộ mặt khiến mình khó chịu.

Đại sư Cổ nhanh chóng lưu loát ra khỏi phòng. Lương Ý nhìn theo bóng dáng của ông ta, thoáng rơi vào suy tư.

Thái độ của Đại sư Cổ thật kỳ lạ, chẳng lẽ thân thể mình thật sự xảy ra vấn đề? Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, Lương Ý bỗng dưng thấy hoảng hốt. Tuy rằng trước đó nói muốn chết, nhưng còn chưa kịp gặp mặt người nhà lần cuối đã phải trở thành vong hồn lưu lạc, cô thật sự không cam lòng.

Đại sư Cổ vừa ra khỏi phòng, Sở Du đã chặn ông ta lại, “Sao rồi?”

“Thai nhi có chút không ổn.” Đại sư Cổ vuốt vuốt râu, nói không quá rõ ràng.

Sở Du căng thẳng, “Ý ông là sao?”

“Phát triển vô cùng nhanh, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cơ thể mẹ sẽ không thể cung cấp đủ chất dinh dưỡng. Chỉ sợ đến lúc nào đó sẽ xảy ra tình huống một xác hai mạng.” Đại sư Cổ trầm ngâm. Loại trường hợp này, ông ta chưa gặp bao giờ. Rốt cuộc là có vấn đề ở chỗ nào.

Sở Du lẩm bẩm, “Cho nên cô ấy mới muốn ăn thêm.”

“Không phải là thiếu phu nhân, mà là đứa nhỏ trong bụng.” Đại sư Cổ đính chính lời nói của anh.

“Giải quyết việc này thế nào đây?” Sở Du lạnh lùng nhìn ông ta, ánh mắt âm u.

Đại sư Cổ suy tư một lúc lâu, “Tôi phải về xem lại sách cổ, vấn đề này tạm thời tôi chưa thể trả lời cho cậu.”

“Rầm!” Bức tường trắng như tuyết lõm vào trong, sát khí nhất thời vây quanh hai người, Đại sư Cổ thở dài một tiếng, “Tôi phải đi tra cứu một ít tài liệu trước đã.”

“Mau lên!” Tiếng ra lệnh lạnh lẽo thoát ra từ bờ môi mỏng của Sở Du, sắc đỏ dần dần chiếm cứ đôi mắt anh.

Anh sắp không khống chế được cảm xúc nữa rồi!

50. Chương 50: Phá Bỏ Thai Nhi

Lương Ý kinh ngạc nhìn qua một đồng chén đĩa hỗn độn chồng chất trên khay trà, ánh mắt để lộ ra vẻ hoảng sợ. Cô theo bản năng vuốt ve bụng, bàn tay không ngừng run rẩy, cả người thoạt nhìn có chút bị thần kinh loạn.

“Thiếu phu nhân, cô còn đói không?” Dì Linh lại bưng hai món ăn còn có hai bát cơm tới, cẩn thận hỏi.

Lương Ý từ từ ngược mặt lên nhìn bà, “Tôi có phải là sắp chết.” Giọng cô không còn hơi sức, còn hơi run rẩy, nhìn ra được lúc này cô cực kỳ sợ hãi. Cảm giác bụng đói kêu vang xâm nhập thần kinh của cô lần nữa, cô muốn đưa tay ra đón lấy thức ăn dì Linh bưng tới ăn ngấu ăn nghiến, nhưng lý trí nói cho cô biết cô không thể ăn nữa, cô chỉ có thể vô dụng cúi đầu xuống, nước mắt rùng rùng.

Dì Linh vội vàng đặt cái khay trong tay xuống, đi tới bên cạnh cô ngồi xổm xuống an ủi cô, “Thiếu phu nhân, cô đang nói hươu nói vượn cái gì đấy. Sao lại có chết hay không, chớ tự hù dọa mình.”

Lương Ý lau nước mắt bên khóe mắt, ngẩng đầu, nghẹn ngào nói: “Nhưng tôi đã ăn 6 bát cơm, 5 món ăn, tại sao tôi còn đói như vậy? Còn luôn muốn ăn? Tôi sẽ không bởi vì ăn quá nhiều mà no chết chứ?” Cô trở mình một cái, đem sự nghi ngờ của mình nói ra, vừa nghĩ tới cái chết của mình bởi vì do mình ăn no mà chết thì cô đã cảm thấy rất mất thể diện.

“Chuyện này. . . .” Trong chốc lát dì Linh cũng không biết nói tiếp thế nào, dù sao, sức ăn của thiếu phu nhân xác thực là không bình thường, mặc dù cô biết mình đã ăn quá nhiều rồi, lại hoàn toàn không có cách nào ngăn lại hành vi của mình, thật sự quái lạ.

“Dì Linh, có thể gọi Sở Du tới hay không, tôi có lời muốn nói với anh ta.” Lương Ý cảm giác mình sắp chết, nhưng trước khi chết, cô muốn nói một vài yêu cầu với anh, hi vọng anh có thể đồng ý với mình.

Dì Linh không yên tâm để cô lại một mình, nhưng mà dưới con mắt kiên trì của cô, cuối cùng vẫn còn đồng ý yêu cầu của cô. Vào lúc dì Linh vừa rời đi không bao lâu, Lương Ý giống như bị quỷ đói nhập vào người lại đưa nanh vuốt ma quỷ hướng về phía khay trà, ăn điên cuồng.

Bởi vì nguyên nhân dì Linh không yên lòng để Lương Ý một thân một mình, vì vậy dùng tốc độ nhanh nhất tìm Sở Du tới, khi hai người họ sắp tới gian phòng, Lương Ý đã tiêu diệt sạch thức ăn trên khay trà không còn sót lại chút nào.

“Thiếu phu nhân. . . .” Dì Linh lúng ta lúng túng nhìn tới trước mặt cô, bà vừa mới đi không tới 6 phút, thiếu phu nhân thế nhưng đã ăn sạch hết toàn bộ thức ăn? !

“Tiểu Ý.” Sở Du nhìn sang chén đĩa rồng tuếch trên khay trà, lo âu đi tới trước sofa nhìn Lương Ý.

Mặc dù anh đã chuẩn bị tâm lý, nhưng mà đối với khẩu vị đứa bé trong bụng cô, anh không thể không bận lòng, nếu tình huống này vẫn còn tiếp tục nữa, cũng không biết tiểu Ý có thể bình an sống đến ngày sinh con ra hay không.

Lương Ý không có nghĩ đến hai người bọn họ lại chạy về nhanh như vậy, cô còn chưa kịp lau miệng, cô vội vã quay lưng lại, rút một tờ khăn giấy ra lau loạn xạ sau đó mới quay trở lại.

“Dì Linh, dì ra ngoài trước được không?” Cô nói khẽ với dì Linh.

Dì Linh lo âu nhìn lướt qua chén đĩa trên khay trà, mím môi một cái, mới chậm rãi gạt đầu, rời phòng.

“Còn đói không?” Sở Du nhăn mày nói.

Lương Ý sờ bụng một cái, “Hình như. Đột nhiên không có đói bụng nữa.” Kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Sở Du.

Sở Du nghe vậy, thần kinh vẫn luôn căng thẳng lập tức buông lỏng không ít.

Lương Ý len lén liếc anh một cái, hồi lâu sau cô mới nhỏ giọng nói, “Xem ra tôi sắp chết, có thể để cho tôi gặp Na Na hay không?”

“Sẽ không chết, chớ nói linh tinh.” Sở Du giơ tay lên, muốn sờ sờ khuôn mặt của cô, Lương Ý cũng không để yên mà tránh né bàn tay của anh, kể từ đêm hôm đó, cô cũng không quen anh đụng chạm với mình, nếu đổi lại là thường ngày, cô sẽ không muốn gọi anh tới đây, nhưng hiện tại, cô không thể không gọi.

“Tiểu Ý.” Sở Du yếu ớt gọi một câu tên của cô, trông mắt cười khổ sở, làm sao anh có thể mong hão rằng trong thời gian ngắn cô sẽ tha thứ mình chứ.

Anh thấp giọng kêu lên làm trái tim Lương Ý không đành lòng, cô nhú nhú mày, quảng tạp niệm trong đầu đi, đành giọng nói: “Có thể hay không?”

Sở Du lẳng lặng ngưng mắt nhìn cô, từ đầu đến cuối đều không có nói chuyện, trông mắt đen nhánh rõ ràng thu bộ dáng cô ở trong con mắt, tâm tư Lương Ý có chút phiền ý loạn, lúc cô cho là anh sẽ gạt bỏ yêu cầu của cô thì anh thế nhưng lại mở miệng nói: “Có thể.”

Lương Ý kinh ngạc nhìn anh, cô còn tưởng rằng anh sẽ cự tuyệt.

“Bây giờ?” Anh lại hỏi.

Lương Ý ngơ ngẩn, sau đó mới nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

“Anh đi gọi cô ấy.” Sở Du nhanh chóng đứng lên từ trên ghế salon, đi ra cửa. Lương Ý nhìn chằm chằm vào bóng lưng anh rời đi thật lâu cũng chưa có lấy lại tinh thần.

Mật thất

Mẹ Sở tràn đầy hứng thú xem xét người giấy trên bàn đá, đầu ngón tay mảnh khảnh thỉnh thoảng nhấc một người giấy trông rất sống động trong đó lên tỉ mỉ quan sát, khoe miệng vẫn chứa đựng nụ cười đoạt tâm hồn người. Từ lúc vào tầng hầm đến bây giờ nụ cười bên khoe miệng bà ta từ đầu đến cuối đều không có biến mất, nhìn ra được hiện tại tâm tình bà ta cực kỳ vui vẻ.

“Phu nhân lại có nhã hứng đến mật thất, thật sự khiến tôi cảm thấy kinh ngạc.” Đại sư Cố tranh thủ ngừng đầu lên từ dụng cụ hình tròn màu xanh để khen ngợi.

Mẹ Sở để người giấy xuống, vui vẻ nói, “Hôm nay tôi cố ý xuống đây tìm ông chính là muốn hỏi một chút về chuyện cháu tôi.”

Đại sư Cố nghe vậy, vẻ lúng túng chợt lóe lên trong mắt ông ta, mẹ Sở thấy thế, nụ cười bên khoe miệng nhanh chóng biến mất, “Về mặt này của ông giống như có chuyện gì gạt tôi.”

Đại sư Cố cười nhạt, lắc đầu một cái, “Tôi cho là thiếu gia đã nói với phu nhân rồi.”

“Rốt cuộc là cái gì?” Mẹ Sở không kiên nhẫn, trầm giọng chất vấn.

“Phá thai!”

Âm điệu lạnh lẽo bỗng nhiên vang lên ở giữa hai người, hai người không hẹn mà cùng men theo chỗ phát ra giọng nói nhìn sang, chỉ thấy Sở Du mặc toàn thân quần áo màu đen chẳng biết đã đứng tại lối vào tầng hầm từ lúc nào, mặt mũi lạnh lùng nhìn Đại sư Cố.

“Tiểu Du, con đang nói gì?” Mẹ Sở quả thật không thể tin vào tai của mình.

Đại sư Cố nhíu mày, bộ dáng không thể nào tán đồng yêu cầu anh vừa nói, “Thiếu gia, anh muốn phá bỏ đứa bé?”

“Không sai.”

“Tiểu Du! Đó là con trai con, cháu mẹ. Con đang nói hưu nói vượn cái gì vậy hả? ! Có phải tiểu Ý kêu con làm như thế hay không? !” Mẹ Sở giận tím mặt, nhận định là Lương Ý không muốn đứa bé, cho nên mới xui khiến tiểu Du làm như vậy.

“Không có liên quan gì với cô ấy!”

“Không có liên quan gì với cô ta? Tiểu Du, con nói lời này ai tin.” Mẹ Sở xì mũi coi thường đối với lời phản bác của anh.

Đại sư Cố thở dài bất đắc dĩ, tiếp tục cúi đầu xuống giống như không nghe thấy trong lúc hai mẹ con bọn họ giằng co. Ông ta đặt tiểu Trúc ở bên tay phải của mình quan sát, mở nắp ra, một tiểu trùng màu xanh mượt lập tức theo cây tre bò xuống dụng cụ hình tròn màu xanh. Ông ta cầm túi thuốc dùng chày giã mấy cái, rất nhanh, tiểu trùng bị đập nát thành chất lỏng màu xanh.

“Họ Cố kia!” Sở Du cũng không muốn tiếp tục dây dưa với mẹ mình, chỉ muốn mau sớm giải quyết đứa nhỏ trong bụng tiểu Ý, e sợ đứa bé tiếp tục tồn tại nữa sẽ gây nguy hiểm đến tính mạng Lương Ý.

Đại sư Cố ngừng đầu, liếc Sở Du một cái, vừa bận rộn công việc trong tay vừa chậm rãi nói: “Nếu hiện tại giết chết tiểu thiếu gia, chỉ sợ tiểu phu nhân cũng không sống nổi. Bây giờ mạng của hai người họ là một thể.”

Mẹ Sở nghe nói nói thế, tức giận trong lòng lập tức tan thành mây khói, “Hừ, thật châm chọc, tiểu Du.”

Sở Du mím chặt môi mỏng, trong con ngươi chợt hiện lên ánh lạnh, so sánh với lạnh lùng trước kia, giờ phút này có thể nói là sát khí đằng đằng.

“Thiếu gia, đợi thêm một ngày, đến lúc đó tôi sẽ cho cậu một câu trả lời chắc chắn.” Ánh mắt Đại sư Cố nhìn chằm chằm dụng cụ màu xanh, không yên lòng nói.

“Đợi thêm? Hiện tại cô ấy ăn càng ngày càng nhiều.”

“Vậy hãy để cho thiếu phu nhân ăn, chỉ cần bảo đảm tiểu thiếu gia hấp thu đủ dinh dưỡng, tiểu thiếu gia cũng sẽ không thương hại tới thân thể phu nhân. Ngược lại, nếu không hấp thu đủ dinh dưỡng” Đại sư Cổ giương mắt, trong mắt lóe ra ánh sáng nguy hiểm.

Đại sư Cổ vừa dứt lời, mẹ Sở đã nhắc chân rời khỏi mặt đất, trước khi đi bà ta lạnh nhạt nói: “Tôi đi dọn dò phòng bếp, bảo bọn họ lúc nào cũng chuẩn bị đủ thức ăn.”

Mẹ Sở rời đi không bao lâu, Sở Du vẫn lâm vào giao chiến thượng giới đúng là vẫn còn phải khuất phục, anh thực sự vẫn không muốn buông tha đứa con của anh và tiểu Ý.

Anh lạnh nhạt nhìn Đại sư Cổ một cái, trầm giọng nói: “Lời của ông nói tốt nhất là thật, nếu không, nếu cô ấy xảy ra vấn đề gì — tôi sẽ xé nát thân thể ông cho chó ăn.” Dứt lời, anh nện bước chân thật nhanh rời khỏi mặt đất.

“Thật là hung tàn.” Đại sư Cổ cảm thán lắc đầu một cái. “Qua thời gian nữa, chờ tất cả đều chuẩn bị xong, xem ai còn dám lớn lối như vậy.” Ông ta tự mình lẩm bẩm.

Nhà họ Lương

Sư phụ đang ở phòng khách xem tiết mục giải trí cười to, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống đi lên lầu, vừa lúc giữa cầu thang đụng phải Lương Bản đang muốn xuống lầu. Lương Bản thấy sắc mặt sư phụ mình âm trầm, có chút nghi ngờ, vì vậy mở miệng hỏi: “Sư phụ, xảy ra chuyện gì sao?”

Sư phụ quét mắt nhìn anh ta một cái, “Hình như em gái con xảy ra chút vấn đề.”

“Cái gì?” Lương Bản kinh hãi.

“Theo ta.”

Sư phụ dẫn Lương Bản đi tới gian phòng của mình, cửa phòng mở ra, nháy mắt Lương Bản sợ ngây người, trong phòng ngủ cao cỡ nửa người lại bị sợi tơ hồng treo lơ lửng đầy chiếm cứ khắp phòng, hơn nữa hình như những sợi tơ hồng này đều tuân hoàn theo một quy luật mà hình thành một pháp trận nửa đồ nửa chữ lộng lẫy mà khổng lồ. Trong tâm pháp trận và rìa pháp trận đều lóe ra ánh sáng trắng.

“Sư phụ, đây là?”

“Ở nhà họ Sở thiết lập trận pháp, vẫn chưa hoàn toàn thành trận.” Sư phụ đưa ngón trỏ ra, nhẹ nhàng đụng vào một sợi tơ hồng vững chắc ở giữa, ngay sau đó buông ra, cau mày không ngừng lẩm bẩm, “Kỳ lạ, kỳ lạ, thật là quá kỳ lạ.”

“Rốt cuộc thế nào hả sư phụ?” Lương Bản thật sự không chịu nổi sư phụ mình cứ tự lẩm bẩm, vì vậy gấp gáp hỏi.

“Tuyến mạng của em gái con xảy ra chút vấn đề.” Sư phụ cau mày nói.

Lương Bản vừa nghe tuyến mạng có vấn đề, nhịp tim nhất thời lỡ một nhịp đập, “Vấn đề gì?”

Sư phụ liếc nhìn Lương Bản, “Yên tâm, cơ thể con bé không có việc gì, chính là, hình như tăng thêm thứ gì.”

“Tăng thêm thứ gì? !”

“Tạm thời không rõ ràng lắm, nên hiện tại sẽ không làm thương tổn đến bản thân con bé. Đúng rồi, cha mẹ con đâu?” Hình như cả tối ông cũng không thấy bọn họ.

“Đến đồn cảnh sát rồi, bên đồn cảnh sát nói, thành phố liên tiếp xảy ra án mất tích, hiện tại cũng đang hoài nghi vụ án có liên quan cùng tiểu Ý. Về phần lần trước có người nhặt rác phát hiện người bám cây kia, cũng có khả năng liên quan đến chuyện này, hiện tại cả đồn cảnh sát chúng con đều hồng rồi. Nghe nói phía trên đã tăng thêm người xuống giúp một tay điều tra án này. Chắc ba mẹ con cũng cũng được mời qua hỗ trợ điều tra rồi.” Lương Bản chậm rãi nói.

“Án mất tích Bám cây. Chẳng lẽ. Là luyện tà thuật?” Sư phụ lắc lắc đầu, như đang ngẫm nghĩ.

Lương Bân xem xét pháp trận, “Sư phụ, Na Na cô ấy. . . .”

“Yên tâm, con bé đó không có việc gì. Con bé đó cũng ở nhà họ Sở.” Sư phụ sờ sờ một sợi tơ hồng khác nói.

Lương Bân thở phào nhẹ nhõm, thật may là, thật may là cô ấy không có việc gì. . . .

51. Chương 51: Chữa Khỏi Đói Bụng

Lưu Na mới vừa vặn bước vào cửa phòng đã nhìn thấy Lương Ý ngồi ở trên ghế sa lon úp mặt vào hai lòng bàn tay khóc dọ sợ không nhẹ. Cô ấy bước nhanh chạy lên trước, sắc mặt trắng bệch, cánh môi run rẩy hỏi, “Tiểu Ý? Đã xảy ra chuyện gì?”

Lương Ý nghe thấy Lưu Na hỏi, chậm chạp ngẩng đầu, lấy tay tùy ý vuốt mặt, lau hết vệt nước mắt trên gò má đi, hốc mắt cô sưng sưng hồng hồng, lòng trắng mắt còn có vài sợi tơ máu, nhìn một cái cũng biết cô đã khóc được một lúc.

“Na Na, có thể tớ sắp chết rồi.” Cô nghẹn ngào nghiêng mặt, ánh mắt né tránh.

Lương Ý nhỏ giọng nói, nước mắt rùng rùng làm gương mặt của Lưu Na lập tức trắng xanh, sau trở nên trắng bệch, so với lúc mới vừa vào cửa thì càng thêm dọ sợ người. Cô ấy kinh ngạc nhìn Lương Ý, trong lòng hỗn loạn, cổ họng như bị thứ gì chẹn ngang, nói không ra lời.

“Nhưng mà trước khi tớ chết, tớ nhất định sẽ để cho cậu rời khỏi nơi này. Tớ thề!” Lương Ý quay đầu nhìn cô ấy, nói lời thề son sắt với cô ấy. Tròng mắt cô lóe ra lòng tin tuyệt đối, như có ma lực làm người ta không thể không tin.

Lưu Na cũng sờ một lúc lâu rồi cuộc khôi phục lại, khôi phục khả năng nói chuyện, cô ấy nở nụ cười miễn cưỡng, khô khốc mà nói, “Tiểu Ý, chớ suy nghĩ lung tung. Sẽ không chết, chúng ta sẽ cùng nhau ra khỏi đây. Cho nên, đừng cứ mãi tự mình hù dọa mình, biết không?” Lưu Na ngẩng đầu lên, sờ sờ đầu Lương Ý giống như là sờ đầu cún con.

Lương Ý cắn cắn môi, hạ mắt, “Tớ còn tưởng rằng giống như kiểu trước đây sẽ là một đám nện xuống đấy.” Cô nhỏ giọng nói thầm.

Khả năng nghe của Lưu Na rất tốt, tròng mắt nhú lại, thầm nghĩ hàng này quả nhiên là vênh váo, không đánh không được! Cô ấy cười lạnh một tiếng, mở năm ngón tay ra sau gom lại tạo thành quả đấm, nâng lên, sau đó mạnh mẽ nện xuống.

“A ——” Lương Ý ôm đầu đau kêu thành tiếng.

“Bộp!”

Cửa bị người mạnh mẽ xô ra, Lương Ý và Lưu Na không hẹn mà cùng theo tiếng động nhìn lại, chỉ thấy Sở Du đứng ở cửa trong tay bưng bát sứ, sắc mặt âm trầm hướng về phía Lưu Na lớn tiếng quát, “Cô làm gì cô ấy hả?”

Đối mặt với Sở Du thành linh xảy ra, Lưu Na hừ lạnh một tiếng, khiêu khích nói, “Mắc mớ gì tới cậu? Cho dù tôi bắt nạt cậu ấy, vậy thì sao? Cậu là gì của cậu ấy? Cậu có tư cách gì đứng ở đây quát tôi? !”

Bị Lưu Na xả một trận khiến Sở Du giận tím mặt, con người đen nhánh chậm rãi xuất hiện tơ máu, móng tay ngắn dài ra từng chút một. Lương Ý thấy thế, lập tức kéo Lưu Na ra phía sau mình, quát khê với cô ấy: “Na Na, chớ nói!”

“Tớ cứ nói! Tớ cứ nói! Tôi xem cậu ta có thể làm gì tớ nào!” Lưu Na không chịu thua tiếp tục la ầm lên.

Đuôi mắt của Lương Ý liếc thấy móng tay đã duỗi dài đến ước chừng 20 cm, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, cuối cùng, “Đủ rồi, chớ nói!” Cô đột nhiên quay đầu, hướng về phía Lưu Na rống to.

Ở trước mặt cô ấy, xưa nay Lương Ý luôn nhất gan đột nhiên trở nên mạnh mẽ như thế, Lưu Na bị dọa đến sợ ngây người, cô ấy kinh ngạc nhìn cái ót Lương Ý, chỉ nghe được giọng nói hơi có vẻ không kiên nhẫn của Lương Ý vang lên. “Anh tới đây làm gì?”

“Thuốc.” Lương Ý mạnh mẽ làm khí thế của Sở Du giảm xuống, tơ máu trong đáy mắt anh nhanh chóng rút đi, ngay cả giọng anh nói chuyện cũng có vẻ không đủ sức lực. Bộ dáng kia, ngược lại có mấy phần tư thế tiểu tức phụ làm việc gì sai.

Lương Ý nhìn anh cẩn thận bưng bát sứ, giọng nói lạnh nhạt: “Đặt vào trên khay trà đi, tự tôi sẽ uống.”

“Anh phải nhìn em uống thuốc mới đi.” Ánh mắt của anh nhìn Lương Ý tha thiết.

Lương Ý nhăn mày, nhìn khay trà, đề phòng mà nói, “Anh đặt vào trên khay trà.”

Lời nói ra lệnh của Lương Ý mang theo lo lắng, cô mà không uống Sở Du lập tức không yên tâm, nhưng Lưu Na có thái độ thù địch khá sâu đối với anh lại phản đối kịch liệt. “Thuốc này có lẽ bị bỏ vật kỳ lạ gì vào. Đừng uống!” Lưu Na nói khê với Lương Ý.

Lương Ý nhìn Sở Du bưng bát sứ chậm rãi đi tới trước khay trà, chẳng hề để ý nhỏ giọng nói, “Dù sao đều phải chết, có tăng thêm thứ gì vào trong thuốc thì tớ cũng không quan tâm.” Thật ra thì cô cũng có thể không uống, chỉ cần cô không muốn uống thì cô tin tưởng Sở Du cũng sẽ không cưỡng ép cô uống vào, chỉ là. Chỉ là cô không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng của anh mà thôi.

“Tiểu Ý!” Lưu Na cực kỳ không ủng hộ cô nói.

Bát sứ đã được đặt xong xuôi vào trên khay trà rồi, bụng cô nhất thời truyền đến tiếng vang ùng ục, Lương Ý lúng túng xoay mặt, Lưu Na khinh bỉ lườm cô một cái, đến lúc nào rồi mà còn đói bụng! Thiệt là.

Mặc dù trong bụng Lương Ý kêu ùng ục cũng không lớn, nhưng Sở Du vẫn có thể nghe được. Đối với lần này, anh có chút nóng nảy, hận không thể khiến Lương Ý lập tức uống bát thuốc kia.

Lương Ý cũng có chút bất đắc dĩ, giây phút khẩn trương đối mặt mà bụng của mình rốt cuộc lại bắt đầu đói bụng, chính cô cũng cảm thấy thật mất thể diện. Vì thế, cô ho khan hai tiếng, giả bộ âm thanh mới vừa truyền ra từ trong bụng là ảo giác, mặt nghiêm nghị bưng bát sứ lên.

Lưu Na lại bỗng nhiên đưa tay ra ngăn cản hành động uống thuốc của cô.

“Na Na!”

“Đừng uống!” Lưu Na nhẹ nhàng lắc đầu.

Sở Du ở một bên quan sát, giờ phút này trong lòng gấp như lửa đốt, nhìn thấy Lưu Na ngăn cản động tác uống thuốc của Lương Ý thì càng thêm hận không thể xé nát cô ta ra ép viên, chỉ tiếc Lương Ý vẫn luôn bảo vệ cô ta, làm anh không thể xuống tay.

“Na Na, để cho tớ uống đi.” Trong bụng lại truyền đến tiếng kêu ùng ục, Lương Ý thật bất đắc dĩ, cuối cùng cô chỉ có thể mạnh mẽ kéo tay Lưu Na ra, đem thuốc trong bát sứ uống một hơi cạn sạch. Cô đã chịu đủ rồi, không có lúc nào là không bị tể bào trong người kêu gào ra cảm giác quá đói.

“Tiểu Ý? !” Lưu Na thật sự không hiểu tại sao cô phải khư khư cố chấp như thế.

Để chứng minh mình đã uống thuốc xong, Lương Ý nắm bát úp ngược xuống dưới, trong bát cũng không có bất kỳ chất lỏng nào chảy xuống. Sở Du đang căng thẳng rốt cuộc yên lòng nâng lên khuôn mặt tươi cười.

Lương Ý cảnh giác đi về phía trước hai bước, muốn đem bát sứ trả lại cho anh, nhưng quá mức lưỡng lự quan tâm khoảng cách dưới chân mình với anh, không cẩn thận đem bát sứ đụng vào lồng ngực của anh. Vết đau đớn chợt lóe lên dưới đáy mắt anh, ngay tại lúc Lương Ý giương mắt chú ý tới, thì lúc này Sở Du đã khôi phục vẻ mặt thường ngày. Lương Ý ung dung thản nhiên quan sát anh một lượt, phát hiện sắc môi anh nhạt hơn so với trước kia, trên trán còn có vài gân xanh.

Lương Ý theo bản năng muốn hỏi thăm tình trạng thân thể của anh, nhưng ngẫm lại lời này cực kỳ không đúng lúc, vì vậy lại đem lời nói nuốt xuống.

“Nếu như không có chuyện gì khác, anh có thể rời đi. Tôi tạm thời còn không muốn gặp anh.” Uống thuốc xong, Lương Ý hất mặt lạnh nhạt ra lệnh đuổi khách.

Sở Du há mồm, ánh mắt có chút đau thương, hình như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng anh lại cúi đầu, mặt mũi hơi ảm đạm, “Còn. Đói bụng không?” Anh ập a ập ứng hỏi.

Lương Ý nghe được câu hỏi của anh, ngây ngốc, tầm mắt nhìn về phía trước hơi dại ra, cô đưa tay che bụng của mình, phát hiện cảm giác bụng đói kêu vang mới vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là cảm giác dồi dào sinh lực, tựa như ăn xong bữa bữa tiệc no căng, làm người ta dư vị vô cùng.

“Không có!” Cô kinh ngạc nói với anh.

Khóe miệng Sở Du xuất hiện độ cong, con ngươi dính một tầng sắc màu ảm, ánh mắt triền miên mà dịu dàng. Ngũ quan lạnh lùng của anh bởi vì nụ cười mà trở nên ôn hòa chói mắt, ánh đèn chiếu rọi trên gương mặt trắng nõn của anh làm cả người anh xem ra giống như tinh linh tuần mỹ trong nắng mai.

“Thì thế nào?” Lưu Na vẫn không rõ chân tướng đi lên trước hỏi.

Lương Ý nhìn cô ấy một cái, lại nhìn bụng của mình, không thể không nở nụ cười, “Không đói bụng, tớ không đói bụng!” Cô bắt được ống tay áo của Lưu Na, hưng phấn tuyên bố tin tức tốt này với cô ấy.

Lưu Na nhú nhú mày, quay đầu phát hiện Sở Du đã sải bước đi ra khỏi phòng.

Nhà họ Lương

Mẹ Lương và ba Lương mới vừa về đến nhà thì xương cả người giống như mềm nhũn ngã trái ngã phải nằm ở trên ghế sofa, Lương Tư vừa lúc xuống lầu thấy thế, lập tức đi vào trong phòng bếp châm hai cốc nước đun sôi để nguội cho bọn họ uống. Lương Bản và sư phụ nghe được giọng nói thì đều từ trong phòng đi xuống.

“Cha, mẹ, thế nào?” Lương Tư cảm thấy quái dị đối với trạng thái của hai người.

Ba Lương thở dài một hơi nói: “Phía đồn cảnh sát nói, Na Na và tiểu Ý còn có những vụ án mất tích tình hình xảy ra gần đây có thể đều là cùng một người gây nên, hơn nữa số người mất tích hai ngày gần đây gia tăng chừng gấp đôi so với một tháng trước. Cho nên hi vọng chúng ta có thể hỗ trợ điều tra.”

Lương Bản nhú nhú mày, trầm ngâm nói, “Nhưng về chuyện chúng ta hoài nghi nhà họ Sở cũng không có tiết lộ ra ngoài, bên đồn cảnh sát làm sao đột nhiên tìm hai người hỏi chứ?”

Mẹ Lương nhếch lông mày lên, “Chẳng lẽ con quên Hình Hình rồi sao? Hình Hình là đồng lõa quan trọng tham dự vụ án bắt cóc tiểu Ý. Nhưng cha mẹ Hình Hình đã sớm qua đời, những người có quan hệ với con bé, trước mắt xem ra, cũng chỉ có nhà chúng tôi là thân nhất với con bé, đám cảnh sát đương nhiên sẽ tìm tới chúng ta rồi.”

Sư phụ vẫn giữ yên lặng đột nhiên đi lên phía trước, đứng ở giữa hai người, “Các người trừ đi đồn cảnh sát, cũng chưa từng đi qua những chỗ khác sao?”

Mẹ Lương và ba Lương liếc mắt nhìn nhau, không hiểu nói: “Không có. Chúng tôi đi đồn cảnh sát cũng không có ngồi taxi, là trực tiếp lái xe đi. Có vấn đề gì à?”

Sư phụ hé miệng mà cười cười, châm chọc nói: “Vấn đề? Đương nhiên là có vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề lớn đấy.” Ông bỗng nhiên vung tay lên, ở trong ống tay áo vấy ra bùa vàng, đôi môi càng không ngừng đóng mở nhanh chóng, khi bùa vàng rơi xuống từ giữa không trung, khoảng không thể nhưng bắt đầu cháy rừng rực, ông vươn tay thăm dò, lúc bùa vàng sắp thiêu cháy hết, ngón trỏ và ngón giữa tay phải khép lại, nhanh chóng vẽ cái gì đó ở giữa không trung. Khi bùa vàng thiêu đốt xong, giữa trán mẹ Lương và ba Lương đột nhiên phát hiện ra hai hình thoi màu đỏ sậm như y hệt như bớt lại tựa như ấn ký.

“Đây là.”

“Ấm tổng thuật.” Sư phụ thở dài một tiếng, thật là mưu kế hay, nếu không chừa một mống thì đã bị lừa gạt rồi. Thật may là ông đã sớm phòng ngừa ngộ nhỡ hạ chú trên thân hai người.

“Ấm tổng thuật gì?” Lương Tư ngạc nhiên hỏi.

“Một loại thuật theo dõi, thông qua thuật ấy, có thể biết rõ hành động và ngôn ngữ của người bị hạ chú, khi thời gian đến trình độ nhất định thì thuật và người sẽ sinh ra cộng hưởng lẫn nhau, thì thuật giả* có thể khống chế hành vi của người bị hạ chú.” Lương Bân giải thích.

*người thực hiện phép thuật

Lương Bân giải thích làm mẹ Lương và ba Lương tỏ ra cảm giác thất bại, thuật sĩ như vậy, bọn họ thật sự có thể đấu thắng sao? Có thể cứu tiểu Ý ra ư?

“Hai người từng có tiếp xúc tứ chi với ai ở trong đồn cảnh sát?” Sư phụ trầm giọng nói.

“Một Tiểu đội trưởng phân đội.”

Sư phụ suy tư hồi lâu, “Người này có thể đã bị nhà họ Sở thu mua, hai người có từng nói với bọn họ chuyện hai người hoài nghi nhà họ Sở không?”

Mẹ Lương và ba Lương lắc đầu một cái, sư phụ hài lòng gật đầu một cái.

Rất tốt, ít nhất, bọn họ còn có một chút lợi thế sau lưng, hiện tại, ông muốn làm chính là xáo trộn tầm mắt của bọn họ, tranh thủ nhiều thời gian hơn để tăng cường lợi thế của mình.

52. Chương 52: Dì Linh Giải Vây

Edit: quacauphale

Lương Ý đem bát sứ đựng thuốc mới vừa uống xong đặt ở trên khay trà, liếc nhìn Sở Du thỉnh thoảng liếc trộm cô, “Uống xong.”

“Muốn ăn trái cây chứ?” Sở Du cầm lấy bát, nhẹ giọng hỏi.

Lương Ý lắc đầu, “Không ăn, anh có thể đi được rồi.” Cô cầm điều khiển trên khay trà lên, bắt đầu xem tivi, không để ý tới Sở Du ngây ngốc đứng bên cạnh mình, hi vọng anh mau rời khỏi phòng.

Vậy mà, Sở Du cứng ngắc đứng ở phía trước cô lại thủy chung không có rời đi, Lương Ý không nhịn được ngẩng đầu lên chất vấn: “Sao anh còn không đi?”

Sắc mặt Sở Du bỗng có chút co quắp, “Khay trà, bản.” Anh rút ra hai tờ khăn giấy, ở trên khay trà tròn bóng lau qua lau lại chứng minh tuy nhiên một chút bụi bặm cũng không có.

Lương Ý nheo mắt lại, cái cố này. Cũng quá không biết truyền chuyển.

Cô mắt lạnh nhìn Sở Du đang ra sức trong công việc, đợi lau qua lại gần 20 lượt, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng đuổi người, “Anh có thể đi được rồi chứ?”

Sở Du gương mặt, lúng ta lúng túng liếc nhìn dưới sự nỗ lực lau của anh, khăn giấy mềm mại rách thành vô số vụn trắng rải rác ở trên bàn trà, lúc này khay trà đã trở nên hỗn loạn không chịu nổi, anh còn chẳng biết xấu hổ vu oan nói: “Bản.”

Trong lòng Lương Ý không nhịn được nâng trán thở dài, cô trừng mắt nhìn khăn giấy đã không còn lau được, Sở Du lại rút ra vài tờ khăn giấy từ trong hộp chuẩn bị làm lại từ đầu thì cô cắn răng nghiêng lợi nói: “Anh còn không đi sao?”

Sở Du cúi đầu, lấy đường cong không thể nhận ra lắc đầu một cái, Lương Ý nhắm hai mắt lại, ra hiệu mình phải tỉnh táo, không thể tức giận, “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Sở Du ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái, lại nhanh chóng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ở cùng em.”

Lương Ý hít thở sâu một hơi, lạnh nhạt nói: “Không cần.”

Sở Du buồn bã nhìn cô một lát, lại cúi đầu cầm tờ khăn giấy mới vừa rút ra tiếp tục lau khay trà đã sớm lộn xộn không chịu nổi, Lương Ý hận không thể lập tức đuổi anh ra khỏi phòng, nhưng vừa nghĩ tới móng tay dài co duỗi tự nhiên kia, cô liền không nhịn được rợn cả tóc gáy, cuối cùng vì muốn mau sớm đuổi anh ra khỏi phòng, cô chỉ đành che giấu lương tâm liếc nhìn khay trà, ho khan hai tiếng nói: “Khay trà đã rất sạch sẽ, anh có thể đi được rồi.”

Sở Du lại nhìn cô, lại hơi liếc nhìn khay trà, đáng vẽ em đang gạt anh.

Lương Ý thiếu chút nữa bị tức điên, “Tự tôi sẽ dọn dẹp.”

Sở Du lắc đầu một cái, “Mệt mỗi.”

“Mệt mỗi cái sợi len, tôi CMN trông thấy anh mới mệt mỗi, đã nói tự tôi sẽ dọn dẹp tất cả, anh có thể đi ra ngoài, vì sao anh còn không đi ra ngoài? ! Chẳng lẽ anh muốn lau xong khay trà còn phải quét dọn vệ sinh chỗ này sao? Quét dọn vệ sinh xong có phải anh lại muốn nấu cơm ở chỗ này hay không? !” Lương Ý rốt cuộc không nhịn được bộc phát, nếu cô không bộc phát thì cô sẽ bị nghẹn máu ở ngực mà chết.

“Nấu cơm?” Hai mắt anh sáng trong.

Cái trán Lương Ý không nhịn được toát ra một giọt mồ hôi lạnh, chẳng lẽ anh Thật sự muốn nấu cơm ở chỗ này ư? !

“Cái đó, tôi rất no bụng. Không cần, cảm ơn. Anh có thể đi ra ngoài.” Một tay Lương Ý ngăn ở đằng trước, chậm chạp nhìn anh, hi vọng anh bỏ đi ý nghĩ nấu cơm ở chỗ này.

“Nhưng.”

“Tôi đã no rồi!” Lương Ý chột lớn tiếng gầm lên, ánh mắt hung ác trừng mắt nhìn anh.

Sở Du buồn bã cúi đầu lần nữa, Lương Ý cảm giác cái trán của mình đang đau đớn lâm lâm, mà đầu sỏ đặc tội khiến thân thể cô khó chịu vẫn còn đang trong trạng thái buồn bã, không hề nhận thấy cô tức giận cùng khó chịu.

“Thiếu gia.” Vào lúc hai người lâm vào lúng túng trầm mặc thì chẳng biết từ lúc nào dì Linh đã đứng ở cửa phòng rộng mở, một tay gõ gõ cửa, do dự gọi Sở Du một tiếng, không khí trầm lắng, Sở Du liếc bà một cái, không nói gì.

“ Người ta gọi anh kia , còn không đi ra ngoài ?” Lương Ý bỏ xuống một câu nói như vậy , xoay người trở lại trên giường , kéo chăn lên giả bộ ngủ .

Sở Du lưu luyến mà nhìn anh Lương Ý chỉ lộ ra cái gáy , thật lâu không muốn rời đi , dì Linh thấy thế , bắt đầu dĩ thử dài một tiếng , đi tới trước mặt anh , nhỏ giọng nói : “ Thiếu gia , Đại sư Cố bảo cậu xuống mật thất một chuyến .”

Sở Du không nói lời nào , không rời đi .

“ Hình như là về chuyện vật tế .” Khi dì Linh nói đến từ vật tế thì cố ý hạ thấp âm xuống , phòng ngừa Lương Ý nghe được .

Vậy mà , Lương ý đang nằm nghiêng đưa lưng về phía hai người bọn họ khoảng chừng 5 mét xa lạ kinh ngạc phát hiện mình lại nghe rõ ràng lời của dì Linh và Sở Du , mặc dù cô cũng không biết tại sao thánh lực của mình trong lúc bất chợt lại trở nên “nhạy bén” như thế . Mà có biến hóa không thể giải thích được , hình như là từ lúc cô bắt đầu ăn không ngừng nghỉ thì vẫn duy trì đến bây giờ .

Dì Linh nói xong không bao lâu Sở Du rời khỏi gian phòng , đại khái là xuống mật thất gặp mặt thân côn kia . Về phần vật tế dì Linh nói .

Chẳng lẽ ...là người ?!

Vừa nghĩ tới nhìn thấy vào ngày Sở Du sống lại đó , trong lòng Lương Ý dâng lên cảm giác buồn nôn . Vào lúc Lương Ý bất tri bất giác tự hỏi mình thì tiếng bước chân “ Cộp cộp cộp” cũng nhích tới gần .

“ Thiếu phu nhân ?”

Lương Ý trợn to hai mắt đột nhiên quay đầu lại , hoảng sợ hỏi : “ Bà tới lúc nào?”

Dì Linh khẽ mỉm cười , “ Mới vừa .”

Lương Ý vỗ vỗ lòng ngực của mình , trấn an mình vừa bị hoảng sợ , hồi lâu mới không hiểu nói : “ Bà có chuyện tìm tôi ?”

Dì Linh liếc cửa phòng rộng mở một cái , nhanh chóng xoay người đi tới trước cửa đóng cửa lại , sau đó mới trở lại bên giường , dịu dàng hỏi : “ Thiếu phu nhân , gần đây thân thể cô cảm thấy như thế nào ?”

“ Đã tốt hơn .” Lương Như Ý nghi hoặc động tác cẩn thận đóng cửa của bà .

Dì Linh dừng một chút , nhìn sang bát sứ trên khay trà mà Sở Du quên mang đi , “ Thiếu gia , cậu ấy có nói cho cô biết thuốc được chế biến từ cái gì không ?”

Lương Ý lắc đầu một cái , “ Thuốc kia có vấn đề gì không ? Sau khi tôi uống thuốc kia xong thì thân thể đã khôi phục khỏe mạnh .”

Dì Linh mấp máy môi , trầm giọng nói : “ Tôi cũng không biết thành phần của thuốc , nhưng thuốc kia là do Đại sư Cổ điều chế .”

“ Thần côn điều chế ư !” Lương ý nhíu nhíu chân mày , phỏng đoán : “ Chẳng lẽ thần côn cất thêm đồ kỳ lạ vào trong thuốc ?”

Xem ra thiếu phu nhân cũng không biết gì cả . Dì Linh thở dài một tiếng , trấn an : “ Cho dù bỏ thêm cái gì kỳ lạ , nhưng không đến nỗi muốn lấy mạng của thiếu phu nhân .”

Lương Ý khẽ cắn răng , xác thực , hiện tại nếu như giết cô , chắc chắn Sở Du sẽ không bỏ qua cho ông ta , nhưng về thành phần làm của thuốc lại không thể làm cho người ta hoài nghi , hơn nữa hiệu quả của thuốc này tốt đến mức làm người ta sợ hãi .

“ Thiếu phu nhân hay là nghỉ ngơi trước đi . Bây giờ đã rạng sáng 5 giờ rồi .” Trời sắp sáng !

“ Ừ .”

Lương Ý nằm xuống , Dì Linh kéo chăn đắp ở trên người cô , cẩn thận dếm góc chăn . Đợi Lương Ý hoàn toàn ngủ say , mới rón rén đi ra khỏi phòng .

Thư phòng

Mẹ Sở đang duyệt tài liệu thì nghe được tiếng gõ cửa , ngẩng đầu lên , lạnh nhạt nói : “ Vào đi !”

Dì Linh nhẹ nhàng mở cửa , đi vào , sau khi đóng cửa lại thì gật đầu chào mẹ Sở , “ Phu nhân .”

Mẹ Sở liếc bà một cái , giống như vô tâm nói : “ Tình trạng cơ thể thiếu phu nhân như thế nào ?”

Dì Linh hạ trọng mắt thoáng qua tia lạ lùng xuống , sau đó cung kính hồi đáp : “Đã khôi phục bình thường .” Phu nhân vẫn không thích thiếu phu nhân , vì sao hôm nay cố tình phá lệ gọi bà tới đây hỏi thăm tình trạng thân thể của thiếu phu nhân ?

“ Ừ .” Tay mẹ Sở vẫn phe duyệt tài liệu mà không có dừng lại , hồi lâu sau bà ta đột nhiên nhớ đến cái gì , buông bút máy trong tay xuống , hướng bà dặn dò , nói : “ Về sau thiếu phu nhân muốn ăn cái gì , cô cũng phải thỏa mãn con bé , biết không ?”

Dì Linh không rõ , nhưng vẫn gật đầu một cái .

“ Cô có thể đi ra ngoài .” Mẹ Sở tiếp tục phe duyệt tài liệu .

Dì Linh đứng ngẩn ngơ một hồi , mẹ Sở thấy bà vẫn không có rời đi , nhíu nhíu mày , “ Cô còn có vấn đề gì sao ?”

Dì Linh cắn răng , nói : “ Phu nhân , tình trạng thân thể của thiếu phu nhân như thế nào ?” Nếu không tại sao phu nhân đột nhiên đối tốt với thiếu phu nhân bằng con mắt khác .

“ À , chưa tới hai tháng nữa cô sẽ biết .” Mẹ Sở hé miệng cười cười , ngũ quan nghiêm túc nhất thời trở nên dịu dàng vô hạn , mắt hạnh nhỏ dài như gợn sóng trên mặt hồ , dâng lên từng gợn sóng dịu dàng mà uyển chuyển , làm người ta không khỏi mặt nổi .

Dì Linh vô cùng nghi hoặc đối với nụ cười bất ngờ của phụ nhân , nhưng thấy bà ta cũng không có ý nhiều lời , không thể làm gì khác hơn là nghe theo dặn dò rời đi .

Sau khi dì Linh rời đi , thư phòng lại trở về trạng thái yên tĩnh , bốn phía chỉ còn lại tiếng bút máy viết trên mặt giấy phát ra tiếng vang soàn soạt , cùng với tiếng hít thở .

9 giờ sáng .

Ngón tay Tiểu Phương run rẩy , tay phải cứng ngắc cầm cây chổi , tay trái cầm bình thuốc , thỉnh thoảng lại ngó nhìn xung quanh không có ai tới thì mới nhanh chóng móc bình sứ văng ra chút bột rắc cạnh góc tường . Đợi sau khi hoàn thành tất cả , cô lập tức đem bình sứ thả lại trong túi áo của mình . Toàn bộ động tác như nước chảy mây trôi , không thấy chút lỗi nào .

“ Cô đang làm gì ?”

Giọng nói nghiêm khắc chấn vấn lạnh lùng vang lên ở sau lưng cô ta , tay phải cầm cây chổi run lên , cô ta giả bộ tỉnh táo xoay người lại , phát hiện quản gia tiên sinh im hơi lặng tiếng đứng ở phía sau mình .

“ Quản tiên sinh , chào buổi sáng .” Cô ta lúng ta lúng túng cúi chào

Quản gia cũng không đáp lại lời hỏi thăm cô ta , ánh mắt sắc bén không ngừng dò xét qua lại người cô ta . Bởi vì khăn trương , bây giờ sau lưng tiểu Phương đã bị mồ hôi thấm ướt .

“ Cô mới vừa rắc thuốc gì trong phòng ?” Quản gia nhìn thấy trong túi áo có vật gì lòi ra , lạnh lùng nói .

Bờ môi tiểu Phương run rẩy , đầu óc hỗn loạn từng bừng , chỉ thoáng hoàn toàn không thể biên soạn ra lý do để qua loa tắc trách với câu hỏi của quản gia .

“ Chỉ là bột thuốc đuổi côn trùng thôi .”

Vào lúc tiểu Phương cho là sự việc của mình đã sắp bại lộ , dì Linh đi ra từ hành lang sâu hun hút , giọng nói lạnh nhạt giải vây cho cô ta . Tiểu Phương kinh ngạc nhìn dì Linh .

“ Bột thuốc đuổi côn trùng ?” Quản gia hiển nhiên không tin lời cô ta nói .

Dì Linh hừ lạnh một tiếng , nhìn ông ta , cười mỉa mai , tay phải bỗng nhiên kéo tay tiểu Phương qua , tay trái lơ đãng đụng áo Tiểu Phương một cái , tiểu Phương cảm thấy túi áo của mình đột nhiên trĩu xuống .

“ Lấy ra cho ông ta kiểm tra .” Dì Linh liếc tiểu Phương .

Tiểu Phương gạt đầu một cái , ngón tay run run , từ trong túi áo móc ra một bình thuốc nhỏ nhỏ giống như thuốc làm đẹp , đưa tới trước mặt quản gia , đem tay hạ xuống , che miệng túi .

Quản gia nhận lấy bình thuốc , mở nắp , hít hà mùi vị , xác nhận là bột thuốc đuổi côn trùng mới đưa bình thuốc trả cho cô ta .

Tiểu Phương thở phào nhẹ nhõm .

“ A Quản , tôi có việc muốn thương lượng với ông , có thể đi ra ngoài một chuyến chứ ?” Dì Linh liếc nhìn tiểu Phương , nói : “ Cô đi trước đi .”

“ Vâng” Tiểu Phương như nhận được đại xá , vội vàng rời đi .

53. Chương 53: Bánh Trôi Phố Lâm Đông

Lương Ý nhìn chằm chằm ánh mắt tựa như cá chết trong máy tính bảng trong tay , đuôi mắt thỉnh thoảng quét về phía bóng dáng đang bận bịu đi tới đi lui ở trước mặt cô , với danh nghĩa vì “quét dọn gian phòng” kì thực vì Sở Du “âm thầm” dòm ngó mình mà đầy ngập lửa giận.

“Quét dọn đủ chưa?” Lương Ý cứng nhắc buông đồ trong tay xuống , nhìn anh.

Sở Du nghe được câu hỏi thì lập tức buông cây lau nhà trong tay xuống, vui mừng chạy đến trước mặt cô, tròn mắt sáng trong suốt, tựa như đứa bé khôn ngoan đang đợi cha mẹ thưởng quà.

Lương Ý hít thở sâu một hơi, đè ép lửa giận, cố gắng bình tĩnh đối thoại với anh, vậy mà cô vừa mở miệng, “Anh, CMN có thể đi ra ngoài hay không?” Lập tức thể hiện cảm xúc phần uất trong lòng cô vào giờ phút này.

Lương Ý vừa dứt lời, Sở Du hé mở môi mỏng, như muốn giải thích với cô cái gì, nhưng vừa giương mắt đã nhìn bộ mặt giận dữ của cô, lại không biết làm thế nào nên ngậm miệng lại.

Lương Ý nâng trán, nguôi ngoai cơn tức của mình, “Có thể mời đi ra ngoài hay không?” Cô kéo khóe môi cứng ngắc, nâng lên một nụ cười được xưng tụng là dữ tợn. Cô mưu đồ dùng giọng nói dịu dàng xóa bỏ ý nghĩ tiếp tục ở lại trong đầu anh đi.

Vậy mà Sở Du lại lắc đầu một cái, bày tỏ không muốn.

Nụ cười của Lương Ý cứng đờ bên khóe miệng, “Tôi đói bụng.” Lười phải giả bộ rồi, dù sao cũng không có hiệu quả, cần gì phải lãng phí tế bào của mình.

“Ăn cái gì?” Anh dịu dàng hỏi, tròn mắt nhanh chóng liếc bụng của cô một cái.

Lương Ý do dự một chút, con người quay một vòng ở trong hốc mắt, khóe môi cong lên, “Tôi muốn ăn bánh trôi phố Lâm Đông. Anh đi mua cho tôi đi.”

“Ừ.” Anh sáng khoái đồng ý yêu cầu của cô.

Lương Ý hất mặt, nụ cười bên khóe miệng sâu hơn, “Nhưng. . . .”

“Nhưng cái gì?”

“Anh không thể lái xe đi, đi bộ một mình qua đó mua.” Lương Ý quay đầu, lảng lảng nhìn chằm chằm vào anh, tròn mắt lóe ra vẻ hả hê.

Mau cự tuyệt đi! Từ đây đi bộ qua đó tối thiểu phải hơn một tiếng, qua lại ít nhất phải phải hơn ba giờ, cho nên tôi tranh thủ thời gian rời khỏi gian phòng!

“Sẽ lạnh.” Anh đột nhiên mở miệng.

“Cái gì?” Lương Ý nhú mày.

Sở Du nhìn cô, giải thích: “Bánh trôi.”

Lương Ý kinh ngạc há to mồm, hồi lâu, cô lúng túng nghiêng đầu sang chỗ khác, cắn cắn môi dưới, đành giọng nói: “Có phải anh không muốn hay không, không cần phải viện cớ. Tôi vốn còn nghĩ nếu là anh đi, tôi sẽ tha thứ cho anh, để cho anh chuyển vào phòng.”

“Em nói, thật?” Khuôn mặt anh hơi kinh ngạc, trong con người tràn đầy vui mừng.

Lương Ý ảo não mở trừng hai mắt, có chút oán giận mình nói chuyện không dùng đến não, nhưng đã đến nước này, cũng không thể quay đầu lại, chỉ có thể nhắm mắt nói tiếp.

“Không sai.” Cô trịnh trọng gật đầu một cái.

Dứt lời, Sở Du đã kích động hé miệng nở nụ cười, Lương Ý liếc anh một cái, xoay người lại, cứng nhắc trở lại bên giường ngồi xuống.

“Anh sẽ đi ngay bây giờ.” Dứt lời, giống như sẽ phải làm chuyện lớn nhất thế giới, đi như một cơn gió, Lương Ý còn chưa có lấy lại tinh thần, anh đã đi ra khỏi gian phòng, ngay cả cửa cũng quên đóng. Vào lúc này đi Linh chuẩn bị đi vào dọn dẹp phòng, nhìn thấy bóng dáng Sở Du cấp tốc rời đi thì nhú mày.

“Thiếu gia vội vã như vậy, là muốn đi đâu?”

“Tôi sai anh ấy đi phố Lâm Đông mua bánh trôi cho tôi rồi.” Lương Ý nhàn nhạt giải thích.

Lương Ý làm dì Linh có chút bận lòng, sau đó bà ta đóng cửa lại, đi tới trước cửa sổ sát đất, nhìn bên ngoài cửa sổ, tự lẩm bẩm: “Dự báo thời tiết nói tối hôm nay sẽ mưa. Chỉ là. . . .” Bà ta dừng một chút, ngay sau đó thoải mái cười một tiếng, “Thiếu gia lái xe đi, sẽ không có vấn đề gì.”

Lương Ý kinh ngạc nhìn bắp đùi cứng ngắc, đầu hỗn loạn tương đương.

Anh không phải người ngu, biết rõ là mình làm khó anh, cho nên sẽ không ngu ngốc như vậy, anh nhất định lái xe đi, cho nên mình hoàn toàn không cần phải lo lắng.

Lương Ý lắc đầu, muốn hất tất cả ý nghĩ không hay trong đầu ra, bình tâm lại, nhưng mặc kệ cô an ủi mình ở trong lòng thế nào vẫn không có biện pháp làm mình bình tĩnh lại.

“Thiếu phu nhân?”

Dì Linh nhìn thấy mặt Lương Ý thấp thõm, tò mò gọi cô một tiếng.

Lương Ý ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn bà ta, “Thế nào?”

“Không có gì, chỉ là thấy bộ dáng cô không yên lòng, có phải có vấn đề gì hay không?” Chẳng lẽ là đói bụng sao? Nhưng hai giờ trước cô mới ăn xong, theo lý mà nói sẽ không đói sớm như vậy.

“Không có.” Lương Ý thần thờ nhìn bắp đùi cứng nhắc, hờ hững trả lời. Một lát sau, Lương Ý cuối cùng không cách nào bỏ mặc trái tim đang dâng lên lo lắng, “Dì Linh, Sở Du, nếu anh ấy mắc mưa, sẽ như lần trước sao?” Cô nhớ lần trước Sở Du mắc mưa thì xuất hiện chấm đỏ trên người.

Dì Linh đang dọn dẹp ghế salon quay đầu lại, tò mò hỏi, “Thiếu phu nhân, đã xảy ra chuyện gì à? Sao đột nhiên hỏi như thế.”

Lương Ý cắn cắn môi dưới, nhìn ngoài cửa sổ đen như mực, “Ầm—” một tiếng sấm nổ ầm ở trên trời, trong nháy mắt tia chớp chiếu sáng cả khuôn mặt, gần như chiếu sáng cả đêm tối, tiếp đó mưa to rào rào từ từ kéo đến, bốn phía nhất thời chỉ còn lại âm thanh tiếng mưa rơi xuống tí tách.

Lương Ý nắm chặt ngón tay cứng nhắc, “Dì Linh, dì còn chưa nói cho tôi biết.” Cô vội vàng hỏi dì Linh.

Dì Linh vô cùng không hiểu vì sao Lương Ý lại nóng nảy, nhưng thấy cô vội vã muốn biết được đáp án từ bà ta như thế, vì vậy mở miệng giải đáp nghi ngờ của cô: “Sẽ.”

Lương Ý biết được câu trả lời thì đột nhiên buông lỏng ngón tay nắm chặt, cứng nhắc té xuống giường, rơi trên mặt đất phát ra một tiếng “rầm”, dì Linh thấy thế, sợ hết hồn, vội vàng đi lên trước, “Thiếu phu nhân, sao vậy? Cô đừng làm tôi sợ.”

Lương Ý kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn bà ta, “Nước mưa sẽ tạo ra thương tổn gì đối với thân thể của anh ấy?” Cô sắp có thể kết luận, anh đi gấp như vậy nhất định không có mang ô, như vậy... Có thể xảy ra chuyện gì hay không...

“Cái này, tôi cũng không rõ ràng lắm.” Dì Linh trả lời lúng ta lúng túng.

Đáp án của dì Linh làm Lương Ý càng thêm lo lắng, hai cánh tay của cô vòng ở trước ngực, đầu úp chặt ở trên đùi, không nói một lời.

“Thiếu phu nhân, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Dì Linh thấy cô không nói lời nào, trong lòng càng thêm nóng nảy không thôi, chỉ có thể tăng thêm âm lượng, kỳ vọng cô có thể nói ra đầu đuôi mọi chuyện.

Lương Ý ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn bà ta, nức nở nói: “Tôi bảo anh ấy đi bộ đi mua bánh trôi cho tôi, anh ấy đi được gấp thế kia, nhất định không có mang ô, không biết có xảy ra chuyện gì hay không.”

Lời nói của Lương Ý làm dì Linh thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, cuối cùng bà ta cũng không rảnh quan tâm và an ủi cô, đành phải lập tức bảo A Quân sai người giúp việc đi tìm thiếu gia, tránh để thiếu gia mắc quá nhiều nước mưa làm thân thể tan vỡ lần nữa.

Lương Ý ngơ ngác nhìn cửa phòng rộng mở, không nhúc nhích, ánh mắt tan rã, không bao lâu sau, cô nghe được âm thanh xôn xao của người làm trong biệt thự, lại qua hơn mười phút, trong biệt thự khôi phục lại yên tĩnh, lúc này, Lưu Na nhẹ chân nhẹ tay tiến vào phòng cô.

“Tiểu Ý, tất cả người ngoài cửa đều đã rời đi, chúng ta mau chóng rời đi thôi.” Lưu Na đi tới bên giường, kéo tay Lương Ý, chuẩn bị mang cô đi. Nhưng mặc cho cô ấy nói thế nào, Lương Ý vẫn không nhúc nhích.

“Tiểu Ý, cậu làm sao vậy? Hiện tại là thời cơ tốt để chúng ta chạy trốn, bỏ lỡ thì không biết lúc nào mới có.” Lưu Na gấp gáp chết mất, không thể giải thích cử chỉ của cô.

Lương Ý lã chã khóc khóc mà nhìn Lưu Na, “Sở Du, anh ấy có thể đã xảy ra chuyện.”

“Anh ta gặp chuyện không may thì mắc mớ gì tới cậu. Cậu đang lo lắng cái gì? Tôi còn hận anh ta không lập tức chết đi.” Lưu Na không chút lưu tình nguyên rủa Sở Du.

“Thế nhưng đều bởi vì tớ mà anh ấy mới...”

“Cậu đang áy náy?! Có phải cậu điên rồi hay không? Cậu đừng quên, tình cảnh hôm nay của cậu đều là do anh ta ban tặng, nếu không phải là anh ta, cậu sẽ bị bắt cóc, bị yếu lòng, bị cưỡng ép dâm dục sao?!” Lưu Na kích động rống to với cô, khi cô ấy ý thức được thái độ của mình thật sự quá thô bạo với cô, vì vậy hạ giọng nhận lỗi với cô: “Xin lỗi, tiểu Ý, không phải tớ muốn trách cứ cậu, chỉ là...” Một tay cô ấy che mặt, chán nản quay đầu, lời còn dư lại, cô ấy khó có thể mở miệng, dù sao dạng nam tính như cô ấy, bây giờ nói không được những lời dịu dàng, cái này không phù hợp tính cách của cô ấy.

Lương Ý nhìn Lưu Na hồi lâu, bỗng nhiên cười khổ, “Na Na, cậu đi đi!”

Lưu Na quay đầu, dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn cô chằm chằm, “Cậu đang nói gì? Chúng ta không cùng đi sao?”

“Tớ không đi được.” Lương Ý cúi đầu, hạ thấp âm điệu nói: “Đi ra cửa chính biệt thự, đi về phía bên phải 10 mét, phía trước có một con đường nhỏ, dọc theo con đường nhỏ, cậu có thể đi tới trung tâm chợ. Na Na, cậu nhất định phải chạy đi!”

“Tiểu Ý!”

“Đi mau!” Lương Ý ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên nghị.

“Các người ai cũng đừng nghĩ đi, cho dù chết, cũng phải chết ở chỗ này.” Mẹ Sở giận dữ quát trời đi vào gian phòng lúc hai người không phát giác, bà ta đập giày cao gót “Cộc cộc cộc cộc” bước nhanh đi tới bàn giường Lương Ý, giơ bàn tay lên cao, ánh mắt tàn nhẫn, như muốn dồn người ta vào chỗ chết.

Lương Ý và Lưu Na cả kinh thất sắc, mà lúc này bàn tay mẹ Sở đã nhanh chóng rơi xuống, Lương Ý hoàn toàn không kịp né tránh, cô chỉ có thể nhắm mắt lại chịu đựng một cái tát này.

Vậy mà, làm cô không tưởng tượng được là, Lưu Na đứng ở bên người lại nghiêng người, đứng cản ở trước mặt Lương Ý, “Bốp!” Một cái tát nặng nề rơi trên mặt Lưu Na, gò má trắng nõn của Lưu Na lập tức hiện ra dấu năm ngón tay rõ ràng.

“Na Na!” Lương Ý kêu lên tiếng.

Lưu Na vuốt má phải nóng hừng hực, bộ mặt giận dữ nhìn chằm chằm mẹ Sở, Lưu Na không chịu nổi uất ức đang muốn chuẩn bị phản kích, một con dao lấp lánh ánh lạnh đã lướt qua giữa không trung, vũng vàng cắm dưới chân của cô ấy, trong nháy mắt Lưu Na bị dọa sợ, lại không dám động thủ trả thù mẹ Sở.

Mẹ Sở cười lạnh một tiếng, giơ tay lên lần nữa, chuẩn bị vỗ vào gò má Lương Ý.

“Phu nhân!” Quản gia hét lớn một tiếng, ngăn cản bàn tay sắp rơi xuống của bà ta.

Mẹ Sở tức giận quay đầu nhìn chằm chằm quản gia.

“Bà bắt chập cũng nên chú ý tới tiểu thiếu gia.” Quản gia trầm ngâm nói. “Thiếu gia còn chưa tìm được, chúng ta đi tìm thiếu gia trước đã, sau đó tính toán món nợ này!”

Trong lòng mẹ Sở tức giận khôn cùng, tâm bất cam tình bất nguyện xoay người rời khỏi phòng.

54. Chương 54: Sở Du Trở Về

Dì Linh đứng ở ngoài cửa, xem xét bốn phía, phát hiện không có ai đang đi lại tuần tra ở hành lang lúc này mới rón rén đi vào gian phòng. Mới vừa bước vào gian phòng bà đã kinh ngạc nhìn Lương Ý ngồi ở trên giường, hai mắt vô thần, giống như linh hồn bị rút đi, bà lo âu đi tới trước mặt cô, nhẹ giọng kêu, “Thiếu phu nhân?”

Mất mát đi tiêu cự, Lương Ý vịn vẹo cái cổ cứng ngắc, men theo nơi phát ra giọng nói, ngơ ngác nhìn dì Linh, không nói được lời nào.

Dì Linh mấp má, cau mày, trầm giọng nói: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lương Ý bỗng nhiên cúi đầu, khàn khàn mà nói: “Na Na, cậu ấy bị quân gia mang đi.” Nước mắt lớn chùng hạt đậu chảy xuống từ trên gò má cô, nhỏ xuống cái chăn mềm mại, thấm ướt cái chăn.

“Thiếu phu nhân, đừng lo lắng, Lưu tiểu thư sẽ không có chuyện gì.” Dì Linh trấn an cô.

Lương Ý lấy mu bàn tay lau nước mắt, ngẩng đầu lên, chần chừ nói: “Thật sự sẽ không có chuyện gì sao?”

Dì Linh nặng nề gật đầu một cái.

Lương Ý cắn cắn môi, miễn cưỡng tin tưởng lời dì Linh nói, dừng một chút, cô lo lắng hỏi: “Đã tìm được Sở Du chưa?”

Dì Linh xoay mặt, chán nản lắc đầu một cái.

Ngoài cửa sổ mưa rơi như có xu thế gia tăng, tiếng mưa tí tách rơi càng ngày càng vang, bất chợt kèm theo tiếng sấm nổ vang, dọa người không thôi, làm người ta không nhận được suy nghĩ lung tung.

Lấy được câu trả lời, Lương Ý rất cuộc không nhận được, cô đột nhiên vén chăn lên, đi xuống từ trên giường, vội vàng muốn đi ra khỏi gian phòng. Dì Linh theo sát ở sau lưng cô cả kinh, đi lên trước, ngăn cản cô ra khỏi phòng.

“Thiếu phu nhân, cô muốn đi đâu?” Dì Linh trầm mặt hỏi.

“Tôi muốn tự mình đi tìm anh ấy.” Lương Ý kiên định nhìn dì Linh, dáng vẻ không đi không thể.

Dì Linh lắc đầu, nghiêm túc nói: “Thiếu phu nhân, chớ đại đột. Phu nhân đã sớm hạ lệnh, cô không được rời khỏi gian phòng này. Còn nữa, cho dù cho cô đi tìm, cô có thể khẳng định là tìm được thiếu gia ư? Thời tiết như thế này, chỉ sợ đến lúc đó chúng tôi còn phải đi tìm cô.” Bà đã kích ý nghĩ ra ngoài tìm kiếm Sở Du của Lương Ý không chút lưu tình.

Lương Ý có chút co quắp, sắc mặt của cô hoàn toàn trắng bệch, mặc dù dì Linh không lưu tình, nhưng không thể không thừa nhận, lời bà nói là sự thật, thời tiết như thế này, ngộ nhờ cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ở trên đường, chỉ biết liên lụy bọn họ, kéo dài thời gian bọn họ tìm kiếm Sở Du.

Dì Linh im lặng thở dài, dịu dàng trấn an cô: “Thiếu phu nhân, tại sao muốn tự mình đi tìm thiếu gia chứ?”

Lương Ý nghi ngờ nhìn bà, cảm thấy kinh ngạc đối với câu hỏi của bà, “Nếu không phải là tôi bảo anh ấy đi bộ đi mua đồ, anh ấy cũng sẽ không xảy ra chuyện. Cho nên, tôi không nên chịu trách nhiệm sao?”

“Nhưng thiếu gia đối xử với cô như vậy, cô không hận cậu ấy ư? Nếu không phải tại cậu ấy, cô sẽ không bị giam lỏng ở chỗ này, còn bị buộc kết hôn với cậu ấy. Những thứ này, đều đủ để tạo thành lý do khiến cô hận cậu ấy, cho nên, không phải cô nên hận cậu ấy không thể nhanh chóng chết đi sao? Tại sao bây giờ cô còn lo lắng cho cậu ấy chứ?” Ánh mắt sắc bén của dì Linh nhìn chằm chằm vào Lương Ý, cặp mắt sắc bén như muốn xé ra toàn bộ nội tâm của cô.

Lương Ý cứng họng, cô mờ mịt cúi đầu. Đúng vậy, cô nên hận anh, nếu không phải tại anh, bây giờ cô còn đang ở trong nhà thờ to ngủ, làm sao gặp phải những chuyện như mấy ngày nay khiến cả đời cô đều không thể quên được.

“Thiếu phu nhân, cô nghĩ kỹ chưa?” Dì Linh nhẹ giọng hỏi.

Lương Ý ngẩng đầu, trong mắt đều là hoang mang, cô lắc đầu một cái, “Tôi không biết, nhưng mà tôi lại rõ ràng, tôi không hy vọng có người bởi vì tôi mà bị thương.”

”Cho nên,

Đây là chuộc tội?”

“ Chuộc tội?” Lương Ý nhỏ giọng lầm bầm, cô cũng không phải là Thánh Mẫu, đối với người tổn thương mình mà ôm lấy tâm lý chuộc tội, vậy hoàn toàn không bình thường, nếu không phải là chuộc tội vậy... thì là cái gì chứ? Là áy náy? Hay là... Ý thức trách nhiệm đang tác quái...?

“ Thiếu phu nhân?”

Tiếng kêu của dì Lương cắt đứt mạch tự hỏi của Lương Ý, Lương Ý ngẩng đầu lên nhìn dì Linh, “ Đáp án này rất quan trọng sao?”

Dì Linh cười lắc lắc đầu, “ Quan trọng hay không đều ở trong đầu cô. Một ngày nào đó, cô sẽ tìm được câu trả lời, chỉ là, tôi hi vọng đến lúc đó cô sẽ không hối hận vì bây giờ mê mang.”

Lương Ý yên lặng hồi lâu không nói gì.

“ Thiếu phu nhân, cô nên nghỉ ngơi, bây giờ đã hơn bốn giờ.” Dì Linh nhìn đồng hồ, lông mày càng thêm cau chặt. Còn một tiếng nữa thì trời sẽ sáng, nếu lúc trời sắp sáng còn chưa có tìm thấy thiếu gia vậy thì phiền toái.

Lương Ý cắn môi, liếc nhìn mưa to gió lớn ngoài cửa sổ, “ Tôi muốn chờ anh ấy trở về!”

“ Nhưng...”

“ Cho dù hiện tại tôi nằm trên giường thì cũng không ngủ được, dì cho phép tôi đi!” Lương Ý kiên quyết nói.

Dì Linh thấy thế, đành phải miễn cưỡng đồng ý, “ Qua năm giờ cô nhất định phải nghỉ ngơi. Biết không?”

Lương Ý gật đầu một cái.

Cửa phòng bị hất mạnh ra, Dì Linh và Lương Ý cả kinh, theo bản năng quay đầu nhìn về phía cửa chính, chỉ thấy một người mặc quần áo đã bị nước mưa thấm ướt đứng ở cửa, gương mặt và dưới chân Sở Du vẫn còn thấm đẫm nước mưa.

Trước ngực anh phình to, đôi tay quần lấy nhau ở trước ngực, tựa như đang bảo vệ thứ gì quan trọng, gương mặt trắng nõn mà mặt tuấn bởi vì nước mưa rửa sạch bây giờ đã hiện đầy những đốm đen nhìn mà hoảng. Hô hấp của anh có chút gấp gáp, nhưng khổng thể nghi ngờ, lúc này anh cực kỳ hưng phấn, ngay cả ánh mắt nhìn Lương Ý cũng sáng bừng.

“ Thiếu gia...” Dì Linh che miệng kêu lên, bà ta quả thật không thể tin người chật vật không chịu nổi trước mắt, quần áo thậm chí còn dính không ít nước bùn chính là thiếu gia thường ngày cố chấp đến bệnh hoạn về tính sạch sẽ.

Sở Du giống như không nghe thấy dì Linh kêu lên, anh cười đến mặt rục rịch, đi thẳng tới trước Lương Ý, sau đó cẩn thận đưa bánh trôi trong ngực mình ra, bày ra cho Lương Ý nhìn. Mặc dù anh bảo vệ cẩn thận, nhưng vẫn bị nước mưa làm ướt hộp đồ ăn.

Lương Ý kinh ngạc nhìn hộp đồ ăn trong tay anh, trong lòng ề ảm, hốc mắt có chút ửng hồng.

“ Sao vậy? Em không thích à?” Sở Du cho là cô sẽ vui mừng, nhưng cô lại bày ra bộ dáng sắp gào khóc, nhất thời hoảng hốt không thôi.

Lương Ý mím chặt môi, hắt mặt, mở trừng hai mắt, muốn thu những giọt nước mắt sắp tràn mi trở về.

Sở Du cúi đầu qua nhìn hộp đồ ăn, đưa tay mở hộp đồ ăn, bánh trôi tròn trịa trôi lơ lửng ở trên mặt nước, bởi vì thời gian qua dài, bánh trôi đặt trong hộp đồ ăn quá lâu đã mất đi hơi nước ẩm ướt. Bánh trôi đã nguội.

“Thật xin lỗi ... Nguội...” Anh lúng ta lúng túng nói xin lỗi cô. Hai mắt mới vừa rồi còn lấp lánh có hồn bây giờ đã trở nên ảm đạm không ánh sáng. Anh cho là Lương Ý nhất định sẽ không nhận lấy hộp bánh trôi đã nguội, cho nên nhất định sẽ không tha thứ cho anh. Anh chán nản nên bước chậm lại, đặt bánh trôi vào trên khay trà, chuẩn bị xoay người rời đi, tránh để cho cô nhìn phiền lòng.

Vào lúc anh vừa mới dạng chân bước về trước, “Ầm!” Sở Du bất tỉnh té xuống đất, phát ra một tiếng vang.

“Thiếu gia!” Dì Linh cả kinh thất sắc xông lên trước. Lương Ý còn chưa có lấy lại tinh thần kinh ngạc nhìn thấy đốm đen trên gò má anh dần dần mở rộng, gần như muốn bao trùm lên cả khuôn mặt anh.

“Thiếu phu nhân, nhanh đi tìm đại sư Cố!” dì Linh sờ trán Sở Du, quyết định thật nhanh bảo Lương Ý đi tìm đại sư Cố.

Dì Linh hét lớn làm Lương Ý như mới tỉnh mộng, cô hoảng hốt ra khỏi phòng, chuẩn bị xuống mật thất tìm đại sư Cố. Vậy mà cô mới vừa bước ra khỏi phòng thì Đại sư Cố đã mặt nặng nề đi vào.

Hôm nay Đại sư Cố cũng không khí định thần nhàn như thường ngày, ngược lại có vẻ tức giận đằng đẵng, ông ta không có chào hỏi Lương Ý giống như bình thường, mà trực tiếp đi tới bên cạnh Sở Du, rút ra một cây châm, đâm xuống trên thiên linh của anh. Cho đến khi ngân châm đâm xuống một nửa thì ông ta mới buông ra, tiếp tục đâm xuống mấy châm trên mấy huyệt đạo quanh người anh.

Sau khi hoàn thành châm cứu, ông ta lại móc ra cục thịt màu đỏ sẫm, cạy miệng của anh ra, cứng rắn buột anh nuốt vào.

“Đây là cái gì?” Dì Linh nghi ngờ đối với cục thịt ông ta mạnh mẽ đưa vào.

Đại sư Cố tiếp tục móc ra một cái bình, toàn bộ ném ở trên mặt đất, sau đó lựa ra một chai trong đó, gắp xuống lòng bàn tay mình, lại từ một cái bình nhỏ khác lấy ra máu tươi, hòa trộn ở chung một chỗ.

Dì Linh thấy ông ta không trả lời, suy đoán nói, “Là trái tim?”

Đại sư Cố đang bận bịu rất cuộc ngẩng đầu lên, liếc bà ta một cái, coi như là cam chịu.

“Xoa!” Đại sư Cố rút cây dao từ trong đĩa trái cây trên bàn trà hòa máu tươi cùng bột vào nhau, gọi dì Linh xoa thứ này cho Sở Du, dì Linh gật đầu, ngay sau đó hành động. Đại sư Cố quay đầu, nhìn chằm chằm Lương Ý, lạnh lùng nói: “Lại đây.”

Lương Ý bước tới nhanh, muốn giúp một tay, cô mới vừa đi tới trước mặt Đại sư Cố thì Đại sư Cố không biết nâng dao lên khi nào, hướng cô đâm tới...

Nhà họ Lương,

Tiểu Phương bưng chén nước ngồi ở trên ghế sa lon, đầu ngón tay còn thỉnh thoảng lay động, cô hoảng sợ không thôi trừng chén nước, hình như đang nhìn thứ gì làm cho người kinh hãi không thôi.

“Bác gái, bác không sao chứ?” Lương Tư bưng trái cây ra ngoài, bị bộ dáng của bà dọa sợ hết hồn.

Tiểu Phương ngẩng đầu một cái, cau mày suy đoán: “Không có, bên chị cháu đã xảy ra chuyện gì sao?” Nếu không, bác ấy sẽ không kinh hoảng chạy đến tìm bọn họ như thấy.

“Bác bị phát hiện rồi. Hai ngày nay, giống như vẫn có người đi theo bác.” Bà ấy để chén nước xuống, thấp thỏm lo âu nắm móng tay của mình.

Lương Tư kinh hãi, “Vậy bác tời đây có thể... gặp nguy hiểm hay không?” vạn nhất nếu khiến người nhà họ Sở thấy bà tới nhà chúng tôi, chẳng phải là trực tiếp thừa nhận bà ấy có quan hệ với nhà chúng tôi sao? Vậy nhà họ Sở nhất định sẽ không bỏ qua cho bà ấy.

Bà ấy nhắm mắt lại, cố gắng bình tĩnh, “Bác đi rất nhiều vòng xung quanh, bỏ rơi người kia.”

“Người? Bác xác định đi theo bà là một người?” trái tim Lương Tư nhảy bùm bùm, bây giờ trong nhà cũng chỉ còn lại cô ta và Đa Đa, ba mẹ đã đi đồn cảnh sát hỗ trợ điều tra rồi, ngộ nhỡ thuật sỹ kia sử dụng tà thuật gì vào lúc này, các cô phải thế nào đây?

Lời nói của Lương Tư làm Tiểu Phương nghi hoặc không thôi, “Không phải là người, chẳng lẽ còn có quỷ theo dõi bác sao?” Bà ấy cười cười, tựa như đang ám chỉ Lương Tư suy nghĩ lung tung.

Lương Tư im lặng, hồi lâu sau, cô vội vã ẩn mã số.

55. Chương 55: Đại Chiến Mở Màn

Mắt Lương Ý nhìn dao nhọn muốn đâm vào lồng ngực của mình, dì Linh thấy thế bỗng nhiên ngẩng đầu, lớn tiếng quát: “Ông muốn làm gì?” Bà trợn to hai mắt, vẻ mặt đông lạnh phần nộ nhìn Đại sư Cố.

Chiếc dao dừng lại, Đại sư Cố liếc dì Linh một cái, lạnh giọng giải thích: “Yên tâm, tôi chỉ cần một chút máu của thiếu phu nhân mà thôi.”

Lương Ý chưa hoàn hồn mà nhìn dao ghim vào ngực, hơi thở có chút rối loạn.

Dì Linh cau mày, đứng lên, rút dao trong tay ông ta: “Tự tôi làm.”

Đại sư Cố từ chối cho ý kiến, tay tiếp tục xử lý đốm đen chột tăng thêm của Sở Du. Dì Linh thấy ông ta đã không để ý tới hai người nữa, một mình bận rộn, lúc này mới yên lòng ngồi xuống, “Thiếu phu nhân.”

“Ừ.” Lương Ý hiểu rõ ý của bà ta, gật đầu một cái, vươn tay.

Dì Linh cầm dao nhẹ nhàng cứa một nhát ở trên cổ tay cô, máu tươi nhất thời trào ra như dòng suối nhỏ, bà ta nhanh chóng cầm một dụng cụ hình tròn lên, hứng lấy máu chảy ra từ cổ tay cô vào trong dụng cụ.

Chốc lát sau, trong dụng cụ đã gần nửa bát máu tươi. Bởi vì trời mưa mà trong không khí hơi ẩm ướt, giờ phút này tản mát ra mùi ngồn ngọt mê người, như thủy triều vây quanh mọi người tùy ý xua đuổi. Lương Ý và dì Linh đều cảm thấy không hiểu đối với mùi thành linh xảy ra lần này.

Đại sư Cố vẫn bận bịu quay đầu lại, đưa một tờ giấy ra, giọng nói nhạt: “Có thể, cầm máu.” Nói xong, ông ta còn ý vị sâu xa nhìn sang bụng của Lương Ý.

Lương Ý theo ánh mắt của ông ta, ngấm nhìn bụng của mình. Trong lòng có chút không thích, cô nhíu nhíu lông mày, đột nhiên, “A.....”

Cô kêu khê một tiếng, thân thể vốn là ngồi xổm đột nhiên ngã ngồi trên thảm trải sàn.

Dì Linh kinh hãi, cuống quýt vứt bỏ dao trong tay, cầm lá bùa che ở chỗ miệng vết thương của cô, cầm máu cho cô, vội vàng đỡ Lương Ý ngã ngồi trên thảm trải sàn dậy, lo lắng hỏi: “Thiếu phu nhân, thế nào?”

“Bụng. Bụng của tôi giống như mới vừa rồi bị người ta nện một quyền!” Cô vuốt bụng của mình, hoảng sợ nhìn dì Linh, nói bất khả tư nghị.

Tay Đại sư Cố đang điều chế thuốc men hơi dừng lại, nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Lương Ý, “Hiện tại thế nào?”

Lương Ý kinh ngạc vuốt bụng của mình, hồi lâu, mới thẫn thờ nói: “Hình như không còn.” Môi của cô trắng bệch, không biết là do bụng mới vừa xảy ra điều kỳ lạ dọa sợ, hay bởi vì mất máu quá nhiều.

Dì Linh lo lắng trùng trùng mà nhìn bụng của cô, đầu óc hỗn loạn từng từng.

“Xem ra là tức giận.” Đại sư Cố nhỏ giọng tự mình lẩm bẩm, không ngừng gảy lon trên mặt đất, sau đó từ trong đồng lộn xộn lung tung lấy ra một lon đưa cho cô.

“Hai viên.”

Lương Ý không có nhận lấy thuốc ông ta đưa tới, nghiêm nghị nói: “Ông mới vừa nói tức giận, là có ý gì?”

Đại sư Cố liếc cô một cái, mặc dù cô không có nhận lấy thuốc ông ta cho cô, nhưng động tác đưa thuốc cho cô vẫn duy trì, mà một cái tay khác của ông ta vẫn bận rộn như cũ.

Lương Ý giận, cô muốn biết đáp án, bụng lại truyền đến cảm giác như bị nện quyền, thân thể vừa mới ổn thỏa lại bởi vì đau đớn mà ngã ngồi trên thảm trải sàn, lúc này đầu cô đã đầy mồ hôi, ngũ quan bởi vì đau đớn mà vụn vụn, xem ra hơi dọa người.

“Nếu như cô cố tình không ăn, vậy cô cứ chịu đựng.” Đại sư Cố ném thuốc xuống đất, lại cầm lấy dao, cắt một vết thương ở lòng bàn tay, lấy máu làm mực, bao quanh Sở Du, lấy Sở Du làm trung tâm vẽ lên pháp trận.

“Thiếu phu nhân, ăn đi.” Di Linh cầm bình thuốc lên, vứt bỏ nắp bình, đổ ra hai viên tròn vo giống như chocolate, đưa tới bên miệng cô.

Bụng Lương Ý đau nhức từng trận ăn mòn thần kinh của cô lần nữa, bất đắc dĩ, cô chỉ đành thỏa hiệp, uống thuốc xuống.

“Hai người có thể đi ra ngoài.” Đại sư Cố sắp hoàn thành trận pháp, ông ta bưng dụng cụ đựng máu của Lương Ý lên, cạy miệng Sở Du ra, cứng rắn buộc anh uống cạn chén máu tươi.

“Ông muốn làm gì?” Di Linh đỡ Lương Ý, cảnh giác hỏi.

Đại sư Cố nhìn di Linh, “Nếu như bà muốn thiếu gia của mình hiện tại bởi vì thân thể tan tác mà chết, vậy bà cứ ở lại giám thị tôi.” Ánh mắt của ông ta lạnh lùng, tựa như châm chọc di Linh quá cẩn thận.

Di Linh cắn răng, lúc này mới đỡ Lương Ý đi ra cửa, trước khi đi, Lương ý ngấm kỹ Sở Du nằm ở trong trận pháp, trong mắt thoáng qua một tia đau đớn, sau đó mới chậm rãi đi theo di Linh rời đi.

Đợi sau khi hai người rời đi, Đại sư Cố ngồi chồm hổm, một tay nhấn dọc theo pháp trận, đôi môi hơi tái nhợt không ngừng mấp máy, thời gian niệm chú càng dài, sắc mặt của ông ta càng tái nhợt, cái trán thỉnh thoảng còn toát ra mấy giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu, thoáng qua gương mặt ông ta, nhỏ xuống chiếc áo Tôn Trung Sơn cũ kỹ của ông ta, sau đó nhanh chóng biến mất.

“Khải....”

Một con đường máu tựa như bức thành che chở bỗng nhiên dọc theo pháp trận dâng lên, tạo thành một hình cung khổng lồ, bao phủ Sở Du đang hôn mê ở bên trong.

Hoàn thành tất cả, cả người ông ta xụi lơ vô lực ngã ngồi trên thảm trải sàn. Năm ngón tay chống đỡ sức nặng cả người ông ta từ từ tụ lại, tạo thành quả đấm, nặng nề nện vào trên đất.

Ông ta nhắm mắt lại, gương mặt tái nhợt, nhứ chặt chân mày mang theo đầy không cam lòng.

Rõ ràng cũng sắp thành công rồi, nhưng bởi vì yêu cầu nhầm chán của cô gái kia, thế nhưng lặp đi lặp lại nhiều lần làm hao tổn cơ thể hoàn mỹ mà ông ta tìm hơn 70 năm, tuyệt đối không thể tha thứ! Nếu việc đã đến nước này, ông ta cũng không cần nữa cố niệm giao tình thường ngày với nhà họ Sở nữa!

Đại sư Cố chậm rãi mở mắt, đáy mắt đã từng sóng nước chẳng sao giờ phút này đã nhắc lên mù mịt giống như mưa to gió lớn

Quản gia mới vừa nhận điện thoại của di Linh xong, buông điện thoại di động trong tay xuống, xoay người lại ngấm xe hơi đi tới dừng ở chỗ cách đó không xa. Khi ông ta mới vừa đóng cửa xe thì màn ảnh điện thoại di động lại sáng.

Ông ta nhặt điện thoại di động lên nhìn, là một tin nhắn, chỉ thấy trong tin nhắn ngắn viết: ba ngày này tại sao tiền còn không có chuyển đến thẻ ngân hàng của tôi?

Quản gia nhướng mày, ấn mã số, điện thoại rất nhanh được người nọ nhận.

“Quản tiên sinh, tiền đâu rồi, ông đưa tiền mặt hay trực tiếp gửi vào thẻ ngân hàng của tôi?”

“Ba ngày nay tôi cũng không có truyền mệnh lệnh bảo cậu chuẩn bị vật tế.” Ông ta lạnh lùng nhắc nhở đối phương.

Người bên kia điện thoại cười lạnh một tiếng, “Làm ơn, ông không có truyền đạt mệnh lệnh như vậy. Nhưng thuật kia sẽ có, hơn nữa nhu cầu của ông ta còn nhiều hơn thường ngày rất nhiều, gần như gấp đôi. Cho nên, ông cho là tôi không nên đòi tiền ông sao?”

Giọng hằn du côn thái độ vô lại làm tay quản gia cầm điện thoại di động vừa khấn trương vừa chặt, hồi lâu, ông ta mới lạnh lùng nói: “Ngày mai, chỗ cũ.”

“Được!” Đối phương sáng khoái cúp điện thoại.

Quản gia ngồi ở chỗ tài xế nhìn màn ảnh trong tay vẫn sáng, lọt vào trong trầm tư.

Mưa to vừa mới dừng lại không bao lâu lại điên cuồng trút xuống, nước mưa nhỏ xuống mui xe, phát ra tiếng vang chói tai “cộp cộp”, làm lòng người sinh cảm giác phiền muộn.

Nhà họ Lương

“Ha ha ha ha ha ha. . . .” Cô Cô vẩy cánh cửa mình, lấy tư thái tựa như khoe khoang nện bước chân ngẩn không ngừng đi tới đi lui ở trên ghế sofa của phòng khách, tròn mắt như hạt đậu của nó còn bất chợt liếc trộm Đa Đa nằm ngẩn người ở bên bàn trà.

“Khánh khách.” Nó thấy Đa Đa không để ý tới mình, vì vậy nhảy xuống ghế sa lon, tựa như khiêu khích hôn lên đỉnh đầu Đa Đa.

Đa Đa tức giận ngẩng đầu lên, nhe răng trợn mắt nhìn chằm chằm nó. Cô Cô lại hoàn toàn không sợ, rất có tư thế tiểu lưu manh, nó cúi đầu, hung hăng hôn đầu Đa Đa lần nữa, bởi vì sức lực quá lớn, nó không cẩn thận hôn rụng một nhúm lông trên đầu Đa Đa, đầu Đa Đa lập tức trụ một lỗ nhỏ, nhìn bộ dáng, nếu đụng mạnh hơn nữa cũng không khác gì sông.

Có lẽ là cảm thấy đầu mình hơi đau, còn có thấy những sợi lông vàng tung bay, Đa Đa rút cuộc bộc phát, nó nhanh chóng đứng lên, miệng cắn về phía Cô Cô, một chó một gà mở ra chiến tranh thế kỷ ở trong phòng khách.

Lúc sư phụ dẫn mọi người xông vội xuống lầu, một chó một gà đã sớm lật phòng khách cả đáy lên trời, giữa không trung còn bay lơ lửng lông gà cùng lông chó, vô cùng hỗn loạn.

“Đa Đa!” Lương Tư hô to một tiếng, Đa Đa vẫn còn đang chiến đấu với Cô Cô lập tức ném Cô Cô, đi tới trước mặt cô, chột dạ cúi đầu, không dám nhìn vào ánh mắt của cô.

Lương Tư thở dài một tiếng, bắt đắc dĩ sờ đầu nó, lúc này mới phát hiện đỉnh đầu của nó trụ một mảng. Cô kinh ngạc đến không biết nên làm ra biểu tình gì, muốn cười, nhưng lại sợ thương tổn đến lòng tự ái cực mạnh của Đa Đa, cuối cùng chỉ có thể quay đầu, che miệng cười trộm.

“Hai người này kiếp trước là kẻ thù à!” Sư phụ lẩm bẩm thở dài nói, sau đó đi tới trước mặt Cô Cô, ôm Cô Cô lên, một ra một nụ cười lấy lòng, nói với Cô Cô: “Cô Cô, giúp một tay được không?”

“Cục Cục” Kiêu ngạo nghiêng đầu, bày tỏ ông đây không muốn.

“Cô Cô! Muốn thành gà chiến không?” Sư phụ nghiêm giọng cảnh cáo nó.

Cả người Cô Cô run run, cuối cùng vô lực kêu lên hai tiếng, coi như đáp ứng. Lúc này sư phụ mới gạt đầu hài lòng, “Đứa bé ngoan, ngày mai mời người ăn gà chiến”

Cả nhà họ Lương và Đa Đa bày tỏ im lặng đối với phần thưởng của nó.

“Tốt lắm! Đi thôi”

Mọi người lên lầu.

Mới vừa trở về phòng, sư phụ không kịp chờ đợi ôm Đa Đa di chuyển tới trung tâm trận pháp càng ngày càng sáng ngấm nhìn sợi tơ hồng quấn chặt hình người ở trung tâm trận pháp, “Cô Cô, thay tao xem một chút, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Cô Cô nhìn đoàn sợi lúc sáng lúc tối, nheo cặp mắt đậu lại, đưa cánh của nó ra, khê đặt ở đoàn sợi trên tượng người. Hồi lâu, nó “cục cục cục cục” điên cuồng, cánh hốt hoảng đập mạnh.

Bộ dáng Cô Cô giống như gặp quỷ hù dọa đám người nhà họ Lương tim gan run sợ, đều cho là Lương Ý gặp phải bất trắc.

Sư phụ vì có thể xác nhận rõ ràng hơn ý tứ của Cô Cô, ông lập tức đặt Cô Cô xuống, “Cô Cô, tỉnh táo một chút. Mang chuyện này biết nói cho chúng tao biết”

Lời nói trấn an của sư phụ làm Cô Cô vừa xuống mặt đất không ngừng đảo quanh, cuối cùng nó kết thúc hành động hốt hoảng, nó đứng im một lát, hình như đang suy tư xem nói chuyện nó biết cho bọn họ như thế nào, dường như nó rút cuộc nghĩ ra cách biểu đạt những gì mình biết như thế nào, đột nhiên đẩy bụng gà của nó lên phía trước, tư thế dùng vai trái đặt ở phía sau mình đỡ người, lại duỗi thân ra cánh bên phải nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình mấy cái, sau đó “bịch” ngã xuống, mắt trợn trắng, lấy tư thế cái chết té xuống đất.

“chuyện này...là ý gì?”

Mọi người cảm thấy không cách nào hiểu rõ hành động nhân cách hóa của Cô Cô, chỉ có sư phụ hình như đã hiểu ý nó muốn biểu đạt.

“Sư phụ!” Lương Bàn gọi sư phụ một tiếng, muốn ông giải thích rõ, lại phát hiện mặt sư phụ trầm đến đáng sợ, anh ta chưa bao giờ từng thấy sư phụ mình có biểu lộ nặng nề như vậy, giống như thời kỳ suy tàn của một xã hội.

“Hiện tại con bé tạm thời không có việc gì” Sư phụ bỗng nhiên mở miệng.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, duy chỉ có Lương Bàn mặt thủy chung mặt ủ mảy chau, biết được chị mình không có chuyện gì, Lương Tư lại lo lắng tiểu Phương vẫn mạo hiểm giúp bọn họ một tay.

“Su phụ, di Phương sẽ không có chuyện gì chứ?” Cô lo âu hỏi.

Sư phụ quay đầu, cười cười, “Yên tâm, ta sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt. Người tốt sẽ có đền đáp tốt, không phải sao?”

“Ừ” Lương Tư cười ngọt ngào, gật đầu một cái, vợ chồng Lương thị bên cạnh lấy tâm tình tốt của Lương tư, cũng nở nụ cười theo.

Nụ cười bên mép của sư phụ im lặng phai đi, “Hiện tại, đêm đã khuya, các người cũng trở về nghỉ ngơi thật tốt đi!”

“Vậy chúng tôi đi ngủ trước”

Ba Lương dẫn vợ mình và con gái ra khỏi phòng, tới cửa, lại nghiêng đầu hỏi: “Đúng rồi, còn Na Na?”

Hai người còn lại hình như ý thức được mình quên lãng Lưu Na, lập tức quay đầu.

“Cũng không có việc gì” Sư phụ cười cười.

“Hô. Thật tốt quá, hai người bọn họ đều không có việc gì. Chúng ta đi thôi” Ba Lương dẫn vợ mình và con gái rời khỏi.

Mất thấy sư phụ còn đứng nghiêm tại nguyên chỗ, Lương Bàn hỏi: “Thầy còn không đi sao?”

“Tiểu Ý, em ấy đã xảy ra chuyện đúng không?” Lương Bàn rũ mắt đau thương hỏi.

Sư phụ hất mặt, cùng Lương Bàn nhìn thẳng vào mắt nhau, trông mắt lạnh lẽo dời đi, im lặng không trả lời câu hỏi của anh ta.

56. Chương 56: Đại Chiến Mở Màn (2)

“Thiếu phu nhân, cô nên ăn cơm.” Quần gia bùng thức ăn đi vào gian phòng, nói với Lương Ý đang ngồi ở trước bàn trang điểm.

Lương Ý không quay đầu lại, chỉ lạnh nhạt hỏi câu: “Di Linh đâu?” ”

Gần đây thân thể di Linh không thoải mái, cho nên chuyện ăn ở ngủ nghỉ của thiếu phu nhân tạm thời do tôi phụ trách.” Quần gia đặt thức ăn xuống, xoay người chuẩn bị rời phòng.

“Đợi chút.” Lương Ý gọi ông ta dừng lại.

Quần gia chậm rãi quay đầu lại, “Còn có việc gì sao? Thiếu phu nhân.”

Lương Ý khó chịu trừng mắt nhìn, quay đầu, nói cứng ngắc: “Sở Du anh. . . . hiện tại anh ấy như thế nào?”

Trông mặt quần gia thoáng qua vẻ kinh ngạc, sau đó mới nói: “Tôi còn tưởng rằng thiếu phu nhân không thêm quan tâm đến thương thế của thiếu gia.”

Lương Ý cắn răng, cứng rắn nói: “Tôi không có quan tâm anh ấy.”

Quần gia cười nhạt một tiếng, vặn mở cửa, “Thiếu phu nhân biết trước kia thiếu gia bị bệnh tim chứ?”

Lời của ông ta làm Lương Ý bỗng nhiên kinh ngạc, lúc cô đang muốn hỏi ông ta tường tận, quần gia đã đóng cửa lại, rời khỏi phòng, cô bước nhanh tới trước cửa, dùng lực vỗ mạnh nhiều lần lên cửa phòng, nhưng từ đầu đến cuối quần gia vẫn không có quay đầu lại, theo tiếng bước chân xa dần, Lương Ý cuối cùng cũng buông cánh tay vỗ vào cánh cửa xuống.

Cảm giác đối lập tới, một tay cô vuốt bụng xẹp lép của mình, chấp nhận đi đến trước xô pha, ăn thức ăn trên khay trà.

Cô còn không muốn chết, cho nên không cần thiết phải làm khó dạ dày mình. Cô nghĩ, chỉ cần mình còn sống, nhất định sẽ có hi vọng.

Quần gia nện bước chân thật dài đi tới trước thư phòng, gõ cửa, lấy được sự đồng ý của người bên trong cửa mới bước vào gian phòng.

“Phu nhân!” Ông ta gật đầu hành lễ với mẹ Sở.

Mẹ Sở liếc ông ta một cái, nhấp một ngụm trà, “Chuyện kia xử lý tốt chưa?” “Tạm thời còn chưa có bất cứ tin tức gì.” Quần gia áy náy hồi đáp.

Mẹ Sở dừng lại động tác bưng ly trà đến bên môi, nheo mắt, “Gần nửa tháng rồi đó.”

Quần gia không nói, chấp nhận xét hỏi của mẹ Sở. Giờ phút này nhìn mặt mũi mẹ Sở như bình tĩnh, kì thực ông ta đã sớm nhận ra tâm tình tức giận của bà. Ông ta không chế chuyện này không tốt, cách chuyện đã qua một đoạn thời gian dài như vậy, mình thế nhưng còn chưa có tìm được tung tích người kia, thật là khiến người ta không cách nào an tâm

. “Chuyện này không thể kéo dài nữa. Phía trên đã phái người xuống điều tra chuyện này. Nếu người của cảnh sát tìm được cô ta trước một bước, như vậy chỉ sợ đến lúc đó chúng ta. . . . Sẽ rất phiền toái.” Mặt mũi mẹ Sở lạnh lùng, chậm rãi đặt ly trà xuống, mặc dù nhà họ Sở đều có giao thiệp ở hai giới chính thương, nhưng hiện tại chuyện này liên quan rất rộng, đến lúc đó vừa phải xử lý vừa khó giải quyết, không cần thiết vì một cô gái như vậy mà phá vỡ kế hoạch của mình.

“Tôi sẽ tăng thêm người đi tìm cô ta.” Căn cứ theo tin tức đám người dưới trướng ông ta hồi báo, cô ta không có biện pháp rời khỏi thành phố này, chỉ là tạm thời còn không biết cô ta trốn đi đâu thôi.

“Ừ.” Mẹ Sở trầm ngâm khép lại bộ sách trước bàn, phát phát tay, “Ông đi ra ngoài đi.”

“Vâng”, quần gia gật đầu xoay người rời đi.

Cô gái mặc toàn thân xiêm áo cũ rách, vẻ mặt hốt hoảng đi ở trên đường nhỏ, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn chung quanh, trên đỉnh đầu của cô còn đội nón cổ cũ kỹ, màu da đen thui, thoát nhìn giống như con gái nhà nông. Nhưng mà ống tay áo không vừa người đã lộ ra ngón tay mảnh khảnh trắng nõn và biểu hiện bề ngoài của cô rất là không hợp.

Bây giờ đã là 12 giờ đêm, chớ nói đường nhỏ, ngay cả đại lộ cũng vô cùng yên tĩnh. Cô một thân một mình bước nhanh từ hướng khác tới, vẻ mặt sợ hãi, đợi cô xuyên qua một hẻm nhỏ thì cô dừng bước lại, nhìn tòa nhà mới tinh nơi khúc quanh góc đường, khóe miệng cô nâng lên nụ cười, sau đó bước nhanh tới.

“Tiểu thư, xin hỏi cần trợ giúp gì sao?” Lão Trần đang trực đêm ở đồn cảnh sát khá kinh ngạc đối với cô gái chợt xông vào đồn cảnh sát, vì vậy đi lên trước ân cần hỏi thăm.

Cô gái ngẩng đầu, nhìn lão Trần, trong con người thật to tràn đầy sợ hãi, cô vội vàng nói với lão Trần: “Tôi tự thú, tôi tên là Hạ Hình, tôi hợp mưu với người khác bắt cóc một cô gái. Bọn họ muốn giết tôi, các anh mau giam tôi lại.”

“Tự thú? Bắt cóc?” Lão Trần hết sức kinh ngạc, ông ta còn tưởng rằng cô gái này gặp phải chuyện gì đáng sợ, mới đêm khuya tới đồn cảnh sát báo án, nhưng không có ngờ tới cô lại đến tự thú.

“Đúng, mau, mau giam tôi lại, bọn họ muốn giết người diệt khẩu.” Cô kêu to, đi đến trước mặt lão Trần, kéo tay lão Trần có vẻ vô cùng hốt hoảng.

Lúc này, cảnh quan Vương vừa lúc đi mua đồ ăn khuya về giờ đồ ăn khuya lên đi vào đồn cảnh sát, thấy cô gái kêu to đang lôi kéo lão Trần thì nhú mày, lão Trần nhìn thấy cảnh quan Vương thì hô to một tiếng, “Tiểu Vương, mau tới đây. Giúp tôi kéo cô ta ra!” Sức lực của cô gái lớn muốn chết, sắp kéo rách đồng phục của ông ta rồi.

Cảnh quan Vương thấy lão Trần chật vật, không thể làm gì khác hơn là đi lên kéo cô gái hơi sức lớn đến đáng sợ ra, cũng lớn tiếng trấn an tâm tình của cô, “Tiểu thư, cô tỉnh táo một chút. Bây giờ cô đang ở đồn cảnh sát, cô rất an toàn, sẽ không có chuyện gì.”

Hình như lời an ủi của cảnh quan Vương có tác dụng với cô gái đang ra sức giãy dụa, vì cô dần dần bình tĩnh lại.

Cảnh quan Vương thấy cô thật vất vả mới tỉnh táo lại, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, dịu dàng nói: “Tiểu thư, chúng ta vào bên trong lấy khẩu cung”

Cô gái run rẩy, đi vào cùng cảnh quan Vương.

Bên trong đen như mực, cảnh quan Vương mở đèn, lúc này mới chiếu sáng tức cả mọi thứ bên trong. Cô gái quét mắt bốn phía, nơi này trống rỗng chỉ có một cái ghế và một cái bàn dài.

Cảnh quan Vương cười hòa nhã một tiếng, “vào đi thôi!”

Cô gái hèn nhát gật đầu, đi vào, ngồi ở trên ghế, mà cảnh quan Vương ngồi ở đối diện cô, anh ta lấy một quyển vở và một cây bút bi ra, chuẩn bị lấy khẩu cung.

“Tên”

“Hạ Hình”. Cô cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Cảnh quan Vương ngồi ở đối diện đang nắm bút thì hơi dừng một chút, lại hỏi: “Phạm chuyện gì?”

“Bắt cóc”

“Bắt cóc ai?”

“Một người bạn của tôi.”

“Cô ấy tên gọi là gì?”

“Lương Ý”

Cảnh quan Vương đang viết chữ trên cuốn vở bỗng nhiên ngẩng đầu lên, “Có đồng bọn không? Hay một mình cô.”

Cô gái lắc đầu một cái, không, hẳn là Hình Hình, Hình Hình cô bắt cóc Lương Ý bị Lưu Na phát hiện, Hình Hình lắc đầu một cái, “Có đồng bọn, nhưng tôi không biết hẳn là ai, tên gọi là gì, tôi chỉ biết hẳn là một tài xế taxi.”

“Vậy về ngoài của hẳn thế nào.”

Hình Hình nhớ lại một hồi, mới chậm rãi nói: “Mày rậm, đôi mắt ti hí, chiều cao đại khái chừng 1m7, tướng mạo bình thường, nhưng phía dưới con mắt trái của hẳn có một nốt ruồi rất lớn.”

“Tốt. Rất cảm ơn cô đã cung cấp tin tức.”

“Vậy tôi có thể ở lại chỗ này hay không? Bọn họ muốn giết tôi, tôi không thể rời khỏi đồn cảnh sát.” Hình Hình kinh hoàng nói với cảnh quan Vương.

Cảnh quan Vương nhướng lông mày lên, “Bọn họ? Không phải chỉ có tài xế xe taxi thôi à?”

Hình Hình cứng họng, cảnh quan Vương tiếp tục nói, “Còn có người nhà họ Sở, đúng không?”

Hình Hình kinh hãi, vội vàng đứng lên, tròn to hai mắt chất vấn: “Anh là người nhà họ Sở?!” Tuy nói là chất vấn, nhưng giọng của cô đã chắc chắn suy đoán của mình.

Cảnh quan Vương cười hòa nhã, hồi đáp: “Không sai”

Hình Hình hoảng sợ lão đảo lui về phía sau hai bước, sau đó nhanh chóng xoay người, muốn rời khỏi gian phòng nhưng chẳng biết trong tay cảnh quan Vương lấy ra một sợi dây lớn từ lúc nào, đưa về trên cổ cô, vũng vàng buộc trên cổ cô.

Hình hình bị siết đến cực kì khó chịu, cô đưa tay muốn kéo sợi dây trên cổ mình ra, nhưng sức lực của cô thật sự quá nhỏ, hoàn toàn không có cách nào chống lại anh ta, cuối cùng, thật sự không thể phản kích cô bị ghim đến mất đi ý thức.

Thấy mục tiêu không phản kháng nữa, cảnh quan Vương buông lỏng sợi dây ra, đưa tay thăm dò hơi thở của cô, phát hiện cô đã mất đi hô hấp. Vì vậy lấy điện thoại đi động ra, gọi điện thoại, dặn dò người trong điện thoại mấy tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Anh ta ngồi xổm, kéo cổ áo cô lên, che kín vết dây trên cần cổ cô. Giải quyết tất cả sau anh ta lại đi tới phòng quan sát, thủ tiêu toàn bộ camera ghi hình.

Hiện tại chỉ cần chờ những người đó tới xử lý chuyện này là được.

Anh ta ngồi thoải mái ở trên ghế, nhàm chán lấy điện thoại di động ra, ngón tay lơ đãng đụng vào, vừa lúc vào chỗ album ảnh, anh ta nhìn từng tấm, từng tấm thoáng qua trước mắt anh ta, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh một cô gái xinh đẹp, anh ta cuối đầu, liếc nhìn thi thể đen gầy nằm ở dưới chân mình, cười châm chọc, “Khó trách tìm không ra. Hóa ra hóa trang mình thành bộ dáng này.”

Vừa mới nói xong không bao lâu, bên ngoài đồn cảnh sát vang lên âm thanh “hự hự. . .”, anh ta gương miệng cười một tiếng, ra khỏi phòng.

Lão Trần bị âm thanh dọa giật mình, ông ta thấy cảnh quan Vương đi ra, lập tức hỏi: “Xe này ở đâu ra vậy? Giống như vang ở đồn cảnh sát của chúng ta? Đúng rồi, cậu lấy khẩu cung xong chưa?”

“Viết xong, xe này là tôi gọi tới, cô gái bên trong là một kẻ điên, cô ta đột nhiên tập kích tôi. . . tôi không cẩn thận đánh cô ta ngất xỉu, cho nên liền kêu xe cứu thương tới đây.” Cảnh quan Vương thở dài một tiếng, giải thích không nhanh không chậm cho ông ta.

Lão Trần kinh ngạc nhìn ngẩn nhìn bên trong nhà, tuy nói cảm xúc cô gái kia quả thật khấn trương quá mức nhưng ánh mắt cô trong trẻo, không thể nào giống như bệnh thần kinh! Chỉ là tiểu Vương không có lý do gì lừa gạt mình, có lẽ là tự mình nghĩ quá nhiều thôi.

“Cộc cộc lộc cộc” tiếng bước chân vội vàng dồn dập truyền đến, chỉ thấy mấy người đàn ông mặc áo blouse trắng nâng băng ca đi vào đồn cảnh sát, cảnh quan Vương lập tức nghênh đón, dẫn đường cho bọn họ, mà lão Trần ở lại chỗ tiếp tục trông coi.

Hồi lâu, lão Trần thấy nhân viên cứu hộ mang cô gái điên đi ra đồn cảnh sát, khi bọn họ vừa lúc ngang qua trước mặt ông thì bởi vì lắc lư, tay của cô gái rũ xuống từ trên băng ca, cổ áo lỏng ra, ông ta liếc cô gái, trong giây lát thấy trên cổ cô gái hằn vết dây màu xanh tím. Vết dây đó, lúc cô vào đồn cảnh sát thì vẫn không có, hơn nữa nghiêng đến độ này là vì sao. Như vậy, cách duy nhất có thể tạo thành vết dây cũng chỉ có. . . .

Lão Trần kinh ngạc nhìn cảnh quan Vương.

Cảnh quan Vương thấy lão Trần dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn mình, gương miệng cười một tiếng “Thế nào? Lão Trần.”

“Không có. Chỉ cảm thấy mạng cô ta lớn.” Lão Trần cười khô khốc, quay đầu nói: “Nếu cô gái kia điên lên, cậu không dùng đồ đập ngất cô ta, người trên băng ca có khả năng là cậu.”

“Đúng đây. Ha ha.”

57. Chương 57: Đại Chiến Mở Màn 3

Lương Ý tâm phiền ý loạn cầm hộp điều khiển ti vi không ngừng đổi kênh đi đổi kênh lại, lúc cô tựa như phát tiết ném hộp điều khiển ti vi ở trên khay trà thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ. Cô quay đầu lại liếc nhìn cửa phòng, cửa phòng nhẹ nhàng bị mở ra, quần gia bưng một ly thức uống xanh mơn mơn đi vào.

“Thiếu phu nhân, mời.” Quần gia đi tới trước mặt cô, đưa cái ly không rõ nguyên liệu chế làm thức uống cho Lương Ý khước mắt đang mơ hồ co giật.

Lương Ý chậm chạp không có nhận lấy thức uống ông ta đưa tới, mắt cô tựa như cá chết nhìn chăm chú cái ly xanh biếc biến thành màu đen trước mắt, thật lâu không nói gì.

“Thiếu phu nhân!” Quần gia thúc giục. Lương Ý ngẩng đầu, “Tôi xin cô uống đi.”

Dứt lời, cô vội vã xoay người lại, cầm hộp điều khiển ti vi lên, tiếp tục chuyển kênh, giả bộ như mình không nhìn thấy cái ly làm cô cảm thấy ghê tởm.

Quần gia không có trả lời, ông ta đi thẳng tới trước mặt cô, đặt thức uống ở trên khay trà ngay phía trước mặt cô.

Lương Ý thầm cắn răng ngà, ý ông ta chính là muốn cô không thể không uống? !

“Xin mời!”

Lương Ý hung hăng trừng mắt liếc ông ta một cái, tựa như giận dữ vươn tay, bưng ly lên, muốn cố gắng uống một hơi cạn sạch cái ly ghê tởm này, nhưng chớp mũi quanh quần mùi tanh lại làm dạ dày của cô đột nhiên chua chua, cô vội vã để ly xuống, lấy tốc độ chạy nước rút trăm mét lao vào phòng vệ sinh, hướng về phía bồn cầu nôn không ngừng.

Mà quần gia đứng nghiêm tại nguyên chỗ không có nói gì đối với phản ứng sinh lý thành linh xảy ra của Lương Ý, nhưng cũng không có tránh ra, ông ta cau mày, nhìn thức uống trên khay trà rồi rơi vào trầm tư.

Thật vất vả lắm cảm giác dạ dày cuộn cuộn dâng lên nôn mửa mới rốt cuộc có dấu hiệu biến mất, Lương Ý khom người, chậm rãi trở lại trước sofa, vô lực ngã ngồi trên ghế sofa.

“Thiếu phu nhân, bây giờ cô cảm thấy như thế nào?” Câu hỏi của quần gia tuy có ân cần, nhưng giọng nói lạnh nhạt tựa như thẩm vấn phạm nhân.

Sắc mặt Lương Ý trắng bệch, lắc lắc đầu, “Ném thứ này đi cho tôi.” Cô nhắm mắt lại, vô lực ra lệnh. Quần gia bưng ly lên, thả lại khay, không hề miễn cưỡng cô uống.

“Thiếu phu nhân, cô có cảm thấy đói lắm không?” Quần gia đột nhiên hỏi.

Lương Ý nghi ngờ nhìn ông ta, có chút thắc mắc đối với câu hỏi ông ta bật thốt lên, nhưng cô vẫn thành thật trả lời, nói: “Hoàn hảo.”

Quần gia gật đầu, “Như vậy tôi nên rời đi trước.”

“Đợi chút. Tôi có lời muốn hỏi ông.” Lương Ý bỗng nhiên lớn tiếng nói.

Quần gia ngừng bước chân, quay đầu lại, “Xin hỏi thiếu phu nhân muốn biết chuyện gì?”

Lương Ý rũ rèm mắt xuống, vô thức cắn cắn môi dưới, chậm rãi mở miệng nói, “Ngày hôm qua ông nói, Sở Du từng có bệnh tim, là thế nào?”

“Tôi còn tưởng rằng thiếu phu nhân không quan tâm về chuyện của thiếu gia.” Ông ta lạnh lùng nhìn Lương Ý.

Lương Ý cứng ngắc quay đầu, tuy giọng điệu ông ta lạnh nhạt trước sau như một, song cô cứ có cảm giác trong lời nói của ông ta có chút châm chọc.

“Nếu ông không muốn nói thì thôi.” Tuy rằng trong miệng Lương Ý nói như thế, nhưng cô vẫn muốn hiểu thêm về chuyện trước kia của Sở Du, chỉ là mất hết mặt mũi thôi.

Khóe miệng quản gia hiện ra một đường cong, nếu không chú ý nhìn, thật đúng là không thấy được.

“Thiếu gia, vừa sinh ra cậu ấy đã bị bệnh tim.” Vào lúc Lương Ý giận dữ nghiêng đầu, quản gia bỗng nhiên mở miệng.

Lương Ý ngẩn ra, há mồm muốn tiếp tục hỏi nữa, lại bị quản gia cắt đứt ý muốn hỏi rõ ngọn ngành của cô.

“Thân là người thừa kế duy nhất của nhà họ Sở, cho tới nay nhà họ Sở đều tích cực tìm kiếm quả tim thích hợp cho thiếu gia, hơn nữa còn bỏ ra tài chính khổng lồ. Cho đến khi thiếu gia 22 tuổi, cũng chính là năm nay, chúng tôi hao tốn món tiền khổng lồ rồi cuộc tìm được trái tim thích hợp với thiếu gia và làm phẫu thuật thay tim cho thiếu gia,” Quản gia chậm rãi nói.

Đầu óc Lương Ý hỗn loạn từng bừng, đúng rồi, hình như cô vẫn quên hỏi tới nguyên nhân cái chết của anh, bao gồm ngay tham gia tang lễ, bởi vì mình vô cùng khiếp sợ đối với chuyện anh đột nhiên mất, mà khiến cô quên mất điều tra sự việc, sau lại bởi vì chuyện mình hôn, càng ném nó ra sau óc.

“Cái chết của anh ấy bởi vì. . . . giải phẫu thất bại?” Lương Ý dần dộng dưới đất thấp thanh phỏng đoán.

Vậy mà quản gia lại lắc đầu một cái, “Thiếu gia giải phẫu rất thành công.”

“Thành công?! Vậy làm sao anh ấy sẽ. . . .”

“Sau khi giải phẫu thành công trên dưới nhà họ Sở đều rất vui vẻ, bao gồm thiếu gia, hôm sau cậu ấy tỉnh lại liền tự mình gọi điện thoại, đặt áo cưới cho thiếu phu nhân ở nước ngoài, cậu ấy nghĩ, chờ sau khi áo cưới chuyển tới, sẽ đích thân cầu hôn cô. Nhưng. . . .”

“Nhưng mà cái gì. . . .”

“Nhưng áo cưới trở lại không bao lâu sau, thân thể thiếu gia từ từ chuyển biến xấu, vào nửa đêm đột nhiên tắc nghẽn cơ tim, trong phòng cấp cứu không có hiệu quả liền qua đời”

Giọng quản gia vẫn nhàn nhạt, lại có một tia đau lòng không dễ dàng phát giác, đại khái là cảm thấy khổ sở không dứt đối với đứa bé mình vẫn chăm sóc từ nhỏ đến lớn đột ngột qua đời.

Lương Ý biết được câu trả lời thì thật lâu không lên tiếng, cô hoàn toàn không có nghĩ tới, anh lại làm chuyện như vậy sau lưng mình, mặc dù từ trước khi bắt đầu mình hôn biết anh vẫn tìm người chụp ảnh mình thì cô còn cảm thấy ghét cây ghét đáng anh, cảm thấy anh xâm phạm mình. Nhưng hiện tại, cô thật không nói ra cảm giác của mình đối với anh là thế nào.

“Thiếu phu nhân, nếu như không có chuyện gì nữa, tôi rời đi trước.”

Quản gia nhanh chóng chỉnh đốn xong tâm tình của mình, lại quay trở về bản tính lạnh nhạt quen thuộc của ông ta.

Lương Ý gật đầu, quản gia xoay người bước chân, ý muốn rời đi.

Lúc ông ta đi tới trước cửa, vẫn mở cửa ra, Lương Ý do dự lên tiếng, “Hiện tại, anh ấy như thế nào?”

Quản gia không quay đầu lại, “Vẫn còn đang trị liệu.”

“Ầm!” Cửa đã bị đóng, chỉ để lại âm thanh của ti vi, Lương Ý gục trên đầu gối mình, hồi lâu không có ngẩng đầu, giống như một pho tượng đá.

Phòng dưới đất.

Quản gia bưng ly thức uống màu xanh biến thành màu đen đi tới phòng dưới đất, lại khiếp sợ phát hiện bốn góc phòng ngằm dưới đất bốn thi thể bị khô máu thể nhưng đổi chiều. Mà vết lõm trên mặt đất như ngày Sở Du sống lại, dưới vũng đều là máu màu đỏ sẫm chói mắt.

“Rốt cuộc ông muốn làm gì?” Quản gia lạnh lùng nhìn Đại sư Cố đứng ở vùng đất trung tâm, đang điều chế thuốc dưới phiến đá.

Đại sư Cố nghe được giọng nói, giương mắt nhìn, nhìn thấy là quản gia, khẽ cười một tiếng, khí định thần nhàn chào hỏi ông ta, “A Quản, sao ông xuống?”

“Rốt cuộc ông muốn làm gì?” Quản gia không để ý đến ông ta hàn huyên, trực tiếp chất vấn, đi thẳng vào vấn đề.

Nụ cười của Đại sư Cố dần dần biến mất, ông ta vung tay lên, vung vẩy chút bột thuốc ở giữa không trung. “A Quản, chẳng phải tôi đang trị liệu cho thiếu gia nhà ông à? Ông cũng biết thiếu gia nhà ông là loại phi nhân*, phải dùng một số biện pháp trị liệu khác biệt, không phải sao?”

*Phi nhân: nửa là người.

“Tôi cảnh cáo ông. . . ông tốt nhất ngoan ngoãn chữa khỏi cho thiếu gia, nếu để cho tôi phát hiện ông có ý đồ xấu đối với thiếu gia, muốn tổn thương thiếu gia, vậy thì coi như liều cái mạng này, tôi cũng đồng quy vu tận với ông.” Giọng quản gia tràn đầy sát khí, làm người ta nổi da gà.

Vậy mà lời nói của quản gia không chỉ có không dọa Đại sư Cố sợ, ngược lại làm Đại sư Cố nghe như thấy chuyện cười, cười lớn, “A Quản, càng ngày ông càng tự tin rồi.”

Quản gia không nói, lạnh lùng nhìn ông ta.

“A Quản, nếu như mà tôi có ý đồ xấu đối với thiếu gia nhà ông, ông thật sự cho là có thể đối phó được tôi sao? Đừng quên, công phu của ông, là do chính tôi dạy dỗ.” Đại sư Cố châm chọc.

Quản gia oán giận tay rút phi đao ra, bắn nhanh về phía Đại sư Cố, Đại sư Cố lắc mình một cái, phi đao đâm thẳng về phía bức tranh trên tường. Khi mũi đao sắp đâm vào trong bức tranh trên tường, nháy mắt phi đao lập tức bị bắn ra, “Loảng xoảng” một tiếng rơi trên mặt đất.

“A Quản, có vài thứ, không đụng được.” Đại sư Cố cúi đầu nhìn phi đao trên đất nhỏ giọng cảnh cáo.

Quản gia hừ lạnh một tiếng, Đại sư Cố ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua thức uống ông ta bưng bên tay trái, cười ôn hòa, “Thế nào? Thiếu phu nhân kén chọn nhà ông không muốn uống?”

“Ông dùng thứ gì điều chế cái này?”

“Cũng không có gì? Chỉ là một chút cỏ độc thôi.” Đại sư Cố hồi đáp chẳng hề để ý.

“Cỏ độc?” Quản gia cắn răng.

Đại sư Cố liếc thuốc nước kia, “Chỉ là một thuốc ức chế sinh trưởng của tiểu thiếu gia mà thôi. Xem ra tiểu thiếu gia đã nhận ra, cho nên mới ngăn cản cơ thể mẹ uống.”

“Tại sao?”

“Tại sao?” Đại sư Cố giấu cột nhìn quản gia, “Ông có biết những thuốc trước kia khiến cho tiểu thiếu gia ‘khỏe mạnh lớn lên’ là dùng cái gì làm không?” Ông ta nói có ngụ ý.

“Có ý gì?”

“Canh thuốc kia. . . chính là dùng máu còn có thịt của thiếu gia nhà ông chế biến mà thành.”

Lời nói của Đại sư Cố làm quản gia như bị sét đánh, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, dù thế nào ông ta cũng không nghĩ ra thuốc của thiếu phu nhân lại dùng máu thịt của thiếu gia nhà mình chế biến thành.

“Vốn là một loại ma quỷ chỉ cần uống máu người sống làm dinh dưỡng trợ cấp, cho đến 10 tháng sau sẽ ra đời. Nhưng thể chất thiếu gia nhà ông không giống vậy, bây giờ đang ở trạng thái nửa người nửa quỷ, cho nên đứa bé kia cũng di truyền huyết thống nửa thi. Mà thi người, khi còn sống ở cơ thể mẹ, thì cần uống máu người thân mới có thể sống. Nhưng hôm nay lấy trạng thái trước mắt của thiếu gia nhà ông, nếu tiếp tục dùng nữa, chỉ sợ đợi đến lúc đứa bé sinh ra, cậu ấy sẽ bị ăn đến chỉ còn lại một đồng xương hài.”

Quản gia cảm thấy đầu óc mình chưa từng hỗn loạn như vậy.

“A Quân. Ông có thể yên tâm, đối xử tốt thiếu gia nhà ông, tự tôi sẽ xử lý tiểu thiếu gia nhà ông.” Đại sư Cổ hé miệng cười cười, rất có ý vị an ủi.

Quân gia cảnh giác nhìn chằm chằm ông ta hồi lâu, cuối cùng không nói gì mà đi ra khỏi phòng dưới đất.

“A, đứa trẻ nửa thi, thật là thánh vật ngàn năm khó gặp một lần.” Đại sư Cổ nhìn bóng lưng quân gia cách xa, tự mình lẩm bẩm. . . .

Đêm khuya rạng sáng 2 giờ, sườn núi nhỏ nơi nào đó vùng ngoại ô.

Nước mưa tí tách rơi vào mặt đất khô khốc màu vàng nhạt, càng không ngừng rửa sạch bùn đất bị sang bằng với đất hoang, nước mưa rơi nặng hạt, bùn đất theo nước mưa chậm rãi chảy xuống dưới sườn núi.

Đại khái nửa giờ sau, một ngón tay trắng nõn dưới sự bào mòn của nước mưa, đột nhiên xuất hiện trong đất bùn màu vàng nhạt. Nếu quan sát cẩn thận còn có thể nhìn ra được đó là một ngón trỏ. Tiếng sấm chói tai, tia chớp thỉnh thoảng phá vỡ màn đêm, chiếu sáng cả sườn núi nhỏ, ngón trỏ bị chôn vùi trong đất bùn bỗng nhiên khẽ run lên, ngay sau đó cứng còng đung đưa, chốc lát sau, một bàn tay hoàn chỉnh duỗi đi lên từ trong đất bùn chôn. . . .

58. Chương 58: Đại Chiến Mở Màn 4

Sở Du cảm giác giống như lại bị ngọn lửa thiêu hủy xâm lấn thần kinh lần nữa, anh khó chịu cau mày giùng giàng, đốm đen trên mặt như ẩn như hiện. Nửa ngày trôi qua, anh dần dần bình tĩnh lại, chậm rãi mở mí mắt nặng trĩu ra, ánh mắt tan rã mà nhìn nóc nhà.

“Cậu đã tỉnh, thiếu gia.”

Đại sư Cổ bỗng nhiên xuất hiện trước mắt anh, anh khẽ nghiêng đầu, nhìn ông ta: “Tiểu Ý.”

“Cô ấy rất tốt. Hiện tại hẳn là đang ngủ trong gian phòng nào đó.” Đại sư Cổ vuốt vuốt râu ria, nói không nhanh không chậm.

Sở Du chậm rãi nhắm mắt lại, hình như thở phào nhẹ nhõm, hồi lâu, anh mở miệng lần nữa, “Thuốc.”

Trông mắt Đại sư Cổ thoáng qua vẻ châm biếm, giọng điệu thoải mái mà giải thích cho anh, “Yên tâm, đứa bé và thiếu phu nhân đều không sao cả. Tôi đã tạm thời khiến tiểu thiếu gia dừng sinh trưởng.”

“Tôi muốn đi. thăm cô ấy.” Đại khái là thời gian hôn mê rõ ràng, nguyên nhân thân thể tương đối yếu đuối, giọng nói của anh vẫn hết sức khàn khàn, vẻ mặt cũng cực kỳ mệt mỏi, giống như bệnh nặng vừa mới khỏi phục chút tinh thần.

“Hiện tại cậu nhất định phải đi?” Đại sư Cổ móc một chiếc gương nhỏ ra, để trước mắt anh.

So với trước lúc Sở Du hôn mê chính là, giờ phút này đốm đen trên mặt anh cũng không có dấu hiệu biến mất, ngược lại rậm rạp chằng chịt trải rộng ở trên gương mặt anh, cả khuôn mặt gần như không chỗ nào trống, nhìn vào làm cho người ta kinh hãi không dứt, lông tơ dựng đứng.

Đầu ngón tay của anh run rẩy đặt lên má trái của mình, không thể tin nhìn người trong gương.

Mặt của anh. Không, không thể đi, ít nhất hiện tại không thể đi, nếu như anh đi, nhất định sẽ hù dọa tiểu Ý, đến lúc đó tiểu Ý nhất định sẽ càng thêm chán ghét và sợ mình, cho nên, anh không thể đi!

“Lúc nào thì khôi phục?” Tốc độ nói của anh hơi nhanh, có vẻ hết sức vội vàng.

Đại sư Cổ khẽ mỉm cười, trấn an: “Yên tâm, sau một tuần lễ nữa là được rồi.”

“Một tuần lễ? !” Anh lắc đầu một cái, thời gian quá dài, anh không thể chịu được thời gian dài như vậy không thể nhìn thấy tiểu Ý.

Giống như nhìn thấu bất mãn của anh, Đại sư Cổ thở dài một tiếng, “Đã là nhanh nhất rồi, không thể trị liệu nhanh hơn. Nếu tăng nhanh thời gian trị liệu lên, như vậy chỉ sợ về sau thân thể của cậu sẽ tan vỡ toàn

bộ không còn là người. Mà thiếu phu nhân, đối mặt với người chồng như thế, sẽ chọn lựa thái độ gì đối mặt với thiếu gia, đã quá rõ ràng rồi, không phải ư?”

Tay cầm gương không tự chủ gia tăng sức lực, “Bôm bốp” một tiếng, gương chia năm xẻ bảy vỡ thành vô số mảnh tán lác trên giường đơn, lòng bàn tay của anh dính đầy máu đỏ thẫm chói mắt.

“Thiếu gia!” Đại sư Cố lạnh lùng liếc máu tươi đầy trong lòng bàn tay anh.

Sở Du ngẩng đầu lên, ánh mắt tàn nhẫn, “Một tuần lễ, ông chắc chắn chứ?”

Đại sư Cố gạt đầu một cái, lấy được câu trả lời xác định, Sở Du xoay mặt, hạ lệnh đuổi khách, “Ông có thể đi được rồi.” Hiện tại trừ tiểu Ý ra, cũng không muốn thấy người nào cả.

Đại sư Cố trầm mặc, móc một lá bùa ra, nâng cánh tay đang từ từ bị đốm đen chiếm cứ, dính lá bùa vào miệng vết thương, nhỏ giọng đọc mấy câu chú xong, mới buông tay anh ra, “Vậy tôi nên rời đi trước.”

Sở Du không nói gì, Đại sư Cố thấy mặt anh không kiên nhẫn, cũng không có nói gì, mà cầm đầu cầm cổ rời khỏi phòng. Mới vừa đi ra gian phòng không bao lâu, chuẩn bị trở về phòng ngủ dưới đất thì ông ta bỗng nhiên lại đi tới tấm cửa phòng đóng chặt chỗ hành lang.

Một người giúp việc đi qua chỗ này, ông ta trầm giọng nói: “Gian phòng kia có người ở sao?”

Người giúp việc thấy người hỏi là Đại sư Cố, vội vàng trả lời: “Là thiếu phu nhân. Sau khi thiếu gia xảy ra chuyện, phu nhân nói để bảo đảm thiếu phu nhân và Lưu tiểu thư không thể gặp mặt nhau, đã cố ý sắp xếp cho thiếu phu nhân ở gian phòng hẻo lánh này.”

Đại sư Cố chuyển con mắt một cái, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cửa phòng màu đỏ sẫm, “Bình thường người giúp việc phụ trách chăm sóc thiếu phu nhân là ai?”

“Trước kia là dì Linh, nhưng gần đây dì Linh đã làm sai vài chuyện, sau đó phu nhân liền sai quản gia tới phụ trách cuộc sống hằng ngày của thiếu phu nhân.” Người giúp việc cung kính cúi đầu hồi đáp, đối với người đàn ông trung niên này, nhóm người giúp việc đều sợ hãi trong lòng, bởi vì người này thật sự quá đáng sợ. Mà bọn họ ở trong nhà này nếu hơi không cẩn thận, người bỏ mạng tiếp theo là họ. Cho nên mỗi lần bọn họ làm việc đều phải rất cẩn thận.

“Trừ bọn họ ra, thiếu phu nhân còn tiếp xúc được với những người khác không?”

Người giúp việc lắc đầu một cái, “Hắn là không có, thiếu phu nhân vẫn luôn bị giám sát chặt chẽ. A, đúng rồi, hôm qua thiếu gia gặp chuyện không may, thiếu phu nhân từng gặp Lưu tiểu thư.”

“Lưu Na.....” Đại sư Cố trầm ngâm nhỏ giọng lẩm bẩm.

Người giúp việc len lén dùng đuôi mắt liếc đại sư Cố mấy cái như có điều suy nghĩ, “Đại sư Cố, tôi còn bận việc khác, nếu ông không hỏi gì nữa, vậy tôi rời đi trước.” Lòng bàn tay của cô ta ướt nhẹp, khẩn trương không thôi.

Đại sư Cố liếc cô ta một cái, giọng nói hơi hệt: “Ừ.”

Lời của ông ta làm người giúp việc như hụt hơi, người giúp việc chạy trốn chết tựa như bay rời khỏi hành lang. Ông ta nhìn bóng dáng người giúp việc chạy thực mạng, nhíu mày, “Tôi đáng sợ thế ư? Mặt của thân thể này, làm người ta sợ hãi đến vậy?” Thiệt là, xem ra phải nhanh chóng hành động.....

Ông ta tự mình lẩm bẩm, nhưng mà vẫn thôi, bây giờ nên đi tìm Lưu Na – Lưu tiểu thư trước. Ông ta xoay người lại, đi tới khúc quanh hành lang, chốc lát sau, ông ta đã đi tới cửa phòng Lưu Na.

Lối vào cánh mũi truyền tới mùi đặc biệt nồng đậm hơn so với gian phòng Lương Ý truyền lại ra, ông lại gần như có thể xác định, thứ kia là ở bên trong gian phòng. Ông ta gõ cửa, người ngoài cửa cẩn thận ứng tiếng nói: “Ai?”

“Kẻ hèn hạ Cố. Cảm thấy gian phòng của Lưu tiểu thư hình như có điều khác thường, cố ý tới đây kiểm tra một chuyến.” Đại sư Cố ở ngoài cửa, cất giọng giải thích lý do vì sao mình xuất hiện tại ngoài cửa phòng cô ta.

Hồi lâu người bên trong cửa không có trả lời, Đại sư Cố cho là cô ta bởi vì chuyện Lương Ý sinh lòng chán ghét mình, cho nên không muốn để ý tới mình, thật sự cũng không quá để ý thái độ lạnh nhạt của Lưu Na đối với mình, ông ta nâng đầu ngón tay lên vung trên quả đấm cửa, khóa cửa đột nhiên tự động mở ra.

Ông ta chậm rãi bước vào gian phòng, chỉ thấy bên trong phòng cách đó không xa Lưu Na chính diện đối mặt với ông ta tức giận trợn trừng mắt nhìn ông ta, hết sức tức giận đối với hành động không hỏi tự tiện vào của ông ta, “Ông đang làm gì?” Cô ta trầm giọng chất vấn.

Mặc dù vô cùng căm hận người đàn ông trước mắt, nhưng bởi vì người này hình như biết một chút Bàn Môn Tả Đạo, Lưu Na.....

Cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, rất sợ mình và Lương Ý gặp nạn, chỉ có thể cẩn thận ứng phó.

“Hình như Lưu tiểu thư dẫn vài thứ —— ‘không được tốt’ vào, vì an toàn của tòa nhà, tôi nghĩ, tôi cần thiết phải kiểm tra một lượt.” Nói xong, ông ta cũng không để ý tới phản ứng của Lưu Na, tuần tra ở bên trong phòng.

Lưu Na theo sát sau lưng ông ta, phần nộ quát: “Lúc tôi bị trói tới nơi này, các người đã tước toàn bộ đồ tôi mang theo rồi, còn lấy đầu ra thứ gì ‘không được tốt’ chứ.”

Lưu Na mới vừa nói xong, Đại sư Cố khẳng khái “Tuần tra” chung quanh gian phòng đột nhiên dừng bước, quay đầu, đối mặt với cô ta, ánh mắt lợi hại nhanh chóng quét một vòng ở trên người cô ta.

“Làm gì?!” Lưu Na hung dữ chất vấn, đối với hành động đột nhiên dừng bước của ông, cảm thấy bất mãn đến mức thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Đại sư Cố nghi ngờ ngẩng nhìn cô ta, dùng ánh mắt quét vòng quanh gian phòng, đáy mắt ông ta chợt lóe lên thất vọng. Cuối cùng ông ta mím môi, giống như buông tha, xoay người rời khỏi phòng. Cánh cửa phòng đóng chặt khi ông ta rời đi, đó là hành động cố ý làm ra cho hả giận khi Lưu Na kháng nghị ông ta “quấy rầy”.

Ông ta lắc đầu bất đắc dĩ một cái, chuẩn bị trở về phòng dưới đất hoàn thành công việc tiếp theo của mình, trong giây lát, hình như ông ta nhớ ra cái gì đó, lại lộn trở lại phòng Lưu Na, rút tờ giấy ra, dính vào trong cửa phòng, ông ta đưa ngón trỏ tay phải ra, cắt nát, thấm máu tươi, nhanh chóng vẽ Đồ Đằng ở trên lá bùa bên ngoài phòng, lại nhỏ giọng niệm mấy câu, lá bùa lại chậm rãi chui vào trong cửa phòng, biến mất ở trong tầm mắt của ông ta.

Hôm sau

Tiểu Phương đang không yên lòng quét dọn vệ sinh thì kinh ngạc nhìn thấy lá cây vàng úa từ trên cây to bay xuống ở trên thảm cỏ, thật lâu chưa có lấy lại tinh thần, cho đến khi bà vai cô ta bị ai vỗ một cái, lúc này cô ta mới như tỉnh mộng, nhanh chóng quay về phía sau nhìn.

“Tiểu Phương, gần đây hình như cô có tâm sự nặng nề?” Người nói chuyện chính là người phụ nữ đi làm thêm giờ với cô ta.

Tiểu Phương chợt dạ lắc đầu một cái, cười nhạt giải thích: “Có thể là gần đây ngủ không ngon.”

Phụ nữ nghe vậy, cười dịu dàng, “Là vậy à, nếu không cô mua thuốc gối đầu đi, nghe nói loại gối đó có lợi cho giấc ngủ.”

“A, vậy tan việc tôi sẽ đi xem thử.”

“Ừ.” Người phụ nữ mỉm cười với cô ta rồi quét lá cây trên đất, cô ta chợt dừng động tác lại, “Đúng rồi, trong biệt thự có một nữ giúp việc mới vừa dẫn tôi, bảo cô đến hành lang lầu hai dọn dẹp bình hoa, nghe nói hơi dơ bẩn.”

Tiểu Phương sững sờ, “Không phải nói chúng ta không thể đi vào lầu hai sao?”

Người phụ nữ đi theo nghi ngờ lắc đầu một cái, “Đúng vậy, tôi cũng thật tò mò. Tôi vốn muốn hỏi thử xem, nhưng người ta đã đi rồi. Cho nên.....”

Tiểu Phương suy tư một hồi, đưa cây chổi cho cô ta, “Vậy tôi đi lầu hai dọn dẹp bình hoa trước.”

“Ừ.” Người phụ nữ gật đầu một cái.

Tiểu Phương chân chờ đi tới biệt thự, trái tim nhảy cực nhanh, nếu không phải rõ ràng trái tim của mình vô cùng khỏe mạnh, cô ta nhất định sẽ hoài nghi mình có bệnh tim.

Cô ta thầm nghĩ: chẳng lẽ việc mình làm bị phát hiện rồi sao? Nếu như người của nhà họ Lương nói thật, bọn họ thật sự bắt cóc Lương Ý, mà sự việc bị cô ta biết, vậy hành động lần này của bọn họ có phải là muốn giết người diệt khẩu hay không?!

Vừa nghĩ tới mình có thể sẽ bị người ta giết chết, cô ta không nhịn được rung mình một cái, muốn chạy khỏi nơi này.

“Cộc!” Cánh cửa đầu tiên ở hành lang phía bên phải bị gõ hạ xuống, nhịp tim của tiểu Phương nhất thời ngừng một nhịp, suy nghĩ trong lòng như bị rút đi trong nháy mắt, cực kỳ khó chịu.

“Dọn dẹp, bình hoa.”

Giọng nói nhàn nhạt xuyên ra từ trong cánh cửa, tiểu Phương nhận ra giọng nói kia chính là của dì Linh trước kia giải vây cho cô ta, trước kia cô ta vẫn muốn hỏi tại sao bà ta lại giúp cô ta, nhưng sau đó ban ngày cô ta tới nơi này đi làm thì đã không thấy được bóng dáng của bà ta.

“Cô... cô có ở bên trong không?” Cô đi tới trước cửa, sợ hãi hỏi.

“Dọn dẹp, bình hoa.”

Bà ta lặp lại, tiểu Phương vô cùng nghi hoặc, “Cô có thể đi ra ngoài một chút không? Tôi có lời muốn hỏi cô.”

Bà ta không nói thêm gì nữa, tiểu Phương chờ thật lâu, bên trong gian phòng không còn có giọng nói truyền ra, cuối cùng cô ta đành buông tha chờ đợi, bất đắc dĩ móc vải vệ sinh trong tạp dề của mình ra, cẩn thận lau từng li từng tí bình hoa tinh mỹ bày tại hành lang.

Lau đại khái chừng 5 phút, cô ta lại rửa sạch khăn lau, thò khăn lau vào trong bình, cẩn thận lau bên trong một lượt, khi cô ta tiếp tục dò xuống dưới thân bình, đầu ngón tay của cô ta chạm phải cục giấy. Cô ta bỗng nhiên cả kinh, sau đó nhanh chóng dùng khăn lau cuộn cục giấy ở trong bình lại, giả bộ như không có việc gì thả khăn lau của mình lại trong túi tạp dề.

59. Chương 59: Đại Chiến Mở Màn 5

“Ầm!”

Nửa chiếc gương trong phòng tắm bị đánh nát, mảnh vụn rơi xuống đầy đất, một tay Sở Du chống tại bồn rửa tay, ánh mắt như dã thú tàn nhẫn, giờ phút này con người đỏ thắm đang tức giận trừng mắt nhìn một nửa gương bị đánh nát.

Đại sư Cố nghe tiếng mà đến đi tới cửa phòng tắm, ánh mắt lạnh nhạt, không tỏ thái độ nhìn mảnh vụn trên đất. Mà Sở Du đang ở trong trạng thái tức giận cũng không có chỗ để phát tiết bước nhanh đi tới trước mặt ông ta, nắm lấy cổ áo của ông ta, “Tại sao không chỉ không có biến mất mà còn tăng lên!” Nét mặt anh dữ tợn và giọng nói phẫn hận giống như ác quỷ từ trong địa ngục, làm người ta sợ hãi.

Đại sư Cố chậm rãi kéo bàn tay nắm lấy cổ áo mình ra, thông thả ung dung giải thích: “Đây là hiện tượng bình thường. Đến ngày thứ ba, nó sẽ từ từ biến mất. Cho đến ngày thứ bảy, sẽ biến mất hoàn toàn.”

Sở Du thầm cắn răng ngà, “Tại sao tôi còn phải tin tưởng lời ông nói!” Ngày hôm qua, thân thể của anh hoàn toàn không như hôm nay, hiện lên nhiều đốm đen hơn, nhưng cho tới bây giờ, trên thân thể của anh trình độ dày đặc của những đốm đen đã đến gần mặt của anh rồi. Mà mặt của anh —— đã hoàn toàn không còn nguyên vẹn!

“Cậu có thể lựa chọn không tin. Nhưng ngoại trừ tôi ra, cậu cho là, còn có ai có thể chữa trị được cho cậu?” Đại sư Cố khẽ nâng khóe môi lên, tràn đầy tự tin nhìn Sở Du giống như khốn thú.

Sở Du nheo mắt nguy hiểm, trầm giọng uy hiếp: “Ông đừng ý mình có chút năng lực, tôi sẽ không giết ông. Tôi cho ông biết, nếu chọc giận tôi...tôi sẽ xé xác ông cho chó ăn!”

Nụ cười khóe môi Đại sư Cổ thủy chung chưa giảm, “Tôi tin tưởng. Nhưng ——”

“Nhưng cái gì?”

“Thiếu gia, nếu tôi chết, chỉ sợ nhất thời cậu sẽ không tìm được thuật sĩ thay thế tôi, cậu còn có thể tiếp tục chịu đựng không gặp mặt thiếu phu nhân hàng ngày sao?” Đại sư Cổ quay lưng lại, đi tới trước sô pha ngồi xuống.

Đại sư Cổ vô lễ làm Sở Du lộ ra sát ý, nhưng nghĩ đến giờ phút này đốm đen trải rộng khắp thân thể mình, anh không thể không mạnh mẽ đè xuống sát khí sắp mãnh liệt trào ra.

“Thiếu gia!”

Chẳng biết quản gia bưng thuốc nước tới lúc nào, mở cửa đi vào, ông chậm rãi đi tới trước mặt Sở Du, khi ngang qua ghế sa lon thì còn có ý liếc nhìn Đại sư Cổ ngồi ở trên ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần.

“Có chuyện?” Sở Du nheo mắt phượng lại, liếc nhìn thuốc nước trong tay ông.

“Đây là thuốc của cậu.” Quản gia đưa thuốc cho anh.

Sở Du nhăn mày, nhìn chén thuốc đen như mực, trong chén thuốc truyền tới mùi tanh đặc biệt, trong mùi tanh còn kèm theo mùi thơm ngát kỳ lạ, làm anh cảm thấy khó chịu. Anh giơ tay gạt chén thuốc trong tay quản gia qua một bên, bày tỏ mình không muốn uống.

“Thiếu gia!” Quản gia cũng không đồng ý hành động tính trẻ con của anh.

“Sở thiếu gia, thuốc kia chính là vì trị liệu những đốm đen trên thân thể cậu, nếu cậu không uống. Như vậy thì mặc cho những đốm đen kia lan rộng toàn thân cậu đi!” Đại sư Cổ cười lạnh một tiếng, châm chọc. Trong lời nói của ông ta có ý xem náo nhiệt.

Một ánh sáng lạnh bắn nhanh phía Đại sư Cổ, quản gia kinh hãi, cũng không ngăn cản, chốc

Lát sau, quản gia phát hiện bên trái gương mặt Đại sư Cổ thể nhưng xuất hiện hai vết máu thật sâu, dưới vết máu còn thấm máu tươi đỏ thẫm, mơ hồ không rõ một bên gương mặt ông ta.

Đại sư Cổ cũng không giận, ông ta từ từ rút khăn giấy trên khay trà ra, chậm rãi lau máu tươi trên gương mặt ông ta.

“Thiếu gia, uống nhanh đi!”

Mặc dù quản gia cũng không vui vì thái độ ngạo mạn của Đại sư Cổ đối với thiếu gia, chuyện trước mắt của thiếu gia, vẫn còn cần đến Đại sư Cổ, hiện nay trở mặt với Đại sư Cổ cũng không lợi đối với bọn họ.

Sở Du vẫn không có nhận lấy chén thuốc quản gia đưa, quản gia thở dài bất đắc dĩ, đưa một cái tay trống không vào trong túi quần của mình tự lấy tấm hình ra, đưa cho anh.

Sở Du cau mày nhận lấy tấm hình ông ta đưa tới, hai mắt thoáng nhìn tấm hình, tơ máu trong tròng mắt rút đi trong nháy mắt, tròng mắt đen nhánh lóe sáng, cánh môi vẫn mím chặt cũng có dấu hiệu giãn ra.

“Mau uống nó đi, thiếu gia. Chờ thân thể cậu khôi phục, cậu có thể nhìn thấy Thiếu phu nhân.” Quản gia nhỏ giọng nói.

Sở Du lập tức nhận lấy chén thuốc trong tay ông, uống một hơi cạn sạch. Đưa trả chén sứ lại cho quản gia thì ánh sáng trong mắt anh còn chưa có biến mất, “Còn có?”

“Còn có?”, quản gia không hiểu.

“Hình!” Tạm ngừng, anh đột nhiên nhíu mày, nheo mắt nguy hiểm, “Ông theo dõi.”

Lúc này quản gia mới hiểu ý anh, ông vội vã lắc đầu, “Hình đều lấy ngẫu nhiên từ máy giám sát, sau đó mới in ra. Người phụ trách phần này không phải là tôi, là một nữ giúp việc.”

Chân mày khóa chặt của Sở Du hơi giãn ra, nhưng vẫn không giãn hẳn, “Không cho phép xem! Tất cả đều đưa tôi!” Anh ra lệnh không chút khách khí.

“Dạ! Lát nữa sẽ đưa tới cho cậu!” Quản gia gật đầu.

“Đi ra ngoài! Toàn bộ!” Anh không muốn lãng phí thời gian trên người bọn họ, vì vậy lạnh giọng đuổi khách.

Lệnh đuổi khách vừa ra, quản gia đang muốn mang Đại sư Cố rời đi, lại phát hiện chẳng biết Đại sư Cố đã rời đi lúc nào. Ông khẽ nhún chân mày, tuy có nghi ngờ, cũng không có nói gì.

“Thế nào?”, Sở Du thấy ông đưa lưng về phía mình đứng nghiêm trước sofa vuông không hề rời đi, vì vậy lạnh nhạt hỏi.

Quản gia quay đầu, nhìn Sở Du, “Đại sư Cố rời đi lúc nào, thiếu gia có biết không?”

Sở Du rũ rèm mắt xuống, quả thật, hình như anh cũng không phát hiện người nọ rời đi lúc nào, căn cứ kinh nghiệm quá khứ, mặc dù mình không chú ý chuyện đi hay ở, nhưng vẫn có thể nhận thấy từng cử động của người khác, nhưng lần này, ông ta biểu hiện năng lực lại làm anh có điều kiêng kỵ.

“Thiếu gia, đối mặt với người này, cậu phải cẩn thận, không thể khinh địch.” Quản gia trầm ngâm nói, chẳng biết tại sao hành động của Đại sư Cố làm ông có điều hoài nghi, trực giác nói cho ông biết, không thể nhẹ dạ tin người này.

“Tôi biết rồi.” Sở Du liếc nhìn ngoài cửa, trong tay đang cầm hình, khẽ nâng khóe môi lên, trở lại bên giường, tinh tế thưởng thức người trong hình.

Quản gia thấy thiếu gia nhà mình có tâm tình tốt, khóe miệng bất giác buông lỏng, ông lặng lẽ ra khỏi phòng, tránh quấy rầy cảm xúc đang tăng cao của Sở Du.

Ông mới vừa đóng kín cửa, đụng phải một người phụ nữ trung niên đầy đặn đi tới, khuôn mặt người phụ nữ trung niên u sầu, nhìn thấy quản gia, ánh mắt bà ta sáng hơn.

“Quản tiên sinh!” Bà ta vội vàng đi lên trước, nhẹ giọng kêu, e sợ quấy nhiễu Sở Du trong phòng.

Quản gia nhìn thấy bà ta, liền nhún mày, không có trả lời bà ta, đi về phía hành lang cách mấy chục bước mới xoay người lại, nhìn người phụ nữ đầy đặn theo sát sau mình.

“Bà tới vì A Linh?”

Người phụ nữ đầy đặn nặng nề gật đầu một cái, trong lòng kỳ vọng mà nhìn ông: “Quản tiên sinh, ông có thể cầu xin phu nhân thả A Linh ra không?”

“A Linh đã làm sai chuyện, phải tiếp nhận trừng phạt.” Giọng quản gia hết sức thông thả lạnh nhạt, tựa như đang đọc sách.

Ánh sáng trong tròng mắt người phụ nữ đầy đặn rút đi, bà ta cười lạnh một tiếng: “A Linh làm sai chuyện gì, tôi cũng không cho rằng cô ấy đã làm sai điều gì.”

“Phu nhân nói cô ta sai, vậy chứng tỏ cô ta sai!” Giọng nói của quản gia dần dần trở nên lạnh, có lẽ ông đã không muốn tiếp tục dây dưa với người phụ nữ đầy đặn.

Người phụ nữ đầy đặn giễu cợt nhìn quản gia trước mắt cao hơn chính mình một cái đầu, “Ồ trong mắt ông, phu nhân làm tất cả đều đúng, vậy ư?”

“Không sai!” Quản gia nói không chút chậm trễ.

“Quản tiên sinh, ông thật là một kẻ điên.” Người phụ nữ đầy đặn dùng ánh mắt nhìn quản gia tựa như nhìn người xa lạ.

Quản gia quay đầu, cũng không phủ nhận. “Nếu như cô không còn chuyện quan trọng khác. Vậy mau chóng đi làm việc của mình! Không nên ném công việc thuộc về mình cho người khác!”

Anh chỉ trích làm Người phụ nữ đầy đặn tức giận vô cùng, Người phụ nữ đầy đặn phẫn hận xoay người lại, sải bước rời khỏi hành lang.

Nhà họ Lương.

Lương Bản đang kiểm tra đo lường pháp trận ở gian phòng, không nhin được mở miệng dò hỏi sư phụ đang lâm vào trạng thái mơ màng ngủ, “Sư phụ! Người cảm thấy tờ giấy dì Phương mang về có tin được không?”

Bị lời nói của Lương Bản đánh thức, sư phụ dụi dụi vành mắt, còn buồn ngủ liếc pháp trận càng ngày càng lớn, ngập dài, lười biếng nói: “Con cho là thế nào?”

“Con cho là cũng không thể tin. Cự nhiên bảo chúng ta dừng bày trận, đây không phải là nói cho chúng ta biết, bảo chúng ta trực tiếp buông tha cứu tiểu Ý à?” Lương Bản xì mũi coi thường đối với việc hôm nay dì Phương vội vàng hấp tấp mang tờ giấy tới, cho là năng lực thuật sĩ đối phương không bằng sư phụ mình mới cố ý thả ra tin tức giả, dùng để làm xáo trộn, tránh khỏi xung đột trực tiếp với bọn họ.

Sư phụ nằm ở trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà, chẳng hề để ý nói: “Tại sao con không cho rằng trong bọn họ có phản đồ?”

“Phản đồ!” Lương Bản xác thực không có nghĩ qua khả năng này.

“Chết nhiều người như vậy, ở nhà họ Sở tất phải đưa tới một trình độ khủng hoảng nhất định, y theo tình huống pháp trận trước mắt, nhà họ Sở tối thiểu còn có mười mấy người sống, và số lượng người giấy không biết được. Con nghĩ xem, chẳng lẽ những giúp việc không sợ mình sẽ chết bỏ mạng ư?”

“Nhưng đối phương là thuật sĩ, khống chế tư tưởng mười mấy người sống cũng không phải là không thể nào.”

Sư phụ lắc đầu một cái, mặt gỗ mục không thể dẻo, “Tiểu Bản, những người này không phải là không thể khống chế, nhưng khống chế chừng mười người hao tổn bao nhiêu tinh lực, huống chi người này dường như vẫn còn bố trí một pháp trận to lớn hơn. Con cho là, hắn còn có tinh lực làm chuyện này sao?”

“Nhưng mà...”

“Tốt lắm tiểu Bản, trước hết tạm hoãn chuyện pháp trận. Theo tình hình trước mắt, tiểu Phương rất dễ xảy ra chuyện.” Sư phụ thở dài nói.

Lương Bản chán nản trầm mặc.

Sư phụ ngó anh ta thật sâu, im lặng thở dài, “Tiểu Bản, con từng hối hận vì xuống núi chưa?”

Lương Bản ngạc nhiên ngẩn đầu nhìn sư phụ, “Tại sao đột nhiên hỏi như thế?”

“Không có, chính là muốn hỏi thử thôi. Tiểu Bản, khi đó con biết rõ, nếu xuống núi sẽ có kết quả gì, con lại nhất thanh nhị sở. Hiện tại, con hối hận không?”

Lương Bản lắc đầu một cái, “Không có, cho tới bây giờ đều không. Nếu như con không xuống núi, con nghĩ, nửa đời sau con nhất định sẽ sống không bằng chết.”

“Ai! Cái gọi là mệnh người, đều như vậy!” Sư phụ tự mình lẩm bẩm

60. Chương 60

Bụng truyền đến cảm giác đau đớn từng cơn giống như bị xé cấn, Lương Ý vượt bụng đang chuẩn bị đi về phía phòng vệ sinh thì bỗng nhiên ngừng lại, đầu đầy mồ hôi lạnh, cô đột nhiên ngã trên mặt đất, giờ phút này, con mắt cô mở to, hai hàng lông mày khóa chặt, bộ mặt đau đớn. Khi cảm giác bụng cấn xé càng ngày càng mãnh liệt thì cô đã đau đến không có hơi sức chống đỡ lấy mình rồi ngồi ở trên đất. Rất nhanh, cuối cùng cô cũng không chịu đựng được đau đớn, ngã xuống đất ngất đi.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cô hơi khôi phục chút ý thức, cảm thấy bên tai rộn ràng âm ỉ, náo loạn vô cùng, cô khó chịu nên muốn giơ tay lên, che lại lỗ tai của mình, tránh để tạp âm lọt vào tai, vậy mà, khi cô cố gắng nâng cánh tay của mình lên thì lại phát hiện mình hoàn toàn vô lực không nhấc nổi tay. Giờ phút này toàn thân cô đều mềm nhũn, giống như thân thể hoàn toàn không chịu khống chế của bộ óc.

“Rốt cuộc cô ấy như thế nào?”

Tiếng hét phần nộ truyền đến lần nữa, xen lẫn tiếng bước chân lo lắng, Lương Ý nhận ra chủ nhân giọng nói kia, chính là Sở Du.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, cô cố gắng mở mí mắt nặng trĩu ra, muốn nhìn xem thân thể anh đã khôi phục hay chưa. Từng tia sáng xâm lấn vào hai tròng mắt của cô, cô nheo thành một đường may, trong lúc mơ mơ hồ hồ cô hình như thấy được Sở Du đang thịnh nộ đứng ở trước mặt mình, tức giận lớn tiếng rống giận với Đại sư Cố đang đứng ở bên người mình kiểm tra thân thể ỳnh, dáng vẻ tựa như muốn giết người, may mà quần gia ngăn anh hành động quá khích.

Lương Ý nheo mắt lại, cảm giác mắt mình hơi đau, cảm giác buồn ngủ ập tới, cô nhắm mắt lại theo bản năng, nhưng cô lại muốn nhìn Sở Du, vì vậy miễn cưỡng mở mắt ra lần nữa, lúc này, cô mới rốt cuộc thấy rõ, thì ra đốm đen trên mặt anh không chỉ không có biến mất, ngược lại còn tăng lên.

Thật xin lỗi!

Cô muốn xin lỗi anh, nhưng miệng khê mở ra lại vô ích, hoàn toàn không phát ra được âm thanh nào. Cảm giác mệt mỏi đánh tới lần nữa, cô lại nhắm mắt lại, lần này, cô thật sự không còn có hơi sức mở ra.

“Cô ấy mới vừa mở mắt! Có phải đã tỉnh rồi hay không? !” Sở Du nín lấy cổ áo của Đại sư Cố, khẩn cấp chất vấn.

“Thiếu gia!” Quần gia đi lên trước, dùng sức kéo tay Sở Du ra, “Tĩnh táo một chút! Chờ ông ta kiểm tra xong rồi hãy nói!” Thiếu gia hoảng hốt lo sợ, chỉ biết cản trở mà thôi, không có ích lợi đối với thiếu phu nhân!

Quần gia khuyên lớn làm Sở Du hơi tỉnh táo chút, anh nhắm mắt lại, hít thở nhẹ, lui về phía sau mấy bước, nhường chỗ cho Đại sư Cố chẩn đoán bệnh cho Lương Ý.

Đại sư Cố sửa sang cổ áo của mình, móc ra lá bùa màu đỏ, đốt cháy, sau đó cạy miệng Lương Ý ra, rắc bột vào trong miệng cô, sau đó lại khuấy ly nước, rắc một chút bột màu xanh lá cây vào trong nước, bột tản mát ra mùi hôi thối nồng nặc, làm gian phòng tràn ngập mùi hôi. Ông ta rắc bột vào nước rồi khuấy xong, lập tức rót hỗn hợp thuốc nước vào trong miệng cô.

Sau khi hoàn thành tất cả, Đại sư Cố không làm gì nữa, thời gian trôi qua từng giây từng phút, chân mày khóa chặt của Lương Ý rốt cuộc cũng dần dần buông lỏng ra vào lúc mọi người nhìn chăm chú.

Sở Du khê ngồi xuống, một tay nắm tay Lương Ý, trong mắt tràn đầy lo âu.

“Tình huống bây giờ của Thiếu phu nhân như thế nào?” Quần gia liếc nhìn Lương Ý trên giường, hỏi.

Đại sư Cố nhàn nhạt hồi đáp: “Đã không sao.”

“Tại sao đột nhiên như vậy?” Hai mắt Sở Du vẫn nhìn chăm chú vào Lương Ý chẳng biết quay đầu lại lúc nào, lạnh lùng nhìn Đại sư Cố đứng ở bên người mình, trong con ngươi đều lo lắng. Đại sư Cố cười nhạt một tiếng: “Chẳng qua là tiểu thiếu gia cấu kính mà thôi. Dù sao đã chùng mấy ngày cậu ấy không có được ăn thịt”. Ông ta có ngụ ý mà liếc nhìn Sở Du.

Sở Du không nói, lo lắng trong tròng mắt cũng tản đi.

“Còn có thể xảy ra chuyện giống như vậy hay không? Không phải ông nói đứa bé đã ngừng sinh trưởng sao? Đứa bé này, hôm nay không phải đã cắn nuốt cơ thể mẹ à?” Quần gia phỏng đoán hỏi

Nụ cười bên khóe môi Đại sư Cố trở nên âm trầm, ông ta liếc bụng Lương Ý, “Chí là cấu gắt mà thôi. Không cần lo lắng. Nó sẽ không thương hại tới thân thể thiếu phu nhân”.

Quần gia không nói, ánh mắt nhìn chăm chăm Đại sư Cố có chút thâm trầm.

“Được rồi. Ông đừng nhìn tôi như vậy. “Đại sư Cố giống như không vui phất tay một cái, “Tôi còn có chuyện phải đi ra ngoài một lát.”

Dứt lời, ông ta đã nhấc bước chân, rời khỏi phòng

“A Quần, tôi muốn đi ra ngoài một chuyến”

Sở Du trầm mặc đột nhiên mở miệng nói với quản gia.

“Thiếu gia! Cậu muốn theo dõi anh ta?”. Dù sao Sở Du cũng là người quản gia chăm sóc từ nhỏ, dĩ nhiên rõ ràng ông chợt nói lên nguyên nhân anh rời đi.

“Nhưng...”

Ông lo lắng Đại sư Cố lừa đảo.

“Sai người khác đi, ông cho là có thể tìm được ông ta sao?”

Sở Du liếc mắt thấy ngay bản khoản và tính toán của quản gia, anh không chút do dự ngăn trở đề nghị quản gia sắp nói lên.

Quản gia trầm tư một chút, nhìn Lương Ý ngủ trên giường, lại nhìn bụng cô còn chưa lộ rõ.

Đây là con của thiếu gia...

“Được rồi!” Ông thỏa hiệp, bởi vì ông lo lắng đứa bé trong bụng thiếu phu nhân có thể sẽ trở thành mục tiêu của Đại sư Cố, ông không phòng bị, mặc dù người này từng trợ giúp khi ông gặp nạn.

Sau khi được quản gia đồng ý, Sở Du nhẹ nhàng hôn một cái lên trán Lương Ý, anh vươn tay, đầu ngón tay run rẩy chậm rãi đặt lên bụng cô, như khẽ vuốt ve một cái như vuốt châu báu quý giá nhất thế giới này.

“Thiếu gia” Quản gia nhắc nhở gọi anh một tiếng.

“Tôi biết rồi.”

Sở Du đứng lên, xoay người lúc sắp rời đi, anh nghiêng đầu, lưu luyến đưa mắt nhìn Lương Ý thật kỹ, lúc này mới mang theo trần đầy không muốn xa rời rời đi.

Men theo hơi thở, Sở Du tìm được Đại sư Cố chính xác không có lầm trong hẻm nhỏ đi lại giữa đêm khuya. Đại sư Cố bước cực kỳ nhẹ nhàng, thời gian thoáng cái trôi qua, bóng dáng của ông ta đã biến mất ở trong hẻm nhỏ tĩnh mịch.

Trong giây lát bóng dáng biến mất làm Sở Du không tự chủ nhíu chân mày, bởi vì hơi thở và bóng dáng Đại sư Cố đồng thời biến mất. Anh nghiêng đầu quan sát đèn đường trong hẻm nhỏ không có thu hẹp, vào lúc trầm tư nên làm như thế nào biết được Đại sư Cố đang ở đâu thì hơi thở của Đại sư Cố bỗng nhiên lại xuất hiện.

Anh lại men theo hơi thở đi về phía Đại sư Cố, Đại sư Cố mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn màu trắng, cái bóng nhất thời chiếu vào tầm mắt của anh. Đại sư Cố giữ vững tốc độ bước chân, Sở Du e sợ mất dấu lần nữa nên cố ý bước nhanh hơn, rút ngắn khoảng cách giữa ông ta và mình còn một phần ba.

Đại sư Cố vẫn đang bước đi bỗng nhiên dừng bước lại, đi vào một tiệm nhỏ cũ nát vẫn sang đèn giữa đêm khuya, lúc này Sở Du mới phát hiện ra hình như bọn họ có lẽ đã cách xa cái hẻm nhỏ vừa rồi, cái hẻm nhỏ và cái vừa rồi có cảnh trí có một không hai, không dễ nhận ra, có điều trên mỗi một gian phòng phía bên phải hẻm nhỏ đều có tấm biển viết số nhà, cũng bởi vì như thế anh mới có thể nhận ra hai con hẻm khác nhau.

Đại khái qua chừng 10 phút, Đại sư Cố khiêng một túi nặng trĩu đi ra từ trong tiệm, bắt đầu đi về phía nhà họ Sở.

Sở Du đang định đi vào cửa tiệm quan sát một lượt thì đèn cửa tiệm đã tối.

Xem ra chủ tiệm này vì chờ Đại sư Cố đến mới cố ý thấp đèn.

Sở Du đứng ở cửa cửa tiệm, ngẩng đầu lên, liếc nhìn mấy chữ nghiêng ngả trên tấm biển, những chữ kia không biết là cố ý viết thành như vậy, hay vốn viết như vậy. Nhưng điều có thể khẳng định chính là, anh không biết mấy chữ này.

Lúc anh đang muốn tiến thẳng vào cửa tiệm này, cửa tiệm nhỏ thế nhưng từ từ trở nên mơ hồ, anh theo bản năng quay đầu nhìn căn nhà cũ rách phía sau, lại phát hiện những căn nhà nhỏ và gian phòng đều không

khác gì nhau, đều trở nên mơ hồ không rõ. Anh chuẩn bị tư tay đẩy mạnh cửa ra, đầu ngón tay vừa chạm lấy cửa gỗ trong nháy mắt, tất cả mọi thứ biến mất như tan thành mây khói không còn một mảnh.

Anh kinh ngạc nhìn lên cây cổ thụ trước mắt, hồi lâu, anh mới hồi phục tinh thần, phát hiện giờ phút này mình đang đứng ở một cánh đồng hoang tàn vắng vẻ.

Bốn phía đen như mực, thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng ếch ộp giữa không trung còn có đom đóm bay, một hồi gió nhẹ thổi tới, không khí mát mẻ thuộc về cây cối bay vào lỗ mũi của anh, làm người ta cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Vậy mà, mặc dù tinh chất như vậy, nhưng không có làm tâm tình nặng trĩu của anh chuyển biến tốt, cho tới bây giờ anh vẫn chưa hoàn toàn biết được rốt cuộc ông ta cầm thứ gì từ trong cửa tiệm kia.

Một bãi tha ma nằm ở sườn núi nhỏ.

“Rốt cuộc tìm được!” Đại sư Cổ kích động nửa ngồi chuẩn bị cây quan tài ra, đối với thi thể trong quan tài đã sớm hóa thành tro xương thì làm như không thấy, ông ta run rẩy đưa tay, hái nụ hoa màu đỏ tươi trong quan tài, cẩn thận từng li từng tí vuốt ve rễ cây đỏ thắm.

Đây là hoa Huyết Thi ông ta tìm hơn 70 năm, hôm nay rốt cuộc ông ta cũng tìm được. Ông ta quả thật không thể tin vào hai mắt của mình, ông ta dầm mưa dãi nắng, đi qua vô số địa phương, chính là vì tìm kiếm thánh vật là đóa hoa mà ông ta tha thiết ước mơ, hôm nay nó cũng nằm trong lòng bàn tay mình, làm sao không nghi ngờ đây chỉ là giấc mộng ảo huyền của mình?!

“Nhã Lan, chúng ta sẽ có thể gặp mặt nhanh thôi!” Ông ta thì thào tự nói với nụ hoa, mặt vui sướng, tựa như có lẽ đã thấy người mình ngày nhớ đêm mong hơn 70 năm.

Gió lạnh ập tới, thổi bay vạt áo kiểu áo Tôn Trung Sơn của Đại sư Cổ, một tay ông ta nắm hoa Huyết Thi, nhẹ nhàng phủ bụi dính vào dưới quần áo của mình.

Y phục này là Nhã Lam làm, không thể làm dơ.

Không khí chung quanh từ từ trở nên mỏng manh, cảm giác ướt lạnh xâm nhập lần nữa. Đại sư Cổ liếc mắt nhìn cỏ hoang mọc trên bãi tha ma, lúc này, trên núi hoang im ắng yên tĩnh dần dần tụ vô số bóng ma, từ từ tiến về phía ông ta.

Không thể lưu lại nữa.

Ông ta âm thầm quyết định muốn nhanh chóng rời đi, vậy mà những bóng ma sao có thể để ông ta được như mong muốn, bọn họ vẫn dựa vào hoa Huyết Thi mà sống, hôm nay cư nhiên có người muốn cướp mất bảo vật của bọn họ, có thể nào dễ dàng bỏ qua cho ông ta!

Đại sư Cổ mới vừa móc lá bùa ra muốn ức chế hành động của bọn họ, để có thêm thời gian chạy khỏi nơi này, nhưng vào lúc này, bóng ma động tác chậm rãi thoát cái trở nên nhanh nhẹn, bọn họ tụ lại ở chung một chỗ, xông tới như ong vỡ tổ, đánh tới phía Đại sư Cổ.

61. Chương 61

Edit: quacauphale

“Tiểu Ý, tiểu Ý, tỉnh?” Lương Ý đang ngủ say bị người nào đấy lay tỉnh, cô vắn vẹo cái cổ cứng ngắc, nhìn người bên cạnh mình, “Na Na?” Người kêu cô tỉnh làm cô không ngờ đến chính là Lưu Na vẫn bị giam lỏng ở một gian phòng khác.

“Tiểu Ý, bây giờ chúng ta có thể đi.” Lưu Na nửa ngồi trên mặt đất, vẻ mặt kích động.

“Cậu nói cái gì? Hiện tại?” Lương Ý nhíu mày không hiểu, một tay chống đỡ thân thể mềm nhũn, muốn đứng lên từ trên giường. Lưu Na thấy thế lập tức đưa tay qua đỡ tay cô, dùng sức kéo cô lên.

“Ừ.” Lưu Na gật đầu thật mạnh.

Lương Ý trầm mặc hồi lâu, hỏi: “Cậu trốn ra thế nào? Hành lang ngoài cửa không có ai ư?” Thông thường mà nói, hành lang ngoài cửa nhất định sẽ có 2-3 người giúp việc canh giữ, cậu ấy mở cửa thế nào mà tránh khỏi tai mắt của những người giúp việc chạy tới đây?

“Có người mở cửa cho tớ. Hơn nữa còn cho tớ một tờ giấy, nói cho tớ biết bây giờ cậu đang bị giam ở đâu. Khi tớ len lén chạy ra cửa thì phát hiện ngoài cửa không có lấy một người giúp việc.” Lưu Na cũng cảm thấy chuyện rất kỳ lạ, nhưng cô ấy không để ý nhiều như vậy, cơ hội chạy trốn tốt như vậy, sao cô ấy lại có thể bỏ qua.

“Có người. Đang giúp chúng ta.” Lương Ý nhỏ giọng tự lẩm bẩm, có phải hay không là.

Trong đầu cô hiện ra khuôn mặt dì Linh, nhưng đã chừng mấy ngày dì Linh chưa xuất hiện, nếu như là dì ấy làm thật, tại sao không nói chào hỏi cô chứ? Nếu như không phải là dì Linh làm, vậy thì là ai đây? Ai còn có gan dám làm trái lệnh của Sở Du và mẹ Sở? !

“Tiểu Ý, đừng nghĩ nhiều như vậy. Chúng ta đi trước đã.” Lưu Na kéo tay Lương Ý, không kịp chờ đợi chuẩn bị đi ra ngoài cửa.

“Cốc cốc! Cốc cốc cốc!”

Tiếng gõ cửa bỗng nhiên vang lên, nhịp tim của Lương Ý và Lưu Na nhất thời ngừng một nhịp, hai người kinh hoảng không thôi mà nhìn đối phương, chỉ một thoáng không biết nên làm như thế nào cho phải.

“Thiếu phu nhân! Cô đã tỉnh chưa? Thức ăn đã chuẩn bị tốt rồi!”

Là giọng của quản gia, ngụ ý là ông sắp đi vào phòng. Lương Ý hốt hoảng vuốt vuốt tóc trên đầu mình.

Làm thế nào?

Lưu Na gấp gấp há mồm im lặng dò hỏi cô.

Lương Ý tâm hoảng ý loạn nghiêng đầu nhanh chóng nhìn bài trí của căn phòng một lượt, cuối cùng đưa ánh mắt cố định tại trước tủ treo quần áo bên cạnh giường lớn!

Cô chỉ chỉ tủ treo quần áo khổng lồ bày cách bên tay phải 3 mét.

“Thiếu phu nhân?”

“Tôi tỉnh rồi! Tạm thời chờ vào! Tôi đang thay quần áo.” Lương Ý cố giả bộ trấn định hướng về phía ngoài cửa ra lệnh cho quản gia.

“Dạ!”

Lưu Na rón rén tay chân đi tới trước tủ treo quần áo, e sợ tiếng bước chân của mình bị người ngoài cửa phát hiện, đợi cô ấy đi tới tủ treo quần áo, vội vàng mở cửa tủ quần áo ra, chui vào, Lương Ý cũng đi lên trước, thuận đường đóng cửa lại giúp cô ấy.

“Có thể, ông có thể tiến vào!”

Lương Ý rũ mắt, rất sợ lúc này mình giả bộ trấn định sẽ bị người ta phát hiện.

Cửa im lặng bị mở ra, quản gia mang theo một người đàn ông dùng miếng vải đen che mặt đi vào. Trên người người đàn ông mặc một áo dài màu đen và một cái quần dài màu đen. Anh ta che chắn mình cực kỳ chặt chẽ, ngay cả năm ngón tay cũng mang bao tay, tóc quá dài hoàn toàn che gáy anh ta, toàn thân cao thấp cũng chỉ có cặp mắt lấp lờ bất định lộ ra ngoài.

Không biết vì sao, Lương Ý cảm thấy anh ta có mấy phần quen mắt.

“Anh ta là ai?” Lương Ý hỏi.

Quản gia liếc nhìn người đàn ông bưng thức ăn phía sau mình, hời hợt hỏi đáp. “Mới tới.”

“Tại sao phải che mặt?” Đây là muốn sắm vai siêu nhân ruồi sao?

“Dáng vẻ anh ta xấu xa, sợ hù dọa thiếu phụ nhân.”Quản gia để đồ ăn xuống, nhìn Lương Ý nói. “Hiện tại Thiếu phụ nhân cảm thấy như thế nào?”

Ánh mắt Lương Ý thủy chung dừng lại trên thân người đàn ông che mặt, lúc trả lời câu hỏi của quản gia có chút không yên lòng: “Hoàn hảo”

Quản gia thấy thế hiếm khi khẽ nâng khóe môi lên.“Thiếu phụ nhân rất để ý cậu ta? Nếu không bảo cậu ta lưu lại hầu hạ cô ăn cơm?”

Người kia đang cúi đầu xuống lúc nghe quản gia đưa ra đề nghị thì con mắt sáng lên, Lương Ý bĩu môi, “Không cần, hai người đi ra ngoài đi. Tự tôi có thể làm.”

Con mắt người đàn ông trở nên âm trầm khi nghe Lương Ý đáp lời, quản gia vỗ vỗ bờ vai của anh ta, giống như đang an ủi người đàn ông kia. Lương Ý càng cảm thấy kỳ lạ, bất luận là đề nghị vừa rồi của quản gia hay là người đàn ông đột nhiên xuất hiện.

“Đã như vậy thì chúng tôi đi ra ngoài trước.”Quản gia gạt đầu, dẫn người đàn ông rời đi.

Người đàn ông đi theo quản gia, lúc sắp rời đi bỗng nhiên quay đầu lại, dừng bước lại, nhìn lại hướng tủ treo quần áo, hô hấp của Lương Ý cứng lại.

“Tại sao còn chưa đi? Anh quấy rầy tôi ăn cơm.” Cô giả bộ tức giận phần nộ quá, cố gắng muốn đuổi bọn họ đi.

Người đàn ông lại làm như không nghe thấy, anh ta chậm rãi lướt qua người Lương Ý, trực tiếp đi về phía tủ treo quần áo, Lương Ý cả kinh thất sắc, vội vàng vọt tới trước tủ treo quần áo, giang hai cánh tay, ngăn cản anh ta mở tủ treo quần áo ra.

“Anh muốn làm gì?”Lương Ý tức giận đằng đằng nhìn anh ta chằm chằm.

Quản gia cau mày đi tới trước mặt người đàn ông, khẽ hỏi người đàn ông.“Sao vậy?”

“Có mùi người khác.”Giọng nói của người đàn ông khan khan, trong giọng nói tràn đầy cảm giác nguy hiểm.

Gần đây thính giác của Lương Ý rất là sắc bén nghe rõ những lời nói của người đàn ông, cô kinh ngạc nhìn người đàn ông, đột nhiên thử dò xét kêu một tiếng: “Sở Du?”

Thân thể người đàn ông cứng đờ, tròng mắt hơi có vẻ kinh hoàng nhanh chóng lấp lánh có hồn kể từ sau khi từ biệt Lương Ý.

“Thiếu phụ nhân, cậu ấy không phải thiếu gia.”Quản gia giải vây cho người đàn ông.

Lương Ý nheo mắt lại “Tôi không tin, trừ phi anh ta cởi miếng vải đen ra” Càng nhìn người đàn ông này lại càng thấy giống Sở Dao bất luận là chiều cao,ánh mắt, hay động tác bọn họ đều tương tự.

“Ách, không phải tôi đã nói, dung mạo anh ta rất xấu xí, sẽ hù dọa thiếu phụ nhân à.” Quản gia khàn giọng nói.

Lương Ý cười lạnh một tiếng.“Tôi không sợ, cởi ra!”

Mặt quản gia lộ vẻ khó xử liếc nhìn người đàn ông, người đàn ông khẽ cúi đầu,ngón tay đặt trong cái bao nhẹ nhàng chạm lấy quần của mình.”

“Anh ấy chính là Sở Du!” Lương Ý khẳng định.

Quản gia ngẩn ra, hiển nhiên có chút nghi ngờ đối với sự khẳng định của Lương Ý. « Thiếu phụ nhân, tại sao cô có thể khẳng định ? »

« Mỗi lần anh ấy khấn trương đều sẽ dùng đầu ngón tay khẽ chạm quần của mình. » Lương Ý tức giận bất bình nói.

Quản gia trừng mắt nhìn, nhìn về phía người đàn ông, tròng mắt người đàn ông thoáng qua một tia nghi ngờ, hình như không chút nào về sự khẳng định của Lương Ý.

Lương Ý bỗng nhiên cười một tiếng, không hề báo động trước vươn tay, giật mạnh miếng vải đen trên khuôn mặt đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, cô kinh ngạc nhìn người trước mắt, không nhúc nhích, trong mắt mang theo sợ hãi.

Bầu không khí thật sự lúng túng, quần gia đang định mở miệng giải thích thay thiếu gia nhà mình thì Sở Du lại nhú chân mày, khó có thể chịu được ánh mắt Lương Ý nhìn chăm chú vào mình cấp tốc xoay người lại chạy trốn chết.

«Thiếu gia ! »

Quần gia đuổi theo không chút suy nghĩ, ngay cả cửa cũng quên đóng. Mà Lương Ý vẫn đứng ngây ngốc tại chỗ, cho đến khi Lưu Na trong tủ treo quần áo không chịu được gò bó trong tủ treo quần áo, liền lăn một vòng từ trong tủ quần áo ra ngoài, thở gấp gấp.

« Tiểu Ý, bọn họ đã chạy rồi đúng không. » Lưu Na vượt ngực, cố gắng hô hấp không khí mới mẻ.

Hồi lâu, cô ấy thấy Lương Ý vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình, ngửa đầu, phát hiện Lương Ý chỉ ngây ngốc cầm một miếng vải rách màu đen, sững sờ nhìn cửa lớn.

« Tiểu Ý ? Cậu vẫn còn ngẩn người làm gì ? Thừa dịp này, chúng ta mau trốn thôi. » Lưu Na thở gấp đủ rồi liền đứng lên, tay lôi kéo Lương Ý chuẩn bị đi ra ngoài cửa.

« Cộc cộc cộc ! »

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân « Đáng chết, lại tới ? » Lưu Na thầm cắn răng ngậm hận không thể quát người tới dừng lại.

Đầu Lương Ý ở trạng thái bột nhào lúc này mới phục hồi tinh thần lại, liếc nhìn ngoài cửa, nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần, « Na Na, mau tránh vào ! »

« Có thể chỗ khác hay không ? » Học tử tuy lớn, cũng sẽ buồn chết người.

« Không có thời gian đâu ! » Lương Ý đẩy cô ấy một cái, Lưu Na bất đắc dĩ đành phải chấp nhận.

Tiếng bước chân đã tới cửa, Lương Ý đề phòng kêu câu: “Ai vậy?”

Một người phụ nữ đầy đà lo lắng đề phòng liếc qua hành lang, hình như sau khi yên tâm mới bước nhanh đi vào gian phòng đóng cửa lại, mặt lo lắng đi tới đến trước mặt Lương Ý, “Thiếu phu nhân!”

“Bà là?” Lương Ý nhìn bà ấy, đề phòng bà ấy đến cuối không có buông lỏng

Người phụ nữ đầy đà liếc nhìn phòng mấy cái, nghi ngờ nói: “Lưu tiểu thư đâu? Cô ấy không tới tìm cô sao?”

“Là bà thả cô ra à ? » Lương Ý bình tĩnh hiêu ra.

« Cô ấy chưa có tới tìm cô, đi mình ? »

Giọng người phụ nữ đầy đà có chút kinh ngạc, Lương Ý nhìn bà ấy không nói, hồi lâu mới nói : « Bà đến tìm tôi làm gì ? »

« Là dì Linh bảo tôi tới. »

Lời nói của người phụ nữ đầy đà làm Lương Ý kinh ngạc, « Dì Linh ? Dì Linh bảo bà tới ? Vậy dì Linh đang ở đâu ? »

« Dì Linh bị phu nhân giam lỏng. Cô ấy nhờ vả tôi đưa cô rời khỏi nhà họ Sở, cô ấy lo lắng cô ở nhà họ Sở sẽ gặp phải nguy hiểm. ». Vừa dứt lời, bà ấy bỗng vội vàng đi tới trước cửa sổ sát đất, dường như đang nhìn thứ gì đó. Lương Ý tò mò, cũng đi theo.

« Tốt lắm. Tôi vừa mới điều động những người giúp việc khác đi rồi, tôi sẽ dẫn cô đến biệt thự trong đình viện, ở đình viện sẽ có người tiếp ứng cô, đưa cô về nhà. « Bà ấy đột nhiên quay đầu lại, cắt đứt ý muốn dò xét đến cùng ngoài cửa sổ của Lương Ý.

Lương Ý không tin tưởng cô gái trước lắm, dù sao bà ấy cũng là người nhà họ Sở, ai biết bà ấy nói thật hay giả.

« Thiếu phu nhân, tôi biết rõ cô không tin tôi, có điều đây là cơ hội duy nhất để cô chạy khỏi nơi này. Dì Linh nói, nếu như cô tiếp tục lưu lại nơi này, không chỉ không có lợi cho cô, mà còn có khả năng sẽ thương tổn đến đứa bé trong bụng cô ». Mặt bà ấy nặng nề, ánh mắt lấp lánh.

Câu nói bất thành linh của bà ấy làm Lương Ý như bị sét đánh, không cách nào phản ứng kịp.

« Đứa bé ? Bà nói đứa bé nào ? Đứa bé của ai ? »

Lưu Na nấp trong tủ quần áo đột nhiên vọt ra, diện mạo dữ tợn lớn tiếng chất vấn người phụ nữ đầy đà.

« Thiếu, đứa bé của... thiếu phu nhân. »

Dương như người phụ nữ đầy đà bị khuôn mặt vạm vỡ của Lưu Na hù dọa, nói chuyện cũng trở nên ấp a ấp úng, không bình tĩnh như trước.

62. Chương 62: Chương 62

63. Chương 63: Chương 63

64. Chương 64: Chương 64

65. Chương 65: Chương 65

66. Chương 66

Gian phòng không có một bóng người làm Sở Du đứng ngoài cửa vẻ mặt vốn đã âm trầm không thôi nay càng trở nên âm trầm đáng sợ hơn. Anh bỗng nhiên quay đầu, nín lấy cổ áo người giúp việc đang hốt hoảng chạy qua trong hành lang.

“Thiếu phu nhân đâu?” Anh nheo mắt lại, lông mi thật dài ngăn trở cảm giận ngút trời trong mắt anh.

Người giúp việc nghe vậy thì cả kinh thất sắc, anh ta vội vã cuống cuống mà nhòe ngó vào bên trong cửa, run rẩy nói: “Tôi không biết, thưa thiếu gia.”

Sở Du cắn răng, nhắm mắt, hồi lâu, anh buông tay nín lấy người giúp việc ra, giọng nói lạnh lẽo trầm thấp vang lên bên tai người giúp việc “Tìm cho tôi!” Trong giọng nói đè nén tức giận.

Người giúp việc cẩn thận từng li từng tí liếc anh một cái, “Nhưng lâu chót...”

Sở Du giương mày kiếm lên, không nhìn được cắt đứt lời của anh ta, tang thêm âm lượng ra lệnh: “Tìm thiếu phu nhân!”

“Dạ!” Người giúp việc cúi đầu, thân thể run rẩy đáp một tiếng, sau đó vẫn cúi đầu thất kinh* mà đi khỏi hành lang. Bởi vì anh ta không chú ý, vừa vận dụng phải mẹ Sở đang vội vã.

*hoảng sợ lo lắng.

“Phu nhân?!” Đụng vào người thì anh ta vội vã ngẩng đầu lên, nhìn thấy người mình đụng vào lại là mẹ Sở, trong bụng càng thêm hoảng hốt.

Mẹ Sở liếc anh ta một cái, cũng không có trách cứ anh ta không cẩn thận, mà trực tiếp nói: “Mau tới lâu chót giúp một tay.”

“Nhưng...” Anh ta do dự len lén ngấm Sở Du sau lưng tâm tình không được vui thích ở xa mấy chục mét.

Mẹ Sở theo tầm mắt của anh ta liếc nhìn sắc mặt Sở Du âm trầm, lại nhìn cửa phòng chính rộng mở, nhúu mày, gờ tay nói: “Làm theo như thiếu gia dặn dò.”

“Vâng”, người giúp việc như nhặt được đại xá.

Mẹ Sở bước nhanh tới trước cửa, nhìn gian phòng sạch sẽ, hơi hột hỏi một câu: “Chạy?”

Sở Du không nói.

Mẹ Sở cười lạnh một tiếng, “Người con xem trúng, thật là khiến người ta hận không thể một dao kết thúc cô ta. Nếu không phải trong bụng cô ta có cháu nhà họ Sở, mẹ tuyệt đối sẽ không giống như lần trước, dễ dàng tha cho cô ta!” Ba lần bốn lượt gây phiền toái cho bà ta, bà ta thật không biết con trai mình rốt cuộc coi trọng cô ta ở điểm nào.

“Mẹ nói đủ rồi?” Sở Du trầm mặc bỗng nhiên mở miệng.

Mẹ Sở Du giấu cợt ngẩng đầu, nhìn con trai mình, “Thế nào? Không nói được?”

“Cô ấy là của con, ai cũng không thể nói, bao gồm cả mẹ!” Dứt lời, anh lạnh lùng lướt qua mẹ mình, chuẩn bị đi tìm kiếm Lương Ý.

Mẹ Sở lẳng lặng nhìn bóng dáng anh từ từ xa cách, chốc lát, bà ta lạnh nhạt mở miệng, “Di Linh phản bội chúng ta. Cô ta mật báo cho nhà học Lương nói Lương Ý ở chỗ này. Hiện tại, người của nhà họ Lương có thể đã chạy tới nhà họ Sở rồi. Con tốt nhất trông chừng vợ mình!”

Lời của bà ta làm Sở Du đang rời đi bỗng dừng bước lại. Ông tay áo trắng như tuyết, năm ngón tay của anh khép lại, nắm chặt thành quyền, gân xanh hiện lên trên mu bàn tay, rất dữ tợn. Hồi lâu, anh lại nện bước chân trầm ổn tiếp tục đi ra ngoài.

Mẹ Sở lẳng lặng đứng nghiêm tại chỗ hồi lâu cũng không có động, cho đến khi điện thoại trong tay vang lên, bà ta mới nhận điện thoại: “Ừ, tôi biết rồi.” Dừng một chút, đối phương dường như hỏi báo cái gì với bà ta, bà ta hài lòng nâng khóe môi lên, sau đó lạnh nhạt ra lệnh với người khác trong điện thoại: “Thiếu phu nhân mất tích, thông báo Đại sư Cố. Còn nữa, sai một phần người giúp việc trong nhà giúp một tay tìm kiếm.”

Đợi phân phó tất cả xong, bà ta nện bước chân ưu nhã mà chậm rãi đi về phía thư phòng, vào lúc bà ta đi tới cầu thang thì hương thơm nhàn nhạt truyền đến, bà ta nghi ngờ quét mắt bốn phía.

“Mùi này là gì?” Bà ta nhỏ giọng nỉ non, cảm giác đầu óc mình đột nhiên hơi choáng váng, bà ta cau mày vuốt vuốt mi tâm của mình, ý đồ làm đầu óc hỗn loạn của mình tỉnh táo chút. Ước chừng qua mấy chục giây, bà ta cảm thấy mùi quanh quẩn ở chop mũi hình như nồng nặc hơn, vị ngọt muốn ngán làm cho người ta muốn nôn mửa.

“Ầm!” Bà ta nặng nề té xuống đất, lâm vào hôn mê.

Lúc này, một cánh cửa nơi nào đó ở hành lang lẳng lẽ bị mở ra, một thiếu nữ mặc váy liền màu trắng vẽ mặt thần thờ, bước chân lảo đảo bước ra ngoài. Bước chân đi lại của cô ấy cực kỳ không phối hợp, tựa như trẻ con vẫn còn tập tễnh học đi.

Bởi vì hành động của cô ấy bất tiện, làm cô ấy đi một đoạn ngắn cũng hao tốn thời gian giống như đi vài chục km. Thật vất vả đi tới trước mặt mẹ Sở, cô ấy ngồi xổm, trực tiếp khiêng mẹ Sở lên, giắt trên vai của mình, đi xuống dưới lầu.

“Cô là ai? Cô muốn làm gì phu nhân?! Mau thả phu nhân nhà tôi!”

Quản gia mới vừa đi từ lầu chót xuống nhìn thấy phu nhân nhà mình không biết là sống hay chết đang bị một cô gái xa lạ khiêng trên vai, sắc mặt đại biến, tức giận chất vấn mà ra lệnh.

Cô gái giống như điên, hoàn toàn không có nghe được ông ta nói chuyện, gương mặt xanh đen vẫn thần thờ như cũ, ngay cả bước chân cũng không bởi vì ông ta xuất hiện mà chậm lại.

Quản gia thềm cắn răng ngà, vẻ mặt khẫn trương, ông ta biết, cô gái này, cũng không phải là người, mà là kiệt tác của Đại sư Cố. Nhưng là, Đại sư Cố làm như vậy vì cái gì? Chẳng lẽ ông ta muốn trở mặt với nhà họ Sở ư?

“Buông phu nhân nhà tôi xuống, nếu không, tôi sẽ không khách khí.” Hôm nay xem ra, cũng không cần thiết niệm tình cũ nữa.

Cô gái vẫn không có đáp lại hiếp của ông ta.

Một thanh chủy thủ lấp lánh ánh lạnh bén nhọn phá không mà qua, trực tiếp đâm tới vị trí trái tim cô gái. Cô gái không trốn tránh, chủy thủ cứng rắn cắm vào trái tim cô ấy. Về mặt cô ấy không có biến hóa chút nào, vẫn đầy sinh lực đi tới chỗ mục tiêu, hình như người đâm bị thương cũng không phải là cô ấy.

“Đáng ghét!” Hoạt thi* đáng chết!

*người sống không chết

Quản gia lo lắng ẹ Sở, không thể không xông lên trước tranh đoạt mẹ Sở đang lâm vào hôn mê với cô ấy, vào lúc ông ta sắp chạy như bay tới trước mặt cô gái thì chẳng biết lúc nào cần cổ của ông ta bị quấn một sợi dây tơ màu đỏ chói mắt, người sau khi tơ hồng quấn quả nhiên thoáng dùng sức kéo về phía sau, cần cổ ông ta lập tức rỉ ra máu đỏ tươi, cổ áo tây trang bên ngoài màu trắng nhuộm thành đỏ tươi chói mắt.

“Đầu! Động! Chết...”

Từ sau lưng truyền đến giọng nói trầm thấp.

Theo như lời nói người này đang cảnh cáo ông ta chớ hành động thiếu suy nghĩ!

Quản gia quay đầu, nhìn người đàn ông đen gầy đứng ngoài cửa lớn ở sau lưng mình. Ông ta nhận ra người đàn ông này, người này chính là người đàn ông cử hành nghi thức phục sinh cho thiếu gia vào ngày ấy, làm tay chân cho Đại sư Cố. Chỉ là, kể từ lúc xong nghi thức, người đàn ông này đã biến mất ở Sở trạch, tại sao hôm nay lại đột nhiên xuất hiện?

Ông ta tỉnh táo suy nghĩ, trơn tuột cổ họng của mình bình tĩnh hỏi: “Rốt cuộc các người muốn làm cái gì?”

Người đàn ông đen gầy không nói, trực tiếp nhìn cô gái duỗi ngón tay ra, chỉ chỉ vị trí đi thông phòng khách phòng dưới đất.

“Đi xuống!”

Cô gái cứng đờ gật đầu một cái, khiêng mẹ Sở tiếp tục đi về phía trước.

“Đứng lại! Không cho đi!” Thấy cô gái khiêng mẹ Sở tiếp tục rời đi, quản gia ép mình tỉnh táo nhất thời biến mất, ông ta hét lớn, không cố kỵ tơ hồng trên cổ mình, muốn chạy như bay đến trước mặt thiếu nữ, một tay đoạt lấy mẹ Sở.

Máu chảy giống như suối, xuôi từ cổ ông ta xuống, người đàn ông đen gầy thấy thế, trong mắt không khỏi mang theo nghi ngờ hiểm thấy, tựa hồ đang thắc mắc tại sao ông ta cũng không thêm để ý tính mạng mình, chỉ vì cứu một người phụ nữ như vậy.

Quản gia bước chân tiến tới gần cô gái lần nữa, người đàn ông đen gầy hơi nhíu nhíu mày, tay nắm kéo tơ hồng hơi siết chặt, quản gia dừng bước lại một chút, nhưng vẫn không có ý định từ bỏ. Lúc này tơ hồng trên cổ ông ta đã xâm nhập vào cổ ông ta, chỉ lát nữa là sẽ đứt khoát cắt đứt đầu ông ta. Quản gia chợt xoay người, rút ra lưỡi dao sắc bén giấu ở trong tay áo, dùng sức lôi kéo tơ hồng, tranh thủ chút không gian, sau đó hung hăng dùng con dao sắc bén cắt đứt tơ hồng_____

“Loảng xoảng_____” lưỡi dao sắc bén bị chia ra thành hai nửa, trong đó một nửa rơi xuống mặt đất.

Quản gia ngẩn ra nhìn lưỡi dao sắc bén bị “phân thân”, ngay sau đó phục hồi tinh thần lại, cầm trong tay một nửa kia của lưỡi dao sắc bén đột nhiên xông về phía người đàn ông đen gầy.

Bây giờ ông ta không thể ngã xuống! Ông ta còn phải cứu phu nhân!

Máu tươi chảy lan đầy đất, vào lúc quản gia dùng lưỡi dao sắc bén sắp đâm về người đàn ông đen gầy thì trong nháy mắt người đàn ông đen gầy biến mất giống như khói ở trước mắt ông ta. Khi bóng dáng người đàn ông đen gầy xuất hiện lần nữa trong mắt ông ta thì gáy gáy chịu cảm giác tê dại cùng tê rút đau đớn nhất thời xâm lấn thần kinh của ông ta.

“Ầm_____”

Ông ta vô lực té ở trên mặt đất, tròng mắt mở thật to, cổ chảy máu róc rách như nước suối, không ngừng chảy ra ngoài....

Phía sau núi

Lưu Na thở hồng hộc công Lương Ý hôn mê bất tỉnh, thật vất vả rốt cuộc đã đi đến đỉnh rồi. Cô ấy nhẹ nhàng để Lương Ý trên lưng xuống, thở hổn hển.

Cô ấy nghỉ ngơi chốc lát rồi đứng ở đỉnh đồi nhìn chân núi, tùy ý lau mồ hôi, kéo ra một nụ cười tự tin. Mặc dù lúc này cô ấy mệt mỏi mồ hôi đầy người, nhưng tâm tình cực kỳ vui thích.

Cô ấy âm thầm than thở, thật may là học Taekwondo, có chút hơi sức, nếu không thì không biết nên làm sao mới phải.

Nhưng lúc ánh mắt cô ấy kịp chạm đến Lương Ý sắc mặt ửng hồng, mặt mũi lo âu thì cô ấy nhất thời hoảng hốt, rất sợ Lương Ý xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn khi đang chạy trốn.

Không suy nghĩ nhiều, cô ấy công Lương Ý lên lần nữa, cẩn thận từng li từng tí bắt đầu đi xuống núi.

“Lưu tiểu thư, đã trễ thế này, cô muốn mang thiếu phu nhân đi đâu?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng Lưu Na, thân thể Lưu Na cứng đờ, cô ấy không dám quay đầu lại xác nhận người kia có phải là người mình nghĩ tới hay không. Gần như không có thời gian do dự, một giây kế tiếp, cô ấy công Lương Ý nhanh chân mà bỏ chạy.

Thay vào đó là phía dưới núi, cũng không phải lên núi, bởi vì hốt hoảng, sợ ý một chút, cô ấy bị cò dại dưới chân quần lấy, cả người công Lương Ý trực tiếp té ngã xuống lưng chừng núi, lăn xuống sườn núi.

Hai người vẫn lăn xuống chân núi, không biết lăn bao nhiêu vòng, Lưu Na cảm giác đầu óc mình choáng váng, nhưng cô ấy nắm tay Lương Ý từ đầu đến cuối không có buông ra. Tốc độ lăn từ từ chậm lại, cô ấy cảm giác họ sắp lăn xuống chân núi rồi.

“Ầm!” Đầu đau đón giống như nổ tung, cái trán của cô ấy đụng phải một tảng đá to, trong nháy mắt bất tỉnh.

“Chết?” Đại sư Cổ đứng ở trước tảng đá lớn, nhìn máu chảy trên đá, nhỏ giọng nỉ non. Hồi lâu, ông ta nhẹ nhàng thở ra, “Xem ra không có chết.”

Ông ta vuốt ve chòm râu của mình, do dự một hồi, tự lẩm bẩm: “Số lượng vật tế cũng sắp đủ. Vị Lưu tiểu thư...thôi được rồi!”

Dứt lời, ông ta khiêng Lương Ý được Lưu Na che chở thật tốt còn nằm ở trên người Lưu Na lên, tự nhiên rời đi.

67. Chương 67

“Thiếu gia, đã tìm được thiếu phu nhân.” Một người đàn ông trung niên chừng hơn 40 tuổi vội vàng vội vàng tới trước mặt anh, hồi báo với anh.

Sở Du đứng ở trong đình viện tìm kiếm hơi thở của Lương Ý nghe vậy, liếc nhìn người đàn ông trước mặt thấp hơn mình nửa cái đầu, nhăn mày hỏi: “Ở đâu?”

“Ở tầng hầm. Đại sư Cổ nói tình hình tiểu thiếu gia trong bụng thiếu phu nhân không được tốt. Cho nên đưa thiếu phu nhân tới phòng dưới đất trị liệu. Ông ấy kêu thiếu gia mau qua đó một chuyến.” Người giúp việc nam lau mồ hôi, vẻ mặt co quắp.

Sở Du thay đổi lạnh lùng những ngày qua, gấp gáp không thôi hỏi, “Hiện tại cô ấy như thế nào?”

Người giúp việc nam lạng lẽ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Không được tốt.”

“Bây giờ tôi liền qua đó.” Vừa dứt lời, anh lại ngược mắt, ngắm nhìn nóc nhà cuộn cuộn khói dày đặc, dần dần: “Cậu đi lên hỗ trợ tắt lửa!” Dứt lời, anh mặc kệ tất cả, vội vàng rời đình viện đi tới phòng dưới đất.

Người giúp việc nam nhìn bóng lưng anh dần dần cách xa, bỗng nhiên nâng lên nụ cười ý vị sâu xa. Làn da màu lúa mì từ từ biến thành xanh mét ở dưới trăng sáng.

Mà lúc này, ba người cảnh sát núp ở đại thụ sau bụi cỏ nhìn người đàn ông trung niên quý dị phía trước, không tự chủ được cả người nổi da gà. Sắc mặt Tiểu Lâm càng thêm đại biến, đôi môi không ngừng run rẩy.

“Đầu lĩnh, cái đó. Người đàn ông kia chính là.” Anh ta trừng lớn mắt, trong con mắt đều là sợ hãi.

Đội trưởng quay đầu, trừng mắt liếc cấp dưới nhất gan đứng ở bên cạnh mình, nhỏ giọng trách mắng: “Không phải là sắc mặt biến đổi thôi à, về phần cậu có cần bày ra vẻ mặt như gặp phải quỷ không? !” Tuy nói quả thật có chút kỳ lạ, mới vừa rồi cả người mình cũng nổi da gà. Nhưng “trường hợp lớn” như vậy không đủ để cho đám cảnh sát nhìn đã quen như bọn họ phải ngạc nhiên.

“Không, không, đầu lĩnh, tôi sợ không phải người đàn ông kia, mà là. Mà là một ‘người’ khác mới vừa rồi chạy ra!” Tiểu Lâm cảm giác đầu ngón tay của mình còn không ngừng run rẩy, tim đập cũng mất đi quy luật thường ngày.

“Cái gì? Cậu nói người trẻ tuổi kia?” Người trẻ tuổi kia làm sao lại làm cho người ta sợ? Không phải bộ dạng xinh xắn thôi sao? Chẳng lẽ đầu năm nay quá đẹp cũng sẽ hù dọa người? Tưởng tượng như vậy, anh ta nên may mắn vì dáng dấp của mình không tính là rất dễ nhìn.

Đầu óc Tiểu Ngô không tập trung, không nhận được nâng trán, trong lòng biết anh ta nhất định nghĩ đến thứ khác.

“Đầu lĩnh, người đàn ông kia, chính là, chính là —— thiếu gia nhà họ Sở!” Tiểu Ngô vô lực nhắm mắt lại, hoảng sợ giải thích cho đội trưởng.

Đội trưởng ngăn ra, “Cái gì? Thiếu gia nhà họ Sở?” Dừng một lát, anh ta bỗng nhiên gia tăng âm lượng, không thể tin nói: “Cậu nói là, thiếu gia nhà họ Sở đã qua đời một tháng trước? !”

“Ừ.” Tiểu Ngô và Tiểu Lâm nặng nề gật đầu một cái.

“Này, đây là cái dạng gì.” Suy nghĩ của Đội trưởng nhất thời hồng, anh ta vuốt vuốt cái trán mình bởi vì suy tư mà mơ hồ bị đau.

Bỗng nhiên, “Những vị khách, xin chào!” Giọng nói ôn hòa mà có lễ phép ân cần thăm hỏi vang lên trên đỉnh đầu họ.

Ba người kinh ngạc nhìn ngẩng đầu lên, nhìn qua thì sắc mặt xanh mét, người đàn ông trung niên mặt không vẻ gì, trái tim cuồng loạn vì không bị khống chế. Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Vừa rồi bọn họ hoàn toàn không nghe được tiếng bước chân, tại sao người đàn ông này chạy tới trước mặt họ, mình lại có thể không phát hiện? ! Chẳng lẽ bởi vì mới vừa rồi biết được tin tức thiếu gia nhà họ Sở còn sống nên vô cùng khiếp sợ cho nên bỏ quên ư?

“Ba vị, xin mời!” Người giúp việc nam nghiêng người sang, vươn tay về phía biệt thự.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, sau đó rất ăn ý gật đầu một cái, một giây kế tiếp, Tiểu Ngô đột nhiên nhảy ra từ trong bụi cỏ, một quyền dụng hết toàn lực đánh sang phía người giúp việc nam. Người giúp việc nam hình như không có nghĩ đến Tiểu Ngô sẽ công kích mình, cứng rắn hứng chịu một quyền của Tiểu Ngô.

“Tiểu Ngô, làm rất khá!” Tiểu Lâm đứng lên khen ngợi Tiểu Ngô, lại phát hiện người giúp việc nam thể nhưng vẫn không nhúc nhích, ngay cả khuôn mặt cũng không có biến hóa, anh ta hoảng hốt, “Tiểu Ngô, cậu không đánh trúng à?”

Tiểu Ngô cẩn thận lui về phía sau hai bước, trầm giọng nói: “Không, tôi đánh trúng.”

“Vậy sao hắn có thể.”

Lời còn chưa nói hết, người giúp việc nam bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đêm, yên tĩnh hồi lâu, mới cứng ngắt nói: “Khách không muốn làm khách, vậy dễ thôi. Chủ nhân nói không thể miễn cưỡng người khác!” Anh ta nhắm mắt lại, miệng im lặng nhắc nhở một câu nói.

“Tiểu Ngô, Tiểu Lâm —— tránh ra!” Đội trưởng cảm thấy nguy hiểm chột hết lớn với hai người.

Tiểu Ngô và Tiểu Lâm chưa có lấy lại tinh thần.

”Rống

“, hai con dị thú nhảy xuống từ trên trời, diện mạo dữ tợn hướng ba người gào thét, trong bóng đêm trông mắt đỏ ngầu càng lộ vẻ quỷ dị.

“ Đây là vật gì?” Tiểu Ngô sợ hãi nhìn qua hai con dị thú khổng lồ chậm chạp dạo bước vây quanh ba người bọn họ, dường như đang tìm kiếm thời cơ tốt nhất để cắn nuốt bọn họ vào bụng.

Dị thú có một hàm răng vô cùng bén nhọn chĩa tề, chói mắt dưới ánh trăng lạnh lạnh. Đầu của nó giống như sư tử, chỗ gáy có một vòng màu vàng óng khổng lồ và bộ lông rối bù. Vậy mà tứ chi của nó lại rất mảnh khảnh, cùng với thân thể to đùng của nó thì không phù hợp, trông cực kỳ quái dị.

“ Tiểu Lâm, Tiểu Ngô, tôi chặn bọn họ, các cậu mau trốn!” Đội trưởng dè giọng xuống nói với hai người.

Mặc dù cảm thấy sợ hãi vô cùng đối với con vật khổng lồ trước mắt, nhưng nghĩ đến có thể bởi vì mình tự mình hành động mà làm thuộc hạ bị thương thì anh ta không thể không cố gắng trấn định, vì thuộc hạ của mình mà kiếm đường sống.

Đội trưởng cẩn thận đi tới trước mặt hai người, tránh khỏi kinh động đến hai con dị thú vẫn còn đang ở trạng thái ngấm nhìn con mồi, đuôi mắt quét một vòng bốn phía, con người bỗng nhiên co rút lại, kêu to ra tiếng, “ Đi!” Anh ta dùng hết hơi sức toàn thân đẩy thuộc hạ sau lưng mình một cái, đẩy bọn họ ra chỗ cách con dị thú.

“ Ăn bọn họ!” Người giúp việc nam nhú mào lại, lạnh nhạt ra lệnh.

Dị thú nghe được lệnh thì trông mắt đỏ ngầu trong nháy mắt lóe sáng vô cùng, hình như đang cảm thấy hưng phấn vì sắp có thịnh yến.

“ Đầu lĩnh!” Bị đẩy ra, Tiểu Lâm và Tiểu Ngô kêu to ra tiếng.

Đội trưởng vội vàng móc súng lục từ trong túi áo của mình ra, nã một phát súng vào dị thú đang chạy tới trước mặt mình, “ Chạy! Mau! Không cần lo cho tôi!” Nói xong anh ta lại nã mấy phát, nhưng những viên đạn này cũng không có ngăn trở được tiến công của dị thú, ngược lại còn chọc giận bọn chúng. Cử động của bọn nó trở nên kích động mà điên cuồng hơn.

Tiểu Lâm nhìn chăm chú vào đội trưởng bị hai con dị thú vây khốn, cắn răng nhịn nước mắt, lôi kéo tay Tiểu Ngô, lớn tiếng gầm lên với Tiểu Ngô: Đi mau!”

Tiểu Ngô lau nước mắt, dè nén chua xót trong lòng xuống, đi theo Tiểu Lâm điên cuồng chạy trốn.

Người giúp việc nam nhìn phương hướng hai người trốn chạy, hơi nhú chân mào, ước chừng qua ba bốn phút, cảm thấy dị thú sau lưng mình không còn động tác thì anh ta mới chậm rãi xoay người lại, liếc nhìn một bãi máu tươi trên mặt đất.

“ Đuổi theo!”

“ Rống ——!”

Tiếng rống giận rung trời truyền đến lần nữa, vang dội không gian yên tĩnh, bầu trời đêm tuyệt vọng...

Chân đồi.

“ Ông lão, chúng ta tới nơi này làm gì?” người đàn ông đi theo sau lưng sư phụ, nhìn cỏ dại chung quanh cao cỡ nửa người, một hồi gió lạnh thổi qua, anh ta rung mình một cái, không biết vì sao, tối hôm nay anh ta luôn có cảm giác mình sắp không còn sống lâu nữa.

“Tìm người.” sư phụ không chút để ý hồi đáp, không ngừng đi tới đi lui ở dưới chân đồi. Đột nhiên, ông dừng bước lại, đi tới một tảng đá lớn phía trước.

“Tìm người? Ông điên rồi?Tới nơi này tìm?Nơi này hoang sơn dã lĩnh (vùng núi hoang sơ), lấy đâu ra người?”Người đàn ông lấy ánh mắt nhìn người bệnh thần kinh nhìn chằm chằm sư phụ đi ở phía trước mình.

“Sao chỉ có một...” Sư phụ ngồi xổm xuống, trong goings nói mang theo chút kinh dị cùng sợ hãi....

“Một cái gì?” Người đàn ông đi lên trước nhìn xem, chỉ thấy một cô gái chừng 20 ngã ở trên tảng đá, trán còn chảy máu, trên tảng đá còn có một vết máu bắt mắt, người nằm vào hôn mê chính là Lưu Na.

Sư phụ nhăn mày móc ra một cái bình nhỏ từ trong tay áo rộng rãi của mình, vẩy một chút bột thuốc ở trên trán Lưu Na. Dội vết thương trên trán không còn chảy máu nữa, ông lại móc ra một bình nhỏ khác, mở ra, một mùi gay mũi truyền đến, người đàn ông che mũi của mình lại, ghét bỏ lui về phía sau hai bước, ý đồ tránh khỏi mùi khó ngửi này.

Sư phụ đưa miệng bình sứ đến mũi Lưu Na hồi lâu, Lưu Na nhú mày một cái, sâu kín mở mắt, kinh ngạc nhìn sư phụ tóc trắng phơ trước mắt.

“Cô là Lưu Na đúng không?” Sư phụ dịu dàng hỏi.

Lưu Na rũ mắt, ngậy ngốc nhìn đầu ngón tay mình, bỗng nhiên, tròng mắt mờ dần của cô ấy biến đổi, túm lấy ống tay áo sư phụ, khẩn trương mà gấp gấp hỏi: “Tiểu Ý, tiểu Ý đâu? Ông có thấy cô ấy hay không?!”

“Na Na, cô tỉnh táo một chút.” Sư phụ đưa tay, ý bảo cô ấy chỉnh đốn suy nghĩ hốt hoảng của mình.

Lưu Na lấy lại bình tĩnh, buông tay túm ống tay áo sư phụ ra, cắn môi dưới không có chút máu nào một lúc, ngẩng đầu nhỏ giọng lẩm bẩm: “Nhất định là Đại sư Cố dẫn cô ấy đi, nhanh, chúng ta nhanh đi tìm cô ấy!” Dứt lời, cô lại giùng giàng muốn đứng lên từ trên mặt đất, cố gắng đi tìm Lương Ý.

Sư phụ đưa tay đỡ lấy cô ấy xiêu vẹo chỉ chực đổ, trấn an nói: “Na Na, tôi là sư phụ của tiểu Bân, lần này xuống núi chính là cố ý tới đây cứu tiểu Ý. Cô đừng có gấp vội, cô mất máu quá nhiều, tạm thời không nên lộn xộn. Cô biết Đại sư Cố đó mang tiểu Ý đi đâu không?”

Lưu Na suy tư một hồi, đáp: “Có thể là đại trạch nhà họ Sở.”

“Đại trạch nhà họ Sở?” Nhưng lúc ông đi vào đại trạch nhà họ Sở thì tại sao không thấy chút hơi thở của Lương Ý?Mà chỗ duy nhất lưu lại hơi thở của cô cũng chỉ có sườn núi này?Chẳng lẽ ông ta cố ý che giấu sao?Vậy tại sao không che giấu hơi thở ở đây luôn? Hoàn toàn không hợp logic, hay là nói...

Đây là kế diệu hổ ly sơn?‘ Chúng ta nhanh đi tìm cô ấy!’Lúc này tâm tình Lưu Na không yên ổn, rất sợ Lương ý sẽ bị giết hại.

Sư phụ cũng đang có ý đó, nhưng lúc ánh mắt ông chuyển dời đến trên người Lưu Na thì nhìn thấy gương mặt cô ấy tái nhợt.“Na Na, cô ở lại. Chúng tôi đi là được rồi.”

“Cái gì? Không, tôi cũng muốn đi!” Lưu Na không thuận theo.

Sư phụ lắc đầu một cái, “Hiện tại thân thể của cô quá yếu, nếu cô đi, không chỉ không giúp được gì, còn có thể liên lụy chúng tôi, cho nên, cô ở lại!”

“Chúng tôi cái gì? Tôi cho ông biết, lão già, tôi tuyệt đối không đi theo ông.” Quái vậy kia bộc phát ở sở trạch, đánh chết anh ta cũng không đi vào.

“Cậu không đi cũng có thể.” Sư phụ nhẹ nhàng cười một tiếng.

Người đàn ông nhú mày, quay đầu, không nhận được bĩu môi.

Nụ cười của sư phụ sâu hơn, “Vậy thì chết chỗ này đi!”

“Cái gì?” Người đàn ông không thể tin quay đầu lại, không thể tin được ông lại uy hiếp mình.

“Cậu cũng biết bản lãnh của tôi, muốn giết cậu đối với tôi mà nói là một chuyện dễ như trở bàn tay.” Sư phụ dù bận vẫn ung dung vuốt vuốt râu mép của mình.

Người đàn ông phần hện nheo mắt, ác thanh ác khí * nói: “ Tôi biết rồi.”

*giọng hung ác.

Sư phụ hài lòng cười một tiếng, “ Na Na, cô ở lại chờ tôi.”

Lưu Na suy tư một hồi, mới chậm rãi gật đầu một cái, cô ấy biết bây giờ mình thực sự không giúp được gì, còn có thể liên lụy người khác, cho nên chỉ có thể ở lại đây chờ đợi tin tức.

“ Cầu xin ông nhất định phải cứu tiểu Ý trở về!” Cô ấy chứa đựng lệ ghen ngào cầu xin.

Sư phụ nặng nề gật gật đầu.

“ Cảm ơn!” Lưu Na nén lệ, hé miệng mà cười cười.

68. Chương 68

“Lão già, có cần thiết không?”, người đàn ông đi theo sau lưng ông dừng bước lại, trầm giọng hỏi.

Sư phụ quay đầu lại, lẳng lặng nhìn anh ta: “Con bé là em gái của đồ đệ của tôi. Nếu như có thể, tôi tình nguyện dùng tính mạng của tôi để đổi mạng của con bé về.”

Người đàn ông cười giễu cợt, “Ông là kẻ ngu à? Tại sao dùng mạng của mình đổi mạng của người khác. Trên thế giới này không có bất kỳ kẻ nào đáng giá để dùng mạng của mình đi trao đổi mạng của người khác. Ông làm vậy thật là buồn cười.”

Sư phụ không nói, chỉ hé miệng mà cười cười, tiếp tục đi về phía trước.

Người đàn ông thấy thế, nhướng mày, hừ lạnh một tiếng, bất đắc dĩ tiếp tục đi theo ông.

Đi gần 20 phút, bọn họ nhanh chóng trở lại đại trạch nhà họ Sở, sư phụ đột nhiên ngừng lại bước chân, người đàn ông nghi ngờ nói: “Sao vậy? Ông không muốn đi vào sao?”

“Mùi máu tươi.” Ánh mắt sư phụ rơi vào nơi nào đó trên đất trống.

Người đàn ông nghe vậy, cẩn thận hít hà, trong không khí quả thật có mùi máu tươi nhàn nhạt, mặc dù đã rất nhạt, nhưng bởi vì thói quen nghề nghiệp của anh ta, anh ta rất quen thuộc về loại mùi này.

“Cẩn thận! Có thú giữ cửa!” Sư phụ đề phòng lui về sau một bước, cắn nát đầu ngón tay của mình, nhanh chóng vẽ ở trong không khí, khi ông vẽ thì máu lại dừng ở giữa không trung, tạo thành một lá bùa đặc biệt.

“Sao vậy?” Người đàn ông cẩn thận nhìn chung quanh một lượt, nhưng không có phát hiện bất kỳ cái gì không đúng.

Mặt sư phụ đảo qua, tiếng vang xột xột xoạt xoạt vang lên ở phía trước, ông rũ rèm mắt xuống, cánh tay khẽ nâng lên trước, một thanh binh khí sắc bén như lợi kiếm bỗng xuất hiện, ông nắm chặt trong tay.

“Đây coi là năng lực gì?” Người đàn ông lẩm bẩm.

“Đến rồi! Mau tránh ra!”

“Rống ——”

Dị thú vọt ra từ bên biệt thự, phía trước có hai con thú, người đàn ông vết máu khắp người. Sư phụ nhảy lên, cầm trong tay lợi kiếm, phá không mà chém, thẳng tắp bổ về phía một con thú phía bên phải.

“Rống ——”, đầu bị chém ra một vết thương dài nhỏ khiến dị thú ngửa mặt lên trời rống dài, động tác lao tới chậm lại, phát tiết đau đớn của mình. Sư phụ cúi đầu nhìn một con dị thú khác cách hai người chưa đầy mười mét, nheo mắt lại, lần nữa bổ về phía đỉnh đầu một con dị thú khác, con dị thú kia nhìn thấy đồng bọn của mình bị lão già nhìn như bình thường trước mắt chém thương, đã sớm có ý né tránh, có điều động tác của ông thật sự quá nhanh, nó vẫn bị chặt vào chân trước bên trái của mình.

Chân trước bị thương ngăn trở hành động của nó, thân thể khổng lồ của nó “Ầm” một tiếng, té xuống đất, hai con dị thú đều bị thương chỉ có thể trơ mắt nhìn con mồi sắp đến miệng mình còn bị mang đi.

Một góc lùm cây

Một tay Tiểu Ngô che tay phải bị con vật kia làm bị thương, khuôn mặt tái nhợt đến đáng sợ, khắp khuôn mặt là máu tươi cùng mồ hôi hỗn tạp ở chung một chỗ, giống như mới vừa tắm máu tanh. Mà tình hình Tiểu Lâm ngồi ở bên cạnh anh ta thì tốt hơn anh ta một chút, tối thiểu còn duy trì tứ chi đầy đủ, nhưng bụng lưu lại một lỗ máu khổng lồ, ruột cũng thiếu chút nữa bị lòi ra ngoài.

“Các người là ai?” Sư phụ vừa bó thuốc cho bọn họ, vừa nói.

Tiểu Lâm cắn đầu lưỡi, mạnh mẽ ép tiếng hô đau sắp tràn ra miệng nuốt vào, mồ hôi lạnh lấm tấm, trả lời: “Chúng tôi là cảnh sát, đến điều tra một vụ án mất tích.”

“Án mất tích? Tiểu Ý?” Sư phụ dừng lại động tác bó thuốc.

Tiểu Ngô ngược mắt, “Ông biết người bị hại?”

“Tôi cố ý tới cứu con bé.” Sư phụ ngẩng đầu, ngắm nhìn bầu trời, tăng nhanh động tác bó thuốc cho bọn họ.

Tiểu Ngô nhướn mày, kinh ngạc nói: “Cô ấy không có chết?”

“Ừ.” Động tác của sư phụ lưu loát thoa thuốc xong, lại không biết từ đâu móc ra một cuộn băng to. Người đàn ông nhìn chằm chằm ông không ngừng bận rộn, giờ khắc này, anh ta thật sự vô cùng hoài nghi lão già này thật ra thì chính là Doreamon biến thành.

“Bọn ông là ai?” Tiểu Lâm liếc nhìn sư phụ, rồi lại nhìn người đàn ông không chịu làm gì cả.

Người đàn ông nhìn thấy anh ta quan sát mình, khinh thường quay đầu.

“Một thuật sĩ nhỏ mà thôi. Nhận người nhờ vả, cố tìm Lương Ý.” Sư phụ băng bó cho hai người xong, đứng lên, hít một hơi, vẩy chút bột thuốc ở giữa không trung.

“Thuật sĩ?” Tiểu Ngô và Tiểu Lâm liếc mắt nhìn nhau không hiểu.

Sư phụ cất bình thuốc xong, giải thích: “Chính là đạo sĩ mà các cậu thấy trên tivi đó.”

Tiểu Ngô và Tiểu Lâm cau mày, trầm mặc.

“Các cậu muốn đi ra ngoài à?” Sư phụ đột nhiên hỏi.

“Không! Tôi muốn báo thù!” Tiểu Ngô đột nhiên đứng lên, nhưng bởi vì mất máu quá nhiều, anh ta lại lảo đảo ngã xuống.

“Báo thù?”

“Đầu lĩnh của chúng tôi vì cứu chúng tôi đã hi sinh.” Tiểu Lâm nghẹn ngào quay đầu.

Sư phụ thở dài một tiếng, cúi đầu, nhìn một chút cây cỏ trên đất, “Hiện tại các cậu muốn đi ra ngoài cũng không được rồi. Pháp trận đã hoàn thành rồi, lối đi cũng bị phong bế. Chúng ta không ra được, người bên ngoài cũng không vào được.”

“Cái gì... Vậy chúng tôi cứu con tin cùng báo thù thế nào?” Tiểu Ngô mắt tròn xoe, giọng ní non.

“Cảnh sát cũng không vào được sao?” Tiểu Lâm hỏi.

Sư phụ lắc đầu, nhặt một cục đá nhỏ trên cỏ lên, dùng sức ném lên, “Rầm...” tảng đá giống như bị vật vô hình ngăn trở, rớt xuống.

“Chuyện này...”

“Cậu thấy đấy.”

“Có biện pháp phá hỏng không?” Chuyện này đã không thuộc phạm vi nhận thức của bọn họ, bây giờ người duy nhất có khả năng cứu được bọn họ chính là lão già trước mắt này thôi.

Sư phụ trầm ngâm nói: “Biện pháp duy nhất chính là giết chết thi thuật giả*, chỉ khi thi thuật giả chết là có thể đánh vỡ pháp trận này.”

*Thi thuật giả: thuật giả thực hiện phép thuật.

“Vậy chúng ta hãy giết chết thi thuật giả đó.” Tiểu Ngô nắm chặt thành nắm đấm, hốc mắt hồng hồng, trong mắt tràn đầy thù hận.

Người đàn ông vẫn trầm mặc bỗng cười lạnh, “Giết chết hắn? Chỉ bằng các cậu? Đừng nói chúng ta không biết hắn có bao nhiêu trợ thủ, chỉ bằng việc ứng phó những quái thú từ trên trời giáng xuống đã đủ để lấy mạng của chúng ta rồi, cho nên không biết tự lượng sức mình.”

Sư phụ liếc nhìn người đàn ông, nhàn nhạt mở miệng: “Nếu hắn không chết, vậy chúng ta sẽ phải chết ở chỗ này. Cậu cảm thấy liều mạng tốt hay ngồi chờ chết tốt hơn?”

Người đàn ông cứng họng, anh ta tức giận quay đầu, cắn hận nhìn chằm chằm phía trước.

“Hai người các cậu ở lại.” Sư phụ ngồi xổm xuống, nói với Tiểu Ngô và Tiểu Lâm.

Tiểu Ngô và Tiểu Lâm liền vội vàng lắc đầu, muốn bọn họ ở đây chờ cứu viện, bọn họ không làm được.

“Thương thế của các cậu khá nặng, không giúp được chúng tôi.” Sư phụ nói thẳng.

Tiểu Lâm cắn răng, “Chẳng lẽ chúng tôi thật sự không giúp được gì sao?”

Sư phụ thở dài bất đắc dĩ, nhìn ra được hai người này rất quật cường, nếu để cho bọn họ không làm gì cả, chờ cứu viện thì họ nhất định sẽ không đồng ý, đến lúc đó nếu trong quá trình bọn họ chờ cứu viện xảy ra điều gì ngoài ý muốn, ông cũng băn khoăn.

“Pháp trận này có uy lực mạnh nhất vào 4 giờ nửa đêm, đến lúc đó toàn bộ thú canh giữ sẽ xông ra từ trong trận, canh giữ pháp trận này, hơn nữa vì pháp trận chuyển đưa năng lượng, đến lúc đó năng lượng dần mất bọn họ sẽ hấp thu sinh khí của loài người, nhất định sẽ tạo thành nguy hại đối với loài người của cả thành phố. Các cậu cầm cái này, trước 4 giờ, vẽ ra pháp trận này vây quanh sợ trạch.” Sư phụ đưa cho bọn họ một bình sứ nhỏ, cùng với một tờ giấy.

“Dùng bình nhỏ vẽ một pháp trận lớn như vậy? Lão già, chứng si ngốc của ông phát tác à?” Người đàn ông giễu cợt sư phụ không chút lưu tình.

Sư phụ không thèm để ý anh ta giễu cợt, ngược lại ngàn cân vạn dặm bảo bọn họ cần phải vẽ ra hoa văn cùng lá bùa giống trong tờ giấy như đúc.

Tiểu Lâm cầm bình nhỏ, khó xử nói: “Đại sư, bình này...”

“Yên tâm, tuyệt đối đủ! Tin tưởng tôi!” Sư phụ nói như đinh chém sắt.

Tiểu Ngô và Tiểu Lâm liếc mắt nhìn nhau, cau mày gật đầu một cái.

“Tốt lắm, chúng tôi phải đi.” Sư phụ liếc mắt nhìn cửa sổ trạch rộng mở, cảm thấy không thể để lỡ nữa rồi.

Người đàn ông không muốn đi cùng ông, “Tôi muốn lưu lại phụ giúp vẽ pháp trận.”

Sư phụ nheo mắt lại nhìn anh ta: “Cậu không có phần vẽ, muốn chết thì có phần, có đi không?”

Người đàn ông thầm cắn răng ngà, “Tôi đi là được.” Không cần thiết lúc nào cũng nói tới chết được không.”

“Vậy chúng tôi đi trước, các cậu cẩn thận, nếu trên đường các cậu nghĩ thấy hơi thở khác thường, thì mau chóng tránh về nơi này. Ngàn vạn lần không được để cho người ta phát hiện bóng dáng của các cậu.”

Tiểu Ngô và Tiểu Lâm gật đầu một cái.

“Đi!” Sư phụ sai bước đi tới biệt thự.

Nửa giờ sau ở Nhà họ Lương.

Lạc lạc kêu lên đúng lúc làm Lương Bán phát hiện tia sáng của pháp trận yếu ớt, anh vội vã cầm bình sứ sư phụ đưa, rắc bột thuốc lên tượng người trong pháp trận, sau khi rắc bột thuốc lên thì tượng người đã từ từ khôi phục ánh sáng, ngay cả pháp trận cũn khôi phục ánh sáng những ngày qua.

“ Uông – uông—— “ Đa Đa bỗng nhiên hướng về phía tượng người kêu to.

Lương Bân ngồi xổm xuống, vuốt ve đầu Đa Đa, “ Đa Đa, mày phát hiện ra cái gì sao?”

“ Uông — uông—— “ Đa Đa đi tới trung tâm pháp trận, ngược, sửa về phía tượng người.

Mà Lạc Lạc đứng ở trên bàn viết bỗng bay giữa không trung, xoay một vòng ở trên pháp trận, mới lần nữa hạ xuống trên án trác, bộ dáng ngược đầu hết sức kiêu ngạo.

Lương Bân thấy thế, như có điều suy nghĩ, đột nhiên, bước một bước dài, anh mở cửa, chuẩn bị lao ra gian phòng Lương Tư bỗng nhiên xuất hiện trước cửa phòng, nhìn thấy mặt anh trai mình gấp gáp, trái tim Lương Tư nhất thời cảm giác không tốt lắm, “Anh, pháp trận xảy ra vấn đề gì sao?”

“ Không có, hoàn hảo. Tiểu Tư, em có thể giúp anh trông coi pháp trận hay không, anh muốn đi ra ngoài một chuyến.” Lương Bân đưa bình sứ tản ra mùi hôi thối nồng đậm cho Lương Tư.

Lương Tư không giải thích được nhận lấy bình thuốc, “ Anh. Anh muốn đi đâu?”

“ Anh muốn tìm sư phụ.”

“ Cái gì? Nhưng không phải sư phụ bảo anh coi chừng pháp trận sao?”

“ Anh lo lắng ông ấy sẽ gặp chuyện không may.” Sắc mặt Lương Bân tái nhợt, đáy mắt có lo âu không giấu được.

Lương Tư kéo tay của anh, không để cho anh rời đi, “ Không được, anh, anh không thể đi, sư phụ nói rồi, bảo anh coi chừng pháp trận, vạn nhất nếu pháp trận xảy ra vấn đề gì, ai trong chúng ta cũng không đảm đương nổi!”

Lương Bân rũ mắt, dùng sức kéo tay Lương Tư ra “Tiểu Tư, nếu như mà anh không đi, sư phụ có thể sẽ chết” Thay cô.

“Cái gì?” Lương Tư luống cuống.

Thừa dịp tâm tư Lương Tư hốt hoảng, Lương Bân bước nhanh rời khỏi phòng, “ Anh...”

Lương Tư muốn đuổi theo, “ Gâu gâu ... gâu gâu... uông...” Đa Đa ở bên trong phòng điên cuồng sửa ing lên, tiếng kêu tê tâm liệt phế làm đáy lòng Lương Tư phát rét.

Căn nhắc hai việc, cô ấy vẫn quyết định ổn định pháp trận trước...

69. Chương 69

Phòng khách rộng rãi lại yên tĩnh, ngay cả chút tiếng vang cũng không có. Nhưng nếu quăng bỏ thiết bị lắp đặt hào hoa của biệt thự này đi, phòng ốc an tĩnh không giống tầm thường quả thật tựa như đã trải qua nhiều năm, phòng ốc trống rỗng không người nào vào ở. Vậy mà, ở trong căn phòng trơn bóng kỳ lạ này lại có thể lưu lại một bãi máu tươi nhìn thấy mà hoảng trên mặt đất, làm người ta không nhin được dựng lông tơ lên.

“Lão già, ông có cảm thấy hơi lạnh hay không.” Người đàn ông co ro cánh tay vòng ở trước ngực, hàm răng không ngừng run cầm cập. Không biết vì sao, anh ta mới vừa vào căn nhà này đã cảm giác đặc biệt lạnh, giống như trong nháy mắt tiến vào chỗ âm mui độ.

Sư phụ quay đầu, liếc anh ta một cái, “Cậu cảm thấy rất lạnh?”

“Ừ.” Người đàn ông ngẩng đầu nhìn ông, “Ông không có cảm giác?”

Sư phụ lắc đầu, đưa ánh mắt về phía chiếc ghế bằng gỗ đỏ trong phòng khách, chỉ vào nói: “Cậu đi qua bên kia đứng một cái thử coi.”

Người đàn ông trừng mắt liếc ông một cái, “Ông bệnh thần kinh à.”

“Qua đi!” Giọng nói chân thật đáng tin tràn ra từ trong miệng sư phụ. Người đàn ông vốn rất không muốn lại không tự chủ được nện bước chân cứng ngắc đi tới, đứng nghiêm ở chỗ chiếc ghế nằm ở vị trí trung tâm đồ dùng trong nhà.

“Lạnh. Lạnh quá.”

Anh ta cảm thấy mình đã hoàn toàn bị khối băng bao vây ở cùng một chỗ, toàn thân trừ cảm giác lạnh ra, anh ta đã đánh mất những tri giác khác.

“Để cho tôi. Đi. Mau.” Lời nói liên tục cũng biến thành không lưu loát.

Sư phụ nhăn mày quết mắt vị trí dưới chân anh ta, đi qua, vươn tay, kéo anh ta một cái, khi lòng bàn tay ông đụng chạm vào cổ tay của người đàn ông thì cảm giác lạnh vào tim can trong nháy mắt làm anh ta giật thót mình.

“Lạnh muốn chết. Lạnh muốn chết.”

Người đàn ông không ngừng lặp lại những lời này, sư phụ nhìn ghế Hồng Mộc bên chân, lâm vào trầm tư. Người đàn ông không nhìn được, anh ta cảm giác nếu mình tiếp tục ở lại, nhất định sẽ chết rét.

“Lão già, ông tạm tha cho tôi, để cho tôi đi, có được không? Tôi có dự cảm nếu như mà tôi tiếp tục lưu lại thì nhất định sẽ chết oan chết uổng.” Người đàn ông nắm quyền, cầu xin ông.

Trong mắt sư phụ tràn đầy vẻ giãy giụa.

Người đàn ông nhìn ra được ông đang giãy giụa, càng bày ra bộ dáng tội nghiệp để tranh thủ đồng tình, “Đại sư, trước kia tôi đã làm chuyện xấu, nhưng về sau tôi sẽ thay đổi, ông tạm bỏ qua cho tôi lần này thôi. Ngày sau tôi nhất định sẽ làm việc thiện để chuộc tội!”

Sư phụ nhìn anh ta thật sâu, quay đầu, cứng rắn lòng dạ, trầm giọng nói: “Xin lỗi!”

“Cái gì? !” Lúc người đàn ông vẫn còn không rõ chân tướng, chợt bị một sức mạnh vô hình đẩy đưa tới tới ghế Hồng Mộc ở giữa lần nữa, cảm giác rét lạnh thấu xương lần nữa xâm lấn thân thể của anh ta, trái tim nhất thời co lại nhanh chóng, anh ta run rẩy, không có sức di chuyển ra, chỉ có thể lấy ánh mắt cầu xin van xin sư phụ lỗi anh ta ra từ bên trong.

Sư phụ lại hoàn toàn không có để ý đến ánh mắt tội nghiệp kia, mà trực tiếp đưa đẩy chiếc ghế Hồng Mộc nặng trĩu, không ngừng di chuyển ghế Hồng Mộc, ước chừng qua nửa giờ đồng hồ, hành động di chuyển chiếc ghế của sư phụ rốt cục cũng ngừng lại. Ông đi tới trước mặt người đàn ông, kéo tay của người đàn ông ra, ở trên đầu ngón tay người đàn ông kéo lê một vết máu, máu tươi nhất thời xống ra, sư phụ nắm lòng bàn tay của anh ta úp xuống phía dưới, mặc kệ máu tươi nhỏ xuống mặt đất.

Sư phụ kéo tay người đàn ông, lôi anh ta từ chiếc ghế Hồng Mộc ở giải đất trung tâm trở lại, lúc này, sàn nhà phát ra giọng nói của vật thể, người đàn ông mới vừa rồi đứng thì trên khoảng không bỗng có một cái miệng động.

“Đây là.”

“Đi xuống!” Sư phụ đi tới trên miệng động, một cước đạp thang đá, chuẩn bị đi xuống thì lại phát hiện người đàn ông không muốn chuyển động, “Cậu không muốn đi?”

Mọi người đàn ông rung rung, vốn định hiên ngang lăm liệt nói: phải, nhưng vừa nghĩ tới cái mạng nhỏ của mình còn nằm trong tay người khác, trong nháy mắt một chút ý định phản bác cũng không có, chỉ có thể ủ rũ cúi đầu đi lên trước, tiếp tục đi xuống cùng ông.

Sư phụ dẫn người đàn ông một đường đi xuống, đi chừng 2 phút, ông đột nhiên quay đầu lại, đưa cho anh ta một tờ giấy, “Cho. Cầm cái này, có thể phòng thân.”

Người đàn ông vội vàng nhận lấy lá bùa, thầm nghĩ có cái này phòng thân, xem ra cũng sẽ không có vấn đề gì đâu.

“Lương Ý, là cậu bắt đi?” Tuy giọng nói của sư phụ là câu nghi vấn, nhưng đã chắc chắn.

Sắc mặt người đàn ông đại biến, “Tôi cũng chỉ là lấy tiền làm việc mà thôi. Tôi chưa từng nghĩ sẽ làm gì cô ấy.”

Anh ta vội vã phủi sạch sai lầm của mình, rất sợ sư phụ sẽ thu hồi lá bùa mới vừa rồi cho anh ta, mặc kệ tự sinh tự diệt.

Sư phụ liếc anh ta một cái, tròn mắt không có bất kỳ cảm xúc kịch liệt, “Nếu đã phạm phải sai lầm, hôm nay nói gì cũng vô ích. Nhưng nếu cậu thật sự muốn chuộc tội, hãy cứu co bé từ phía dưới ra.”

Người đàn ông nhướn mày, nuốt nước miếng một cái, do dự nói: “Cái đó, tôi không đối phó Đại sư Cố được.”

“Hắn. tôi tới đối phó, cậu, phụ trách mang Lương Ý rời khỏi nơi này.” Sư phụ tiếp tục đi xuống, cũng không có ý tiếp tục thương lượng cùng anh ta.

Người đàn ông bất mãn cắn tức hìn bóng lưng ông.

“Đi mau!”

Ở dưới sự thúc giục của sư phụ, anh ta chỉ cso thể đề xuống phần uất trong lòng, nện bước chân đi xuống.

Thang đá khúc khuỷu quanh co đen như mực, hoàn toàn không thấy rõ cái gì, anh ta chỉ có thể dùng một tay men theo tường đá cứng rắn mà lạnh, đồng thời tự an ủi mình, hình như chỉ có như vậy anh ta mới có thể tiếp tục đi xuống.

Không biết đi bao lâu, anh ta cảm thấy giống như đi thật lâu lại giống như mới vừa đi không bao lâu, chợt, một mùi máu tanh nồng nặc trong nháy mắt tràn vào lỗ mũi anh ta, anh ta chau mày, dừng bước lại, ánh mắt nhàn nhạt rơi vào mi mắt anh ta.

“Lão già, chúng ta không thể tiếp tục đi xuống. Đã đến đáy rồi, sẽ bị phát hiện.” Anh ta đề thấp âm lượng, lấy thanh lượng chỉ có hai người có thể nghe thấy nói với sư phụ.

Sư phụ gạt đầu một cái, con mắt nhìn chăm chú vào mọi thứ ở phòng ngầm dưới đất.

Anh ta nhìn thẳng lên phía trước, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, “Đây là muốn là gì? Tại sao phải treo người những thi thể này ở phía trên?” Toàn bộ phía trên tầng hầm gần như treo gần hơn hai mươi thi thể. Mỗi thi thể bị treo ngược đều bị lưỡi dao sắc bén cắt vỡ đại động mạch trên cổ làm mất máu quá nhiều dẫn tới chết. Giờ phút này trên cánh tay buông xuống của những thi thể kia còn chảy xuôi máu tươi đỏ thẫm róc rách, máu tươi nhỏ xuống trên mặt đất, trong nháy mắt toàn bộ hội tụ ở cũng đất trước mặt, tạp thành một Đổ Đẳng đỏ tươi mà khồng lồ kỳ dị. Dù anh ta thường thấy vô số tình cảnh máu tanh của hung thủ giết người liên hoàn thì khi thấy cảnh tượng quỷ dị này cũng làm cho anh ta cảm thấy không rét mà run.

“Hắn muốn bắt đầu.....” Sư phụ khản trương vuốt vuốt râu mép của mình, lặng lẽ đi xuống thang đá hai bước.

Người đàn ông thấy thế, cũng đi xuống hai bước theo.

“Ông muốn làm gì?” Người đàn ông ngược mắt hỏi.

“Đổi Hồn Thuật.....”

“Đổi Hồn Thuật?” Đó là cái quái gì.

Sư phụ không nói nữa, ánh mắt khóa chặt chē trên người Lương Ý đang bị đặt ở trên bàn đá.

“Lão già, ông có kế hoạch gì không?” Người đàn ông nhẹ giọng hỏi, sau đó liếc mắt nhìn, “Ah? Đó không phải là thiếu gia nhà họ Sở sao? Sao nằm ở đây?” Khi anh ta mới vừa đi xuống thì toàn bộ lực chú ý đều bị thi thể treo ngược hấp dẫn, không chú ý đến Sở Du ở giải đất trung tâm trong phòng, càng không có chú ý đến mẹ Sở và quần gia nằm dọc theo pháp trận.

“Nguy rồi, mục tiêu của hắn lại là.....Đứa bé này.....” Trong giọng nói của sư phó mang theo đầy không thể tin cùng.....Sợ hãi.

Người đàn ông kỳ cục quay đầu lại, “Thế nào?”

Sư phụ nâng trán, vuốt vuốt mi tâm ê ẩm, trầm giọng nói: “Trận pháp sắp mở ra, thú trần môn cũng sẽ phải xuất hiện. Như thế này, tôi phụ trách phá hư trận pháp, cậu tùy cơ đi cứu tiểu Ý. Hiểu chưa?”

“Ông phá hư thế nào?” Người đàn ông liếc mắt nhìn Đại sư Cổ vẫn cfon đang treo thi thể, hỏi.

Sư phụ nhìn Đại sư Cổ đang đợi thời cơ, hồi lâu mới nói. “Thấy những thi thể treo phía trên không, mỗi một bộ thi thể sắp xếp cũng có thứ tự, bọn họ đều dựa theo bàn trận trên mặt đất tương ứng phương vị mà treo. Nếu vị trí thi thể treo phía trên xảy ra sai lệch, hoặc là số lượng không đúng, như vậy pháp trận sẽ không cách nào thành công mở ra. Mà cậu —— không cách nào đạt được ước muốn.”

“Ông định —— phá hư thi thể treo phía trên?”

“Không sai. Đợi chút nữa tôi đếm tới 3, chúng ta sẽ làm việc của mình.” Sư phụ quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào anh ta, dường như đang quan sát anh ta đáng giá để mình tin cậy hay không.

Ở dưới ánh mắt chăm chú của ông người đàn ông cười gượng hai tiếng, “Ông không cần nhìn tôi như vậy. mạng của tôi vẫn còn ở trong tay ông, tôi sẽ không dễ dàng phản bội ông.”

Sư phụ hé miệng mà cười cười, “Hi vọng cậu có thể giữ lời hứa.”

Người đàn ông cúi đầu, không nói nữa.

“1 —— 2 ——”

Trái tim người đàn ông vào lúc anh ta cố ý đè thấp giọng nói thì nhanh chóng co rút, cuối cùng đếm tới 3, anh ta cảm giác tim mình nhảy tựa như có lẽ đã lỡ một nhịp đập.

“3 ——”

Hào quang màu vàng nhạt chợt lóe ở trong con ngươi người đàn ông, hồi hã lao tới phía thi thể treo ngược, người đàn ông cắn răng, bước nhanh chạy về phía bàn đá.

Mà ánh mắt Đại sư Cổ vẫn nhìn thi thể chờ đợi thời cơ tốt nhất bỗng chuyển một cái, hào quang màu vàng nhạt nhất thời che tầm mắt ông ta, ông đột nhiên nhếch khóe môi, vung ống tay áo, lá bùa nhất thời bay ra từ ống tay áo ông, bắn nhanh về phía thi thể.

“Bồm bốp!” Lúc lá bùa bay tới thi thể thì rớt xuống, trên đường rơi xuống thì đốt cháy thành tro bụi. Mà thi thể treo lơ lửng kia cũng không có rơi xuống hoặc bị chút tổn hại nào.

Đại sư Cổ đảo đuôi mắt về phía người đàn ông, hé miệng mà cười cười, tràn đầy tự tin nói: “Ông cho rằng ông có thể ngăn cản được tôi sao?”

Sư phụ bước ra từ trong bóng tối, ông nhìn chăm chú vào Đại sư Cổ, môi mím lại rất sát sao, trong con ngươi tràn đầy đề phòng.

“Ông là người môn phái nào? Xem tuổi ông, cũng hơn 90 tuổi, vì sao còn rời núi xen vào việc của người khác chứ?” Vừa dứt lời, “A ——” một tiếng kinh hô tê thanh liệt phé trong nháy mắt vang dội toàn bộ tầng hầm.

Chỉ thấy eo ếch của một người đàn ông trưởng thành bị một con măng xà khổng lồ chui ra từ trụ lớn nhả ra. Cái đuôi nó quấn từng vòng quanh cột đá, miệng há ra rồi khép lại, rốt cuộc chờ đến con mồi, nó không kịp chờ đợi tức khắc cắn về phía người đàn ông, người đàn ông bị kinh sợ hù dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, thuận tay nhặt một tảng đá trên đất lên, ném mạnh về măng xà, sau đó vội vàng chạy trốn tứ phía. Sư phụ thấy thế, ý muốn xông lên trước giải cứu tính mạng của anh ta, lại bị Đại sư Cổ chợt lóe lên ngăn lại.

“Đối thủ của ông là tôi.”

Đại sư Cổ gương khóe miệng lên, nụ cười trong tròng mắt tối dần.

70. Chương 70

Sư phụ bị ngăn cản đường đi thì neho mắt lại, trầm giọng chất vấn: “Thân là một thuật giả, tại sao ông muốn giết hại người vô tội?”

Đại sư Cố dùng ánh mắt cười nhạo nhìn sư phụ, giống như ông hỏi vấn đề ngu xuẩn làm ông ta không thể chịu nổi, “Tại sao ư? ! Ông không cảm thấy vấn đề này buồn cười à? Không phải từng thuật giả đều khát cầu có một ngày mình có thể Trường Sinh Bất Lão ư? Hôm nay tôi có cơ hội này, tại sao tôi phải buông tha?”

“Ông Trường Sinh Bất Lão là dùng sinh mạng của người vô tội xây đắp nên, đối với những người vô duyên vô cớ mất đi sinh mạng, chẳng lẽ không cảm thấy có điều áy náy sao?” Lúc đang nói chuyện, đôi tay sư phụ đặt ở sau lưng nhanh chóng khắc họa pháp trận nhỏ cỡ lòng bàn tay ở giữa không trung.

Đại sư Cố liếc nhìn Sở Du nằm ở trung tâm pháp trận vẫn lâm vào hôn mê, lại quay đầu lại nhìn sư phụ, “Tính cách trách trời thương dân, cuối cùng sẽ chỉ làm ông lâm vào chỗ vạ kiếp bất phục.”

“Cái gì.” Trong lòng sư phụ chấn động.

“Thạch Liên, dừng lại!” Đại sư Cố đột nhiên mở miệng, mãng xà vẫn đuổi tận cùng không buông người đàn ông nghe vậy, nhất thời ngừng lại. Con người to như nắm tay chuyển động ở trong hốc mắt, nghi ngờ nhìn chủ nhân của mình, tựa như đang hỏi tại sao ông ta ra lệnh mình dừng lại, nó còn chưa có ăn được thức ăn của mình đâu.

“Mạc Lâm, cậu muốn chết chứ?” Ông ta nhìn người đàn ông, hỏi.

Người đàn ông bị mãng xà truy đuổi tầm vài vòng thì thở gấp gấp, chưa tỉnh hồn ngẩng đầu lên, “Ông...ông muốn làm gì?”

Đại sư Cố chỉ vào sư phụ, mím môi cười một tiếng: “Giết ông ta! Tôi sẽ thả cậu. Như thế nào?”

Sư phụ nhanh chóng liếc nhìn Đại sư Cố, thầm nghĩ lòng dạ người này quả thật ác độc.

Đồng thời lúc này ông lặng lẽ đưa pháp trận đã vẽ xong sau lưng chuyển dời đến bên người mình, lòng bàn tay lật pháp trận phía trên xuống dưới.

“Tôi sẽ không tin tưởng ông.” Người đàn ông lau mồ hôi, anh ta không ngốc, nếu giết lão già duy nhất có thể cùng anh ta chống lại ông ta, đến lúc đó một khi ông ta trở mặt với anh ta, cũng giết chết anh ta, vậy chẳng phải anh ta mất nhiều hơn được? Còn không bằng để cho hai bọn họ tranh đấu với nhau, mình người ông đắc lợi thì tốt hơn.

“Vậy thì tốt, tôi giải quyết cậu trước.” Đại sư Cố cũng không tức vì anh ta cự tuyệt, trực tiếp ra lệnh cho Thạch Liên: “Cậu ta là của mày, xơi tái hắn đi!”

Ánh mắt Thạch Liên sáng lên, nhanh chóng hoạt động thân thể của mình, bò về phía người đàn ông, chuẩn bị một hộp nuốt anh ta xuống bụng, lấy thịt người ăn ủi tư vị nó nhiều năm mới nếm.

Vào lúc Thạch Liên sắp tới trước mặt người đàn ông, sư phụ đẩy một tay, dùng tốc độ cực nhanh đẩy pháp trận bên người về phía Thạch Liên. Thạch Liên hoàn toàn không có nghĩ đến vào lúc mình đang ăn cơm lại bị công kích, “Ầm!” Bụng của nó dâng lên khối đen nồng nặc, nó tức giận trợn to hai mắt, sau khi từ biệt đầu rắn khổng lồ, ngắm nhìn bụng bị đả thương của mình.

“Tê tê ——”, nó cực kỳ tức giận, mặc dù vết thương như vậy không tạo thành tổn thương gì đối với nó, nhưng nó ghét nhất là có người quấy rầy nó khi nó ăn cơm. Nó quyết định nuốt lão già đáng chết trước mắt này trước, sau đó sẽ cắn nát người đàn ông chạy trốn thật mau thành hai nửa, một nửa giữ lại ngày sau ăn, một nửa ăn luôn sau đó.

“Thạch Liên!” Đại sư Cố thấy Thạch Liên mất lý trí bắt đầu công kích về phía sư phụ, ông ta nhú hai hàng lông mày lại, ý muốn quát bảo Thạch Liên ngu xuẩn ngưng lại tiến công.

“Phanh ——”, thân thể Thạch Liên bị chặt thương, bị sư

phụ làm cho ngã xuống trên cột đá khổng lồ, bởi vì Thạch Liên ngã xuống đất, toàn bộ tầng hầm cũng chấn động không dứt.

“Ông lại dám đả thương nó?!” Đại sư Cổ nheo mắt lại nguy hiểm, nhảy dựng lên từ trên mặt đất, chẳng biết lúc nào trong tay hiện ra một thanh kiếm lấp lánh ánh lạnh, bổ tới chỗ sư phụ.

Sư phụ xoay người, tránh được công kích của Đại sư Cổ.

“Ông làm như vậy, sớm muộn cũng sẽ bị trời phạt.” Sư phụ giơ tay áo lên, lòng bàn tay chợt hiện một thanh màu vàng nhạt, sau đó triển đấu với Đại sư Cổ. Hai tia sáng mũi nhọn nhất thời chợt ẩn chợt hiện ở phòng dưới đất ẩm đậm, thỉnh thoảng phát ra âm thanh vũ khí va chạm.

Người đàn ông thấy thế, len lén liếc mắt nhìn Lương Ý nằm ở trên bàn đá, nhẹ chân nhẹ tay đi tới chỗ bàn đá.

Đợi đầu ngón tay mới vừa chạm vào bả vai Lương Ý, “Tê tê _____”, Thạch Liên nằm trên mặt đất thoi thóp một hơi đột nhiên nhanh chóng bò qua từ một bên trên vách tường, một đầu cắn về phía người đàn ông, ngăn cản ý định muốn đưa Lương Ý đi của người đàn ông. Miệng nó không nhỏ nếu không có bị thương, nhất định có thể cắn đứt đầu người đàn ông, vì bụng của nó bị thương, hành động hơi chậm lại, cái miệng rơi vào khoảng không. Người đàn ông ôm Lương Ý dễ dàng tránh được cái miệng to của nó, trốn dưới bàn đá.

“Tê tê _____”

Thạch Liên chịu đựng cảm giác bụng bị bóp càng thêm mãnh liệt, từ từ leo lên trên bàn đá, chuẩn bị thừa dịp bất ngờ, cúi đầu cắn người đàn ông một miếng nuốt sạch.

Người đàn ông đã sớm có chuẩn bị, móc ra một thanh dao gọt trái cây nhỏ được anh ta kẹp trong giày, nắm chặt, chuẩn bị chờ đợi thời cơ.

Đầu Thạch Liên từ từ hạ xuống, tay người đàn ông nắm dao gọt trái cây không ngừng run rẩy, Thạch Liên lặng lẽ há mồm ra, “Tí tách _____”

Nước bọt nhỏ xuống cổ áo người đàn ông, ngay tại lúc này!

Người đàn ông nắm dao gọt trái cây không chậm trễ chút nào đâm lên, “Rống _____”

Cầm Thạch Liên bị đâm ra một lỗ máu, máu tươi nhanh chóng chảy xuống, té ở trên bàn đá không ngừng lăn lộn, bàn đá to như vậy bởi vì nó lăn lộn mà không ngừng rung lên. Mắt của nó khê mở khê khép, ngưng mắt nhìn người đàn ông, trong mắt mang theo ý thù địch. Người đàn ông lấy lại bình tĩnh, để Lương Ý xuống, cầm dao gọt trái cây hung hăng đâm xuống trán của nó lần nữa.

“Rống _____”

Tiếng hô chấn động vô cùng thê lương, dọa người không thôi, Thạch Liên giãy giụa càng thêm kịch liệt, máu tươi nhất thời tràn qua bàn đá, nhỏ “Tí tách” dưới đất, chẳng mấy chốc, dưới bàn đá cũng đầy máu tươi tanh hôi mà chói mắt.

Người đàn ông nhìn qua tất cả trước mắt, cười phá lên “haha”, trên nét mặt mang theo hưng phấn cuồng nhiệt. Anh ta lại giơ dao gọt trái cây lên, hung hăng đâm về đầu Thạch Liên.

“Keng!” Dao gọt trái cây bị thứ không biết tên làm cho văng ra, anh ta kinh ngạc nhìn dao gọt trái cây dính đầy máu tươi trên đất, không dám có động tác. Mà phía trước phát tán ra sát khí mãnh liệt làm hô hấp của anh ta cứng lại, ngay cả nhịp tâm đập hình như cũng thả chậm.

Anh ta chậm rãi ngẩng đầu lên, tầm mắt lướt qua Thạch Liên té ở trên bàn đá giống như đã mất đi hô hấp, cứng đờ nhìn Đại sư Cổ đứng nghiêm ở trước mặt mình, ghê sợ giống như ác quỷ địa ngục.

“Chạy mau!” Sư phụ chống chân đứng lên từ trên mặt đất, đè vai trái đầm đìa máu tươi, lớn tiếng cảnh báo anh ta.

Người đàn ông dừng lại, bước chân định rời đi, vậy mà kiếm của Đại sư Cổ nhanh hơn anh ta, ánh lạnh lóe rồi mất, kiếm bén nhọn hung hăng bổ về phía lồng ngực của anh ta.

Vào thời điểm đại sư Cổ vung kiếm làm bốn phía trở nên yên tĩnh vô cùng, anh ta hình như rõ ràng nghe được da thịt mình, âm thanh máu tươi chảy ra khỏi ngực. Tiếp theo là đau đớn kịch liệt chiếm cứ tất cả suy nghĩ của anh ta. Anh ta vô lực té xuống đất, tròng mắt mở ra thật to, trơ mắt nhìn bộ ngực của mình chảy ra máu tươi, giống như dòng suối nhỏ quanh co, theo thang đá tràn ra.

“Cậu làm nó bị thương nặng như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho cậu. Tôi muốn cắt thịt cậu thành từng mảnh, dùng để làm đồ ăn vặt cho nó.” Âm điệu lạnh lẽo giống như đến từ nơi cực hàn, làm lòng người phát lạnh, giống như trong nháy mắt có thể đóng băng người ghê tởm ở chung một chỗ, không cách nào phản kháng, chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi cái chết lại tới.

“Thạch Liên!” Sắc mặt Đại sư Cổ âm trầm đi lên trước bàn đá, kiểm tra thương thế của Thạch Liên.

Con người Thạch Liên từ từ quay một vòng ở trong hốc mắt, tiêu cự tan rã dần dần thu lại, từ từ nhìn về phía chủ nhân của mình, miệng khẽ mở khẽ đóng, tựa như đang nói với ông ta rằng mình đau đớn.

Đại sư Cổ cắn răng, nâng một tờ giấy lên, lá bùa lơ lửng giữa không trung, màu vàng lá bùa bỗng nhiên tản ra ánh sáng nhàn nhạt, ánh sáng phủ trên vết thương của Thạch Liên, tròng mắt tràn ngập vẻ đau xót của Thạch Liên dần dần bình tĩnh lại, cuối cùng nó từ từ nhắm hai mắt lại.

Hồi lâu, Đại sư Cổ lại móc ra một bình sứ nhỏ, rắc trên vết thương của Thạch Liên. Đợi sau khi hoàn thành tất cả, ông ta nắm kiếm, chậm rãi đi về phía người đàn ông...

....

Bên ngoài cổng lớn nhà họ Sở.

“Hú hụ _____ hú hụ _____”, tiếng xe cảnh sát thối còi vang lên ở ban đêm yên tĩnh, nó nhanh chóng chạy về phía đại trạch nhà họ Sở, ước chừng 7, 8 phút sau, mười mấy cảnh sát huấn luyện nghiêm chỉnh đồng loạt từ trên xe đi xuống.

Đội trưởng đội cảnh sát đứng mũi chịu sào đi lên trước, cẩn thận nhấn chuông cửa, một cái tay khác nắm chặt súng lục, chuẩn bị tình huống đặc biệt xảy ra.

Chuông cửa vang lên thật nhiều lần, vẫn không có người nào đáp lại, đội trưởng quay đầu lại, gật đầu một cái với cảnh viên sau lưng.

Cảnh sát sau lưng vội vàng đi tới phía sau xe, lấy ra một cái loa màu trắng, đi tới trước cổng, phóng to âm lượng nói: “Người ở bên trong nghe đây, bây giờ chúng tôi hoài nghi chỗ các người có phần tử phạm tội. Vì an toàn, xin mau mở cửa!”

Không có ai đáp lại, chung quanh vẫn yên tĩnh, “Đội trưởng, chẳng lẽ người ở bên trong đã bị giết hoặc là bị khống chế?” Một người đội viên trong đó hoài nghi nói.

Người đàn ông được gọi là đội trưởng nhíu nhíu chân mày, “Tiếp tục kêu. Nếu không ai đáp lại, vậy chúng ta cứ thế xông vào!”

“Vâng”, cảnh sát cầm trong tay cái loa thận trọng gật đầu một cái, mở to âm lượng lặp lại một lần nữa về phía cổng chính.

Vậy mà, bốn phía vẫn yên tĩnh, không có bất kỳ ai đáp lại.

“Lui về phía sau!” Đội trưởng phát tay, ý bảo cảnh viên lui về phía sau.

Đội tất cả cảnh viên lui về phía sau, anh ta nhanh chóng móc súng lục ra, hướng về phía khóa cổng bắn một phát.

“Bùm!” Khóa cửa tản ra khói mù, bay lơ lửng ở trong không khí.

“Tốt rồi. Đi thôi!”

Khi đội trưởng đưa tay đẩy cổng, giống như bị vài chục vạn sóng điện trong nháy mắt xâm nhập thân thể của anh ta, anh ta lập tức bị bắn ra xa tới 4 -5m, cả người tản ra mùi khét hôn mê trên mặt đất.

“Đội trưởng!” Cảnh viên còn lại thấy thế, vội vàng đi lên phía trước thăm hỏi.

“Thế nào? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Một tên cảnh viên trong đó hỏi.

Một gã cảnh viên khác hốt hoảng liếc nhìn cổng sắt, lắc đầu nói: “Không biết, đột nhiên bị... Như vậy...”

71. Chương 71: Chương 71

Một luồng sáng vàng lóe lên, lưỡi kiếm sắc nhọn trong tay đại sư Cổ biến mất trong nháy mắt. Ông ta hồ hững liếc mắt nhìn người đàn ông khắp người toàn máu tươi nằm trên mặt đất, chậm rãi xoay người lại, đi về phía sư phụ: “Vốn dĩ tôi định bỏ qua cho ông. Nhưng xem ra hôm nay, ông thể chết muốn đối nghịch với tôi? Đã như vậy, tôi cũng không cần phải hạ thủ lưu tình nữa.”

Lưỡi kiếm sắc bén toát ra khí lạnh bức người xuất hiện trên tay đại sư Cổ một lần nữa, sư phụ chống một tay lên tường, do mất máu quá nhiều mà hô hấp có chút hỗn loạn, “Tôi đã tới đây thì không còn nghĩ đến chuyện quay trở về!” Ông kiên cường giữ thân thể đứng thẳng, sau đó nhấc trường kiếm lên, chỉ về phía đại sư Cổ.

Đại sư Cổ giận quá hóa cười, “Thật là quật cường.” Dứt lời, ông tay áo vung lên, một luồng gió mạnh ập tới quét tới chỗ sư phụ.

Sư phụ còn chưa kịp phản ứng đã phải chịu một kích này, ông bị đánh ngã khuỵu xuống tảng đá phía đối diện, nôn ra một ngụm máu tươi, bộ râu trắng như tuyết đã bị máu nhuộm đỏ sẫm. Ông chặt vật lấy ống tay áo lau máu quanh khóe miệng.

Đại sư Cổ nhìn sư phụ giũ cột cười một tiếng, giống như đang nhìn một con kiến hôi nhỏ bé trên mặt đất. Sau đó ông ta khẽ ngẩng đầu lên, nhỏ giọng tự lẩm bẩm: “Thời gian sắp đến rồi.” Trong giọng nói ông ta tràn đầy sự hưng phấn.

Sư phụ chống thẳng trường kiếm đỡ thân thể mình đứng dậy. Ngay trước lúc đó, ông dùng máu của mình thấm lên một lá bùa nằm trên mặt đất.

“Ông ngoan ngoãn nghỉ ngơi một chút không được sao? Tại sao cứ phải cản trở tôi vậy?” Về mặt của đại sư Cổ hết sức ảo não, nhàu mày không vui, có lẽ đối với kẻ phá hoại kế hoạch của mình một lần nữa, ông ta cảm thấy rất chán ghét.

Đại sư Cổ thả thanh kiếm trong tay ra, thì thầm: “—— Chém ——”

Thanh kiếm lơ lửng trong không trung nháy mắt biến thành mấy chục thanh trường kiếm thật lớn, lao vút về phía sư phụ.

“Lên!”

Lá bùa dưới đất tức khắc biến thành một bức tường màu đỏ sẫm, cản lại vật thể đang ập tới.

Đại sư Cổ nhíu mày, vươn tay ra, từ từ hạ thấp lòng bàn tay xuống, mũi kiếm nhận được mệnh lệnh, di chuyển chậm dần xuống phía dưới, lá bùa có khuynh hướng sắp bị xé rách.

“Lần này ông không còn cơ hội sống nữa đâu.” Đại sư Cổ vừa dứt lời, khóe môi khẽ nhếch lên, lòng bàn tay nắm chặt lại, sau đó đè mạnh xuống một cái.

“Ầm ——”

Bụi bay lên mù mịt, nền nhà phát ra một tiếng nổ vang trời, tảng đá khổng lồ bị mũi kiếm của đại sư Cổ chém tới tạo ra một vết nứt thật lớn.

Hơi thở của người nọ trong không khí đã dần suy yếu rồi, ông ta cũng nên chết sớm đi.

Nụ cười trên khóe môi đại sư Cổ dần phai nhạt, nhưng lúc nghĩ đến chuyện mình mong ước bấy lâu sắp được thực hiện thì không khỏi cười khẽ một tiếng.

Bụi mù cuộn cuộn dần dần tiêu tan, đại sư Cổ ngược nhìn mấy chục thi thể treo lơ lửng trên nóc phòng dưới đất, đôi mắt ông ta tràn ngập sự điên cuồng.

Một luồng ánh sáng màu vàng nhạt đột nhiên lóe lên trước mắt, dưới bụng truyền tới đau đớn làm ông ta kinh ngạc cúi đầu, “Tí tách —— tí tách ——” máu tươi nhỏ từng giọt xuống phiến đá bên dưới, rồi nhanh chóng nhập vào bên trong pháp trận “Huyết Khê”, hòa lẫn cùng những dòng máu tươi khác.

Bụi mù hoàn toàn tản đi, sư phụ một tay cầm kiếm, suy yếu đứng thẳng cách ông ta vài bước.

“Ông ——” Đại sư Cổ tức giận nhìn sư phụ, phất ống tay áo lên, trường kiếm bắn nhanh đâm về phía sư phụ. Sư phụ sớm đã có chuẩn bị, ông nhanh chóng niệm chú, phía trước lập tức vọt ra biểu tượng Đồ Đằng (*) to bằng nửa người, trong nháy mắt cản nuốt trường kiếm.

Đại sư Cổ nghiêng rằng, lúc này miệng vết thương ở bụng đã có khuynh hướng thối rữa. Ông ta dùng tay đè lại vết thương, miệng lẩm bẩm, ngồi xổm xuống, cất giọng nói: “Lên ——”

Những rãnh máu lõm xuống trên sàn nhà nhất thời dâng lên vô số tia sáng, cùng chiếu ứng với nóc phía trên của phòng dưới đất, tạo thành một Đồ Đằng khổng lồ hết sức phức tạp.

“Đáng chết!” Vốn dĩ ông ta muốn bày trận vào thời điểm thuận lợi nhất rồi cùng nhau đồng quy vu tận, nhưng không ngờ bây giờ ông ta chấp nhận được ăn cả ngã về không, mang theo nguy hiểm lớn như vậy mà hoàn thành pháp trận này.

Cũng đúng lúc đó, Sở Du nằm ở trong pháp trận dần dần tỉnh lại.

Những chùm sáng chiếu tới khiến thân thể anh càng lúc càng khó chịu, cảm giác giống như bị lửa thiêu cháy lại chiếm giữ thần kinh của anh một lần nữa. Sở Du hé mắt, từ trên mặt đất chậm rãi đứng dậy; lúc này, anh mới phát hiện ra mình đang nằm ở chính giữa pháp trận trong căn phòng dưới đất. Trong lòng vẫn luôn lo lắng đến sự an nguy của Lương Ý, anh theo bản năng nhìn xung quanh tìm dấu vết của cô.

Vừa ngược đầu lên, hình ảnh Lương Ý toàn thân đầy máu tươi nhất thời đập vào mắt, sắc mặt anh biến đổi, cho rằng Lương Ý đã xảy ra chuyện, muốn xông lên kiểm tra vết thương của cô. Nhưng đúng vào lúc này, một lưỡi dao sắc nhọn đột nhiên xuất hiện ở giữa không trung, mạnh mẽ đâm thẳng vào trái tim anh.

Sở Du kinh ngạc nhìn con dao cắm trước ngực mình, “Ông.” Anh ngẩng đầu, nhìn đại sư Cổ chỉ đứng cách mình ba bốn bước.

“Thiếu gia, nghi thức đã bắt đầu rồi. Cậu định đi đâu?” Một tay giữ vết thương, sắc mặt tái nhợt, đại sư Cổ vẫn gượng bước từng bước đi về phía Sở Du. Miệng vết thương của ông ta không ngừng thối rữa, máu tươi trào ra ngoài càng lúc càng nhiều, nhưng vào giờ phút này, ông ta không những không bận tâm mà ngược lại, khóe miệng luôn duy trì một nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt mang theo chấp niệm ngoan cố, giống như một kẻ điên ôm lấy sự ham mê điên cuồng.

Đuôi dao khẽ lóe lên, Sở Du cảm thấy sức lực đột nhiên yếu đi. Chỉ sau một tích tắc, ngay cả sức động đập một ngón tay anh cũng không có.

“Rầm” một tiếng, anh đổ ập người xuống đất, tròng mắt mở thật lớn.

Đại sư Cổ ngồi xổm xuống, chuẩn bị rút con dao ra thì một luồng ánh sáng nóng rực chặn ngang họng ông ta. Đại sư Cổ ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt bầm đầy bụi bặm lẫn lộn với máu tươi vô cùng bẩn thỉu, nhếch nhác của sư phụ, “Sao hả? Muốn giết tôi?”

“Chẳng lẽ ông cho là mình không đáng chết sao?” Sư phụ ho khan hai tiếng, máu bên khóe môi lại tràn ra.

Đại sư Cổ hừ lạnh, “Đáng chết?” Ông ta dừng một chút, nhìn sư phụ bằng ánh mắt thương hại, “Không, tôi không cảm thấy tôi đáng chết. Đáng chết là những kẻ đã vong ân phụ nghĩa kia.” Nói xong, ông ta cười gằn một tiếng, nụ cười bên khóe môi có chút chua xót, “Tôi cũng từng giống như ông, vì những thứ này mà hao phí tâm huyết đi bảo vệ bọn họ, nhưng cuối cùng tôi đổi lại được cái gì?”

Nói đến đây, đôi mắt của đại sư Cổ trở nên tàn nhẫn, giọng nói cũng dữ dội hơn, “Thứ tôi có được chính là hành động lấy oán trả ơn của bọn họ! Vợ tôi chết không toàn thây! Đã vậy thì việc gì tôi phải thương hại bọn họ? Bảo vệ bọn họ? Đây vốn dĩ là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, nếu bọn họ không bằng với tôi thì việc tôi làm cũng không có gì là quá đáng.”

Nghe ông ta nói, ánh mắt sư phụ lóe lên. Đúng lúc này, đại sư Cố bất ngờ đoạt lấy thanh kiếm trong tay sư phụ, rồi vội vàng niệm chú. Thanh kiếm màu vàng nhạt của sư phụ dần dần tan biến trong không khí. Sau đó, ông ta nhanh chóng rút con dao trong ngực Sở Du ra, không một chút do dự chém thẳng xuống tay mình.

Tiếng cánh tay rơi xuống đất làm sư phụ hoảng hốt, “Ông...Ông muốn làm gì?”

“Nhanh thôi, tôi sẽ cho ông xem một vở kịch vô cùng đặc sắc. Ha ha. . . .” Đại sư Cố cười đến điên dại. Lúc này, ánh sáng bên trong trận pháp càng thêm mãnh liệt, hơn nữa còn bắt đầu di chuyển. Nếu quan sát cẩn thận còn có thể thấy được những ánh sáng này chuyển động theo một quy luật tuần hoàn. Sau một vòng chuyển động, ánh sáng của nó lại càng thêm chói mắt, mà nhiệt độ trong trận pháp cũng tăng cao.

Nửa giờ sau.

Tiểu Ngô và Tiểu Lâm vẫn đang cố gắng vẽ pháp trận theo lá bùa như lời sư phụ dặn dò, đột nhiên loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên ngoài biệt thự. Tiểu Ngô dừng động tác, nói với Tiểu Lâm: “Bên ngoài có người phải không?”

“Cậu cũng nghe thấy hả?” Tiểu Ngô cau mày hỏi.

Tiểu Lâm gật đầu, do dự nói: “Hay chúng ta ra ngoài cửa xem thế nào?”

Tiểu Ngô dừng một chút, nhìn quanh bốn phía rồi nói: “Cậu không cảm thấy có gì đó kỳ quái sao?”

“Kỳ quái?”

“Thú giữ cửa và cả người đàn ông kia, tại sao lại không xuất hiện nữa? Cậu không cảm thấy rất kỳ lạ ư? Có lẽ tiếng động ngoài cửa là do người kia cố ý tạo ra, muốn dụ chúng ta ra ngoài cũng nên.” Tiểu Ngô trầm mặt phỏng đoán.

Tiểu Lâm bình tĩnh hiểu ra, cũng đúng, kể từ lúc ông cụ kia rời đi, bọn họ vẫn chưa gặp lại quái thú hay người đàn ông nọ, việc này thực sự không bình thường chút nào. Theo lý mà nói, thế lực kia phải xử lý những người xâm phạm như bọn họ nhanh chóng mới đúng. Tại sao hai người bọn họ vẫn bình an vô sự đến bây giờ, cũng sắp hoàn thành xong pháp trận mà không có ai hay cái gì đến ngăn cản?

“Này, chúng ta tiếp tục chứ?” Tiểu Lâm hỏi.

Tiểu Ngô gật đầu, “Cứ vẽ xong pháp trận trước đã rồi tính.”

“Được!”

Vừa dứt lời, một tiếng vang chói tai truyền đến.

Tiểu Ngô dừng động tác, vội vàng ngẩng đầu lên, “Này, đây là tiếng súng.”

Tiểu Lâm cũng ngây người, nếu là tiếng súng thì rất có thể là lão Trần bên kia thông báo cho các chiến hữu đến cứu viện.

“Chúng ta qua đó xem một chút đi.” Tiểu Ngô đề nghị.

Tiểu Lâm cẩn thận, liếc mắt nhìn bức tường bên ngoài biệt thự, nặng nề gật đầu một cái.

“Cái này cậu giữ nhé, tôi lo không cẩn thận lại làm rơi mất.” Tính anh ta không được cẩn thận cho lắm, nếu chẳng may làm rớt đồ vật của ông cụ đưa cho bọn họ thì hỏng việc. Đưa cho Tiểu Lâm giữ thì yên tâm hơn.

Tiểu Lâm nhận lấy bình sứ, bỏ vào trong túi áo, đi ở đằng trước, phụ trách dẫn đường. Tiểu Ngô đi theo sau anh ta, thỉnh thoảng quan sát những chuyển động bất thường xung quanh, dự phòng bất trắc xảy ra.

“Tiểu Ngô, rút súng ra.” Tiểu Lâm vừa đi vừa bảo.

“Nhưng. . . .” Tiểu Ngô sợ sẽ tổn hại đến những người bình thường.

Tiểu Lâm quay đầu lại trừng mắt liếc anh ta một cái, “Hiện tại là lúc nào rồi, kẻ địch của chúng ta là người thường sao? Ngộ nhớ bọn chúng đột nhiên nhào tới, chúng ta chưa kịp rút súng đã bị cắn chết rồi.”

“Ừ ừ.” Tiểu Ngô thận trọng gật đầu.

72. Chương 72: Chương 72

Cẩn thận đi sát bên bờ tường bao, Tiểu Lâm đột nhiên dừng bước, Tiểu Ngô tò mò hỏi: “Sao thế?”

Tiểu Lâm quay đầu lại, nhìn chăm chú về phía cây đại thụ cách đó không xa, nhỏ giọng nói: “Cậu có nghe thấy tiếng động gì không?”

“Tiếng động?” Tiểu Ngô nhú mào, cẩn thận nghiêng đầu lắng nghe một chút, nhưng không nghe được cái gì bất thường. “Không có, có phải do cậu quá căng thẳng hay không?”

Tiểu Lâm chau mày, vánh tai tập trung lắng nghe lại một lần nữa, phát hiện ra mình không còn nghe thấy tiếng “đập đập” vừa rồi. Anh ta tự nhủ: có lẽ đúng là do mình căng thẳng quá thôi.

“Có thể là tôi nghe lầm. Chúng ta đi.” Anh ta tiếp tục bước về phía trước, đi được một đoạn, anh ta do dự mở miệng: “Tiểu Ngô, vết thương của cậu. thế nào rồi?”

Tiểu Ngô nghe vậy, cúi đầu nhìn vết thương đã được băng bó của mình, kinh ngạc nhướn mày, “Thật kỳ lạ, tôi không hề thấy đau. Tiểu Lâm, vết thương trên bụng cậu còn đau không?”

Tiểu Lâm nhất thời ngẩn người, ngơ ngác nhìn xuống bụng mình, quả thật không còn cảm thấy đau đớn gì nữa. Rốt cuộc ông cụ xuất hiện bất ngờ kia đập cho bọn họ thứ thuốc gì, sao lại có công hiệu thần kỳ đến thế?

Đúng lúc này, bất ngờ có tiếng vật nặng rơi xuống đất thu hút sự chú ý của hai người. Tiểu Lâm bước nhanh tới, lên ghé đầu khối lùm cây thăm dò, nhất thời vui mừng.

“Tiểu Ngô, là người của chúng ta.” Tiểu Lâm quay đầu ngoắc ngoắc tay với Tiểu Ngô.

Tiểu Ngô vẫn luôn trong trạng thái căng thẳng bây giờ mới được thả lỏng, anh ta vội vã bước lên phía trước, vẫy tay với những chiến hữu đang đứng trước cổng lớn: “Này, chúng tôi ở đây!”

Mấy cảnh sát đứng đó đang hết sức lo lắng cho an nguy của đội trưởng, nghe thấy tiếng gọi lập tức quay đầu lại nhìn, may quá, là Tiểu Lâm và Tiểu Ngô.

“Tiểu Lâm, Tiểu Ngô, các cậu không sao chứ?” Một cảnh sát lo âu hỏi.

Tiểu Lâm và Tiểu Ngô cùng đồng thanh nói: “Chúng tôi không sao.”

“Đội trưởng của các cậu đâu?” Phát hiện ra điều bất thường, một viên cảnh sát khác vội hỏi.

Sắc mặt của Tiểu Lâm, Tiểu Ngô thoáng trầm xuống, hai người cúi đầu. Sau một hồi lâu, Tiểu Lâm mới cẩn trọng nói: “Đội trưởng anh ấy, vì cứu chúng tôi mà đã hy sinh.”

“Cái gì? ” Nhóm cảnh sát hoảng hốt.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Một viên cảnh sát tương đối lớn tuổi trầm giọng hỏi.

Tiểu Ngô ngược mắt, nhìn viên cảnh sát trước mắt, nhất thời không biết nên giải thích như thế nào. Ngay tại lúc này, viên cảnh sát vẫn luôn chăm sóc cho đội trưởng vui mừng kêu lên: “Đội trưởng tỉnh rồi!”

Các cảnh sát khác nghe vậy, đều đi tới chỗ đội trưởng của mình hỏi thăm tình trạng sức khỏe anh ta, chỉ có viên cảnh sát lớn tuổi kia vẫn không rời đi.

“Đã xảy ra chuyện gì? Cảnh sát Vương đâu?” Viên cảnh sát lớn tuổi toát ra khí thế không giận mà uy làm Tiểu Ngô và Tiểu Lâm thoáng chần động.

Tiểu Lâm húng hắng một cái, chuẩn bị giải thích tất cả mọi việc ——

“Cẩn thận!” Về mặt viên cảnh sát lớn tuổi đột nhiên biến đổi, hô to ra tiếng.

Sắc mặt Tiểu Ngô và Tiểu Lâm cứng đờ, một luồng hơi thở mang đậm mùi máu tươi ập tới. Hai người theo bản năng muốn tránh né, nhưng cái miệng há to chứa đầy máu tanh lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà cắn xuống hai người.

Mất thấy mình và chiến hữu sắp rơi vào miệng quái thú, ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Tiểu Ngô bất ngờ đẩy mạnh Tiểu Lâm sang một bên. Tiểu Lâm ngã xuống cạnh một gốc cây khô gần đó, thoát khỏi nguy hiểm, nhưng lại phải trơ mắt nhìn chiến hữu đã vào sinh ra tử cùng mình nhiều năm bị con dị thú khổng lồ kia nuốt sống.

Anh ta sững sờ, ngay sau đó phục hồi lại tinh thần, bất chấp tất cả cầm súng lục bắn điên cuồng về phía con dị thú. Tiếng súng chói tai liên tiếp vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của bầu trời đêm, những viên cảnh sát còn lại đều bị con dị thú khổng lồ này làm cho sợ hãi, động cũng không dám động.

Dị thú bị đạn bắn trúng bụng, vết thương trên thân thể càng khiến nó trở nên điên dại. Dị thú hướng lên trời gào thét, vươn móng vuốt định bắt lấy Tiểu Lâm, nó muốn nghiền nát anh ta để xả mối hận trong lòng. Tuy thân thể Tiểu Lâm bị thương nhưng may là đã được sự phụ chữa trị qua, động tác cơ thể đã sớm nhanh nhẹn không còn ảnh hưởng gì. Anh ta chạy đến một chỗ ngoặt trong hoa viên thì vội nép người tránh né, sau đó vọt nhanh ra sau lưng dị thú, cầm súng nhắm thẳng vào đầu nó.

Tiểu Lâm chỉ còn lại một viên đạn cuối cùng, nếu phát bắn này không hề tạo ra thương tổn gì cho con dị thú kia, thì e rằng kết cục của anh ta cũng sẽ giống như Tiểu Ngô vừa nãy.

Nhưng thật may, ông trời vẫn còn thương anh ta, phát súng kia thành công bắn vào chính giữa đỉnh đầu của dị thú. Nó ôm lấy vết thương trên đầu, điên cuồng lắc lư thân thể, dường như muốn lắc viên đạn ra khỏi người. Vì bị bắn trúng vào chỗ yếu, dị thú chống cự trong chốc lát, rồi cuối cùng cũng vô lực ngã xuống mặt đất. Trong nháy mắt nó đổ ập xuống, xung quanh bụi bay mù mịt cùng tiếng vang thật lớn truyền tới.

Tiểu Lâm nhìn dị thú té ngã ở trước mặt mình, vẫn chưa kịp hoàn hồn, chỉ không ngừng thở gấp. Một lúc sau, anh ta mới chậm rãi đứng lên, nhìn chăm chăm vào bụng dị thú một hồi lâu, sau đó kéo chân phải đã gần như tê liệt của mình đi về phía cổng lớn.

“Tiểu Lâm, cậu không sao thì tốt rồi. Tiểu Ngô cậu ấy.” Sắc mặt của viên cảnh sát lớn tuổi trắng bệch.

Tiểu Lâm cúi đầu không nói gì.

Viên cảnh sát lớn tuổi thấy phản ứng của Tiểu Lâm cũng đoán ra được tình hình, khuôn mặt đang tái nhợt thoáng chốc trở nên đỏ sẫm vì tức giận. Ông ta quay đầu, nói với hai viên cảnh sát sau lưng: “Gọi xe cứu thương, đưa đội trưởng về bệnh viện chữa trị.” Sau đó bọn họ có thể cùng nhau vào báo thù cho các anh em chiến hữu đã hy sinh!

“Dạ, Phó Đội trưởng!” Hai viên cảnh sát nghiêm túc gật đầu, nhận mệnh lệnh.

“Phó Đội trưởng Hoàng, các anh không vào được đâu.” Tiểu Lâm đang ủ rũ chợt mở miệng nói.

“Cái gì?” Viên cảnh sát lớn tuổi nhướng mày, cảm thấy khó hiểu, “Chốt cổng vào đại trạch không khóa, sao lại không vào được?” Kể cả không đi được qua cổng thì bọn họ cũng có thể leo tường ngoài để vào, có gì mà không được!

“Nơi này có kết giới xung quanh, các anh không vào được mà tôi cũng không ra được!” Tiểu Lâm cắn răng nói.

“Kết giới?” Rốt cuộc là có chuyện gì đây? Cả con quái vật kia nữa.

“Là một thuật sĩ.”

Tiểu Lâm còn chưa dứt lời, cuộc đối thoại của hai người đã bị Lương Bán đầu đầy mồ hôi, vội vàng chạy tới cắt đứt, “Các anh là cảnh sát đúng không?”

Nhóm cảnh sát nhìn Lương Bán, không hẹn mà cùng nháu mày một cái, liếc mắt ngăm hỏi nhau, người đàn ông trẻ tuổi này là ai?

Lương Bân nhìn nhóm người xung quanh, trầm mặc đi tới trước cánh cổng lớn vững chắc. Viên cảnh sát lớn tuổi nghiêm giọng hỏi: “Cậu là ai? Tại sao lại tới nơi này?”

“Tôi họ Lương, tên là Lương Bân.” Lương Bân tự giới thiệu.

“Lương Bân? Anh là. . . . người nhà của cô Lương Ý mất tích đó?” Tiểu Lâm đã từng xem qua tư liệu về vụ mất tích của Lương Ý, đối với cái tên Lương Bân này có chút ấn tượng.

“Đúng vậy. Cậu đi vào nhà họ Sở từ khi nào? Có thấy một ông cụ râu tóc bạc phơ không?” Lương Bân gấp hỏi.

“Anh biết ông cụ kia?” Tiểu Lâm kêu lên.

Lương Bân gạt đầu thật mạnh, tầm mắt chuyển đến vết thương đã được quấn băng trên bụng Tiểu Lâm. Tiểu Lâm cũng theo ánh mắt của anh mà nhìn về phía bụng mình, lên tiếng giải thích: “Vết thương trên người tôi là do ông ấy băng bó, bây giờ ông ấy đã vào đại trạch của nhà họ Sở rồi.”

Lương Bân nghe vậy thì ngẩng đầu, nhìn về phía nóc nhà một chút, “Trận pháp đã được mở, hiện tại chúng ta không vào được, cũng không ra được, đúng không?”

Tiểu Lâm gạt đầu.

Lương Bân lo lắng cắn răng, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc qua nóc nhà.

“Hoang đường! Đây chẳng qua chỉ là một căn biệt thự, sao có thể không vào được?” Một trong những viên cảnh sát đứng phía sau khinh thường nói.

Để chứng minh mình nói không sai, anh ta sải bước tiến về phía trước, định đẩy cánh cổng lớn ra.

“Dừng!” Lương Bân lớn tiếng ngăn cản.

Nhưng vẫn không kịp, khi đầu ngón tay của viên cảnh sát kia vừa chạm đến chốt cổng thì trong nháy mắt, anh ta lập tức bị hất mạnh ra, té xuống đất.

“A Minh ——” những viên cảnh sát khác thấy thế, vội vàng chạy tới kiểm tra xem anh ta có sao không.

Lương Bân nhắm mắt lại, ẩn ẩn mi tâm.

“Kết quả thế nào các anh đã thấy chưa?” Anh bắt đầu dễ dãi nói.

Viên cảnh sát lớn tuổi bình tĩnh hỏi: “Cậu có biện pháp gì không?”

“Để cho tôi suy nghĩ một chút.” Lương Bân quay đầu, liếc mắt nhìn bờ tường bên cạnh, trầm tư hồi lâu, rồi móc từ trong túi áo ra một tờ giấy đỏ, bắt đầu gấp Xích Diệp.

“Anh Lương, anh định làm gì?” Tiểu Lâm tò mò hỏi.

Lương Bân vừa gấp giấy vừa nói: “Tôi muốn thử xem Xích Diệp có đi vào được hay không.” Nói dứt lời, anh cũng gấp xong một con Xích Diệp vô cùng sống động, rồi ngẩng đầu hỏi “Có dao không?”

“Dao?” Viên cảnh sát lớn tuổi nhíu mày, đối với người đàn ông trẻ tuổi này, ông ta vẫn chưa thực sự tin tưởng. Dù sao đâu thể chắc chắn được cậu ta không cùng một phe với những kẻ bên trong kia.

“Không có? Vậy thôi cũng được.” Lương Bân cắn đầu ngón tay mình, rồi viết vài chữ rồng bay phượng múa trên cánh của Xích Diệp; sau đó, mở lòng bàn tay ra hô lên, “Xích Diệp, đi!”

Xích Diệp mang một màu đỏ chói mắt giống như màu máu tươi từ trong tay anh nhảy lên, đôi cánh cứng ngắc lúc này lại trở nên mềm mại dị thường, ở giữa không trung bay múa. Mọi người thấy vậy đều há miệng kinh ngạc.

Nhưng khi Xích Diệp bay qua cổng lớn, ngay lập tức bị thiêu rụi thành tro, tiêu tán trong không khí.

“Chuyện này. . . .”

“Xem ra không được rồi.” Lãng phí một tờ giấy vô ích, số giấy anh có trong tay chẳng còn bao nhiêu nữa.

Viên cảnh sát lớn tuổi nghe vậy, sắc mặt càng thêm âm trầm đến đáng sợ, “Cậu không có biện pháp khác sao?”

“Trận pháp này quá mạnh, tôi không phá giải được.” Lương Bân ngẩng đầu lên, nhìn trận tuyến màu đỏ chằng chịt trước mặt, bỗng nhiên, sắc mặt anh biến đổi, vội nói với Tiểu Lâm: “Mau trốn đi! Nhớ kĩ là dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, cũng tuyệt đối không được đi ra ngoài!!” Nếu chưa gì đã chết trước thì trận pháp này mình vĩnh viễn không thể phá giải được.

“Cái gì?” Tiểu Lâm không hiểu vì sao Lương Bân lại phản ứng như vậy, nhưng trực giác nói cho anh ta biết, người đàn ông trẻ tuổi này đáng để tin tưởng. Vậy nên anh ta thận trọng gạt đầu một cái, chẳng cần nhiều lời, vội vàng tìm chỗ ẩn nấp.

“Đến rồi!” Lương Bân nhỏ giọng nói.

Tiểu Lâm nín thở, chờ đợi nguy hiểm ập đến.

“Có chuyện gì?” Viên cảnh sát lớn tuổi có cảm giác thế giới quan của mình gần như đã sụp đổ.

“Đám thú giữ cửa tiếp theo sắp tới rồi!”

73. Chương 73: Chương 73

Một mùi hôi thối nồng nặc nhất thời tràn ngập trong không khí, mọi người không nhận được dùng ống tay áo che lại mũi của mình, cố gắng không hít phải thứ mùi khó chịu này.

“Đây là. rắn? !” Viên cảnh sát lớn tuổi kinh ngạc nhìn những con rắn kỳ dị quần thành từng đồng chằng chịt bò lổm nhổm gần như hết cả hoa viên. Ngoại trừ Lương Bân ra thì ông ta là người duy nhất không dùng tay áo bịt mũi.

“Bọn chúng nhiều như vậy, liệu Tiểu Lâm có thể.” Một cảnh sát khác ở bên cạnh viên cảnh sát lớn tuổi sốt ruột nói.

Lương Bân nhíu chặt mày, đầu óc không ngừng suy nghĩ. Theo lý mà nói, những loại rắn bình thường không thể nào trở thành thú giữ cửa, hơn nữa còn dùng để trấn giữ pháp trận như thế này, bởi vì cấp bậc của bọn chúng quá kém, sẽ dễ dàng bị tiêu diệt. Nếu muốn xử lý đám thú giữ cửa thật sự, người thi thuật nhất định phải tổn hao sức lực, từ đó sẽ làm giảm sức mạnh của người thi thuật. Chẳng lẽ, ông ta cố ý cho loại rắn cấp thấp bình thường này ra đối phó với bọn họ vì ông ta biết rõ người muốn xông vào không đủ khả năng tạo ra uy hiếp gì?

“Cậu có biện pháp gì không?” Viên cảnh sát lớn tuổi nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn đám rắn ngổn ngang trong viện không ngừng thè lưỡi phát ra những tiếng “xè xè”.

Lương Bân trầm ngâm: “Không phá được trận pháp thì không thể đi vào.”

Ngụ ý của anh chính là, Tiểu Lâm chỉ có thể tự cầu phúc ỉn thôi. Viên cảnh sát lớn tuổi nghe xong, trán nổi đầy gân xanh. Ông ta quay sang nhìn Lương Bân, đánh giọng nói: “Chẳng lẽ không còn cách nào khác?”

Lương Bân đang muốn trả lời thì một viên cảnh sát ngồi sau lưng anh đột nhiên giơ tay lên run rẩy chỉ về phía trước, ánh mắt của anh ta tràn ngập sự sợ hãi, khóe miệng run run: “Rắn, rắn.....rắn bò ra rồi!”

Cái gì? !

Lương Bân kinh hãi, quay đầu lại nhìn, quả nhiên những con rắn kia vượt qua pháp trận, từ bên trong bò ra ngoài. Trong đầu anh chợt lóe lên một ý, lớn tiếng nói: “Mau bắt rắn, chúng ta cần lấy máu chúa bọn chúng!”

“Tại sao lại làm như vậy?” Viên cảnh sát lớn tuổi cau mày hỏi.

Lương Bân nôn nóng liếc ông ta một cái, “Hiện tại tôi không có thời gian giải thích. Trước tiên cứ bắt mấy con rắn bò ra kia rồi nói!” Dứt lời, anh sải bước nhanh tới gần cổng, một tay túm lấy cổ của một con rắn xanh nhấc lên, “Các anh có vũ khí cầm tay chứ?”

“Có. Anh chờ một chút.” Một viên cảnh sát cuống quýt đưa cho anh một con dao nhỏ.

Lương Bân nhận lấy, một đường cắt vào bụng rắn, sau đó vẩy máu con rắn xanh lên người mình, anh còn dùng hai bàn tay lau máu tươi lên khắp mặt, rồi quay lại lạnh lùng nói với nhóm cảnh sát phía sau: “Nếu các anh muốn sống thì cứ làm theo tôi đi.”

Cả đám cảnh sát lưỡng lự nhìn về phía Phó Đội trưởng của mình, trưng cầu ý kiến của ông ta. Phó Đội trưởng nhìn đồng rắn đang thi nhau bò ra khỏi cổng, trầm mặt, cao giọng nói: “Làm theo lời của anh ta!”

Sau khi viên cảnh sát lớn tuổi hạ lệnh, mấy viên cảnh sát nhắm mắt bắt lấy rắn trên mặt đất, mổ bụng rắn bôi máu lên người như Lương Bân vừa làm.

Dù sao cũng là cảnh sát đã được huấn luyện thành thực, chỉ trong chốc lát lần lượt từng người một biến thành “người máu” tanh hôi vô cùng! Mà lúc này, càng lúc càng có nhiều rắn bò từ đình viện ra. Nền xi măng trống trải lúc trước giờ trở thành “sân chơi” cho những con rắn đủ các loại màu sắc với các kích cỡ khác nhau, hình ảnh đó khiến người ta không nhìn được tê dại cả đầu.

Tuy nhiên không hiểu vì sao những con rắn này hoàn toàn không có ý tấn công bọn họ, chỉ quấn vào nhau bò nghênh ngang trên mặt đất. Tuy cảnh tượng này hết sức quỷ dị, nhưng nhóm cảnh sát vẫn thoáng thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất thì bọn họ cũng không phải phí đạn đi đối phó với lũ rắn giữ cửa này.

Lương Bân lui về phía sau nhìn lướt qua mọi người, cảm thấy an toàn mới cẩn thận từng li từng tí tránh những con rắn đang bò ngổn ngang kia, đi từng bước về phía cổng. Vì tránh không dẫm lên lũ rắn bên dưới, tốc độ di chuyển của anh vô cùng chậm. Khoảng cách chỉ có bảy, tám bước chân mà đi mất gần mười phút.

“Cậu muốn làm gì?” Viên cảnh sát lớn tuổi căng thẳng hỏi.

“Mở cổng!” Lương Bân trả lời mà đầu cũng không quay lại.

“Cái gì? Chẳng phải là.”

Lời còn chưa nói hết, Lương Bân đẩy chốt cổng ra, nhóm cảnh sát quay đầu nhìn nhau, vẻ mặt khó hiểu.

“Pháp trận này có thể nhận thức được những con vật sống bên trong và bên ngoài trận. Nhưng nó lại có một sơ hở, đó chính là mùi của những con vật đó. Chỉ cần chúng ta có mùi giống như những con vật sống bên trong thì có thể tự do ra vào pháp trận.” Lương Bân giải thích xong, nhấc chân đá một cước vào cánh cổng kia.

“Phó Đội trưởng?” Một cảnh sát đứng bên cạnh viên cảnh sát lớn tuổi mở lớn mắt nhìn cảnh tượng này.

Viên cảnh sát lớn tuổi quay đầu lại, lớn tiếng nói: “Để hai người ở đây trông chừng, những người còn lại tất cả đi theo tôi!”

“Rõ!” Cả đám cảnh sát cùng đồng thanh hô lớn.

Ngoại trừ hai người bị thương cùng hai người ở lại canh chừng cổng lớn, thì một đám người còn lại hùng dũng tiến bước vào đại trạch nhà họ Sở.

“Tiểu Lâm —— Tiểu Lâm ——” Vừa bước vào, một viên cảnh sát lập tức nhỏ giọng gọi Tiểu Lâm, muốn xác định xem anh ta có gặp nguy hiểm gì hay không.

“Tôi ở đây.” Tiểu Lâm núp sau lùm cây, trên người còn sót lại mấy con rắn nhưng không bị thương chút nào, anh ta nghe thấy tiếng gọi thì lập tức đứng lên, chán ghét đẩy mấy con rắn trên bả vai xuống, rồi bước tới trước mặt bọn họ.

Nhóm cảnh sát thấy anh ta không có việc gì, thần kinh luôn căng thẳng mới nhẹ nhõm đi phần nào.

Lương Bân cẩn thận quét mắt nhìn Tiểu Lâm một lượt, “Cậu không sao chứ?”

“Không sao.” Tiểu Lâm lắc đầu.

Lương Bân nhíu mày, mùi lưu huỳnh như có như không bay qua chớp mũi anh, “Trên người cậu có lưu huỳnh?” Chẳng trách những con rắn kia lại không cắn anh ta.

“Lưu huỳnh?” Tiểu Lâm cảm thấy khó hiểu, đột nhiên nhớ ra cái bình sứ mà ông cụ giao cho anh ta, “Tôi không mang lưu huỳnh, nhưng ông cụ kia có giao cho tôi cái này, còn dặn tôi và Tiểu Ngộ vẽ hình giống như trên lá bùa.” Anh ta móc bình sứ ra đưa cho Lương Bân.

Lương Bân nhận lấy bình sứ, mở nắp, một mùi lưu huỳnh nhàn nhạt phiêu tán trong không khí. Anh nhanh chóng quay đầu, ánh mắt quét về phía kết giới quanh nhà họ Sở. Quả nhiên, đúng như anh suy đoán, khoảng đất bên trong đại trạch nhà họ Sở không bị lũ rắn chiếm cứ, có thể nói là cách ly hoàn toàn, cả tòa biệt thự chính giữa này độc lập với xung quanh.

“Đã vẽ xong chưa?” Lương Bân lên tiếng hỏi.

Tiểu Lâm áy náy lắc đầu, “Chúng tôi mới vẽ được một nửa thì nghe thấy bên ngoài có tiếng động, sau đó đi ra xem xét nên vẫn chưa vẽ xong.”

Lương Bân trả lại bình sứ cho anh ta: “Phải vẽ xong cái đó, nhanh lên!” Dừng lại một chút, anh vội nói: “Sau khi hoàn thành trận pháp này, cậu phải mở nó ra, mà điều kiện duy nhất để mở trận pháp là dùng máu người. Cậu phải đứng ở trung tâm hình ngôi sao của trận pháp, rót máu tươi vào đó. Đợi những đường viền ngôi sao trên mặt đất phát ra ánh sáng thì mới mở pháp trận thành công.”

“Tôi hiểu rồi.” Tiểu Lâm thận trọng gật đầu.

Đưa mắt nhìn quanh bốn phía, Lương Bân lại hỏi: “Cậu có biết sư phụ tôi đi đâu không?”

“Ông ấy dẫn theo một người đàn ông đi vào đó.” Tiểu Lâm chỉ vào cánh cửa chính đang mở rộng của đại trạch nhà họ Sở.

“Một người đàn ông?” Lương Bân nhíu mày.

Mà thôi, hiện tại anh không có thời gian suy nghĩ nhiều đến vậy, vẫn nên tranh thủ thời gian đi tìm sư phụ thì tốt hơn.

“Tôi đi vào đó, các anh cứ ở lại ngoài này, được chứ?” Lương Bân quay đầu lại, trầm giọng nói: “Tôi nói trước, đi vào đó không biết sẽ chết lúc nào, nếu ở lại bên ngoài thì vẫn còn một con đường sống. Các anh tự lựa chọn đi.”

Sắc mặt viên cảnh sát lớn tuổi thoáng u ám, một lúc sau, ông ta đột nhiên cười lớn, “Tôi đi!” Tiếng cười sang sảng, trong nháy mắt phá vỡ không khí đè nén áp lực hiện tại.

Những viên cảnh sát còn lại quay đầu nhìn nhau, yên lặng trong chốc lát, sau đó liên tiếp vang lên những tiếng nói hưởng ứng.

“Tôi cũng đi!”

“Tôi cũng muốn vào!”

“Tôi nữa!”

“Tính thêm cả tôi đi!”

.....

Lương Bân kinh ngạc nhìn nhóm cảnh sát chừng hai chục người này, trong lòng dần dâng lên một cảm xúc ảm áp. Anh lặng lẽ nhìn các chiến sĩ “thấy chết không sờn” trước mắt một hồi lâu, khóe môi khẽ cong lên. Cuối cùng Lương Bân quay lưng lại, cất giọng nói: “Chúng ta đi!”

“Được!” Mọi người đồng thanh hô to.

Ngay sau đó, một đám người đi theo Lương Bân tiến vào đại trạch nhà họ Sở. Bên trong cảnh vật yên tĩnh, không hề có bóng dáng của người sống, chỉ có máu tươi chói mắt trên mặt đất hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Lương Bân không tốn quá nhiều thời gian nhìn những thứ này, anh chỉ nhìn thoáng qua, sau đó dồn toàn bộ sự chú ý về phía chiếc ghế tử đàn.

“Mọi người có cảm thấy hơi lạnh lạnh hay không?” Một viên cảnh sát xoa xoa hai cánh tay, nhẹ giọng hỏi.

Lời của anh ta khiến mọi người đều nhận ra sự bất thường. Tuy Lương Bân có cảm nhận được điều đó, nhưng anh không lên tiếng trả lời, mà đi thẳng tới chỗ chiếc ghế tử đàn, ánh mắt nhanh chóng xem xét kỹ càng. Trong chốc lát, anh đưa tay ra dùng lực kéo cái ghế chuyển động.

“Anh ta đang làm gì thế? Có phải là điên rồi không?” Cảnh sát Giáp cảm thấy hành động của Lương Bân thật khó hiểu, không biết có phải vì áp lực quá lớn mà đầu óc trở nên thất thường hay không.

Cảnh sát Át nghe vậy, liếc anh ta một cái, ý bảo anh ta đừng ăn nói lung tung.

Lúc này, động tác kéo ghế của Lương Bân ngừng lại “RẮC...rắcắc...!! ——”

Hai tấm gạch men sứ giữa sàn nhà từ từ tách ra, nhóm cảnh sát há hốc miệng kinh ngạc, rồi rít đi lên phía trước quan sát. Loại cảnh tượng giống như phim điện ảnh này hôm nay bọn họ mới được tận mắt nhìn thấy, sao có thể không khiến bọn họ kích động được cơ chứ?

“Chúng ta xuống đó đi!” Lương Bân liếc bọn họ một cái, dẫn đầu xuống trước.

Sau đó nhóm cảnh sát xếp thành hàng một, lần lượt từng người đi xuống.

Sau khi tất cả mọi người đều xuống phòng dưới đất, hai tấm gạch men sứ từ từ đóng lại. Lúc này, một người đàn ông có khuôn mặt tái nhợt bước ra từ hành lang lầu hai, nhìn chiếc ghế tử đàn, miệng lẩm bẩm: “22, 23. Đủ rồi.”

Tác giả có lời muốn nói: Lương Bân có thể vào kết giới không phải vì thực sự phát hiện ra chỗ sơ hở của pháp trận, mà là do đại sư Cổ cố ý làm vậy. Vì trận pháp mở ra sớm hơn dự tính, nên dẫn đến một số sai lệch. Ông ta cần thêm nhiều người để tế hơn, mà đám người đi vào này, chính là mục tiêu để ông ta thực hiện lễ tế.

74. Chương 74

“Ông định làm gì?” Sắc mặt sư phụ âm trầm nhìn cánh tay đã bị cắt lìa nằm trên mặt đất, ánh mắt nhìn đại sư Cổ tràn đầy phòng bị.

Đại sư Cổ dùng bàn tay còn lại đè lên cánh tay cụt đầm đìa máu tươi, trên mặt không có lấy một chút đau đớn, mà ngược lại còn hết sức hưng phấn và vui sướng.

“Trận pháp mở trước dự định nên có chút sai lệch, phải dùng máu thịt để bù vào, chẳng lẽ ông lại không biết?” Giọng nói của ông ta không hề khách khí trực tiếp giễu cợt sư phụ.

Sư phụ đương nhiên hiểu điều đó, nhưng muốn bù vào chỗ sai lệch kia không phải là xác thịt của người bình thường, mà phải là xác quỷ có năng lực cường đại. Chỉ dựa vào một chút máu thịt này hoàn toàn không đủ để hoàn thành thứ pháp thuật đi ngược lại với trời đất kia, nếu vậy, tại sao ông ta còn phải làm như thế?

Dường như nhìn thấu được sự nghi ngờ của sư phụ, đại sư Cổ nhếch miệng lên cười: “Dựa vào một chút máu thịt này tất nhiên là không thể đủ để hoàn thành pháp trận rồi. Nhưng tôi còn có thêm 20 mạng người để tế đấy!”

“Cái gì? !” Sư phụ hoảng hốt.

“Sư phụ!”

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền đến từ phía sau, sắc mặt sư phụ cứng ngắc. Ông chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt trẻ tuổi vui mừng đang đi xuống từ cầu thang đá, hô hấp của ông như ngừng lại.

“Sao hả? Trước khi chết có thể nhìn thấy đồ đệ của mình, cũng không tệ đấy chứ!” Nụ cười trên khóe miệng của đại sư Cổ càng sâu hơn, ánh mắt di chuyển dần sang gương mặt tuần tú của Lương Bàn.

“Ông.” Sư phụ tức giận nhìn đại sư Cổ, cả người run rẩy, ông nhanh chóng quay đầu, lớn tiếng nói với Lương Bàn: “Đừng xuống đây, mau quay về ngay! Tất cả quay về hết cho tôi!”

“Sư phụ! Tại sao?” Lương Bàn vừa dứt lời, hình ảnh Lương Ý toàn thân đầm máu đập ngay vào mắt anh. Sắc mặt anh trong thoáng chốc trở nên tái nhợt, anh theo bản năng lao xuống cầu thang, muốn vọt tới trước mặt em gái kiểm tra thương thế của cô.

“Đừng tới đây!” Sư phụ lớn tiếng cảnh cáo.

Nhưng ý niệm muốn xem xét vết thương cho Lương Ý chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ khiến Lương Bàn không để ý đến sư phụ mình đang nói cái gì. Ngay tại thời điểm anh chạy đến bậc thang đá cuối cùng thì, “Ầm ——”

Phòng dưới đất đột nhiên chấn động, thang đá sau lưng Lương Bàn sụp đổ trong nháy mắt, đám cảnh sát phía sau cùng đất đá rơi thẳng xuống mặt đất, thậm chí còn có người bị đá rơi đè lên cơ thể. Cả phòng dưới đất nhất thời chìm trong tiếng kêu thét đau đớn.

“A Bàn ——” Sư phụ không nghĩ ngợi gì nhiều, vội vàng kéo thân thể bị thương đi đến chỗ Lương Bàn.

Lúc này, một luồng ánh sáng màu đỏ nhạt lóe lên bắn thẳng vào lưng sư phụ rồi biến mất, vì lo lắng cho Lương Bàn mà sư phụ hoàn toàn không chú ý tới nguy hiểm bất thành linh này. Trong nháy mắt, ánh sáng kia chui vào trong lưng sư phụ, bước chân của ông thoáng ngừng lại một chút.

Con người Lương Bàn ro rút, anh lão đảo, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới trước mặt sư phụ, đỡ lấy thân thể xiêu vẹo chỉ chực ngã xuống của ông, “Sư phụ!”

“A Bàn.” Sư phụ suy yếu ho khan hai tiếng, khóe môi tràn ra một ít máu tươi: “Thật xin lỗi.”

“Sư phụ.” Lương Bàn ôm sư phụ thật chặt, cúi đầu, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, hai dòng nước mắt chảy xuống rơi trên quần áo của ông.

“A Bàn, phải sống thật tốt đấy.” Bàn tay sư phụ run rẩy, móc từ trong túi áo ra một con Xích Điệp, đặt vào trong tay anh.

“Sư phụ, người sẽ không có chuyện gì đúng không? Người đừng làm con sợ. Chẳng phải sư tổ đã nói sư phụ sẽ sống đến 180 tuổi sao? Bây giờ người mới 102 tuổi thôi mà. Sư phụ đừng dọa con, đừng dọa con có được không?” Cơ thể Lương Bàn run run, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười cứng ngắc, không biết là an ủi sư phụ hay là tự an ủi mình.

Sư phụ nhắm hờ hai mắt, ông cười cười, nụ cười này khiến gương mặt tràn đầy nếp nhăn của ông như trẻ ra mấy chục tuổi, “A Bàn, vận mệnh vẫn có thể thay đổi. Con xem. Sư phụ. không phải, không phải là dối rồi sao. Ha ha. Cho nên, a Bàn à. con nhất định. nhất định phải. sống sót. Sau đó, sau đó. tỏ tình. với cô bé kia. có biết không.”

Lương Bàn cắn môi, nhắm mắt lại, nặng nề gật đầu một cái. Giờ phút này, trái tim anh đau đớn đến cùng cực, dường như chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể vỡ vụn ra từng mảnh.

“Sư phụ nghĩ. cô bé. cô bé đó. là một người mẹ tốt.” Tiếng nói của sư phụ từ từ suy yếu, cuối cùng cũng biến mất giữa không gian yên tĩnh tràn ngập mùi máu tanh.

“Sư phụ ——” Lương Bàn ôm lấy sư phụ khóc rống lên.

Đại sư Cổ chậm rãi đi về phía Lương Bàn, nhóm cảnh sát chặt vật đứng dây giữa đông đất đá hỗn loạn, vội vàng nổ súng bắn vào người ông ta.

Trong khoảnh khắc viên đạn bắn tới, đại sư Cổ đột nhiên biến mất ngay trước mắt bọn họ. Mọi người cả kinh, tới khi phục hồi lại tinh thần thì đại sư Cổ đã đi tới trước mặt Lương Bàn, dùng một tay bóp lấy cổ anh, nâng lên cao, cho đến mũi chân anh cách mặt đất tầm hai mươi centimet mới dừng lại.

Gương mặt Lương Bân đỏ bừng do không thể hô hấp, anh cố gắng lấy một tờ giấy từ trong túi sau của mình, lẩm bẩm niệm một câu chú thuật, rồi nhanh chóng dính lá bùa lên ngực đại sư Cổ. Một ngọn lửa mãnh liệt cháy hừng hực nhanh chóng lan ra thiêu đốt ông ta.

“Chết tiệt!” Đại sư Cổ khê nguyên rủa một tiếng, hất mạnh Lương Bân đập vào vách tường đá. Cổ hòng Lương Bân dâng lên một vị ngồn ngọt, nôn ra một ngụm máu tươi, hôn mê bất tỉnh.

Đại sư Cổ trầm mặt dùng bàn tay còn nguyên vẹn của mình lần lượt xoa khắp ngực, ngọn lửa đang cháy nhất thời bị dập tắt, ngay cả một chút khói cũng không lưu lại.

Viên cảnh sát lớn tuổi thấy thế, lặng lẽ ra dấu tay với cấp dưới ở phía sau. Mọi người nhận được ám hiệu, thận trọng gặt đầu, đồng loạt giơ súng lên, hướng về phía đại sư Cổ bắn liên tiếp.

Dường như nhận ra mình sắp bị công kích, đại sư Cổ lạnh mặt, quát to: “Lên ——”

Một luồng ánh sáng đỏ nhạt từ mặt đất dâng lên, chặn lại toàn bộ đạn đang bắn tới, từng viên đạn lần lượt rơi xuống pháp trận, lẫn hai vòng rồi rơi vào trong rãnh máu đỏ sẫm.

Nhóm cảnh sát vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục bắn quét không ngừng. Đại sư Cổ khó chịu nhíu mày, ông tay áo vung lên, hơn hai mươi khẩu súng lục giống như bị một lực lượng vô hình khống chế, tất cả bay vút về phía vách tường, do lực va chạm quá lớn mà chia năm xẻ bảy rơi tán loạn xuống mặt đất.

Mọi người kinh ngạc sững sờ nhìn bàn tay trống không của mình.

Đại sư Cổ ngẩng đầu, nhìn nóc phòng dưới đất treo đầy thi thể, lại liếc nhìn cánh tay tự mình chém đứt kia, nhếch miệng lên cười, “Tốt lắm, đến thời điểm các người phát huy tác dụng của mình rồi.”

Nội tâm nhóm cảnh sát kêu lộp bộp một tiếng, sắc mặt trắng bệch. Tuy rằng không biết kẻ diên trước mặt này muốn làm gì, nhưng trực giác nói cho bọn họ biết, đó tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành gì.

Mà lúc này, Lương Bân đang dần dần tỉnh lại, anh nheo mắt, cố gắng tập trung xem xét tình hình. Khi thấy rõ những gì đang diễn ra, anh mới bàng hoàng phát hiện, chẳng biết từ khi nào đại sư Cổ đã kéo cả nhóm cảnh sát kia nhập vào pháp trận, chuẩn bị tiến hành lễ tế người.

Lương Bân không hề suy nghĩ, bật dậy nhanh chóng chạy vọt vào. Bên trong pháp trận, ánh sáng chói mắt, nhiệt độ cũng cao hơn hẳn, khiến người ta có cảm giác như đang đứng trong lò lửa. Ánh sáng trong pháp trận không ngừng chuyển động, những rãnh máu bên dưới có vô số bàn tay đầm máu vươn lên, túm thật chặt từng người trong nhóm cảnh sát. Bọn họ hết sức sợ hãi, diên cuồng giãy giụa, cố gắng muốn gỡ những bàn tay đang giữ chặt lấy mình ra.

Lương Bân xông lên phía trước, giúp bọn họ ngăn lại những bàn tay quái quỷ này, nhưng anh phát hiện, những bàn tay kia mang theo sức mạnh lớn vô cùng, không thể gỡ ra nổi. Không những thế, khi tiếp xúc với chúng thì dường như máu trên người anh đều bị rút đi hết, toàn thân trở nên mềm nhũn, không còn chút sức lực nào. Cuối cùng, anh vô lực té xuống đất, không còn sức giãy giụa, chỉ có thể để mặc cho những bàn tay đầm máu kia cắn nuốt mình.

Khi Lương Bân cho rằng mình sẽ phải bỏ mạng ở nơi này thì Huyết Điệp trong túi áo anh bất ngờ rút ra ngoài. Anh muốn vươn tay nhặt lại nó, nhưng sức động đậy ngón tay anh cũng không còn. Lương Bân mệt mỏi nhắm mắt lại, đột nhiên, một luồng ánh sáng ấm áp chiếu lên gương mặt anh. Lương Bân giật giật mí mắt, cố gắng mở hai mắt ra, anh chợt phát hiện, những bàn tay máu quấn quanh thân thể mình đã biến mất toàn bộ, thậm chí bọn chúng còn tản ra xung quanh cách anh một đoạn.

Huyết Điệp phát ra ánh sáng yếu ớt nhưng cũng giúp Lương Bân dần dần khôi phục lại sức lực. Khi anh cố gắng chuyển tầm nhìn nhóm cảnh sát đã vào đây cùng mình thì khiếp sợ phát hiện, bọn họ gần như đã cùng những bàn tay máu kia hòa làm một thể, thân thể bị biến dạng kinh dị, trên người toàn là máu tươi, chỉ có gương mặt mang theo đau đớn cùng sợ hãi.

Lương Bân cắn răng, phần hện nhắm mắt lại, anh rất muốn cứu những viên cảnh sát đang thống khổ trước bờ vực cái chết này, nhưng lại hoàn toàn không có khả năng, chỉ có thể trơ mắt cảm nhận hơi thở của bọn họ yếu dần rồi biến mất. Giờ khắc này, anh vô cùng cảm hận năng lực yếu ớt của bản thân, nếu không phải

anh không đủ mạnh thì sao ngay cả sư phụ anh cũng không thể cứu? Nếu không phải do anh vô dụng thì những viên cảnh sát nhiệt huyết kia cứ thế từng người từng người mất mạng trước mắt anh?

“Tôi cũng đã từng giống như cậu đấy, cảm hận bản thân mình yếu đuối, cảm hận bản thân mình vô lực. Nhưng hôm nay, tôi không như vậy nữa, rốt cuộc tôi cũng có thể lấy được sức mạnh mà tôi hằng ao ước. Tôi sẽ không bao giờ cho người khác có cơ hội giẫm tôi dưới lòng bàn chân, không phải trợ mắt nhìn những người mình quan tâm chết ngay trước mắt mà không thể chống cự! Sống chỉ dựa trên sự hận thù.” Đại sư Cổ chậm rãi đi tới, mỗi chỗ ông ta đi qua, những bàn tay máu đều tự động lùi xuống.

Lương Bân nhìn ông ta đầy cảm phẫn, “Sức mạnh của ông được tạo ra từ sinh mạng của người khác, ông cùng những kẻ ông căm thù đâu có khác gì nhau.”

“Không khác gì nhau? Cậu cho rằng tôi quan tâm đến điều đó sao? Quan tâm đến việc người khác nhìn tôi như thế nào à? Hay quan tâm đến cách thức mà tôi đạt được sức mạnh tôi cần? Hẳn là cậu đang nói đùa? Đã trải bao nhiêu việc như vậy, cậu vẫn còn ôm lấy suy nghĩ ngu xuẩn như sư phụ của cậu, đúng là trẻ con không thể dạy.” Đại sư Cổ dùng ánh mắt “thật là ngu không ai bằng” từ trên cao nhìn xuống Lương Bân, giống như đang nhìn một con kiến hôi nhỏ xíu không đáng để tâm.

75. Chương 75: Chương 75

“Đúng là năng lực của tôi không bằng ông, nhưng tôi không muốn làm như ông, vì theo đuổi sức mạnh mà không từ thủ đoạn giết hại những người vô tội.” Lương Bân tự giễu cười một tiếng.

Đại sư Cổ nghiêng đầu, dùng ánh mắt như đang tìm tòi nghiên cứu quan sát anh một hồi, sau đó cười lạnh, “Vậy sao? Nếu chúng ta đã không có chung đề tài để nói thì thôi khỏi cần dài dòng thêm làm gì. Tôi đưa cậu đi gặp sư phụ của cậu ngay đây!” Dứt lời, ông ta dùng chân giẫm mạnh lên con Huyết Điệp đang phát ra ánh sáng yếu ớt. Lương Bân vội vàng vươn tay muốn cản lại hành động của đại sư Cổ nhưng không kịp. Ông ta lạnh lùng liếc anh một cái, thu chân về. Lương Bân lập tức nâng con Huyết Điệp đã bị đập nát lên, cẩn thận từng li từng tí ôm trong ngực mình.

“Khi nào xuống hoàng tuyền, cậu có thể đoàn tụ với sư phụ của mình rồi!” Đại sư Cổ vung tay áo lên, những bàn tay máu lại điên cuồng ngoi lên, lao về phía Lương Bân, túm lấy thân thể vô lực của anh.

Gương mặt Lương Bân nhờ một chút ánh sáng của Huyết Điệp lúc trước mới khôi phục lại vẻ hồng hào, lúc này bị bàn tay máu tấn công lại trở nên trắng bệch. Anh suy yếu nhắm hờ mắt, lẳng lặng chờ đợi cái chết đến gần.

Tuy nhiên, bề ngoài bình tĩnh bao nhiêu thì nội tâm lại càng không cam lòng bấy nhiêu. Không cam lòng đến mức nội tâm thường ngày luôn an tĩnh của anh trở nên hoàn toàn vận vẹo.

“Thả anh ấy ra!”

Một tiếng nói mong manh nhẹ nhàng truyền vào tai Lương Bân, anh khó khăn mở mắt ra, cố gắng nhìn về phía phát ra âm thanh.

Không biết từ khi nào Lương Ý đã tỉnh lại, tay phải của cô nắm chặt một con dao, đang kề sát vào cổ đại sư Cổ, uy hiếp ông ta. Mái tóc dài đến eo ướt nhẹp, xơ xác giống như rơm rạ, trên mặt mang theo sự đau đớn cùng sợ hãi. Lương Ý mím chặt đôi môi khê run rẩy, máu tươi hòa lẫn với mồ hôi, bộ dạng vô cùng chật vật nhếch nhác, ngay cả bàn tay cầm dao cũng không chắc chắn, tựa như chỉ một giây tiếp theo cũng có thể lặn ra bất tỉnh. Nhưng ánh mắt của cô lại rất kiên nghị, đôi mắt đó khiến người ta không còn chú ý đến bộ quần áo ướt đẫm máu tươi của cô nữa.

“Tiểu Ý.” Lương Bân yếu ớt gọi cô một tiếng.

“Anh!” Lương Ý hét lớn, có lẽ do quá kích động mà bụng cô bắt chợt đau thắt lại. Cô trợn to mắt, bàn tay cầm dao bắt giác buông lỏng.

Đại sư Cổ nhân cơ hội này đoạt lấy con dao trong tay Lương Ý, không chút lưu tình đẩy cô ngã xuống đất. “Á ——” Lương Ý lấy tay che bụng, thống khổ kêu một tiếng. Cảm giác nội tạng như bị cắn nuốt lại tràn lên.

“Tiểu Ý? !” Lương Bản nghe thấy tiếng kêu của Lương Ý, trong nháy mắt tỉnh táo lại. Anh nhìn chăm chăm đại sư Cổ, tức giận chất vấn, “Rốt cuộc ông đã làm gì con bé?”

Đại sư Cổ mím môi cười một tiếng, rũ mắt, liếc nhìn Lương Ý đang đau đớn nằm trên mặt đất, thản nhiên nói: “Tôi đâu có làm gì cô ta. Cậu đừng vu oan cho người khác như vậy chứ!”

“Ông —— đồ khốn kiếp!”

Lương Bản tức giận, xé tan vòng vây của những bàn tay máu xung quanh. Từng bàn tay bị xé thành hai nửa, máu thịt lẫn lộn, rơi vãi đầy đất, chìm vào trong rãnh máu. Lương Bản mạnh mẽ đứng lên từ trong pháp trận.

Lần này, nụ cười trên khóe miệng của đại sư nhất thời biến mất, ông ta nhíu mày. Lương Bản nhìn ông ta như nhìn kẻ thù giết cha, một vầng sáng vàng nhạt giọi vào mắt, đại sư Cổ cười lạnh, nhìn anh nói, “Sự phụ của cậu đúng là một lão hồ ly đáng chết!”

Ông ta vừa dứt lời, Lương Bản đã nhào lên, nện một quyền thật mạnh vào bụng đại sư Cổ. Mọi việc diễn ra quá bất ngờ, đại sư Cổ chưa kịp phản ứng đã bị đâm ngã xuống đất.

“Nói, rốt cuộc ông đã làm gì tiểu Ý?” Lương Bản gào thét, tiếp tục đâm thêm phát nữa vào bụng ông ta.

Bị ăn hai quyền, đại sư Cổ nổi giận, ông ta nhướng mày, không tốn quá nhiều sức lực đẩy Lương Bản ra.

Đại sư Cổ cười khẩy, nhìn Lương Bản do bị mất máu quá nhiều mà không gượng dậy nổi. Lương Bản phần hận nện một quyền xuống mặt đất, mà Lương Ý nằm gần đó lúc này đã sắp hôn mê.

Lương Bản thấy thế, không suy nghĩ nhiều, anh dùng hết sức lực còn lại bò đến bên cạnh Lương Ý. Anh cúi đầu, nắm lấy bàn tay đã ướt đầm mồ hôi của cô, vội vàng hỏi: “Tiểu Ý, em sao rồi?”

Gương mặt Lương Ý tràn ngập đau đớn, nắm thật chặt tay của Lương Bản, cô cố gắng cười nhẹ, nhỏ giọng trấn an anh trai: “Anh, em ...em không sao cả. Còn. còn anh có sao không.” Thân thể đã đau đến cực hạn, lúc này ngay cả cảm giác đau cô cũng không cảm nhận được nữa.

“Tiểu Ý, anh không sao. Rốt cuộc em đã xảy ra chuyện gì?” Lương Bản cố ngăn nước mắt tràn ra, cắn răng hỏi.

Tiếng bước chân chậm rãi vang lên, Lương Bản ngẩng đầu nhìn đại sư Cổ đi tới trước mặt hai người, ông ta lạnh lùng nói với anh: “Cậu muốn biết tình trạng sức khỏe của em gái cậu sao?”

Lương Bản nhìn đại sư Cổ chăm chăm, hai mắt đỏ ngầu, “Ông muốn làm gì?”

Đại sư Cổ nhìn nhóm cảnh sát đã hòa làm một thể với những bàn tay máu, thân thể sắp chìm vào trong rãnh máu, rồi quay đầu lại, nhìn mẹ Sở và quần gia nằm dọc theo pháp trận cách đó không xa, lạnh nhạt nói: “Nếu cứ tiếp tục như thế này, Lương Ý sẽ chết rất nhanh. Mà cậu thì không muốn để cô ấy chết, đúng không?” Thân sắc ông ta thản nhiên, nhưng lại như có một lực hút vô hình.

“Bớt nói nhảm đi, ông muốn tôi làm cái gì?”

“Có thấy hai người nằm ở đằng kia không? Bọn họ chính là đầu sỏ gây nên bi kịch cho em gái cậu, có thể coi là kẻ thù của gia đình cậu. Nếu cậu muốn báo thù thì sao không kéo bọn họ vào trong pháp trận này? Số vật tể của tôi còn chưa đủ, có thêm bọn họ nữa là được.” Đại sư Cổ hứng thú nhìn Lương Bản, muốn nhìn xem nội tâm của anh giãy giụa như thế nào.

“Đừng.” Lương Ý bắt lấy tay Lương Bản, cô nói rất nhỏ, nếu không cẩn thận nghe thì sẽ không nghe thấy.

Lương Bản đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt, nghe được tiếng ngăn cản của cô, anh ngạc nhiên quay đầu lại, “Tại sao?”

“Anh sẽ. hối hận.” Lương Ý không hi vọng sau này Lương Bản sẽ phải sống trong tội ác. Tuy rằng hai người kia đáng bị trừng phạt nhưng cô biết, con người thiện lương như anh, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho đôi tay dính máu của mình. Cô mong anh trai có thể quang minh chính đại đứng dưới ánh mặt trời mà không phải héo úa ở trong góc tối âm u về mặc cảm tội ác.

“Sao vậy thiếu phu nhân? Không phải cô rất căm hận bọn họ sao? Nếu không phải do bọn họ thì cô cũng không có kết cục như ngày hôm nay rồi.” Đại sư Cổ có chút nghi hoặc, theo lý mà nói, người căm ghét hai kẻ kia nhất phải là Lương Ý mới đúng. Tại sao cô còn ngăn cản anh trai của mình báo thù?

“Thù của tôi. tôi. tôi tự mình báo.” Lương Ý ôm chặt lấy bụng, cố gắng bò dậy ngồi trên mặt đất. Khóe miệng tràn ra một ít máu tươi, cô nhấc ống tay áo lên lau đi; sau đó ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo, nhưng đáy mắt lại ẩn chứa đau đớn mãnh liệt.

Nếu việc này không thể tránh khỏi, bàn tay nhất định phải nhuộm máu, thì cứ để cho người sắp đi gặp cái chết là cô đây gánh lấy tất cả đi. Cứ để cô trở thành tội nhân, cô muốn người thân của mình cách xa hết thấy tội ác thối nát kia!

“Người, để tôi giết. Tôi chỉ cầu xin ông. bỏ qua cho. bỏ qua cho anh trai tôi.” Lương Ý buông tay Lương Bản ra, một tay giữ bụng, một tay chống người chậm rãi đứng lên, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Lương Bản.

Lời của cô làm đại sư Cổ thoáng cau mày, ngay sau đó thì cười nhẹ một tiếng, sáng khoái đáp lời: “Được, không thành vấn đề. Tôi đồng ý với cô!”

Lương Ý cúi thấp đầu, bụng âm ỉ đau khiến tay chân cô không ngừng run rẩy. Cô đi từng bước, từng bước tiến về phía trước, vô số những tia sáng của pháp trận xuyên qua thân thể. Bước chân Lương Ý lảo đảo, như lạc vào hư không.

Lương Bản chặt vật bò dậy, lại bị đại sư Cổ vung tay áo bắn tới một luồng làm anh ngã quỵ một chân xuống đất.

“Tiểu Ý ——” Lương Bản hô to.

Nghe được được tiếng gọi, Lương Ý chậm rãi quay đầu lại, khẽ mỉm cười, “Anh, anh nhất định. nhất định phải sống.” Nói xong, cô tiếp tục đi về phía trước.

“Tiểu Ý —— đừng mà ——”

Lương Ý thật vất vả mới đi tới được chỗ đại sư Cổ, cô nghiêng rằng phát ra tiếng ken két, “Ông đã nói. ông sẽ bỏ qua cho anh ấy.” Tiếng nói của cô đứt quãng, có lẽ đi một đoạn dài cũng tốn không ít hơi sức, nói cũng không thể nói được liền mạch.

“Dĩ nhiên!” Đại sư Cổ tràn đầy tự tin nói.

“Nhưng.” Lương Ý lẳng lặng nhìn ông ta, dừng một chút rồi chợt nhếch miệng lên cười, “Tôi không tin ông!” Con dao nhọn giấu trong ống tay áo của cô đâm thẳng vào bụng đại sư Cổ.

Đại sư Cổ lảo đảo lui về phía sau hai bước, ánh mắt kinh ngạc tràn đầy tức giận. Ông ta phát ống tay áo lên, con dao cắm trên bụng ông ta lao vút ra, đâm ngược về phía bụng Lương Ý.

Con dao sắc nhọn đâm lút vào bụng, Lương Ý sửng sờ nhìn chuôi dao trên bụng mình, sau đó, cô từ từ ngã xuống đất. Cảm giác nội tạng như bị cán nuốt hình như đã giảm bớt, cô nhú chặt mày, cử động đầu, nhìn về phía Sở Du ở cách đó không xa, trước ngực anh còn cắm một con dao. Lương Ý lặng lẽ mỉm cười.

Tôi hận anh, cho nên, cùng chết đi!

Bên tai truyền tới tiếng gọi đau thấu tâm can của anh trai, khóe mắt cô chảy xuống một giọt nước mắt. Lúc này, Lương Ý rất muốn được nhìn người thân của mình trước khi chết, muốn nói một câu “hẹn gặp lại kiếp sau” với mọi người. Cô cảm thấy ý thức của mình đang dần trở nên mơ hồ. Ngay tại thời điểm sắp chìm vào bóng tối, đầu ngón tay chợt truyền đến cảm xúc lạnh lẽo mà cô vô cùng quen thuộc.

Là người kia sao?

Mí mắt Lương Ý run rẩy, muốn mở to ra nhìn một chút, muốn xác nhận xem có phải người chạm vào ngón tay mình là người đàn ông đã kéo cô cùng xuống địa ngục chỉ vì tình yêu ích kỷ của anh ta hay không. Nhưng, tất cả đã không còn kịp nữa.

76. Chương 76: Chương 76

“Buông tay ra! Tôi không cho phép cậu đụng vào con bé!” Lương Bản rống to, tức giận trừng mắt nhìn Sở Du đang chạm vào đầu ngón tay của Lương Ý.

Sở Du tựa như hoàn toàn không thấy tiếng rống giận ngăn cản của Lương Bản. Ánh mắt anh đờ đẫn, nhìn chăm chăm vào hai mắt đang nhắm chặt của Lương Ý thật lâu, anh không hề nhúc nhích, bộ dạng giống như một người gỗ bất động.

Trái lại, đại sư Cố nện từng bước chân nặng nề đi tới, ông ta nhìn Sở Du tự giễu cười một tiếng, “thật không ngờ cậu còn có thể tỉnh lại.”

Sở Du vẫn không có phản ứng gì, một lúc sau, đầu ngón tay cứng ngắc của anh nhẹ nhàng duỗi về phía trước chút, rồi chậm rãi thu tay lại, nắm thật chặt năm ngón tay của Lương Ý trong lòng bàn tay mình.

Đại sư Cố lạnh lùng liếc nhìn Lương Bản cách đó không xa, ông ta đè lại vết thương trên bụng, ngược mắt nhìn những thi thể trên nóc phòng dưới đất gần như sắp hòa tan vào trong ánh sáng của pháp trận.

Thời gian gấp rút lắm rồi!

Đại sư Cố cắn răng, nhìn về phía mẹ Sở và quần gia, nhanh chóng kéo thân thể nặng nề của mình bằng tốc độ nhanh nhất đi tới chỗ hai người bọn họ. Máu tươi từ vết thương trên bụng tràn ra khỏi kẽ tay, đã bị thương còn hoạt động trong thời gian dài, khuôn mặt của ông ta ướt đầm mồ hôi, trán nổi đầy gân xanh, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Lương Bản chống một tay xuống đất, cố gắng đẩy cơ thể ngồi dậy, anh muốn đứng lên ngăn cản hành động của đại sư Cố. Nhưng lúc vất vả lắm mới dựng được một chân lên, thì chân phải lại tê rần một trận, anh vô lực ngã xuống đất một lần nữa.

“Đáng chết!” Lương Bản oán giận thấp giọng nguyên rủa một tiếng.

Lúc này, đại sư Cố đã bước ra khỏi ranh giới của pháp trận, ông ta vươn tay, kéo cánh tay của quần gia lôi vào bên trong.

Đột nhiên, một con dao gọt trái cây sắc nhọn xé gió lao vút trong khoảng không u ám, đại sư Cố nhướng mày, theo bản năng nghiêng đầu tránh né. Con dao sượt qua, không tấn công được ông ta.

“Là bà?” Đại sư Cố nheo mắt lại, nhìn người đã đánh lén mình, mà người này chính là dì Linh đã bị mẹ Sở giam lỏng mấy ngày trước.

Dì Linh nắm thật chặt một con dao gọt trái cây khác trong tay, cảnh giác nhìn ông ta. Vẻ mặt bà có vẻ bình tĩnh, nhưng ẩn sâu trong đáy mắt lại lộ rõ ra sự sợ hãi và hoảng hốt trong lòng.

Cố đại sư cười khẩy, “Cầu thang đá đã bị phá hủy, bà xuống đây bằng cách nào? Hay là. . . .” Ông ta dừng một chút rồi nói: “Ngay từ đầu bà đã ở đây?”

Dì Linh không nói gì, ánh mắt lóe lên, ngầm chấp nhận suy đoán của đại sư Cố.

Đại sư Cố lui về phía sau một bước, dường như không có ý muốn ra tay với bà, “Bà muốn sống tiếp chứ?”

Dì Linh vẫn không lên tiếng, đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, khi nhìn lướt qua quần gia, bàn tay cầm con dao gọt trái cây khẽ run lên một cái.

“Nếu còn muốn sống thì kéo bọn họ tới đây.” Đại sư Cố lạnh nhạt ném cho dì Linh một điều kiện trao đổi. Tuy thân thể này của ông ta khỏe mạnh, nhưng dù sao cũng đã bị thương không nhẹ, còn tự chặt mất một

cánh tay, đối với linh thể của ông ta mà nói đã xuất hiện sự tổn hại ở mức độ nhất định; vì vậy ông ta nhất định phải triển khai thuật pháp thật nhanh. Mà hai người đang nằm kia ắt phải dùng đến, nếu có thể lợi dụng người phụ nữ này làm việc ình thì không còn gì tốt hơn, ít nhất cũng có thể bảo toàn sức lực của bản thân.

Vậy mà, “không!” Di Linh không một chút do dự bật thốt lên, từ chối điều kiện của Đại sư Cổ.

Đại sư Cổ nhúu mày càng thêm sâu, ông ta thu lại vẻ mặt giả bộ thản nhiên lúc trước, trong mắt mang theo một chút cảnh giác.

“Xem ra bà không nguyện ý hợp tác rồi.” Đúng là một đám không có đầu óc! Đại sư Cổ bất chợt nâng bàn tay lên, trên lòng bàn tay xuất hiện một ngọc lửa màu đỏ ở không trung. Ông tay giơ lên chuẩn bị tấn công về phía Di Linh.

“Vèo——”

Lưỡi dao sắc bén đâm lút vào sau lưng làm đại sư cổ tạm ngưng động tác, ông ta mở to mắt, không thể tin quay đầu nhìn Lương Bân ở phía sau đang nửa ngồi nửa quỳ, lợi dụng phù thuật Lăng không rút con dao từ bụng của Lương Ý rồi bắn về phía ông ta.

“Lương——Bân ——”

Tiếng nói của đại sư cổ âm trầm tràn đầy tức giận, làm người khác nổi cả da gà. Vết thương sau lưng điên cuồng tràn ra máu tươi, một dao kia của Lương Bân so với cú tấn công của Lương Ý còn gây ra sự tổn hại lớn hơn.

không khó nhận ra trước khi ra tay, Lương Bân đã cho thêm một loại bùa chú nào đó vào con dao nên mới có thể làm cho đại sư cổ bị thương nặng như vậy, hơn nữa còn thành công kiềm chế sức mạnh thi triển thuật pháp của ông ta.

Lúc này là thời điểm tấn công rất tốt, Di Linh đứng cách đại sư cổ không xa tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội này. Tay bà nắm chặt con dao, chạy như bay, chuẩn xác đâm thẳng vào ngực ông ta. Đại sư cổ lửa giận ngút trời, trong nháy mắt, ông ta phá bỏ sự kiềm chế của Lương Bân, cánh tay duy nhất hất mạnh, đánh Di Linh ngã về phía tảng đá.

Lương Bân kinh hãi, anh cho rằng mình đã đánh lên thành công, không ngờ đại sư cổ lại có công lực cao thâm đến vậy, dồn hết sức mạnh cơ thể để phá bỏ sự kiềm hãm của anh. Lương Bân nhanh chóng liếc nhìn con dao trên người Sở Du, kéo thân thể bị trọng thương bò về hướng đó.

Đại sư cổ bị thương không nhẹ, ho khan hai tiếng, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Đúng lúc này ông ta quay đầu lại, nhìn thấy Lương Bân đang bò tới chỗ Sở Du thì lập tức nhúu mày. Ông ta giơ tay lên, dùng thuật Lăng không kéo mẹ Sở và quần gia tiến vào trong pháp trận.

“không ——” Khóe miệng Di Linh tràn đầy máu tươi, thê lương kêu một tiếng.

“Mở ——”

Ánh sáng bên trong pháp trận bắt đầu chuyển động mạnh mẽ, tốc độ lớn dần tạo thành một tấm lá chắn mỏng bao quanh bên người. Lương Bân ngẩng đầu, chỉ thấy toàn bộ thi thể treo trên nóc phòng dưới đất đã tan rã hết; quần gia và mẹ Sở thì bị những bàn tay máu quần chặt, sắc mặt hai người trắng bệch.

“Thiếu giá! Thiếu gia! Cậu tỉnh lại đi!” Di Linh không màng tới nguy hiểm của bản thân, chạy vọt tới trước pháp trận, lấy tay che bớt ánh sáng chói mắt. Bà muốn xông vào bên trong nhưng bàn tay vừa chạm vào ranh giới thì ngay lập tức bị thiêu cháy đen. Di Linh khổ sở vội vàng thu tay lại, sốt ruột nhìn Sở Du và quần gia.

Sở Du ngây dại nắm chặt tay Lương Ý, vẻ mặt không có chút biến hóa nào.

Đại sư cổ thở gấp, kéo thân thể bị tàn phá nặng nề gian nan đi đến trước mặt Sở Du. Ông ta ngồi xổm xuống, nhìn gò má đẹp đẽ của anh, bỗng phá lên cười, sự điên cuồng trong ánh mắt không có cách nào che giấu được.

“Thân thể của cậu sẽ là của tôi nhanh thôi.”

Bàn tay đang nắm tay Lương Ý của Sở Du đột nhiên động đậy.

“Thiếu gia, chính đại sư cố đã giết chết cậu! Tôi đã biết tất cả rồi.” Di Linh đứng bên ngoài pháp trận khàn giọng hét lớn.

Lời nói bất ngờ của bà làm Lương Bản kinh ngạc.

Mà tiếng cười của đại sư cố lúc này đã ngừng lại, có lẽ do tinh thần của ông ta đã chịu đựng tới cực hạn, không thể tiếp tục duy trì hơn nữa liền đổ người ngã xuống. Nhưng nụ cười trên khóe miệng ông ta vẫn không hề biến mất.

Đôi mắt vô hồn của Sở Du dần dần thu hồi tiêu cự, anh kéo tay Lương Ý áp vào bên má mình, lưu luyến nhẹ nhàng ma sát.

“Tại sao?” Anh nhắm mắt lại, nhỏ giọng nỉ non.

Đại sư cố cười lạnh, châm chọc nói: “Tại sao ư? Cậu lại có thể hỏi một câu buồn cười thế này à? Đương nhiên là vì tôi muốn trở thành thuật giả có sức mạnh lớn nhất rồi. Thân là người thừa kế duy nhất, có thể kéo dài huyết mạch của nhà họ Sở, chỉ có cậu mới có đủ điều kiện để tôi luyện ra xác chết của quỷ. Nếu cướp được thân thể cậu thì tôi nhất định sẽ trở thành thuật giả lợi hại nhất thế gian này!”

Dứt lời, đại sư cố hả hê ngược mắt, muốn nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Sở Du. Vậy mà Sở Du lại làm ông ta thất vọng, anh chỉ thoáng kinh ngạc nhìn Lương Ý đã hoàn toàn biến mất đi hơi thở, sau đó bị thương cười một tiếng, dùng hết sức lực rút con dao đang cắm trên ngực mình ra.

Trong nháy mắt dao bị rút ra ngoài, máu tươi như suối tràn ra, thấm ướt quần áo anh, bắn lên cả gương mặt trắng bệch của Lương Ý. Đầu ngón tay Sở Du run rẩy, cẩn thận từng li từng tí lau sạch vết máu trên mặt cô, tư thế thành kính thận trọng giống như đang chạm vào một bảo vật trân quý hiếm thấy, chỉ sợ lơ đãng một chút sẽ lỡ tay làm hỏng.

Ánh sáng trong pháp trận càng lúc càng mạnh mẽ, quần gia đang hôn mê bỗng nhiên mở mắt ra, quay đầu nhìn sang thấy mẹ Sở vẫn đang bất tỉnh, mặt ông ta biến đổi. Quần gia ra sức gỡ những bàn tay máu đang bám lấy mẹ Sở, muốn cứu bà ra khỏi những thứ quái đản này.

“A Quần ——” Di Linh thấy quần gia đã tỉnh lại, nhất thời kích động chạy dọc theo pháp trận đến gần chỗ ông ta hơn, mắt cũng không chớp, chỉ nhìn chăm chăm quần gia.

Sở Du nghe thấy tiếng di Linh hét lớn, quay đầu lại, âm trầm nhìn quần gia và mẹ Sở, chột cười lạnh.

“Cậu cười cái gì?” Đại sư cố mím môi hỏi.

“Bắt đầu rồi.” Anh vút cho đại sư cố một câu trả lời không đầu không đuôi.

Đột nhiên một luồng ánh sáng màu đỏ vô cùng chói mắt từ trên nóc phòng dưới đất chiếu thẳng xuống đất, trừ Sở Du và đại sư cố ra, những người còn lại đều không chịu nổi luồng ánh sáng này, tất cả đều theo bản năng nhắm chặt hai mắt lại.

Đồng thời, một trận gió lạnh không biết từ đâu tới dâng lên, chuyển động nhanh dần rồi điên cuồng xoáy tròn bên trong pháp trận. Máu tươi dưới các rãnh trên mặt đất cũng bị cuốn lên theo, trôi dạt giữa không trung. Theo thời gian, màu máu loãng dần, cuối cùng thì tiêu tán hết không còn dấu vết. Lúc này, pháp trận không còn sót lại một chút máu nào, sạch sẽ như thể những thứ máu thịt lẫn lộn kia chưa từng tồn tại.

Khoảng chừng 3, 4 phút sau, gió lạnh yếu dần. Lương Bản lặng lẽ mở mắt ra. Phòng ngầm dưới đất sạch bong khiến anh thoáng ngây người, quần gia và mẹ Sở nằm cách anh không xa, chỉ không biết là còn sống hay không.

Lương Bản dùng khuỷu tay bò về phía trước, đột nhiên, trước ngực xuất hiện một vật khiến anh chú ý. Lương Bản cúi đầu, thì ra là một con dao cốt. Anh liếc mắt nhìn “Sở Du” đứng ở giữa pháp trận, nhắm chặt hai mắt, đang điều chỉnh linh thể. Lương Bản nhanh chóng nhặt dao cốt lên, giấu kỹ dưới ống tay áo mình.

Huyết Diệp cất kỹ trong ngực lúc này lại phát ra ánh sáng, anh cảm thấy mình đã khôi phục được một chút sức lực. Bước chân thoảng lảo đảo, nhưng vẫn có thể đứng vững, Lương Bân bước nhanh tới chỗ Sở Du, đến khi cách khoảng hai, ba bước chân thì rút con dao cốt ra, dứt khoát đâm thẳng vào tim anh.

“không ——” Tiếng thét phần nộ phát ra từ miệng Sở Du, ánh mắt anh tràn đầy lệ khí trùng lớn, móng tay dài ra trong nháy mắt, cánh tay vươn ra hướng tới bụng của Lương Bân

77. Chương 77: Chương 77

Edit: tiểu an nhi (LQĐ)

Bụng của Lương Bân nhất thời xuất hiện ba vết máu bất mắt. Giờ phút này, thể lực của anh đã cạn kiệt, Lương Bân khuyu chân, quỳ một gối xuống mặt đất. Anh nhanh chóng liếc nhìn Lương Ý đang nằm gần chỗ “Sở Du” đang đứng, chỉ lo “Sở Du” tức giận sẽ làm tổn thương thân thể cô.

“Sở Du” phần nộ nhấc tay lên, dùng ống tay áo lau đi vết máu bên khóe môi, sau đó rút con dao cốt cắm trên ngực ra, ném xuống đất.

“Lương Bân! Tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cậu!” Dứt lời, anh lắc mình một cái, biến mất trước tầm mắt của Lương Bân.

Lương Bân kinh hãi, quay đầu nhìn quanh bốn phía, cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Sở Du. Đột nhiên, một luồng sát ý mãnh liệt từ sau lưng truyền đến.

“Anh Lương ——” Dì Linh hét to cảnh báo.

Vậy mà vẫn không kịp, sau lưng Lương Bân lại hiện thêm ba vết vết thương sâu tới tận xương, đau đớn ập tới, anh nhếch nhếch ngẩng sấp người xuống đất. “Sở Du” một cước đá Lương Bân lật lại, nhấc chân giẫm mạnh xuống ngực anh, móng tay dài sắc nhọn lạnh lẽo kề ngay trên cổ Lương Bân.

“Để tôi tiễn cậu xuống âm phủ đoàn tụ với sư phụ cùng em gái cậu đi!” “Sở Du” nâng cao tay lấy đà, chuẩn bị một kích đâm thẳng xuống cổ họng Lương Bân.

Lương Bân cắn răng, theo bản năng nhắm chặt hai mắt lại, chờ đợi rơi vào cái chết.

một lúc xong, đau đớn mà anh dự đoán vẫn chưa thấy đâu. Lương Bân chần chừ mở mắt, thấy ngón tay dài gần ngay trước mặt đang không ngừng run rẩy, xuống được một chút lại nhấc cao lên trên, cứ thế giằng co một hồi. Gò má của “Sở Du” đã đỏ bừng, môi mỏng mím chặt, trán nổi đầy gân xanh giống như một Đò Đằng phức tạp mà hoa lệ.

Hình như “Sở Du” đang cố kiềm chế thứ gì đó.

Lương Bân không nghĩ ngợi quá nhiều mà nhân cơ hội này đẩy chân Sở Du ra, lăn trên mặt đất mấy vòng, thành công thoát khỏi phạm vi tấn công của móng vuốt sắc nhọn kia.

“Anh Lương, mau bắt lấy!” Chẳng biết dì Linh nhặt con dao cốt lên từ khi nào, bà vội vàng ném tới chỗ của Lương Bân.

Lương Bân muốn chạy ra bắt lấy con dao, nhưng thương thế của anh quá nặng, không thể vận động như bình thường được, chỉ có thể trơ mắt nhìn dao cốt rơi xuống trước mặt cách mình một đoạn. Tuy rằng như vậy nhưng anh vẫn không từ bỏ, anh cố gắng dùng khuỷu tay di chuyển thật nhanh, muốn lấy con dao cốt kia.

“Đáng chết —— Đáng chết ——”

“Sở Du” vừa nãy còn đang kìm nén, bây giờ lại khôi phục trạng thái thịnh nộ một lần nữa. Anh quơ quơ móng vuốt trên không trung, dường như muốn xả hết lửa giận không thể khống chế trong lòng.

Lương Bân thấy may vì “Sở Du” tức giận đến mất cả lý trí, bởi vì khi đó anh có thể tranh thủ được nhiều thời gian hơn. Mất thấy mình sắp với được con dao cốt, anh không khỏi nở một nụ cười yếu ớt.

“Bộp!”

“Á ——”

Lương Bân hét lớn một tiếng, trừng mắt nhìn bàn tay mình bị giẫm dưới giày của “Sở Du”, cơn đau tê tâm liệt phé đánh úp vào thần kinh anh.

“Họ cổ kia, tôi tuyệt đối không cho ông được như nguyện!” Lương Bân gằn từng chữ ra khỏi kẽ răng, giọng nói tràn đầy thù hận.

“Vậy sao? Nếu có thời gian, tôi thực sự rất muốn nhìn xem cậu không cho tôi được như nguyện như thế nào.” “Sở Du” cười lạnh rồi nói tiếp: “Nhưng hiện tại tôi không có thời gian tiếp tục chơi với cậu. Cho nên, để tôi tiễn cậu về trời đi.”

Lần này móng tay hoàn toàn không do dự đâm thẳng vào tim Lương Bân. Vết mặt của “Sở Du” có chút hưng phấn, rất muốn thấy trái tim của Lương Bân sau khi bị móc ra có còn đập nữa hay không.

Ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người bỗng nhiên vọt tới, đẩy “Sở Du” qua một bên. Lương Bân thấy thế lập tức nhát dao cốt lên.

Chuyện tốt bị cắt ngang, sau khi đứng vững thân thể “Sở Du” liền phần nộ dùng một tay chế trụ cần cổ của dì Linh. Anh tăng dần sức lực, mu bàn tay trắng bệch hằn lên gân xanh, gương mặt dì Linh đỏ bừng vì khó thở.

Lương Bân nắm chặt dao cốt, mắt thấy dì Linh sắp bị “Sở Du” bóp cổ chết, không biết anh lấy đâu ra sức mạnh đứng bật dậy vọt tới, thành công một nhát đâm thẳng tim Sở Du một lần nữa.

“Sở Du” kinh ngạc nhìn Lương Bân, không thể tin nổi một người bị thương nặng như vậy mà vẫn có thể đứng lên tập kích mình.

Trái tim của Sở Du vốn đã bị tổn thương, lúc này sức lực lại đang yếu dần đi, anh vô lực buông bàn tay đáng bóp cổ dì Linh ra. Toàn thân “Sở Du” cứng ngắc muốn nhổ con dao cốt ra khỏi ngực, bởi vì đại sư cổ trong cơ thể Sở Du biết rõ, dao cốt cắm vào thân thể này càng lâu thì sức mạnh của thân thể sẽ càng bị rút đi. Vậy nên khi Sở Du đi tới phòng dưới đất ông ta mới đâm anh một dao để áp chế sức mạnh của anh, tránh cho việc đang thi triển linh thuật hoá đổi lại bị anh công kích. Nhưng khi này Lương Bân lại đâm thêm cho Sở Du một dao, làm trái tim vốn đã bị tổn thương của Sở Du lại càng bị thương nghiêm trọng. Lúc này còn đâm một kích nữa, hiển nhiên có thể biết thân thể Sở Du đang phải chịu đựng đã kích trầm trọng tới mức nào.

Đầu ngón tay run rẩy nắm chặt lấy chuôi dao, đúng lúc đại sư cố muốn rút dao ra thì chuôi dao đột nhiên thoát khỏi sự khống chế của ông ta, trượt mạnh một cái, cắm vào tim càng thêm sâu.

“không” Con người của “Sở Du” nhanh chóng tan rã, đại sư cố cảm thấy sức mạnh của thân thể này không chỉ bị dao cốt hấp thu, mà còn đang dần dần tiêu tán trong cơ thể. Đôi mắt phượng hẹp dài mở thật lớn, dường như không thể chấp nhận được hiện thực. Hồi lâu sau, “Sở Du” nặng nề ngã xuống đất.

Lương Bân kinh ngạc nhìn tất cả mọi việc diễn ra, thật lâu không nói nên lời.

Ánh mắt tàn nhẫn, thô bạo của “Sở Du” theo thời gian từ khôi phục lại về tĩnh lặng, con người đen như mực giống như bầu trời đêm, lóe ra ánh sáng mê hoặc lòng người. Anh vơ bàn tay tràn đầy máu tươi, chậm rãi hướng về phía Lương Ý đang nằm bất động.

Lương Bân vốn định ngăn cản không cho Sở Du tiếp xúc với thi thể Lương Ý, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt ngập tràn khát vọng của Sở Du thì anh lại không tự chủ dừng bước.

Một lúc sau, Sở Du toàn thân đầy máu tươi thật vất vả mới bò được tới trước mặt Lương Ý, những nơi anh bò qua đều lưu lại vết máu đỏ thẫm tạo thành một vệt dài trên nền đất. Anh run rẩy đưa tay, cách chuôi dao một đoạn, kéo Lương Ý tiến vào ngực mình, đầu anh gục xuống bả vai cô, thật lâu cũng không cử động.

Lương Bân lặng lẽ nhìn hai “người” đang ôm nhau phía trước, im lặng thở dài một tiếng, bước tới một bước, chuẩn bị mang thi thể Lương Ý về nhà an táng thỏa đáng.

Ngay khi Lương Bân vừa nhấc chân, “Sở Du” đang bất động đột nhiên ngẩng đầu lên, hung hăng cắn vào cổ Lương Ý một cái. Sắc mặt Lương Bân lập tức biến đổi, vội vàng xông lên đẩy “Sở Du” ra.

“Cậu làm cái gì vậy?” Lương Bân tức giận chất vấn, ngay sau đó cúi xuống kiểm tra vết thương trên cổ Lương Ý. Cổ cô chỉ toàn là máu tươi, máu chảy ra thấm đẫm cổ áo, tạo nên những đóa hoa đỏ thắm bắt mắt.

“Con bé cũng đã chết rồi, tại sao cậu vẫn không chịu buông tha cho nó?” Lương Bân nắm chặt tay thành quyền.

“Anh Lương” Di Linh bước nhanh tới, bà muốn trấn an Lương Bân, hi vọng anh tha thứ cho hành động của thiếu gia nhà mình.

Vậy mà, “Sở Du” lại ngồi chồm hổm ở trên mặt đất điên cuồng há miệng ra cười lớn, vẻ mặt không có một chút áy náy nào.

Hành động lần này hiển nhiên như đổ thêm dầu vào lửa khiến cơn thịnh nộ của Lương Bân bùng phát. Lương Bân sải bước dài xông lên, túm lấy cổ áo Sở Du, đang muốn đâm anh một quả thì bỗng dừng Sở Du ngừng cười, ngẩng đầu lên, sắc mặt ngây dại nói với Lương Bân: “Dẫn cô ấy đi đi.” CHƯƠNG 77.2:

Edit: tiểu an nhi

“Cái gì?” Quả đâm của Lương Bân dừng lại giữa không trung.

Sở Du cúi đầu, nhắm mắt, chầm chọc cười một tiếng, mái tóc dài trước trán rủ xuống che khuất mắt anh. Thân thể Sở Du mềm nhũn, giống như một con rối làm bằng bông.

“Rốt cuộc cậu có mục đích gì?” Giọng nói của Lương Bân không còn kịch liệt như trước nữa.

“cô ấy sẽ sống.” Sở Du nhỏ giọng nỉ non.

Lương Bân kinh ngạc há mồm, sức nắm cổ áo lại tăng thêm, “Cậu nói vậy là sao?”

Sở Du ngược mắt nhìn về phía bàn đá rồi nói, “Trong hốc tối của bàn đá có một đóa hoa có tác dụng “nhục bạch cốt, hoạt tử nhân” (*). Lấy nó cho tiểu Ý ăn, cô ấy sẽ sống lại.” nói xong, anh quay đầu nhìn Lương Ý bên cạnh mình, khoe môi khê cong lên, ánh mắt tràn ngập nhu tình.

(*) nhục bạch cốt, hoạt tử nhân: đại ý là làm người chết sống lại.

Những lời này khiến Lương Bân cảm thấy vô cùng khiếp sợ, loại chuyện như vậy sao có thể xảy ra. Nhưng vào thời điểm này, anh thà “tin lầm còn hơn bỏ sót”. Lương Bân xông đến trước bàn đá, đầu ngón tay dò dẫm tìm kiếm nhưng không tìm thấy bất kỳ hốc tối nào.

Di Linh đứng ở bên cạnh nhìn một hồi, sau đó một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, bà vội nói với Lương Bân: “Anh Lương, phía sau bàn đá có một nút nhỏ, ấn vào nó đi.”

Cái nút nhỏ này là do mấy hôm trước, khi Di Linh ở tầng hầm giám thị đại sư Cố thì vô tình nhìn thấy. Kể ra cũng có chút quái lạ, một thuật sĩ như đại sư Cố lại không phát hiện ra hơi thở của bà. Hơn nữa Di Linh còn giám thị ông ta tới mấy ngày, vậy mà ông ta không hề phát giác ra. Đối với một thuật sĩ mà nói, đây quả thực là việc không phù hợp với lẽ thường.

Lương Bân nghe theo Di Linh tìm được nút nhỏ đó, anh dùng lực đẩy một cái, hốc tối trên bàn đá tự động mở ra. một đóa hoa đỏ thắm, tỏa ra ánh sáng rực rỡ gọi vào mắt anh.

“Đây là loại hoa gì vậy?” Lương Bân dùng hai tay thận trọng nâng bông hoa chói mắt đó lên.

”Để nó xuống! Nó là của ta! Là của ta! không ai

có thể cướp nó đi!” Tiếng rống to giận dữ vang vọng khắp tầng ngầm dưới đất, Lương Bân thoáng giật mình.

“Là địa sư Cố! Anh Lương, mau lên! Mau dẫn thiếu phụ nhân đi đi!” Dì Linh gấp gấp lớn tiếng nói với Lương Bân.

“Ai cũng không được đi, nếu tôi không thể sống thì các người cũng phải chôn cùng tôi!” Sở Du giang hai cánh tay. Đồ Đằng phức tạp trên trán phát ra những tia sáng lóa mắt. Phòng dưới đất rung chuyển ầm ầm, những mảng đất cùng cát bụi từ trên nóc phòng thì nhau rơi xuống.

Ông ta muốn phá hủy căn phòng dưới đất này!

Lương Bân vội vàng xông vào pháp trận, khoác tay Lương Ý công cô trên lưng” Chúng ta đi thôi!” Anh quay sang nói với dì Linh.

Nhưng dì Linh lại lắc đầu, “Tôi không đi, tôi muốn ở lại.” Bà đưa mắt nhìn về phía quần gia hiện tại có lẽ đã chết, rồi chỉ vào một hang đá nhỏ bên phải phòng ngầm dưới đất.

“Chỗ đó có một mật đạo, mau đưa thiếu phụ nhân ra khỏi đây!”

“Nhưng.....”

“không còn kịp nữa đâu, mau lên!” Dì Linh đẩy mạnh Lương Bân một cái, Lương Bân cắn răng, công Lương Ý xoay người rời đi.

“không được đi! không được đi! Tất cả các người phải chết ở chỗ này!” “Sở Du” dùng một tay bắt lấy cổ chân của Lương Bân, ngăn cản anh trốn thoát.

Dì Linh thấy thế, vội vàng ngồi xổm xuống, lấy hết sức cạy năm ngón tay của “Sở Du” ra, đồng thời quát lên: “đi mau đi”

một tảng đất khổng lồ từ trên nóc phòng đổ ập xuống, cả căn phòng rung chuyển dữ dội, đúng lúc Lương Bân chạy tới được mật đạo thì lối vào lại bị tảng đất đó chặn ngang.

“không.....” Dì Linh kinh ngạc, thất vọng nỉ non.

“Ha ha.....Ha ha ha.....Tất cả đều phải chết, đều phải chết.....”

“Sở Du” giống như kẻ điên phá lên cười the thé. Những mảnh vụn đất đá không ngừng rơi xuống, trụ lớn chống đỡ cả phòng ngầm dưới đất bắt đầu khê lắc lư.

Căn phòng này sắp sụp rồi!

Lương Bân công thi thể Lương Ý trên lưng tuyệt vọng ngã trên mặt đất. Đột nhiên, trước ngực anh, qua một lớp áo phát ra những tia sáng vàng nhàn nhạt, Lương Bân kinh ngạc lấy con Xích Diệp mà lúc trước sư phụ giao inheritance ra.

Xích Diệp vừa ra ngoài không khí lập tức tăng trưởng với tốc độ chóng mặt, biến thành một con bướm bướm hoa lệ màu vàng khổng lồ.

“Chuyện nàychuyện này là sao.....” Anh chưa từng nhìn thấy Xích Diệp biến thành hình dạng như hiện tại bao giờ. Lương Bân đột nhiên nhớ tới lời cuối cùng mà sư phụ nói với anh, nhất định phải sống!

Lương Bân nghẹn ngào khóc thành tiếng, công thi thể Lương Ý bò lên trên lưng Xích Diệp.

“đi thôi, sư phụ!”

Con Xích Diệp cuối cùng này được sư phụ dùng linh hồn của mình đúc thành, có lẽ ông đã sớm dự liệu được mọi chuyện sẽ xảy ra, cho nên mới cố ý lưu lại nó để anh có cơ hội sống tiếp.

“không.....không..... không được đi..... tất cả các người đều không được đi.....các người phải ở lại đây.....phải ở lại.....” “Sở Du” khàn giọng ra sức gào thét, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn Xích Diệp đột phá khỏi căn phòng dưới đất u ám này, hướng ra bên ngoài giương cánh bay cao.

“Chắc ông không ngờ được đi, vậy mà ông cũng rơi vào kết cục này.” Dì Linh giấu cột ngẩng đầu nhìn “Sở Du”, gương mặt thản nhiên nhẹ nhõm, hoàn toàn không có vẻ sợ hãi khi đối mặt với cái chết.

“Bà.....” “Sở Du” tức giận vươn tay chộp vào cổ dì Linh.

Khuôn mặt di Linh tái mét, trông mắt mở thật lớn, bà nhín ánh mắt chỉ tràn ngập thù hận thấu xương của “Sở Du”, cuối cùng mắt đi hô hấp, đổ ập xuống mặt đất.

“Sở Du” ngẩng đầu, sững sờ nhìn nóc nhà phía trên gương mặt tuần mỹ kích động dần dần trở nên thẫn thờ.

Nhã Lan thật xin lỗi! thật xin lỗi! Anh không thể giúp em sống lại rồi.....

một giọt máu từ trên cao rơi xuống, máu tươi từ tảng đá trên nóc phòng chảy xuống càng lúc càng nhiều.....

“Sở Du” nhắm mắt lại, chờ đợi tảng đá đó rơi xuống.....

“Ầm”

Cát bụi xung quanh nổi lên cuộn cuộn.

“Tí tách”

Chất lỏng ầm ập ngai ngái nhỏ xuống trán “Sở Du”, “Sở Du” kinh ngạc mở mắt ra, “Thạch Liên.....”

Thạch Liên gồng mình, dùng thân thể chống đỡ tảng đá lớn kia, bảo hộ “Sở Du” bình an vô sự dưới người mình. Phòng ngầm dưới đất sắp sụp đổ hoàn toàn, Thạch Liên một đường chạy qua đây, bị không ít đất đá rơi trúng đầu, gần như cả người đều toàn là máu.

Đại sư Cổ chưa xót nhắm mắt lại, hồi lâu sau mới vươn tay vuốt ve đầu của nó dịu dàng nói: “Thạch Liên, đủ rồi.....”

Con người Thạch Liên đảo mấy vòng, cuối cùng trầm mặc cúi đầu, nhắm hai mắt lại.

“Ầm”

Trụ cột khổng lồ không thể tiếp tục chống đỡ nổi căn phòng ngầm này nữa, chỉ chốc lát sau cả nhà họ Sở biến thành một đồng hoang tàn.....

Tiểu Ý, chúng ta đi thôi.....

Nhã Lan.....

78. Chương 78: Chương 78

Đây đã là ngày thứ ba kể từ khi Lương Ý về đến nhà. Hôm nay, khi cô vừa tỉnh lại sau một giấc mộng dài, mẹ Lương gõ cửa mấy cái, cô dụi dụi hai mắt, chậm rãi bước xuống giường ra mở cửa.

“Tiểu Ý, có người ở sở cảnh sát đến tìm con.” Mẹ Lương chậm rãi nói với Lương Ý, thái độ hết sức thận trọng, chỉ sợ sơ ý lại kích thích đến cô.

Bởi vì sau khi Lương Ý trở về, cô vẫn không hề nói một câu nào. Những việc xảy ra một tháng cô gặp chuyện không may, trừ Lương Bân ra, cả nhà bọn họ đều không biết một chút gì. Nhưng Lương Bân cũng không giải thích, chỉ nhàn nhạt nói một câu, người trở lại là tốt rồi! Mẹ Lương vẫn lo lắng, không biết có phải đứa con gái của bà trong quá trình bị bắt cóc đã gặp phải đối xử tàn tệ mà tinh thần có vấn đề hay không. Bà ba lần bốn lượt muốn dẫn cô đến gặp bác sĩ tâm lý, mà lần nào cũng bị Lương Bân ngăn cản. Tuy rằng không hiểu tại sao Lương Bân lại không muốn bà đưa Lương Ý đi khám bệnh nhưng mẹ Lương do dự hai ngày, cuối cùng vẫn nghe theo anh, không còn nghĩ đến việc đó nữa.

Lúc này, mẹ Lương đang nhẹ giọng nói với cô, mà ánh mắt Lương Ý vẫn mơ màng ngơ ngác. cô cúi thấp đầu nhìn sàn nhà trơn bóng dưới chân, vẻ mặt thẫn thờ.

“Tiểu Ý” Mẹ Lương lại gọi cô một tiếng.

Lương Ý vẫn ngây người như cũ, mẹ Lương rũ mắt, phiền muộn đưa tay nắm lấy lòng bàn tay lạnh như băng của con gái mình, dắt cô xuống dưới lầu.

Hai người rất nhanh xuống tới phòng khách lầu một, trong phòng ngoại trừ người nhà họ Lương còn có bốn người đàn ông trung niên mặc cảnh phục, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, cùng một ông cụ râu tóc bạc phơ mặc áo dài màu xám sẫm ngồi trên ghế salon.

Ánh mắt của ông cụ sắc bén quét về phía Lương Ý, cuối cùng dừng lại ở trước bụng cô.

Lương Bản vẫn luôn bí mật quan sát hành động của năm người này thấy thế, đáy mắt anh chợt lóe lên một ánh sáng u ám. Anh lặng lẽ nhìn qua Lương Ý, thấy gương mặt cô vẫn ngẩn ngơ thì khẽ nhủ thầm.

“Tiểu Ý, mấy người này là cảnh sát, con không phải cần sợ. Họ chỉ muốn đến điều tra chuyện đã xảy ra trong lúc con mất tích mà thôi.” Ba Lương đi tới trước mặt Lương Ý, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai trấn an cô.

Ánh mắt Lương Ý vô hồn nhìn chằm chằm vào khay trà.

một viên cảnh sát trong số đó nhíu mày hỏi “cô Lương làm sao vậy?”

Mẹ Lương trả lời: “Kể từ lúc con bé trở về, bộ dạng nó đã như thế này rồi. Hỏi gì cũng không nói, chỉ ngây ngốc thần người nhìn một vật đến mất hồn.”

Mấy viên cảnh sát liếc mắt nhìn nhau, rồi lại nói: “Vậy có thể dẫn cô ấy tới gặp bác sĩ tâm lý không? Chúng tôi cần nhanh chóng thu thập một ít đầu mối về một vụ giết người liên hoàn từ cô Lương đây.”

Lương Tư nghe vậy thì có chút tức giận, cô cố nén lửa giận nói: “Chú cảnh sát, chị của cháu đã ra nông nổi này, chẳng lẽ mọi người còn muốn bức chết chị ấy sao?”

“Chúng tôi không có ý muốn ép buộc cô Lương, chỉ là lời khai của cô ấy rất quan trọng đối với chúng tôi.”

Chương 78

một viên cảnh sát khác lên tiếng trấn an Lương Tư .

“ Hừ . “ Lương Tư hừ lạnh một tiếng , tức giận quay đầu , Lương Bản đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay cô , ý bảo cô nên khống chế tâm tình của mình .

“ Gâu —— “ Đa Đa đứng cạnh Lương Ý đột nhiên sủa lên một tiếng , ánh mắt vô hồn của Lương Ý chậm rãi chuyển sang nhìn Đa Đa .

Mẹ Lương thấy vậy hết sức vui mừng . Bởi vì đây là lần đầu tiên Lương Ý có phản ứng với “ vật còn sống “ sau khi trở về .

“ Tiểu Ý , Đa Đa ở nhà rất nhớ con đấy . “ Bà dịu dàng nói với Lương Ý .

Nhưng đang tiếc , Lương Ý không khôi phục thần chí như bà nghĩ . Ánh mắt cô vẫn giống như lúc trước không hề thay đổi . Mẹ Lương kinh ngạc nhìn con gái của mình hồi lâu , rồi lại thất vọng thở dài một tiếng .

“ Tinh thần của em gái tôi hiện tại chưa hoàn toàn tỉnh táo . Mọi người chờ thêm một thời gian nữa rồi quay lại lấy lời khai được không ? “ Lương Bản luôn duy trì im lặng rồi cuộc cũng mở miệng .

Mấy viên cảnh sát nhìn nhau một hồi , cuối cùng đành bất đắc dĩ đồng ý . Dù sao bọn họ không thể bắt một người có vấn đề về thần kinh mở miệng để thu nhập chứng cứ được .

“ Ngày mai chúng tôi sẽ phái chuyên gia tâm lý đến đây một chuyến , hi vọng có thể cải thiện tình trạng của cô Lương hiện giờ . “

“ Được , gia đình chúng tôi cảm ơn mọi người . “ Lương Bản khẽ mỉm cười , gật đầu một cái .

Khi cả năm người sắp bước ra khỏi cửa chính thì ông cụ mặc áo dài xám đột nhiên quay đầu lại , hỏi Lương Bản : “ Thân thể cô Lương có khỏe không ? “

Lương Bản ngẩn ra , sau đó cười nhạt một tiếng , , “ Vẫn khỏe , cảm ơn ông đã quan tâm . “

“ Vậy thì tốt . “ Ông cụ vuốt cằm râu , vẻ mặt hứng thú xoay người rời đi .

“ Anh , ông ấy hỏi như vậy là có ý gì ? “ Lương Tư đi tới bên cạnh Lương Bân nghi hoặc hỏi .

Lương Bân quay đầu lại , sờ sờ đầu cô rồi cười nói : “ Chỉ là quan tâm đến tiểu Ý thôi , em không cần bày ra bộ dạng như gặp phải đại địch như vậy đâu . “

Lương Tư trợn mắt nhìn anh trai , đối với việc tự mình là đúng của Lương Bân , cô cảm thấy rất khinh thường .

“ Reng reng reng —— “

Điện thoại của Lương Bân chợt vang lên , anh cúi đầu liếc mắt nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình , nhẹ nhàng cười một tiếng , ấn nút nhận điện thoại , “ Na Na , em thế nào rồi ? “ Dừng một chút anh lại nói “ Thân thể con bé không sao cả . Em lo cho em ấy , nghỉ ngơi cẩn thận vào . “

nói thêm mấy câu nữa , nụ cười trên khóa môi Lương Bân nhất thời biến mất , “ Em nói thật chứ ? “

“ Được rồi , em cứ nói với bọn họ là em không nhớ rõ . “ Lương Bân nhẹ giọng dặn dò Lưu Na .

“ A Bân , con qua trông tiểu Ý đi , mẹ với ba đang nấu cơm ! “ Mẹ Lương nói vọng ra từ phòng bếp .

Lương Bân nói thêm mấy câu trấn an Lưu Na rồi cúp điện thoại , anh đi đến trước mặt Lương Ý , ôm lấy Đa Đa đang vui vẻ chạy tới chạy lui quanh chân cô đặt giữa hai người .

“ Tiểu Ý , tất cả mọi chuyện đã qua rồi , chúng ta có thể tiếp tục cuộc ổng mới . Cho nên , em cố gắng nhẫn nại một chút nhé ! “ Lương Bân gãi gãi cái đầu lớn xù lông của Đa Đa , làm nó phát ra những tiếng hừ hừ thoải mái

Ngón tay giấu dưới cánh tay áo của Lương Ý khẽ run lên , vẻ mặt cô ngỡ ngàng , không đáp lại .

Nửa tháng sau .

Chuyên gia tâm lý được phái đến vẫn không thể làm tinh thần của Lương Ý có chuyển biến gì tốt hơn , cô vẫn luôn trong bộ dạng như lúc mới về , ngây ngốc thần thờ . Áp lực đè xuống Sở cảnh sát càng lúc càng lớn , khiến học gần như phát điên . Bởi vì vụ án giết người kinh hoàng đã kinh động khắp toàn quốc . Mà tiểu đội cảnh sát được đào tạo chuyên nghiệp đều chết tại nhà họ Sở còn trở thành chủ đề bàn luận của nhân dân cả nước . Nhưng từ đó cho đến nay , tài liệu về vụ án mà bọn họ thu thập được cũng chỉ có le que vài dòng chữ đếm trên đầu ngón tay . Trừ hai người ở lại bên ngoài cổng nhà họ Sở để chăm sóc người bị thương cung cấp một ít lời khai , thì chỉ còn lại một đồng lõa tham gia vụ bắt cóc Lương Ý —— Hạ Ninh . Mà vắng sát Vương bị nhà họ Sở mua chuộc hiện giờ lại không rõ tung tích , theo dự đoán trước mắt , rất có khả năng người này đã bị giết người diệt khẩu .

Phía cảnh sát vẫn luôn cố gắng muốn moi chân tướng sự việc từ người bị hại là Lương Ý , nên lần này họ không cử chuyên gia tâm lý đến nữa mà dẫn theo ông cụ mặc áo dài xám đã tới nhà họ Lương lần trước tới điều trị cho cô .

Tối hôm đó , sau khi kết thúc việc trị liệu , nhà họ Lương và nhà họ Lưu cũng hoàn toàn biến mất ở trong thành phố này .

Sau đó , mặc cho Chính phủ ra sức tìm thế nào , mất công mất sức tới mấy năm trời cũng không thể lần ra tung tích của hai gia đình đó . Tài liệu của vụ án động trời kia theo thời gian trôi qua cũng đã bám đầy bụi mà vẫn không thể giải quyết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-hon-cai-dau-anh-a>